Сюзън Елизабет Филипс
СИЯЙНА ЗВЕЗДА

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС
СИЯЙНА ЗВЕЗДА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Той е бивш куотърбек от отбора на „Чикаго Старс“. Тя се опитва да утвърди детективската си агенция. Първият й възложен случай? Да го следи. Да кажем само, че нещата не потръгват много добре. Всъщност никак добре…

Пайпър Дъв е жена с мечта — да стане най-добрият частен детектив в Чикаго. Първият й случай е да следи бившия куотърбек на „Чикаго Старс“ Купър Греъм. Проблем? Греъм я забелязва и никак не е очарован.

Купър Греъм приключва със спортната си кариера, когато е на върха на славата си, и е готов да се посвети изцяло на новото си бизнес начинание — откриването на верига нощни клубове. Впечатлен от ефективността на Пайпър, Куп решава да я наеме да държи под око служителите на новия му луксозен клуб. Но когато започват да се случват поредица от инциденти, застрашаващи живота на бившия спортист, детективката е твърдо решена да го пази и да разкрие кой стои зад нападенията, независимо дали Купър го желае, или не…

Безпардонна спортна звезда и напориста частна детективка са изправени един срещу друг в този остроумен, свеж и неустоим роман от любимата авторка, оглавяваща класациите на „Ню Йорк Таймс“, спечелила сърцата на читателите с незабравимите си герои и искрящия си и завладяващ хумор.

В памет на Линц, обичаща котките, „Бийтълс“, червените ботуши, рожденните дни, библиотекарите, приятелите и добрите книги. Както пееше Пол Макартни: „Ние с теб имаме спомени, по-дълги от пътя, простиращ се пред нас“. Благодаря ти за ентусиазма и непрестанното окуражаване, с което даряваше твоите приятели писатели. Ние, твоите най-близки приятели, сме ти благодарни за всичко, което ни даде.

1

Градът беше негов. Купър Греъм притежаваше този град и всичко в неговия свят беше наред. Поне това си казваше.

Брюнетката, с мъркащ като на котенце глас, бе коленичила пред него, дългата й черна коса галеше голото му бедро.

— Това е, за да не ме забравиш — пророни тя.

Острият връх на флумастера й погъделичка вътрешната страна на бедрото му. Той погледна към темето й.

— Как бих могъл да забравя красавица като теб?

— По-добре недей. — Тя притисна устни към телефонния номер, който бе написала с черния флумастер върху крака му. Щеше да е нужна цяла вечност, докато избледнее, но той уважаваше феновете си и не я бе отблъснал.

— Наистина много би ми се искало да остана и да си побъбря с теб — подхвана любезно, докато й помагаше да се изправи на крака, — но трябва да продължа да тичам.

Тя обгърна с ръце местата, които той бе докоснал.

— Можеш да ми се обадиш по всяко време на деня и нощта.

Купър я дари с отработената си усмивка и се затича по павираната пътека, виеща се покрай брега на езерото Мичиган под великолепното небе на Чикаго. Той беше най-големият късметлия на земята, нали? Наистина беше. Всички искаха да му бъдат приятели, а жените — любовници. Дори чуждестранните туристи знаеха кой е. Берлин, Делхи, Осака — нямаше значение. Целият свят познаваше Купър Греъм.

Отдясно се изниза паркът „Бърнам“. Беше септември и много скоро лодките щяха да напуснат водите на езерото, но засега още се поклащаха върху вълните. Той ускори темпото и маратонките му установиха съвършен ритъм в централната пътека на парка. Пред него подскачаше русата опашка на някаква жена. Мускулести крака. Страхотен задник. Никакво предизвикателство. Той я подмина, без да забави ход.

Беше добър ден за Купър Греъм, но всеки ден от живота му беше такъв. Питайте когото щете. Колония от чайки, реещи се над брега на езерото, наклониха крила в негова чест. Листата на гигантските дъбове, засенчващи пътеката, зашумоляха в бурни аплаузи. Дори клаксоните на такситата, носещи се по крайбрежната магистрала, възторжено го приветстваха. Той обичаше този град и градът го обичаше.

Мъжът пред него имаше спортна фигура и беше бърз.

Но не достатъчно бърз.

Куп го задмина. Непознатият нямаше трийсет. Куп беше на трийсет и седем, белязан с травми от дълга футболна кариера, но не чак толкова, че да позволи някой да го задмине. Купър Греъм: изтеглен в отбора на Хюстън от щатския тим на Оклахома; осем сезона като звезден куотърбек[1] в „Маями Долфинс“; окончателно попълнение в „Чикаго Старс“, където след три сезона бе дарил отбора с диамантените пръстени на Суперкупата. Щом пръстенът се озова на пръста му, той направи най-умния си ход и се оттегли, докато все още беше на върха. И беше дяволски прав. Излезе от играта, преди да се превърне в един от онези жалки остарели спортисти, вкопчили се отчаяно в отдавна отминалите дни на слава.

— Хей, Куп! — подвикна бегачът, тичащ срещу него. — Тази година ще липсваш на „Старс“!

Куп вдигна палец срещу мъжа.

Трите години, прекарани в отбора на „Старс“, бяха най-добрите в живота му. Корените му може и да бяха дълбоко заровени в пръстта на Оклахома, може и да бе съзрял в Маями, но Чикаго беше неговото последно и върховно изпитание. Останалото беше футболна история.

— Куп! — Симпатична брюнетка, запътила се в неговата посока, едва не се препъна, когато го позна.

Той я удостои с шлифованата си усмивка за почитателите от нежния пол.

— Здрасти, скъпа. Изглеждаш наистина добре.

— Не толкова, колкото теб!

В миналото тялото му бе понесло доста удари, но той все още беше силен, със същите бързи рефлекси и характер на победител, спечелили му интереса на цялата нация още докато беше в колежа. С напредването на годините този интерес беше станал още по-

възторжен. Може и да се бе оттеглил от професионалния футбол, ала това не означаваше, че все още не беше на върха на своята игра, особено сега, когато тя се бе пренесла на друго игрище, което възнамеряваше да завладее.

Пробяга още километър и половина. После три. Само колоездачите бяха по-бързи. Всички те бяха негови запалени фенове, разчистващи пътя му през този септемврийски следобед. Никой не можеше да го настигне — дори младите нахъсани радикали от задните редове в партера на Чикагската стокова борса или фитнес маниаците с напомпани бицепси.

Куп премина маркировката за пет километра и най-после един бегач профуча покрай него. Млад. Може би колежанче. Куп се бе отпуснал и сега увеличи темпото. Никой не можеше да го победи. Така бе устроен.

Хлапакът се озърна. Видя кой тича до него и очите му едва не изхвръкнаха от орбитите. Куп кимна и продължи да бяга, издухвайки младока.

Старец ли? Забрави.

Чу тропота на приближаващи крака. Отново хлапакът. Сега тичаше редом с Куп, нахъсан за хвалби.

Днес тичах с Куп Греъм и го отвях като бърз влак малка гара.

Няма да стане, хлапенце.

Куп отново ускори темпото. Той не беше от онези надувки, които вярваха, че сами са спечелили пръстена на Суперкупата, но знаеше, че „Старс“ нямаше да се справят без него, защото за Куп победата беше най-важното нещо на света.

Младокът отново беше по петите му. Настигаше го. Беше кльощав, с крака като клечки за зъби и ръце, прекалено дълги за тялото. Куп навярно беше поне петнайсетина години по-възрастен, но не беше привърженик на извиненията, затова затича още по-бързо. Всеки, който твърдеше, че победата не е всичко, дрънкаше пълни глупости. Единствено победата имаше значение и всяка преживяна загуба беше мъчителна за Куп. Но без значение колко кипеше отвътре, той винаги беше спортсмен: скромен в самооценките, галантен в похвалите на съперниците, никога не се оплакваше от обидни подвиквания, непохватни съотборници или травми. Колкото и горчиви да бяха мислите му, колкото и отровен да бе вкусът на всяка дума в

устата му, той никога не го показваше. Хленченето превръщаше загубеняците в още по-големи неудачници. Но дявол да го вземе, той мразеше да губи. Нямаше да загуби и днес.

Хлапакът имаше дълга, уверена разкрачка. Прекалено дълга. За разлика от младока, Куп разбираше науката на бягането и обузда подтика си да се откъсне напред. Той не беше глупав. Глупавите бегачи се контузваха.

Добре де, беше глупав. Остра болка прониза десния му прасец, дишаше прекалено тежко, а контузеното му бедро пулсираше. Разумът му твърдеше, че няма какво още да доказва, ала той не можеше да позволи на хлапето да го задмине. Не му беше в характера.

Бягането се превърна в спринт. През цялата му кариера болката никога не бе възпрепятствала играта му, нямаше да го спре и сега. Не и през първия септември, откакто се бе отказал от спорта, докато бившите му съотборници си скъсваха задниците от тренировки, за да се подготвят за поредния мач. Той не беше като останалите оттеглили се играчи, доволни да дебелеят и мързелуват, докато харчат спечелените пари.

Осем километра. „Линкълн Парк“. Сега тичаха редом. Дробовете му изгаряха, бедрото му виеше от болка, а пищялите му пламтяха. Медиален тибиален стрес синдром. Обикновено една от най-честите травми в областта на подбедрицата. Макар да нямаше нищо обикновено в раздиращата болка.

Хлапакът изостана, а после го настигна. Изостана. Отново го настигна. Казваше му нещо. Куп не му обърна внимание. Блокира болката, както правеше винаги. Съсредоточен върху равномерното движение на краката и вдишването на всяка молекула въздух, достигнала дробовете му. Съсредоточен върху победата.

— Куп! Господин Греъм!

Какво, по дяволите?

— Може ли… да си… направя… селфи… с вас? — изрече на пресекулки хлапето. — За… моя… баща?

Нима искаше само *селфи*? Потта се стичаше от всяка пора на тялото на Куп. Адски пламъци изпепеляваха дробовете му. Той намали темпото, хлапакът също, докато накрая и двамата спряха. Куп искаше да се строполи на земята и да се свие на кълбо, но младокът все още

беше на крака и Куп по-скоро би се прострелял в главата, отколкото да покаже слабост.

Капчица пот се търкулна по шията на малкия тъпанар.

— Предполагам, че не биваше… да прекъсвам тренировката ви… но… това означава много… за моя баща.

Нахалникът далеч не дишаше толкова тежко като Куп, но петнайсетте години на дисциплина в НФЛ си казаха думата и Куп успя да измайстори една усмивка.

— Разбира се. С удоволствие.

Хлапето извади мобилния си телефон и се засуети с него, докато през цялото време дрънкаше как двамата с баща му били най-големите му фенове. Куп полагаше огромни усилия да накара дробовете си да работят. Оказа се, че запаленият му почитател е спринтьор от Първа дивизия, което накара Куп да се почувства малко по-добре. Несъмнено през следващите няколко дни щеше да се наложи да налага бедрото си с торбички с лед, но какво от това? Да бъде шампион, беше негово рождено право.

Все пак в крайна сметка денят беше добър за Купър Греъм.

Нищо не го помрачаваше, с изключение на една досадна жена.

Забеляза я в Музейния кампус на Чикаго, след като пристигна там с такси, за да вземе колата си. И ето я сега, седнала на една пейка. Преструваше се, че чете книга.

Вчера беше облечена като бездомница с разрошена сива коса. Днес с черните шорти, клина и дългата тениска приличаше на студентка от Художествената академия. Не виждаше колата й, но несъмнено беше паркирана някъде наблизо. Ако съвсем случайно не беше забелязал тъмнозелената „Хюндай Соната“ със счупен заден стоп, паркирана прекалено често близо до него през последните четири дни, можеше и да не се досети, че го следят. Вече му бе дошло до гуша от това.

Но щом се запъти към нея, един градски автобус спря. Може би досадницата имаше ESP[2], защото скочи в него и той пропусна шанса си. Това не го притесни особено, тъй като беше почти сигурен, че ще я види отново.

И това действително се случи. Две вечери по-късно.

Пайпър прекоси улицата към входа на „Спирала“, нощния клуб на Купър Греъм, който бе отворил врати през юли, шест месеца след като той се бе оттеглил от „Чикаго Старс“. Лекият септемврийски вятър галеше голите й крака и нахлуваше под полата на късата черна рокля без ръкави. Под нея тя носеше предпоследния си комплект чисто бельо. Рано или късно, трябваше да се заеме с прането, но засега единствената й грижа беше да регистрира всяко движение на Купър Греъм.

Скалпът я сърбеше от нахлузената върху късо подстриганата й коса дълга черна перука, която бе забърсала от един магазин за вещи втора употреба. Горещо се молеше косата, заедно с деколтето тип „лодка“, издължената плътна очна линия, аленото червило и повдигащият сутиен най-сетне да й помогнат да мине покрай примитивната форма на живот, изживяваща се като пропускателен мениджър, охраняващ зорко дверите на „Спирала“ — препятствие, което не бе успяла да преодолее при последните си два опита.

Същата горила беше на смяна и тази вечер. Имаше формата на торпедо от деветнайсети век: дебела бойна глава, як торс и разширени като перки крака. Първия път бе изръмжал отказа си тя да влезе, като в същото време бе махнал на две блондинки с елегантно разрошени коси да минат през двойните месингови врати. Тя, разбира се, бе изразила възмущението си.

— Какво искате да кажете с това, че заведението е пълно? Тях ги пуснахте.

Той огледа с присвити очи късо подстриганата й коса, най-хубавата й бяла блуза и дънките.

— Точно това, което казах.

Сцената се бе разиграла миналата съботна вечер. Пайпър не можеше да си върши работата, ако не проникнеше на територията на „Спирала“, но след като клубът беше отворен само четири нощи през седмицата, до вчера не бе имала възможност да направи следващ опит. Въпреки че бе сресала косата си и бе облякла пола и блуза, охранителят не беше впечатлен и това означаваше, че трябваше да вдигне залозите. Избра тази рокля от „H & M“, смени удобните ботуши със сандали с каишки на убийствено високи токчета — същинска инквизиция за краката, и взе назаем от приятелката си Джен малка вечерна чантичка тип „портмоне“. Чантичката не беше

достатъчно голяма и побра само мобилния й телефон, фалшива лична карта и две банкноти от двайсет долара. Останалото — всичко, което съвсем точно я идентифицираше като Пайпър Дъв — беше надлежно скътано в багажника на колата й: лаптоп; сак, съдържащ богата колекция от шапки, тъмни очила, якета и шалове, които използваше за дегизировка; и полунеприличен уред за пишкане, който бе нарекла Тинкълбел.

„Спирала“, наречен в чест на дългите и смъртоносно точни спирални пасове на Купър Греъм, беше най-нашумелият нощен клуб и напълно очаквано, край кадифеното въже се бе заформила дълга опашка. Докато приближаваше Торпедото, Пайпър задържа дъх и изпъна рамене, за да изхвръкнат гърдите й напред.

— Тази вечер си доста зает, шефе — изгука тя с фалшив кокни акцент, какъвто напоследък упражняваше.

Торпедото огледа гърдите й, после лицето и накрая наведе брадичка, за да огледа и краката й. Мъжът беше свиня. Чудесно. Тя наклони глава и го удостои с усмивка, разкриваща равни бели зъби, за които баща й беше похарчил няколко хиляди долара, когато беше на дванайсет, макар че тогава тя го убеждаваше да използва парите, за да й купи кон. Сега беше на трийсет и три и конят продължаваше да й се струва по-добрата сделка.

— Хич не мога да свикна с това, колко големи са американските мъже. — С върха на показалеца Пайпър побутна нагоре по носа си модните ретро очила, които бе добавила в последната минута, като допълнителен щрих към дегизировката си.

— Тренирам редовно — ухили се той похотливо.

— О-ч-ч-евидно — измърка тя, макар да й се искаше да удуши кучия син с кадифеното въже, опънато пред входа на „Спирала“.

Той й махна да влезе в луксозния, издържан в черно и бронзово, интериор на клуба.

Никога не си бе падала по нощни клубове, дори когато беше в началото на двайсетте си години. Цялата тази показна веселба я караше да се чувства някак си чужда, далечна. Но беше тук по работа, а и „Спирала“, със суперзнаменития си собственик, не беше обикновено нощно заведение за танци. Помещението бе разделено на две елегантни нива, водещи към дансинга, но в същото време имаше обособени места за разговори или по-интимни опознавания, без да се

налага да се надвиква човек с музиката. Подвижните кожени пейки и по-уединените кътчета с меко осветени малки коктейлни маси в кубична форма вече бяха запълнени от купонясващата тълпа в четвъртък вечерта. Тази вечер диджеят се извиваше и въртеше в кабината си, кацнала над дансинга, където приглушените цветове на светлините се смесваха в причудливи форми като загоряла за секс амеба.

Тя си купи от централния бар единственото питие за вечерта — кутийка спрайт за шест долара. Над бара окаченият таван с вградени лунички блещукаше като златисто НЛО. Пайпър позяпа известно време бармана, сетне се запромъква през тълпата към нишата между две бронзови стенни лампи с формата на ледени висулки, откъдето възнамеряваше да наблюдава домакина, щом се появи.

Хърбав тип с щръкнала коса и бутилка бира „Милър Лайт“ в ръка се изтъпани пред нея и закри гледката ѝ.

— Не се чувствам добре. Мисля, че ми липсва витамин У.

— Разкарай се.

Той доби наранен вид.

— Почакай — въздъхна тя.

Лицето му живна в патетична надежда.

Пайпър нагласи очилата си.

— Повечето встъпителни реплики за запознанства в интернет не струват — рече, този път вече по-любезно. — По-добре се ограничи с едно „здрасти“.

— Ама ти сериозно ли?

— Само предлагам.

Той изви устни срещу нея.

— Кучка.

Дотук с опитите да бъде мила.

Типът се отдалечи в търсене на по-лесна плячка. Тя отпи от спрайта. Торпедото бе зарязал поста си на пропускателен мениджър, превъплъщавайки се в любезен портиер. Изглежда, специалността му беше да си бъбри с дългокраки блондинки.

Клубният ВИП салон се намираше на открития меценин. Тя го огледа, доколкото можа, търсейки обекта на наблюдението си, но той не се виждаше никъде сред гостите, насядали близо до бронзовия парапет. Трябваше да се промъкне там, но в подножието на

стълбището се мъдреше русоляв булдог, чиято задача бе да държи простолюдието по-далеч, което, за съжаление, включваше и нея. Изпълнена с раздразнение, Пайпър си проправи път през тузарите към другия край на заведението и тогава го видя.

Дори сред множеството Купър Греъм се отличаваше като фар във фабрика за свещи. Беше абсурдно мускулест. Отвъд абсурдното. Той беше свещеният граал сред мъжете, с гъста коса с цвета на прегоряла препечена филийка, намазана с мед. Имаше квадратна челюст, широки рамене и трапчинка на брадичката, която беше такова клише, че той би трябвало да се чувства неудобно. Носеше обичайната си униформа: закопчана до долу идеално прилепнала риза, дънки и каубойски ботуши. Повечето мъже щяха да изглеждат превзето с каубойски ботуши в Чикаго, ала той бе отраснал в ранчо в Оклахома. При все това тя не харесваше ботушите; нито дългите мускулести крака, извисяващи се над тях; нито — като пожизнен фен на „Чикаго Беърс“ — отбора, за който той бе играл. Пайпър трябваше да работи за всеки цент, за разлика от този арогантен, прекалено привилегирован бивш куотърбек на „Старс“ и тайфата му от гаджета кинозвезди.

Тя го следеше от близо седмица и той беше в клуба всяка вечер, когато заведението бе отворено, но се съмняваше, че това щеше да продължи дълго. Знаменитостите, собственици на нощни клубове, се изпаряваха, когато дойдеше времето за истинската работа.

Греъм обикаляше тълпата — потупваше мъжете по гърба и флиртуваше с жените, които се бяха строили около него като самолетите по пистите на летище „О’Хеър“. Тя не обичаше да преценява представителките на своя пол, ала сега това бе част от работата й. Никое от тези момичета не приличаше на бъдещ изпълнителен директор на компания — прекалено много отмятания на коси, пърхане с мигли и пъчене на гърди. Докато ги наблюдаваше, все повече се изпълваше с благодарност, че точно сега нямаше ни най-малко желание за връзка с мъж. Интересуваше се единствено от работата си.

Тълпата, която го заобикаляше, нарастваше. Пайпър се озърна за някое куче пазач, ала тези, които видя, бяха заети да бъбрят с дамите. Засега нито един клиент не я беше наемал за свой телохранител, но тя бе посещавала продължителен и сериозен курс за бодигардове и виждаше, че липсата на добра охрана от страна на Греъм е проява на

пълна безотговорност, макар че това можеше да й позволи по-лесно да се доближи до него.

Греъм, изглежда, не се притесняваше от навалицата, но не убягна от вниманието й, че той постоянно претърсваше с поглед множеството, сякаш се оглеждаше за уайд рисийвъра[3]. Погледът му се стрелна в нейната посока, сетне се отмести.

Когато тълпата около него се увеличи до опасни размери, той някак си успя да се измъкне и се изкачи по стълбището към мецанина и ВИП салона. Сега, когато най-после беше вътре в клуба, невъзможността да го последва я влудяваше.

Пайпър се отправи към дамската тоалетна, където не чу нищо по-интересно от клюката коя бе успяла да стигне до покритото с кожи легло, за което се носеха слухове, че Греъм държи в офиса си. Когато излизаше, някой я докосна по рамото. Торпедото.

Като останалите охранители и той беше облечен с тъмен панталон и бяла риза, която явно беше специално ушита, за да побира дебелия му врат, което тутакси го идентифицираше ведно с другарчетата му горили като бивш футболен играч.

— Ти трябва да дойдеш с мен.

Освен да даде на типа с бирата „Милър Лайт“ съвет за подобряване на сваляческите му умения, от който той отчаяно се нуждаеше, тя не бе направила нищо, с което да привлече вниманието върху себе си, и това никак не й хареса. Наклони се на тънките като игли токчета и отново пусна в ход фалшивия кокни акцент:

— О, божке! Защо?

— Проверка на личната карта.

— Брей! Вече я показах на проклетия вход. Искрено оценявам комплимента, но съм на трийсет и три.

— Инцидентна проверка.

Нямаше никаква инцидентна проверка. Нещо се мътеше. Тя се канеше да отвърне по-възмутено, когато той тръсна голямата си глава по посока на стълбището, водещо към мецанина, без да иска, поднасяйки й на тепсия дългоочаквания шанс да се приближи до ВИП салона. Пайпър го дари с ослепителна усмивка.

— Добре тогава. Да отидем и да уредим това.

Той изръмжа.

В горния край на стълбите две бронзови колони обозначаваха входа към ВИП салона, но когато приближиха, спътникът й я сграбчи за ръката и я повлече зад ъгъла, където я набута през обикновена врата вляво.

Пред погледа й се разкри впечатляващ кабинет. Дървени щори закриваха долната половина на двата прозореца, а върху екрана на монтирания върху стената телевизор се излъчваше без звук ESPN[4]. Върху бюрото с ергономична форма, разположено срещу двуместен диван, беше поставен последен модел настолен компютър. На стената бе окачена в рамка фланелка на „Чикаго Старс“ с името на Греъм на гърба. Небесносините и златните цветове на отбора винаги й се бяха стрували твърде женствени в сравнение със семплата разцветка в тъмносиньо и оранжево на „Чикаго Беърс“.

— Чакай тук. — Горилата излезе и затвори вратата.

ВИП салонът беше само на няколко крачки. Тя преброи до двайсет и протегна ръка към бравата.

Вратата рязко се отвори пред лицето й. Пайпър се олюля назад, толкова съсредоточена да запази равновесие, че вратата се затвори, преди тя да осъзнае кой бе влязъл. Ушите й забучаха.

Самият Купър Греъм.

Пайпър имаше чувството, че е била поразена от супернова, и се възненавидя заради това. След като шест дни неотлъчно го следваше, би трябвало да е по-добре подготвена. Но да го гледа от разстояние и да се намира на три метра от него, бяха две напълно различни преживявания.

Той бе изсмукал целия въздух в стаята и нямаше и следа от чаровната усмивка на доброто момче от Юга. Това бе лицето му пред скримиджа[5]. Едно нещо бе сигурно. Ако Греъм искаше да я види, това нямаше нищо общо с инцидентната проверка на личните карти.

Пайпър мислено изреди всички възможни причини, за да я доведат тук, и реши, че ненавижда всяка една от тях. Но си каза, че Греъм не е единственият в стаята, който знае как да измами противниковия играч, и за разлика от него за нея всичко бе заложено на карта.

Въпреки че сърцето й биеше толкова силно, че се боеше, че той ще го чуе, се опита да си придаде вид, сякаш това беше моментът на върховно удоволствие в живота й.

— Яко! Толкова съм шашната, че нямам думи!

Очите му, един нюанс по-тъмни от косата му с цвят на прегоряла препечена филийка, я огледаха от главата до петите, като погледът му се плъзна по дългата й перука, изпъчените гърди и сносните крака. Тя не беше красавица, но не беше и грозна и ако притежаваше дори капчица суета, щеше да се почувства съкрушена от очевидното му презрение. Но за щастие, не притежаваше.

Когато той пристъпи по-навътре в кабинета, тя заби в килима високите токчета на обувките, от които пръстите на краката й бяха изтръпнали. Гъстата му кестенява коса беше малко разрошена. Не модно разрошена — по-скоро като на мъж, който не си дава труда да се подстригва два пъти в месеца или да протяга ръка към рафта, наблъскан със скъпи козметични продукти.

Запази спокойствие. Съсредоточи се.

Без предупреждение, той грабна чантичката й и тя ахна смутено.

— Негодник! — извика с известно закъснение.

— Есмералда Крокър?

Добрият детектив е длъжен да импровизира и колкото повече подробности му дадеше, толкова по-убедителна щеше да бъде.

— Ще се задоволя и с Есме. Всъщност лейди Есме. Есмералда е семейно име.

— Нима? — Гласът му се изля от устните като вода от дълбок кладенец върху пресъхналата прерия на Оклахома.

Тя кимна неуверено.

— Предава се от поколения в чест на втората съпруга на петия граф Конъндръм. Починала при раждане, бедната жена.

— Моите съболезнования. — Той отново погледна в чантичката. — Никакви кредитни карти?

— Те са толкова вулгарни, не мислиш ли? — продължи тя с лекота на „ти“.

— Парите никога не са вулгарни — отбеляза каубоят провлачено.

— Колко американско от твоя страна.

Той отново започна да тършува из чантичката, дейност, която не му отне много време, тъй като тя предвидливо бе оставила портмонето си на безопасно място в колата — портмоне, съдържащо чисто новото й разрешително за частен детектив, както и десетина визитки.

Осн. 1958
Истината носи мир

Върху оригиналната визитка пишеше: *Истината носи мор.* Дядо й беше блестящ детектив, но скаран с правописа.

Греъм миришеше на пари и слава, не че тя можеше точно да опише как мирише някое от тях, но ги познаваше, когато ги подушеше. По същия начин знаеше, че бъдещето на бизнеса й зависеше от това, което щеше да последва. Тя вдъхна малкото молекули въздух, които присъствието му още не бе изсмукало.

— Не че наистина имам нещо против да тършуваш из чантичката ми, но съм любопитна какво търсиш.

Той й я подхвърли обратно.

— Нещо, което ще обясни защо ме следиш.

А беше толкова внимателна! Мислите й бясно запрепускаха. Дали се бе издала по някакъв начин? Каква грешка на новак в занаята бе допуснала, която я бе закопала? Цялото й усърдие бе напразно — спането в колата, тъпченето с вредна храна, пикаенето в Тинкълбел и най-лошото от всичко — похарчването на всичките й спестявания, за да откупи „Частни разследвания Дъв“ от измамната й противна мащеха. „Частни разследвания Дъв“ — детективската агенция, основана от дядо й, доразвита от баща й, която трябваше да бъде нейна по рождение, ако баща й не беше толкова твърдоглав. Всяка жертва, която бе направила, е била безсмислена. Тя щеше да бъде принудена да се върне към живота в кабинка, ведно с угнетяващата мисъл, че един разглезен спортист като Купър Греъм я бе надхитрил.

В стомаха й заклокочи киселина. Разобличената детективка сбърчи недоумяващо чело.

— Да те следя?

Силуетът му се очертаваше върху рамкираната тениска на „Чикаго Старс“ на стената зад него. Синята му, закопчана до долу риза караше застрашителните му рамене да изглеждат още по-широки, а навитите до лактите ръкави разкриваха впечатляващите мускули на ръцете му. Идеално прилягащите дънки — нито твърде тесни, нито

прекалено широки — подчертаваха стройните му крака, сътворени от господ да бъдат силни, здрави и бързи — за зла участ на любимите й „Чикаго Беърс“.

Погледът му беше мрачен като илинойска зима.

— Виждал съм те в колата ти пред апартамента ми да ме следваш до спортната зала, както и до тук. Искам да знам защо.

А тя си мислеше, че е толкова изобретателна с дегизировката си. Как бе успял да я разпознае? Отричането щеше да е безсмислено. Пайпър се отпусна на дивана и се опита да събере мислите си.

Той чакаше. Със скръстени ръце. Стоеше на страничната линия и наблюдаваше как защитата на противника се издънва.

— Ами… — Пайпър преглътна. Вдигна поглед към него. — Истината е… — Изпусна дъха си със свистене. — Аз съм твоя преследвачка.

— Преследвачка?

Силен прилив на адреналин запулсира във вените й. Нямаше да се даде без битка и се изстреля от дивана.

— Изобщо не съм опасна преследвачка. Господи, не. Просто съм обсебена.

— От мен. — Заявление, не въпрос. Вече го бе преживял.

— Нямам навика да преследвам хората. Това… просто не зависи от мен, нали разбираш? — Тя не знаеше как точно тази тактика би могла да я спаси, но се гмурна в дълбокото. — Аз не съм пълна откачалка. Просто… имам само леко душевно разстройство.

Той наклони глава, но поне я слушаше. И защо не? Лудите винаги бяха интересни.

— Уверявам те, аз съм само малко побъркана — изрече Пайпър задъхано. — Напълно безвредна. Не бива да се страхуваш от насилие от моя страна.

— Само дето имам преследвачка.

— И не съм първата, осмелявам се да изтъкна. Мъж като теб… — Тя млъкна, опитвайки се да не се задави. — Истински бог.

Непреклонният му поглед подсказваше, че не се поддава лесно на ласкателства.

— Не желая повече да те виждам близо до себе си. Ясно ли е?

Ясно й беше. Всичко бе свършило. *Финито.* Но тя все още не се предаваше.

— Боя се, че това ще е невъзможно. — Отново замълча. — Докато новото ми лекарство не подейства.

Трапчинката на брадичката му се задълбочи, когато той стисна челюсти.

— Това, което правиш, е незаконно.

— И унизително. Не можеш да си представиш колко е обидно да си в това положение. Нищо не е по-болезнено от… несподелената любов. — Последните две думи излязоха като грачене, което тя се надяваше, че той ще припише на обожанието, което я задушаваше, защото всичко в него я дразнеше. Внушителната фигура, красивата външност, но най-вече високомерието и арогантността му, плод на дългогодишното целуване на стегнатия му задник от всички околни само защото се беше родил с талант.

Той не показа дори капчица състрадание.

— Ако отново те зърна, ще се обадя на ченгетата.

— Аз… разбирам. — Беше свършена. Тази тактика беше обречена от самото начало. Освен ако… Пайпър кимна към него с престорено съчувствие. — Разбирам колко ужасяващо е всичко това за теб.

Той се наклони съвсем леко назад на токовете на каубойските си ботуши.

— Не бих го нарекъл така.

— Глупости. — Може би беше намерила пукнатина в мъжкарската му броня. — Ти сигурно си ужасѐн, че може внезапно да изскоча пред теб, докато вървиш по улицата. Че ще съм въоръжена с един от онези противни пистолети, които вие, шантавите американци, настоявате да разнасяте със себе си, сякаш са пакетче дъвки. — Като глока в багажника на колата й. — Никога не бих го направила. Бог ми е свидетел, никога! Но ти не можеш да си сигурен, а и как би се защитил?

— Мисля, че мога да се справя с теб — отбеляза сухо той.

Тя успя да изобрази озадачена физиономия.

— Ако това е вярно, защо се тревожиш, че безобидна глупачка като мен те следва от известно време?

Той вече не изглеждаше толкова невъзмутим.

— Защото не ми харесва.

Пайпър се опита да изрази едновременно разбиране и обожание.

— Толкова ужасяващо е за теб.

— Престани да го повтаряш!

— Разбирам. Това е ужасна дилема.

В очите му проблеснаха смъртоносни златисти искри.

— Изобщо не е дилема. По дяволите, стой далеч от мен!

— Да, ами както мисля, че вече споменах, това не е толкова лесно — не се даваше Пайпър, — не и докато лекарството ми не подейства. Лекарят ме увери, че няма да чакам още дълго. Но дотогава съм направо безпомощна. Не може ли да направиш компромис?

— Никакъв компромис.

— Най-много седмица. А междувременно, ако ме забележиш, просто ще се преструваш, че ме няма. — Тя изтупа ръце. — Ето. Решено.

Не се изненада, че той не се върза.

— Говорех сериозно за ченгетата.

Младата жена закърши ръце, надявайки се, че жестът не изглежда толкова театрален, какъвто си беше.

— Чувала съм ужасни неща за чикагските затвори…

— Трябвало е да помислиш за това, преди да започнеш преследваческото си изпълнение.

Сигурно се дължеше на стреса от толкова безсънни нощи или на рязкото покачване на кръвната й захар от многото вредна храна. Или по-скоро на заплахата да изгуби всичко, за което беше работила. Тя сведе глава, свали очилата и попи с кокалчета сухите си бузи, сякаш бе започнала да плаче, нещо, което не би направила за нищо на света, колкото и трагично да беше положението.

— Не искам да отида в затвора — подсмръкна жалостиво. — Никога дори не са ме глобявали за неправилно шофиране. — Е, това си беше лъжа, но тя беше отличен шофьор, а ограниченията на скоростта в града бяха идиотски строги. — Какво мислиш, че ще се случи с мен там?

— Не знам и не ме е грижа.

Въпреки думите му, тя долови известно колебание и се хвана за сламката.

— Да, ами може да се обадиш на ченгетата още сега, защото колкото и усилено да се опитвам, знам, че няма да мога да се възпра.

— Не говори така.

Дали не прозвуча малко смутено? Тя изстиска още едно подсмъркване и попи очи с показалец.

— Не бих пожелала на никого да изпита болката от подобна любов.

— Това не е любов — изрече той отвратено. — Това е лудост.

— Знам. Абсурдно е. — Тя избърса идеално сухите си ноздри с опакото на ръката. — Как може да обичаш някого, когото си срещнал едва днес?

— Не можеш.

Докато не я изхвърлеше, нямаше да се откаже.

— Не може ли да размислиш? Само една седмица, докато новите хапчета възстановят разума ми?

— Не.

— Разбира се, че не можеш. А и аз ти желая най-доброто. Не бих понесла мисълта да се гърчиш от страх, да се боиш да излезеш от апартамента си, защото си ужасен да не ме видиш.

— Няма да съм ужасен…

— Сигурна съм, че ще успея да оцелея в затвора. Колко ли дълго ще ме държат? Дали има и най-малката възможност ти да… Няма значение. Прекалено много ще е да те моля да ме посетиш, докато съм зад решетките.

— Ти си напълно луда.

— О, да. Но безопасно. И запомни, че е само временно. — Беше стигнала твърде далеч. Може би трябваше да рискува всичко, за да успее. — Ако изпитваше физическо влечение към мен… Не изпитваш, нали?

— *Не!*

Избухването му беше успокояващо.

— Тогава няма да предлагам да… да те задоволя сексуално.

Пфууу! Щеше да се наложи да плакне устата си със сапун, когато всичко това приключеше.

— Нужна ти е помощ — озъби се той.

Отиде до вратата и извика горилата си.

След пет минути Пайпър беше на улицата.

А сега накъде?

[1] Най-важният играч, който ръководи играта и реализира тактиката на тима. — Б.пр. ↑

[2] Електронна стабилизираща програма, поддържаща траекторията на движение на автомобила съобразно зададеното направление от водача. — Б.пр. ↑

[3] Играчът, чиято основна цел е да улавя топката, хвърлена от куотърбека. — Б.пр. ↑

[4] Спортен телевизионен канал. — Б.пр. ↑

[5] Линията, на която е поставена топката, преди да е отиграна от центъра на отбора в нападение. — Б.пр. ↑

2

Купър бе срещал много откачалки по време на кариерата си, но на тази дама яко й хлопаше дъската. Обаче поне едно нещо можеше да й се признае… беше пряма. Тя бе развяла лудостта си като знаме, за да я види целият свят.

Трябваше да слезе долу в клуба, но остана зад бюрото. След два месеца в този бизнес кабинетът все още му миришеше непривично — не на гума и пот, не на специално създадени обезболяващи вещества и басейни с хлорирана вода. Вместо това се усещаше мирисът на хартия и боя, на нови тапети и на тонер от касетите за принтера. Но колкото и да му липсваха онези познати миризми, нямаше да си позволи да се вкопчи в миналото. Откриването на „Спирала“ беше заявлението му към света, че той никога няма да се превърне в поредното бивше величие, което няма друго по-добро занимание, освен да се завре в коментаторската кабина и да дрънка глупости за мачове, в които самият той никога повече нямаше да участва. Бизнесът с нощния клуб беше ново поприще за него и „Спирала“ бе едва началото. Греъм възнамеряваше да изгради империя и също като във футбола провалът беше немислим.

Извърна се към компютъра и въведе в Гугъл „Есмералда Крокър“. Според личната й карта тя беше на трийсет и три, но изглеждаше доста по-млада. Накрая откри името й в годишника на лондонския университет „Мидълсекс“. Никаква друга информация. И нито една снимка, която да показва онази безумно широка уста, волевата брадичка или онези лукави тъмносини очи, сякаш подканващи го да скочи направо в смахнатия й свят.

Ако не беше толкова ядосан, щеше да се изсмее на предложението й да го „задоволи сексуално“. Куп нямаше нужда от повече лудост в живота си. Освен това, след като осем години бе виждал името си по всички таблоиди, временно си бе дал почивка от жените.

Той не бе възнамерявал да превръща живота си в клише — поредният куотърбек от НФЛ с красива холивудска актриса в леглото си. Нямаше да се случи, ако се беше ограничил само с една. Но след онази първа връзка, провалила се заради несъвместими професионални графици, прекалено много публичност и изневяра — нейна, а не негова — той бе срещнал друга красива кинозвезда. После още една. И още една.

В негова защита трябваше да се признае, че и четирите му връзки бяха с актриси, които бяха не само красиви, но и умни. Харесваше преуспелите жени с остър ум, чиято красота спираше дъха. Кой мъж не ги харесваше? А като куотърбек от НФЛ, Куп имаше достъп до каймака на кинозвездите. Сега обаче цялото му изострено като лазерен лъч внимание беше съсредоточено върху изграждането на империя от нощни клубове. Жените внасяха в живота му прекалено много драма, твърде много напрежение и дяволски много парфюми. Ако беше властелин на света, щеше да забрани последните. Жените трябваше да ухаят на жени.

Есмералда не използваше одеколон, а при цялата й дегизировка кой можеше да знае как изглежда истинската й коса? Но имаше интересно лице и дълги стройни крака. Все пак цялата случка караше косъмчетата на врата му да настръхват като при атака по крилото.

Пайпър смъкна перуката и потегли от „Спирала“ към дома си, докато в главата й се въртяха различни сценарии, един от друг по-отчаяни. Друг подход. По-добра дегизировка. Ала едва ли щеше да му е нужно много време, за да прозре тактиката й. Ако много бързо не измислеше нещо, щеше да бъде на една крачка от седенето пред компютър в кабинка — мисъл, която не можеше да понесе. Последната й работа като дигитален стратег за местна верига магазини за авточасти в началото беше интересна, но след втората година скуката започна да я наляга, а през петата установи, че мечтае за зомби апокалипсис.

Баща й не й бе позволил да се посвети на кариерата, за която беше родена — да работи заедно с него в „Частни разследвания Дъв“, нито пък с някой от конкурентите му, нещо, което се беше погрижил никога да не стане. Всички в страната го познаваха и Дюк Дъв бе

постановил: *Всеки, който наеме малкото ми момиче на работа, която не включва седене пред компютър, ще си има работа с мен.*

Но Дюк беше мъртъв и тя притежаваше бизнеса, който той не желаеше да й даде — бизнес, за който бе платила твърде много, като го изкупи от мащехата си, само за да открие прекалено късно, че списъкът с клиенти е безнадеждно остарял, а счетоводството на мащехата й беше на крачка от пълна фалшификация. Пайпър бе купила едва ли не само името, но това име за нея беше безценно и тя нямаше да се откаже без битка на живот и смърт.

Преди да заспи, вече бе взела решение. Щеше да се придържа към образа на смахнатата Есмералда Крокър и да се надява на най-доброто.

На следващата сутрин си взе душ, нахлузи дънки и тениска и прокара пръсти през мократа си коса — нямаше нужда от перука. Грабна чаша кафе и парче тридневна пица и изхвръкна през вратата.

Мезонетът, който нямаше да може да си позволи да задържи още дълго, беше част от пететажна сграда в предградието Андърсънвил и можеше да се похвали с частен паркинг. Тя метна чантата си в колата, остави до себе си чашата и студеното парче пица, чудейки се дали до края на деня няма да се озове в затвора. Това бе риск, който се налагаше да поеме.

Греъм обитаваше горните два етажа на преустроена четириетажна бивша семинария, намираща се в Лейквю на улица с дървета от двете страни. Лейквю не беше най-скъпото предградие на Чикаго, но бе едно от най-предпочитаните, със страхотни магазини, модни ресторанти, дълга крайбрежна ивица, а и тук се намираше бейзболният стадион „Риглифийлд“. Тя промуши сонатата си до подобието на паркинг с големината на пощенска марка срещу парка, отхапа няколко хапки от пицата и отпи от кафето. Дните, в които сутрин се глезеше с кафе от „Старбъкс“, бяха отминали.

Пайпър подръпна един остър кичур от истинската си коса — късо подстригана на етажи, със същия кестеняв цвят, каквато е била косата на майка й, както й бе казал Дюк, преди да бъде убита при уличен грабеж. По това време Пайпър бе на четири и почти не си я спомняше, но жестоката смърт на майка й бе предопределила по-нататъшното й отглеждане.

Дюк бе възпитал Пайпър да бъде корава. Постоянно я записваше на курсове по самозащита, като междувременно я обучаваше на всяка хватка, която бе усвоил през годините. Той я бе научил да бъде силна и дори докато беше още много малка, се държеше студено или не й обръщаше внимание, ако се разплачеше. Възнаграждаваше твърдостта й, като я тренираще в стрелба и я водеше на футболни мачове, вземаше я със себе си при кратките му забежки до бара на ъгъла и се смееше, когато тя ругаеше. Но никакви сълзи. Никакво хленчене. И никакви посещения в дома на приятелка, преди основно да проучи семейството й.

Това беше объркващата и противоречива част от възпитанието й. Баща й изискваше тя да бъде силна и в същото време се държеше вбесяващо закрилнически, което беше постоянен източник на конфликт помежду им, а когато тя порасна, той застана твърдо между нея и амбициите й. Баща й я бе възпитал да бъде корава като него, а след това се бе опитал да я обвие в пашкул.

Пайпър зави остатъка от пицата и я хвърли в торбата за боклук, висяща от арматурното табло. Беше умолявала Дюк да й позволи да работи с него, но той бе отказал.

Този бизнес е прекалено мръсен за жена. Не съм похарчил цяло състояние за образованието ти, за да те гледам завряна в кола да снимаш как някой задник изневерява на жена си.

Гърлото й се сви. Той толкова й липсваше. През годините смущаващата комбинация от грубостта му и прекалената му загриженост бяха причината за много остри спорове помежду им и я бяха оставили с чувството, че не му е била достатъчна и никога не е успяла да задоволи изискванията му. При все това Пайпър никога не се бе съмнявала в обичта му и още очакваше да чуе гласа му по телефона да я предупреждава да не скитосва из проклетия град през нощта или да не влиза в някое шибано такси, без да е сигурна, че шофьорът притежава законно разрешително.

Ти ме подлудяваше, татко. Но аз те обичах.

Насили се да прокара глътка кафе през свитото си гърло и се опита да се съсредоточи върху въвеждането на последните записки от вчера в лаптопа, вместо да се отдава на мисли за алчната си мащеха, която в момента се наслаждаваше на къщата в Бонита Спрингс, купена

с парите на Пайпър. Измина един час. Пиеше й се още кафе, но това щеше да означава да ползва Тинкълбел.

Тъкмо когато започваше да се чуди дали Греъм ще се появи, автомобилът му „Тесла“, син металик, струващ поне сто хиляди долара, се показа от дъното на алеята, излизаща от гаражите. Но вместо да продължи по улицата, той спря. Слънчевите лъчи, отразени от предното стъкло, й пречеха да го разгледа по-добре, но тя бе паркирала на видно място и нямаше начин той да не я бе забелязал.

Решителният момент.

Щеше ли да се обади в полицията, или не?

Пайпър се застави да свали прозореца на колата си и да му махне закачливо, при това вдигна палец, с което се надяваше да представи Есмералда като смахната, но не опасно луда, и че той ще я подмине и ще се заеме с делата си.

Но Греъм не потегляше и тя не можеше да види дали не говори по мобилния си телефон. Ако тя се махнеше сега, той нямаше да има основание да поиска да я арестуват, но щеше да означава да се признае за победена и да се откаже, а това не беше в характера й.

Колата му започна да се движи. Пайпър завъртя стартера на сонатата си и го последва към нетърговската част на града, наострила уши в очакване да чуе полицейска сирена. Караше на три коли зад него, без да се опитва да се скрие, но и без да го притеснява с присъствието си. Теслата рязко сви в дясното платно и направи остър завой към тясна улица с жилищни сгради. Пайпър ловко се престрои в дясното платно и направи същия завой.

От двете страни на улицата бяха паркирани коли. Един мъж в оранжева тениска косеше с ръчна косачка тревата на моравата пред къщата си. Тя подмина няколко пресечки и зърна теслата на страничната улица вдясно. Още един бърз завой и автомобилът изчезна. Греъм искаше да й покаже, че може да се отърве от нея по всяко време, когато реши. Добре че не знаеше, че Пайпър бе посещавала отлични курсове със строги и взискателни инструктори по нападателно, защитно и високоскоростно шофиране — още едно изпитание за бюджета й, но това бяха умения, за които се надяваше, че си струват разходите. Но прекалена агресия от страна на Есмералда щеше да изпрати погрешно послание и тя предпочете да не го преследва. Освен това беше почти сигурна накъде се е запътил.

И действително, не след дълго обектът пристигна пред спортната зала. Тя му махна от другата страна на улицата. Той й метна кръвнишки поглед, а тя му отвърна със знака на мира.

Смахната, но не опасна.

Греъм влезе в сградата.

През останалата част от следобеда Пайпър неотлъчно го следваше. Продължаваше да се държи на разстояние, за да не го изнервя. Той избягваше по-опасните квартали на града, където на два пъти го бе виждала да си бъбри дружески с улични наркодилъри. Трудно беше да повярва, че си купува наркотици от улицата, но тя надлежно бе записала всяка среща, за да предостави сведенията на клиента си.

В късния следобед обектът й изчезна в ниска стъклена сграда на Норт Уокър Драйв, където се помещаваше голяма инвеститорска корпорация. Тя знаеше, че Греъм търси инвестиции, за да започне изграждането на национална франчайз верига за елитни нощни клубове с участието на други прочути спортисти.

След като Греъм имаше повече пари, отколкото в хазната на щата Илинойс, навярно можеше сам да финансира голяма част от начинанието, но явно искаше да привлече акционери от бизнес кръговете. Щеше й се да знае повече за плановете му. Защо не си бе купил остров някъде, за да прекара остатъка от живота си, пушейки дрога на плажа?

Най-после той се появи. Докато вървеше към паркинга, слънчевите лъчи танцуваха в косата му, а стъклените стени на сградата отразяваха дългата му сигурна крачка. Не й се нравеше да забелязва всички тези неща у един мъж с толкова противоречиви качества: самодоволна увереност, излъчване на превъзходство… вбесяващо богатство.

Настъпи следобедният пик на трафика. Той познаваше преките маршрути в Чикаго почти толкова добре, колкото и тя, и избираше страничните улички по обратния път към Лейквю. Без никаква видима причина теслата му забави ход и запълзя по еднопосочна улица, на няколко преки от „Ашланд“. Ръката му се подаде от шофьорския прозорец и метна през покрива на колата нещо, което приличаше на

малка граната. Предметът тупна върху тясната алея между салон за маникюр и бюро за внасяне на гаранции. Последваха още три гранати и теслата отпраши.

Всичко се случи толкова бързо, че тя можеше да реши, че й се е сторило, ако вече не бе виждала подобно представление. Беше го видяла да прави същото преди два дни в Роскоу Вилидж. Беше отбелязала инцидента в дневника си, но не проумяваше какво означава това. Онези псевдогранати можеха да минат незабелязани, освен ако някой специално не ги следеше. Какво правеше той?

Младата жена тъкмо реши да обърне колата и да проучи, когато чу зад гърба си полицейска сирена. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя да приближава полицейска патрулка. Отби встрани, за да й даде възможност да я отмине. Вместо това патрулката се залепи зад нея с мигащи светлини. Ченгето преследваше *нея*.

Пайпър изруга под нос и зави към близкия мол. *Онова копеле!* Играл си е на котка и мишка с нея. От самото начало е смятал да се обади в полицията.

Патрулката я последва в паркинга, бляскащите й червени светлини шареха по предните стъкла на входа към метростанцията и съседния зъболекарски кабинет. Реалността на ситуацията я зашемети. Това беше краят. Греъм щеше да подаде оплакване срещу нея. Всеки цент от спестяванията й беше похарчен и тя нямаше никакви резерви, нито пък друг богат клиент чакаше на опашката, за да заеме мястото на настоящия, когото бе на път да изгуби.

Докато бълваше всички ругатни, научени върху бащиното коляно, младата жена извади от портфейла шофьорската си книжка — истинската. Фалшивите й лични документи бяха надлежно скътани на дъното на чекмеджето с бельото й. Но не и нейният глок. Скритото носене на оръжие беше позволено в щата Илинойс, но при все това тя го бе натикала колкото се може по-навътре под шофьорската седалка, молейки се за чудо.

Докато ченгето оглеждаше номерата на колата й, тя измъкна от жабката талоните за регистрация и застраховка. Когато пазителят на реда най-после я приближи, Пайпър видя, че беше приблизително на нейната възраст, около трийсетинагодишен, един от онези готини яки мъжаги, които би трябвало да красят листа за месец януари на

чикагския календар с голи ченгета. Тя свали стъклото на прозореца и си лепна най-дружелюбната и невинна усмивка.

— Проблем ли има, полицай?

— Може ли да видя шофьорската ви книжка и талоните за регистрация и застраховка, госпожо?

Тя му подаде документите. Докато оглеждаше шофьорската й книжка, уханието на одеколона му нахлу през отворения прозорец на колата. Пайпър определено изпита смут, защото мелодията на хита „Дъжд от мъже“ на „Уедър Гърлс“ от 80-те бумтеше в главата й. Запита се дали униформата му се крепи с котешки езичета.

— Наясно ли сте, че е незаконно да се лепи с тиксо счупен заден стоп фар?

Всичко това беше заради счупения й *заден стоп*? Греъм не я бе натопил? Направо й прималя от облекчение.

— Виждам, че през август сте били глобена за неизправност по колата — продължи той, — но не сте отстранили надлежно повредата.

Рошавите блондинки от „Спирала“ навярно щяха да се измъкнат със сладки приказки от ситуацията, но Пайпър беше толкова благодарна за смъмрянето, че дори не се опита да го умилостиви.

— Не можех да си позволя ремонта, но знам, че това не е извинение. Нямам навика да пренебрегвам безопасността на пътя. — Освен ако не се отнасяше до ограниченията на скоростта, но тъй като той беше проверил номера на колата, вече бе открил старите й прегрешения заедно с факта, че имаше разрешение да носи скрито оръжие.

— Шофирането с неизправно превозно средство е опасно — подхвана полицаят — не само за вас, но и за…

Тя не чу останалата част от лекцията му, защото една тесла син металик на стойност сто хилядарки зави към мола. Докато колата паркираше пред зъболекарския кабинет, я завладя нова вълна на ужас. Полицаят знаеше истинското й име и онова, което се оказа обикновено пътно нарушение, заплашваше да се превърне в огромна катастрофа.

Пайпър не беше единствената, забелязала бившия куотърбек да се измъква грациозно от шофьорската седалка като някоя градска пантера. Полицаят млъкна. Гръдният му кош се изду и полицейското му хладнокръвие се изпари, когато Купър се приближи, протегна ръка и се представи, сякаш беше необходимо.

— Купър Греъм.

— Ама разбира се! Аз съм един от най-големите ви фенове. — Готиният полицай разтърси енергично ръката на Греъм, все едно беше сондата за пробиване на нефтен кладенец в задния му двор. — Не мога да повярвам, че тази година няма да играете за „Старс“.

— Всички хубави неща имат своя край. — Провлаченият изговор на Греъм беше като току-що пръкнал се от оклахомската прерия. Тя почти очакваше да го види как затъква стръкче трева в ъгълчето на устата си, за да създаде илюзията, че е безобиден.

— Миналата година показахте страхотна игра на мача с „Пейтриътс“.

— Благодаря. Просто имах късметлийски ден.

Двамата се впуснаха в оживена дискусия за атаки и пасове, като че ли тя не съществуваше. Като за горещ привърженик на правилата по пътищата, полицай Суперсекси явно далеч не беше толкова стриктен в следването на правилата на пътната полицейска проверка.

Греъм явно имаше собствена представа за това, как да протече проверката. Огледа късата й коса, която миналата вечер бе скрита под перуката.

— Какво е направила?

— Не е сменила счупения заден стоп на колата си. Познавате ли дамата?

Бившият футболист кимна.

— Разбира се. Тя е моята преследвачка.

Това привлече вниманието на ченгето.

— Вашата преследвачка?

Греъм я прониза с поглед.

— Дразнеща, но безобидна.

Внезапно полицай Суперсекси се превърна в самата деловитост.

— Излезте от колата, госпожо.

Цяла върволица от сквернословия напираше през зъбите й. Полицай Суперсекси я беше чул да говори. Знаеше, че няма британски акцент, но ако Греъм чуеше ясната й реч на кореняк от Средния запад, какъвто и нищожен шанс да имаше да се измъкне от тази каша, щеше да бъде съсипан.

— Вдигнете ръце, ако обичате.

Пайпър стисна челюсти, за да възпре напиращия поток от думи, който не биваше да се излее. Полицай Суперсекси не беше заповядал на Греъм да се отдръпне, както бе редно. Прочутите футболисти можеха да правят каквото си щат.

За щастие, ченгето направи само визуален оглед на тялото. Докато не забеляза подозрителната подутина в джоба на дънките й.

— Госпожо, трябва да ви претърся.

Тя не можеше да изрече нито дума в своя защита, не и докато Греъм стоеше там и със садистично удоволствие наблюдаваше разиграващата се сцена. Пайпър стисна зъби, докато Суперсекси я потупваше от горе до долу.

Той беше професионалист. Използваше само опакото на ръцете. Но въпреки това беше унизително. Ето я изтъпанчена тук, оставена на милостта на двама зрели мъже — единият от тях я докосваше, докато другият стоеше толкова близо, че все едно също я опипваше.

Ченгето извади пликчето с фъстъци от джоба й, огледа го и й го върна.

— Ние със сигурност оценяваме страхотната работа, която вършите вие, полицаите, за да ни защитавате — изрече Греъм с искреността на селяк от Юга, от което направо й се доповръща.

— Тя от колко време ви преследва? — поинтересува се Суперсекси.

— Трудно е да се каже. Усетих я едва преди два дни. Онзи заден стоп я издаде. — Докато тя проклинаше собствената си глупост, Греъм затягаше въжето около шията й. — Беше доста разговорлива, когато снощи се срещнах лице в лице с нея, но изглежда, сега няма много какво да каже.

Полицай Суперсекси отново насочи вниманието си към нея.

— Ще възразите ли, ако огледам отвътре колата ви?

Пайпър познаваше закона. Той не можеше да претърси колата й без обоснована причина, но обвинението на Греъм му я беше осигурило. И дали Купър щеше да продължи да вярва, че тя е безобидна, ако разбереше за глока й? Трябваше да покаже къде се намира оръжието, преди полицаят да започне претърсването.

Тя се закашля, удряйки с юмрук гърдите си, правейки всичко възможно да заглуши думите си, за да не се забележи отсъствието на британски акцент.

— Накарайте го… първо… да се махне. — Още една порция кашляне. — Тогава можете… да погледнете.

Престорената кашлица я накара наистина да се задави и полицаят прие думите й като разрешение за обиск, но очевидно се наслаждаваше прекалено много на общуването с един от най-известните спортисти на града, за да каже на Греъм да се отдръпне. Вместо това Суперсекси й нареди да седне на задната седалка на патрулката.

С нарастващ ужас Пайпър наблюдаваше през мръсните прозорци на патрулката как Суперсекси отваря пасажерската врата под зоркия поглед на Греъм. По-малко от десет секунди бяха нужни на ченгето, за да открие глока. Греъм се извърна към полицейската кола и дори през прозореца тя можеше да види гнева му.

Суперсекси отвори багажника й, разкривайки голямата й торба, издута от дегизировките. С озадачена физиономия извади Тинкълбел. Последва продължителен разговор между двамата мъже. Накрая Греъм се ръкува с полицая и се отправи към своята тесла, без да погледне към нея.

Суперсекси, чието име се оказа полицай Ерик Варгас, най-накрая се увери в законността на разрешителното й и след три часа в полицейския участък и втора глоба за неизправния заден стоп я освободи. При нормални обстоятелства щеше да се зарадва на уюта на малкия си апартамент, с високи тавани, сводести прозорци и дървени подове, но днес нищо не й носеше утеха. Докато вадеше от хладилника бутилка студена бира „Гус Айланд“, на входната врата се почука.

— Пайпър! Пайпър, там ли си, скъпа?

Пайпър обожаваше съседката си от долния етаж, осемдесетгодишната Бърни Берковиц, но през последните няколко седмици Бърни бе започнала да показва признаци на деменция, а в момента Пайпър се чувстваше прекалено разстроена и потисната, за да й обърне нужното внимание. Не че имаше избор. Бърни беше самотна, все още имаше остър поглед и знаеше, че Пайпър е вътре.

Пайпър отиде, влачейки крака, да отвори вратата.

— Здравей, Бърни.

Бърни не изчака покана, а направо нахлу вътре. Необичайно за нея, днес на късата й коса, боядисана в яркооранжево, се виждаха сивите корени, а от тъмночервеното й червило — нейната запазена марка — нямаше и следа. Преди съпругът й да почине, Бърни носеше екзотични тоалети, но сега вместо шалвари, раирана тениска или широка пола, тя се бе загърнала със старата жилетка на Хауард и бе нахлузила долнище на анцуг.

Пайпър й протегна бутилката с бира.

— Искаш ли една?

— Не и след Деня на труда. Но не бих отказала чаша водка с лед.

Пайпър имаше изостанала бутилка водка „Столичная Елит“ от по-добрите времена и отиде да я донесе.

— Твоето поколение разбира от пиене.

— Има с какво да се гордеем.

Младата жена се усмихна криво. В някои отношения Бърни беше все същата жена, както преди последния й круиз, когато Хауард получи сърдечен удар с фатален край недалеч от бреговете на Италия. На Пайпър й се искаше всичко за Бърни да бъде както преди, но тя искаше много неща, които нямаше изгледи да получи.

— Напоследък отсъстваш толкова много, че почти не те виждам — оплака се Бърни.

— Занапред ще ме виждаш по-често. — Пайпър пусна няколко кубчета лед в чашата с водка и се застави да го изрече на глас: — Издъних се с моята голяма работа.

Макар Бърни да не бе запозната с подробностите по случая, тя знаеше, че Пайпър има важен клиент.

— О, скъпа, съжалявам. Но ти си умна. Ще измислиш нещо.

На Пайпър й се искаше да го вярва, но истината беше, че утре се налагаше да уведоми клиента си, че Греъм я е разкрил, и когато неприятната среща приключеше, тя щеше да бъде уволнена.

От вратата се разнесе ново почукване — чисто формално, защото съседката й Джен влезе, без да чака покана. Тя все още беше облечена в професионалното си облекло — изумруденозелена тясна рокля, идеално обгръщаща слабото й тяло. Тъмната й коса стигаше до раменете, а гримът й бе все така безупречен, както рано сутринта, когато го бе нанесла.

— Утре на места ще има превалявания — заяви тя мрачно. — Имаме нужда от дъжд, така че това е добре, но амброзията ще избуи и алергиите ще са истински кошмар. — Тя подсмръкна, сякаш вече страдаше. Преди деветнайсет години Дженифър Маклийш беше новата секси метеороложка в Чикагската телевизия, но сега беше на четиридесет и две, вече не беше свежо младо момиче и бе убедена, че наскоро назначеният директор на канала ще я замени с някое по-младо лице от модния подиум.

— Хауард имаше много проблеми с амброзията — намеси се Бърни. — Чудя се дали още го мъчи.

Джен се спогледа с Пайпър, сетне се отправи към дивана, потраквайки с токчетата на бежовите си обувки по дървения под.

— Съкровище, Хауард си отиде. Ние разбираме колко ти е мъчно за него, но…

— Знам, че и двете смятате, че Хауард е мъртъв, но той не е — прекъсна я Бърни. — Казах ви. Видях го миналата седмица насред Линкълн Скуеър. Върху главата му се кипреше един от онези дунапренови кашкавалени резени[1]. Но Хауард ненавиждаше Грийн Бей и не ми стига умът защо ще носи такъв резен.

Джен погледна за помощ към Пайпър. Вече няколко пъти бяха чули историята за дунапреновия кашкавален резен, но след като и двете бяха присъствали на погребението на Хауард Берковиц, отказваха да повярват, че той е възкръснал — още по-малко пък като фен на „Грийн Бей Пакърс“.

Докато Пайпър наливаше на Джен последното останало от водката, на вратата отново се почука, този път по-колебливо.

— Това е тя — въздъхна Бърни.

— Влизай, Амбър! — извика Пайпър. И защо не? Ако приятелите й не бяха тук, сега щеше да тъне в мрачни мисли.

Амбър Куан, съседката от долния етаж, пристъпи нерешително в апартамента.

— Може ли? Не бях поканена, но…

— Нито пък те — изтъкна Пайпър.

Амбър беше на двайсет и седем, с леко наднормено тегло, порцеланова кожа, блестяща черна коса и с несигурност, която изчезваше, щом стъпеше на сцената на Лирическата опера в Чикаго, където бе постоянен член на хора. Повечето от приятелките от

детството на Пайпър бяха напуснали града и тя беше благодарна да има тези три жени в живота си.

— Здравейте, госпожо Берковиц. Как се чувствате?

Бърни стисна устни и кимна сковано. Тя не харесваше Амбър, защото бе корейка, но тъй като Амбър смяташе, че възрастта на Бърни е оправдание за расовите й предразсъдъци, не би допуснала Пайпър или Джен да се спречкат с възрастната жена заради това.

— Водката свърши — оповести Пайпър. — Бира?

Амбър приседна на ръба на дивана.

— Нищо не искам, благодаря. Ще остана само за минутка. — Амбър се бе преместила в сградата преди повече от година, но продължаваше да се държи, сякаш е натрапник в групата им, въпреки че Пайпър и Джен я посрещнаха много радушно. — Отбих се да проверя дали все още смяташ да дадеш жилището си под наем — додаде тя извинително.

— Не! — оповести Бърни. — Пайпър, ти никъде няма да ходиш, а ти, Амбър, не би трябвало да повдигаш този въпрос.

— Аз не искам да даваш апартамента под наем — побърза да увери домакинята Амбър. — Но ти каза, че ще ти се наложи, а аз имам приятел, който е гостуващ лектор в университета „Депол“. Той си търси квартира.

Да напусне уютния си апартамент, беше все едно да се пронижеш с нож в сърцето. Но за разлика от Бърни, която искаше да възкреси мъртвия си съпруг, Пайпър беше реалистка.

— Нека помисля още една нощ. Утре ще ти отговоря.

Нямаше какво толкова да му мисли. Повече не можеше да си позволи вноските по ипотеката за апартамента, за който от години пестеше пари за да го купи, а не възнамеряваше да се натрапи на приятелките си, въпреки предложенията им да отседне при тях. Като дадеше апартамента си под наем и се преместеше в ужасния сутеренен двустаен апартамент на братовчедката си Даян в Скоки, за известно време щеше да отложи продажбата на жилището си и в същото време да запази добрите отношения с приятелките си.

— Последното, от което се нуждаем, е някакъв непознат мъж да живее тук — заяви Бърни. — Аз няма да го допусна.

Джен не изрази възражението си на глас. Тя разбираше, че това бе последната възможност за Пайпър.

— Той е приятел на Амбър — изтъкна тя — и няма да е съвсем непознат.

— Той е един от преподавателите ми в музикалната школа „Истман“ — уточни Амбър. — Много приятен и възпитан мъж.

— Не ме интересува — отсече Бърни. — Тук не ни трябва мъж.

Очевидно гей двойката младоженци от долния етаж не се броеше.

— По-добре е Пайпър да даде апартамента под наем, отколкото да е принудена да го продаде — заговори Джен. — А ти отлично знаеш, че тя няма да се премести да живее при никоя от нас. Това е само временно, докато бизнесът й потръгне. — Тя разкръстоса дългите си крака. — За нещастие, дотогава ще съм безработна. Аз съм тази, която трябва да се тревожи, а не Пайпър. Тя е по-корава от мен. И по-млада.

Заявлението не беше толкова егоцентрично, колкото прозвуча. Джен просто отклоняваше нападките към Пайпър.

— Познавам телевизията твърде добре — продължи тя. — Колкото са по-млади и по-руси, толкова по-лесно ги назначават шефовете. А Тъпия задник си припада по двайсет и една годишните. — Джен толкова отдавна наричаше новия директор на канала Тъпия задник, че Пайпър беше забравила истинското му име.

Джен отпи от водката.

— Изучаването на метеорология е най-новото средство за издигане за всяко хубаво момиче, което има дори малък интерес към науката. Колежите ги бълват на талази.

— Талантът е много по-важен от външния вид — каза Амбър лоялно, след което побърза да добави: — Не че ти все още не си красива.

Амбър бе свикнала да я преценяват само по звучното й колоратурно сопрано и заради това беше истинска наивница относно телевизионната индустрия. Пайпър се бе опитала да окуражи Джен, но израстването й като дъщеря на Дюк Дъв й бе позволило да опознае всеки един аспект от мъжкия сексизъм. Към Джен се прилагаха различни стандарти, отколкото към мъжете в телевизионния канал и тя имаше основание да се притеснява.

Бърни се изстреля от дивана.

— Знам какво трябва да направя!

— Ще наемеш някого да очисти Тъпия задник заради мен? — попита мрачно Джен.

— Ще наема Пайпър да открие Хауард!

Пайпър се слиса.

— Бърни, това не е…

— Ще ти платя. И без това търсех нещо по-специално, за което да похарча парите, които ми върнаха от надплатени данъци. Нищо не може да бъде по-специално от това.

— Бърни, не бих могла да взема парите ти. Хауард беше…

Ново почукване отекна по вратата, този път по-силно и енергично от останалите. Никой не бе позвънил по домофона, а обичайните й посетители вече бяха тук. Пайпър остави бирата, прекоси стаята и завъртя бравата.

Той изпълни рамката на вратата — само мускули, широки рамене и могъщи гърди.

— Здравей, Есмералда.

---

[1] Cheesehead — прякор на холандците, а по-късно се превръща в нарицателно за човек, който живее в Уисконсин. Освен това е прякор за привържениците на „Грийн Бей Пакърс“, професионален отбор по американски футбол, базиран в Грийн Бей, Уисконсин. — Б.пр. ↑

3

Варваринът беше на вратата й. Стомахът на Пайпър се сви на топка.

— Как влезе в сградата?

Той я изгледа със златистокафявите си очи на вълк, канещ се да разкъса плячката си не защото е гладен, а просто за забавление.

— Съседите ти от долния етаж са фенове на „Старс“.

И те не бяха единствените. Бърни изпищя, сякаш бе намерила яйце в полога.

— Купър Греъм! — Скочи от дивана с пъргавината на младо момиче. — О, как ми се иска Хауард да беше тук! О, господи!

Купър наклони глава към нея.

— Госпожо.

— Хауард беше фен на „Беърс“, също като Пайпър — осведоми го Бърни, — но аз съм родена в западните предградия в онези дни, когато почти никой не живееше там. Аз съм Бърни Берковиц. По-точно Бърнадет. От самото начало съм фен на „Старс“. И Хауард винаги е подкрепял „Старс“. Освен ако не играеха срещу „Беърс“ — додаде извинително тя.

— Напълно разбираемо. — Купър беше самото въплъщение на любезността, с която знаменитостите даряваха феновете си, чакаше търпеливо, докато тя продължи да бъбри развълнувано.

Междувременно Джен кръстоса дългите си стройни крака, залюля едната обувка на пръстите си и отметна тъмната коса от лицето си в очакване да бъде забелязана. Амбър обаче изглеждаше озадачена. Тя можеше да назове името на всеки малко известен композитор от последните четиристотин години, но почти нямаше представа, че в Чикаго има професионални спортни отбори.

Бърни продължаваше със словоизлиянията си.

— О, господи, Пайпър! Ти каза, че имаш важен клиент, но нямах представа…

— Аз не съм клиент на госпожица Дъв. — Купър изрече натъртено името ѝ, сякаш смачкваше хлебарка. — Аз съм човекът, когото е била наета да разследва.

Благодаря ти, полицай Суперсекси, за голямата уста.

Бърни изцвърча разгорещено, сетне насочи обвинителен поглед към Пайпър.

— Вярно ли е, Пайпър? Защо разследваш Купър?

Докато Пайпър неуспешно се опитваше да раздвижи схванатата си челюст, Джен се надигна грациозно от дивана.

— Дженифър Маклийш. Синоптичката на Канал осем. Миналата година в началото на декември се запознахме на благотворителния бал за деца, но съм сигурна, че не ме помните.

— Разбира се, че ви помня. — Ръката му обхвана нейната. — Приятно ми е да ви видя отново, госпожице Маклийш. Макар че не мога да кажа същото за компанията, в която ви намирам.

Амбър се спусна към вратата.

— Аз си тръгвам.

— Не се отнася за теб, Амбър — успокои я Джен. — Той говори за Пайпър.

— Напълно вярно — кимна Греъм.

Пайпър отпи щедра глътка от бирата, съжалявайки, че не беше „Столичная“.

Бърни не можеше да понесе невежеството на Амбър.

— Амбър, това е Купър Греъм. Той е един от най-прочутите футболисти в света. Дори ти трябва да си го чувала.

— О, сигурна съм, че съм го чувала — отвърна Амбър, убедена в противното.

— Амбър пее в Лирическата опера — обясни Джен. — Тя е удивителна певица, но понякога е пълна невежа за някои неща.

— Обзалагам се, че съм ви слушал — заяви Греъм.

Абсурд, помисли си Пайпър. Шансът Греъм да прекрачи прага на Лирическата опера беше точно толкова, колкото да подаде топката на противника.

— Дами, колкото и да ми е приятна компанията ви, трябва да поговоря с госпожица Дъв по делови въпроси.

Амбър понечи да се отправи към вратата, но се спря и застана до Пайпър. Джен последва примера ѝ.

— Навярно ние можем да помогнем — рече тя твърдо.

Приятелките сплотиха редиците си и нито една от тях нямаше да си тръгне, докато Пайпър не им кажеше. С огромна неохота Бърни се присъедини към тях. Те бяха отбор: дръзката телевизионна синоптичка, корейската оперна певица с ангелски глас и номер едно от фенклуба на „Старс“. Как можеше животът на Пайпър да е прецакан, след като имаше такива приятелки?

— Всичко е наред — рече тя. — Мога да се справя.

— Сигурна ли си? — изрече го Амбър, която внезапно доби страховития вид на Вагнеровата Брунхилда.

Пайпър изобщо не беше сигурна, но кимна.

— Става дума за бизнес.

— Сигурна съм, че това е просто някакво недоразумение — намеси се Бърни, после добави с престорен шепот: — Ще оставя в пощенската ти кутия чек за аванса, Пайпър. Така се прави, нали?

— Никакъв чек, Бърни. Утре ще поговорим. — След днешния ден какво означаваше още едно предизвикателство?

— Пайпър? — попита Джен.

Колкото и Пайпър да оценяваше загрижеността й, не можеше да позволи Греъм да я види като безхарактерна страхливка. Махна с престорена небрежност към вратата.

— По-късно ще се видим.

На път към вратата Бърни се извърна към Греъм.

— Пайпър е много добър човек.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, госпожо Берковиц — усмихна се любезно той.

Възрастната жена докосна ръката му.

— Правя страхотно вкусни ребърца. Ако някога ви се приядат, обадете ми се.

Той засия насреща й с противната си усмивка, запазена за феновете.

— Непременно ще го направя.

— Или може да опитате моя божествен фъдж, ако обичате сладко.

Той се усмихна, вратата се затвори зад тях и цялата му приветливост се изпари. Единствената защита на Пайпър беше мощното нападение. Тя изпъна рамене и се хвърли в атака.

— Моето следене беше законно. Да, може да се спори за начина, по който влязох в клуба, но „Спирала“ е публично място и ти трябва да докажеш, че присъствието ми ти е причинило изключителен емоционален стрес. Някак си не ми се вярва, че съдията ще повярва, че това може да се случи на бивш футболист, окичил се с титлата за най-ценен играч.

Той се надвеси над нея, с целите си метър и деветдесет над нейните метър и шейсет и осем.

— Кой те нае?

Тя изправи гръб, опитвайки се да добави още някой и друг сантиметър към ръста си.

— Това не мога да ти кажа. Но мога да те уверя, че не е някой, който ти желае злото.

— Защо ли не го намирам за успокояващо?

— Истина е.

— А ти си експерт по истината, нали, Есмералда?

Тя се опита да запази самообладание.

— Никой не обича да го лъжат. Разбирам това. Но си вършех работата.

— Не съм впечатлен. За кого работиш?

— Както казах: не е някой, който е заплаха за теб.

— Сам ще го реша.

— Нямам какво друго да добавя.

— Така ли? — Очите му се впиха в нея. — Ще го формулирам така: или ще ми кажеш сега, или адвокатите ми ще се свържат с теб.

Той навярно знаеше, че един съдебен процес щеше да я унищожи. Пайпър се опита да се държи като богат изпълнителен директор.

— Съдебните дела са такава загуба на време.

— Тогава ми дай това, което искам.

Тя не можеше да го направи, ала трябваше да стори нещо друго, без да се налага да пада на колене и да го умолява да не я съди.

— Ще сключа сделка с теб. Ако се откажеш от съдебно преследване, ще те уведомя кой е истинският ти враг. И те уверявам, че това не е моят клиент.

Той я удостои с най-ледения си поглед. Чакаше. Пайпър се бореше със задушаващото усещане, че той отново изсмуква въздуха от

стаята.

— Онази моделка, която си избрал да удостоиш със специалното си внимание — подхвана тя. — Блондинка, големи цици, кльощави бедра и фантастично дълги крака. Знам, че тя е само една от многото мишки, обикалящи сиренето, но тази мишка се казва Вивиън и ти си провел доста задушевни разговори с нея.

— И какво от това?

— След няколко смръквания от нещо нелегално в дамската тоалетна, тя охотно разказва на приятелките си как ще те подмами да се ожениш за нея. Искаш ли да знаеш кой представлява истинска заплаха за теб? Тя е твоят човек.

— Никой не смее да смърка нещо нелегално в дамската тоалетна — заяви той. — Затова имам охрана.

— Плащаш им прекалено много.

— А ти си измисляш всичко това.

— Не се обаждай на твоите „орли на правосъдието“ и ще ти кажа още нещо.

— Вече им се обадих.

Пайпър преглътна мъчително.

— Прави каквото щеш. Но горещо ти препоръчвам лично да направиш ревизия на склада си с напитките, вместо да наемаш други да ти вършат работата. И когато установиш липсите, спомни си този разговор.

— Блъфираш.

Той бе приключил с нея и докато се извръщаше към вратата, Пайпър осъзна, че трябва да му даде нещо повече.

— Наблюдавай отблизо червенокосия си барман. После ми се обади, за да ми се извиниш.

Това го закова на място. Лицето му се изопна от гняв.

— Кийт? Това са пълни глупости. Избрала си грешния човек, когото да натопиш с лъжите си. — Насочи показалец към главата й. — Разполагаш с двайсет и четири часа да ми съобщиш името на човека, който те е наел, в противен случай адвокатите ми ще се свържат с теб.

Вратата се хлопна с трясък зад гърба му.

През целия път до клуба Купър кипеше от гняв. Тя беше изпечена лъжкиня. Кийт Милидж бе един от най-старите му приятели. Двамата играеха футбол през всичките години в колежа. Барманите бяха известни с това, че крадат от собствениците на клубовете, и Купър бе довел Кийт от Тълса, за да има доверен човек, който да пази гърба му. Колкото до Вивиън… Куп не се интересуваше от клиентките на клуба, но дори и да беше така… За разлика от най-глупавите си съотборници, той никога не бе попадал в капана на така наречените „случайни“ забременявания.

Сега мислите му бяха заети с най-важния въпрос. Кой бе наел детектив да го следи и защо? Знаеше, че бизнесът с нощни клубове в Чикаго е безскрупулен, но какво би могъл някой да се надява да научи за него?

Пристигна в клуба и се настани зад бюрото. Не обичаше мистериите и особено не му се нравеха, когато се опитваше да привлече инвеститор. И то не какъв да е. А най-добрият в града. Единственият, с когото той искаше да работи.

Време беше да слезе в салона. Той бе стръвта, привличаща клиентите, и докато другите знаменитости, собственици на нощни клубове, се вясваха само от дъжд на вятър, Купър играеше, за да спечели, дори и това да означаваше да бъде обсаден от вманиачени фенове и приклещен от футболни експерти, които само си въобразяваха, че разбират играта.

За свой срам, тази вечер той се улови да наблюдава Кийт, мъжа, на когото би доверил живота си. Враждебността му към Пайпър Дъв нарасна. Докато насочваше вниманието си към групата жени, тълпящи се около него, Греъм взе решение. Никой не печелеше шампионската титла, оставяйки врага да се измъкне безнаказано. Той щеше да я съсипе заедно с жалката й детективска агенция.

В понеделник сутринта Пайпър се облече в черно за това, което несъмнено щеше да бъде най-злочестата среща в кратката й бизнес кариера. Черен пуловер и черен вълнен панталон. Тя бе излъскала старите си черни ботуши и бе изровила чифт сребърни обици с висулки. Ако трябваше да изгори на кладата, щеше да бъде корава докрай.

Дясната ръка на Диъдри Джос и вицепрезидент, посрещна Пайпър в приемната на офисите на „Джос Инвестмънт Груп“. Ноа Паркс беше лицето за контакт на Пайпър, човекът, на когото се наложи да се обади с неприятната новина, че Купър Греъм я е разкрил. Въпреки че беше възпитаник на университет от „Бръшляновата лига“, с обръснатата си глава, сплескан нос и квадратна челюст той приличаше по-скоро на бивш морски пехотинец. Удостои я с кратко кимване.

— Диъдри иска да говори лично с теб.

Ноа я поведе през двойните стъклени врати в обляно от светлина преддверие с дървен под, обграден с бордюр от бежов мрамор. В дъното на коридора той отвори врата, водеща към кабинета на главния изпълнителен директор и вицепрезидента на фирмата.

Високите прозорци и дизайнерските мебели с изчистени форми излъчваха семпла елегантност. Но бялата дъска, заемаща по-голямата част от стената в дъното, свидетелстваше, че това бе работно място, а не шоурум. Диъдри Джос, главната изпълнителна директорка, седеше зад внушително бюро под масления портрет на баща си Кларънс Джос III. Също като Пайпър, тя следваше стъпките на баща си, но за разлика от Пайпър, не бе принудена да изкупува бизнеса от завистлива мащеха. На трийсет и шест, Диъдри беше само три години по-голяма от Пайпър, но заради опита си и светското лустро изглеждаше по-възрастна.

Висока и слаба, с малки тъмни очи, дръпнати в краищата, с дълъг патрициански нос и кестенява коса с махагонов нюанс, тя приличаше по-скоро на примабалерина, отколкото на главен изпълнителен директор. Беше облечена в черно, както и при единствената им предишна среща, в рокля от мек вълнен плат, с наниз от перли около врата. Преди година бе загубила съпруга си при инцидент с моторна шейна, така че Пайпър не бе сигурна дали беше в черно заради траура, или тоалетът й е изключително ласкаещ фигурата й моден избор.

Диъдри заобиколи бюрото и стисна ръката на Пайпър.

— Надявам се, че трафикът тази сутрин не е бил прекалено ужасен. — Тя посочи към кътa с диван и кресла. — Заповядай, седни.

Ноа остана прав до вратата, Пайпър се настани в дълбоко сиво кожено кресло, а Диъдри зае съседното. Тази работа бе означавала

всичко за Пайпър и тя бе твърдо решена да я свърши перфектно, за да я наема Диъдри и в бъдеще. Дотук с решителността. Сега приличаше на провалило се хлапе, повикано в кабинета на директора.

— Разкажи ми какво се случи. — Директор Диъдри кръстоса дългите си крака.

Пайпър разказа подробностите, спестявайки единствено въплъщението си като Есмералда Крокър.

Диъдри явно не си падаше по заобикалките.

— Разочарована съм.

Пайпър нямаше с какво да се защити.

— Едва ли колкото мен самата. Следях го прекалено отблизо. Няма да повторя тази грешка, но това няма да промени случилото се.

Можеше да добави, че тъкмо Диъдри бе наредила да следи Греъм отблизо, но щеше да прозвучи като извинение.

Искам те пред дома му — бе казала Диъдри. — *Следвай го през деня, а вечер намери начин да влезеш в клуба. Разбери колко пие. С какви жени се вижда и колко на брой са те. Преди да реша да му стана бизнес партньор, трябва съвсем точно да знам с кого си имам работа.*

— Сигурен съм, че Греъм е настоял да узнае кой те е нает — обади се Ноа.

— Направи го, но аз не му казах.

Ноа не скри скептицизма си.

— Той е властен мъж и умее да получава това, което иска. Трудно ми е да го повярвам.

— Според законите на щата Илинойс единственият начин да разкрия името на клиента си е при съдебна призовка. — Пайпър не спомена, че това бе твърде възможно да се случи. Имаше си работа с достатъчно истински алигатори, за да се тревожи за онези все още спотайващи се в блатото. В същото време й се искаше Диъдри да й позволи да сподели информацията с Купър. След като Диъдри обмисляше партньорство с него, той със сигурност щеше да разбере разумния й ход преди това да провери личния и професионалния му живот.

Но Диъдри не й позволи.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Дай ми доклада си. — Ноа протегна ръка и тъй като все още стоеше до вратата, Пайпър трябваше да стане, за да му го подаде. Почти не бе спала през нощта, за да провери всеки детайл и да се увери, че нищо не липсва. Беше включила и общия сбор от направените от нея разходи досега, молейки се те да не се опитат да откажат плащането, защото не бе завършила работата докрай.

Диъдри докосна перлите около шията си.

— Наех те, защото баща ти е работил за мен, а аз вярвам, че трябва да се помага на жени, които искат да започнат собствен бизнес. Съжалявам, че не се получи.

Изглежда, искрено съжаляваше, а отвращението на Пайпър към собствената й некомпетентност правеше невъзможни всички по-нататъшни опити да отстоява позицията си.

— Жалко, че не успях да оправдая очакванията ти.

За разлика от работодателката си, Ноа без съжаление й посочи вратата. Докато го следваше надолу по коридора, Пайпър усещаше как останките от кариерата й се сгромолясват в краката й.

През следващите няколко дни тя се заставяше да ходи в кантората, вместо да си остава у дома, завряла глава под завивките. Беше средата на септември и освен ако не се случеше някое чудо, едва щеше да изкара до Хелоуин, преди да остане без пукната пара и да се наложи да затвори агенцията. Но дотогава имаше още време. По един или друг начин трябваше да изнамери някаква работа.

По времето на баща й агенцията „Частни разследвания Дъв“ заемаше цялата едноетажна тухлена сграда, която Дюк бе купил през 80-те години. Сега мащехата й притежаваше цялото здание, а Пайпър можеше да си позволи да наеме само някогашния кабинет на счетоводителя, помещаващ се в задната част. Когато се нанесе, помещението бе мрачно и неприветливо, също като офисите на героите от детективските романи. Тя беше похарчила малко от оскъдните си средства за покупката на маслиненозелен килим с черно-бели лъчи, за да скрие застлания с балатум под, после бе боядисала стените в снежнобяло и бе окачила кичозни постери от кориците на стари броеве на „Истински детектив“. От магазин за стоки втора употреба бе изровила голяма маса, която бе боядисала с черна емайлирана боя,

която да използва за бюро. Беше добавила няколко прилични лампи и два стола с черни стоманени рамки, които се надяваше да са удобни на клиентите.

Гласовата й поща съдържаше още едно съобщение от адвоката на Греъм, настояващ да се срещнат следващата седмица. Тя го изтри, сякаш по този начин щеше завинаги да го заличи, и включи компютъра. По навик набързо потърси дали има нещо ново за Купър Греъм. Нищо.

Пайпър се застави да се обади на няколко юридически фирми, рекламирайки услугите си, след което им изпрати копия от брошурата си.

„ЧАСТНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ ДЪВ“

Основана 1958
Истината носи мир

Разследвания за юридически фирми, адвокатски бюра и корпоративни организации;
— Частни разследвания;
— Разследвания на укрити доходи;
— Проучвания на биографии и проверки за криминално минало;
— Издирване на изчезнали хора.

Обмисляше дали да не се откаже от стария девиз на агенцията „Истината носи мир“, ала той беше част от семейната й история, водеща началото си от дядо й, и да го промени, щеше да означава да заличи наследството си.

На вратата се почука. Младата жена тутакси скочи към вратата. Ала вместо нов клиент, в кантората нахлу Бърни. Тя се бе съвзела достатъчно, за да превърже хипи лента около яркооранжевата си коса и да нахлузи върху анцуга жилетка с ресни.

— Виж, Пайпър, преди да кажеш каквото и да било… знам, че ти не вярваш, че видях Хауард на Линкълн Скуеър. Аз самата едва

повярвах на очите си. Но съм живяла с този мъж петдесет и осем години и би трябвало да го позная. — Шмугна се покрай Пайпър и се настани на един от столовете срещу бюрото. — Ето авансов чек за сто долара. — Тя го шляпна върху бюрото.

— Бърни, не мога да взема парите ти.

— Това е бизнес. Аз имам нужда от детектив, а ти си най-добрата.

— Оценявам доверието ти в мен, но… — Пайпър реши да пробва нова тактика. — Твърде лично съм замесена в случая. Няма да бъда обективна. Някой друг детектив би бил…

— Някой друг детектив ще реши, че съм изперкала старица. — Яростният й поглед предизвикваше Пайпър да се съгласи.

Пайпър се настани зад бюрото, надявайки се, че ще успее с помощта на логиката да убеди Бърни да се откаже от фантазиите си.

— Нека разгледаме фактите… Ти си била с него в стаята, когато Хауард е получил сърдечен удар.

— Но не бях с него, когато е умрял. Вече ти казах. Излязох от кабинета на корабния лекар, за да отида до тоалетната, а после, когато онзи шарлатанин, дето се представяше за доктор, ми каза, че мъжът ми е починал, припаднах. Кой знае кой е бил в онзи ковчег, който изпратиха обратно.

Ако бюрокрацията не бе попречила на Бърни да види трупа на Хауард, преди да бъде кремиран, нищо от това сега нямаше да се случва.

— Добре, Бърни. — Беше безсмислено да спори с нея и Пайпър се пресегна за жълтия си бележник. — Нека ти задам няколко въпроса.

Бърни й се усмихна самодоволно.

— Между другото, днес изглеждаш много хубава. Би трябвало по-често да си слагаш червило. И като че ли дори си сресала косата си. Имаш много красива, лъскава коса, Пайпър. Знам, че тези щръкнали коси, дето приличат на сресани с бъркалка за яйца, сега са на мода, но с една прическа тип „паж“ ще изглеждаш много по-женствено.

— Сериозно, Бърни, откакто ме познаваш, да си забелязала някога да ми е пукало за женствеността?

— Ами не. Но изглежда, въпреки всичко мъжете те харесват. Не че им обръщаш твърде много внимание. Още не мога да повярвам, че си на трийсет и три години и никога не си била влюбена.

— Грешка на природата и загуба на време.

— Любовта никога не е загуба на време — отсече Бърни. — Отдавна ми се иска да те питам… Ти лесбийка ли си?

— Ще ми се да бях.

— Разбирам. Жените могат да бъдат много по-интересни от мъжете.

Пайпър кимна в знак на съгласие. Тя се доверяваше на приятелките си много повече, отколкото някога бе вярвала на гаджетата си по времето, когато все още се интересуваше от мъже. Но този разговор не помагаше на Бърни да се откаже от заблудата си.

— Кога точно видя онзи мъж с кашкавалените резен?

— Хауард! И беше на четвърти септември. Точно преди шестнайсет дни. Тогава бе мачът на „Пакърс“. Излизах от книжарницата и той беше там. Седеше на пейка на площада и наблюдаваше гълъбите.

— И носеше един от онези дунапренови кашкавалени резени…

От самодоволното изражение на Бърни не остана и помен.

— Точно това не мога да разбера. Защо запален фен на „Беърс“ като Хауард ще носи символа на „Пакърс“? Бих могла да го разбера, ако носеше шапка на „Старс“. Той харесваше „Старс“ почти толкова, колкото и „Беърс“.

Имайки предвид факта, че Бърни вярваше, че съпругът й се бе завърнал от мъртвите, изборът му на аксесоар за главата не би трябвало да бъде въпрос от първостепенна важност.

— Той видя ли те?

— Със сигурност ме видя. Извиках името му. „Хауард!“ Той се извърна и цялата кръв се отцеди от лицето му.

Пайпър взе химикалката.

— И ти беше достатъчно близо, за да видиш това?

— Може би само така ми се е сторило. Но едно нещо знам… Той ме позна, защото тутакси скочи от мястото си и побягна. Опитах се да го последвам, но с моето болно бедро не можах да го настигна. — Лицето й се сгърчи. — Защо ще го прави? Защо ще бяга така от мен?

Пайпър подмина въпроса и вместо това й сервира друг, който щеше да зададе, ако ставаше дума за действителен случай.

— Двамата с Хауард имахте ли семейни проблеми по време на круиза?

— Поскарвахме се от време на време. Коя семейна двойка не го прави? Този мъж отказваше да се грижи за себе си, трябваше да го видиш на кораба, не спираше да се тъпче с бекон и кифлички. А отлично знаеше какво мисля за това. Но двамата се обичахме. Точно заради това загубата му е толкова ужасна за мен.

Въпреки че самата Пайпър не беше романтичка, не се съмняваше в любовта между Бърни и Хауард. И не им завиждаше. Мъжете изискваха доста усилия и когато последната връзка на Пайпър се провали, тя не беше чак толкова съкрушена. После баща й се разболя и тя загуби интерес към всичко, с изключение на работата. Имаше достатъчно усложнения в живота си, за да има място и за мъж в него.

Тя зададе още няколко въпроса на Бърни и обеща да проведе разследване. Благодарността на Бърни я накара да се почувства като измамница и за да успокои съвестта си, на път за вкъщи мина покрай Линкълн Скуеър.

Покритият с тухли площад беше пълен с обичайните посетители — хлапета от всякаква възраст, двойки, млади майки, бутащи бебешки колички, и неколцина възрастни, но никой от тях не носеше на главата си дунапренов кашкавален резен и никой нямаше ни най-малка прилика с Хауард Берковиц. Пайпър се чувстваше нелепо дори докато се оглеждаше, но искаше да се изправи пред Бърни с чиста съвест. Колкото до стоте й долара… Щеше да изведе възрастната си приятелка на разкошна вечеря.

На следващия ден се обади приятелка на приятелка на Джен. Тя смяташе, че гаджето й може би я мами. Пайпър се радваше, че има нов клиент, но за нещастие, гаджето беше глупак и още същата вечер Пайпър щракна няколко снимки, докато той излизаше от мотел с любовницата си. Случаят беше разрешен за по-малко от двайсет и четири часа. Клиент с разбито сърце. Малко пари.

Докато в сряда вечерта заключваше вратата на кантората, шест дни след като Греъм я бе разкрил, неговите „орли на правосъдието“ оставиха поредното съобщение, което не смяташе да удостои с внимание. Кой е казал, че отричането е лошо нещо?

Беше паркирала колата си близо до скромната табела в зелено и черно на „Частни разследвания Дъв“, висяща над вратата на кантората.

Един додж чалънджър паркира на съседното място. Вратата се отвори и от колата слезе някакъв мъж. Привлекателен мъж, с дънки и тениска, издута от мускули. Тя не го позна, докато не свали слънчевите си очила. Естествено, с огледални стъкла.

— Здрасти, Пайпър.

Беше Суперсекси. Тя го изгледа предпазливо.

— Господин полицай.

— Ерик.

— Е, добре.

Той подпря бедра на бронята и скръсти ръце пред прекалено изваяния си гръден кош.

— Искаш ли да пийнем кафе или нещо друго?

— Защо?

— Защо не? Харесвам те. Ти си интересна.

Поне не й каза, че е сладурана. Ненавиждаше това.

— Радвам се да го чуя — отвърна Пайпър, — но не си падам особено по теб.

— Хей. Аз просто си вършех работата.

— Като се подмазваш на Купър Греъм.

Той се ухили.

— Да, беше много яко. Хайде, ела. Само за двайсет минути.

Тя се замисли. За разлика от баща си, нямаше близки контакти в полицейския участък, но ако по някакво чудо останеше в бизнеса, щеше да се нуждае от такива. Кимна рязко.

— Добре. Да вървим. Ще те следвам с колата ми.

Както се оказа, срещата им на по кафе продължи почти час. Пайпър не беше напълно изненадана от интереса му. Симпатичните младежи бяха започнали да я свалят още през първата й година в колежа. Отначало се бе почувствала смутена от вниманието им, но постепенно осъзна, че това, което ги привличаше, беше липсата й на интерес към тях. Едно от краткотрайните й гаджета й бе доверило, че да излиза с нея, било все едно да се шляе с приятелите си.

Ти харесваш спорта и не ти пука дали гаджето ти ще ти подарява цветя и всякакви подобни глезотии. Освен това си сладурче.

Тя не беше сладурче и не се влюби в нито един от тях, може би защото всяка връзка, която имаше, рано или късно я караше да се чувства… почти празна, сякаш, без да знае, в душата й се бе отворила

дупка. Точно в момента нежеланието й да има връзка с мъж беше предимство. Едно усложнение по-малко в достатъчно объркания й живот.

Суперсекси беше мил и приятен събеседник. Разказите му за живота в полицията бяха интересни и вниманието му се отклони само веднъж, когато пищна брюнетка с тясна блуза мина покрай масата им, но след като дори Пайпър я забеляза, не би могла да го вини. Той я покани на вечеря през следващия уикенд. Но Амбър й бе дала билет за Лирическата опера за същата вечер и тя му каза, че вече има други планове.

Суперсекси изгледаше смаян, че го отрязваха заради една вечер в операта.

— Ти си необикновена личност — заяви той.

— А ти си свестен тип, но в момента не ми е до срещи.

— Добре. Няма да се срещаме. Просто понякога ще излизаме заедно, става ли?

Той беше пълен със забавни истории, а тя наистина се нуждаеше от връзки в полицията.

— Добре. Приятели. Никакви срещи. — Пайпър замълча. — И няма да спя с теб.

Беше ясно, че той не й повярва.

На следващата вечер Пайпър бе заета с крайно потискащата задача да избере кои от вещите си да опакова и кои да изхвърли. Даването на апартамента под наем вече не подлежеше на обсъждане и приятелят на Амбър, професорът от университета, се нанасяше утре. Парите от наема щяха да покрият ипотеката и разходите по апартамента, което временно отлагаше необходимостта да го продаде. Младата жена не спираше да си повтаря, че няма вечно да живее в тесния сутеренен апартамент на братовчедката си. Апартамент без отделен вход, с плесенясала баня и като капак на всичко — присъствието на братовчедката й Даян, която постоянно се оплакваше. Колкото до двете невъзпитани и разглезени хлапета на Даян… Пайпър подозираше, че братовчедката й искаше абсурдно нисък наем, за да има винаги детегледачка на разположение, още по-потискаща перспектива, отколкото да живее в сутерена.

Пайпър остави повечето от мебелите на наемателя си, но опакова два кашона с лични вещи, включително и опърпаното плюшено розово прасе, което откри в дъното на едно чекмедже. Ойнки. Шевовете му бяха разръфани, плюшът — омърлян. Той бе любимата й играчка от детството, един от многобройните подаръци за майка й при раждането на Пайпър.

Когато Пайпър навърши пет години, Дюк заяви, че Ойнки трябва да се махне.

— Само бебетата разнасят наоколо подобни боклуци. Искаш ли всички да те мислят за бебе?

Тя му бе заявила, че не я грижа какво мислят хората и че Ойнки остава.

Въпреки огромния натиск, тя удържа фронта, докато навърши седем. Тогава съседското хлапе, побойник и грубиян, я събори на земята и тя се разплака. Дюк беше бесен, но не на грубияна, а на нея, задето плачеше.

— В това семейство няма мамини дечица. Върни се там и сритай задника на онзи хлапак и повече никога да не съм те видял да плачеш.

Вече не можеше да си спомни точно какво бе направила на Джъстин Термини, който по-късно стана първото й гадже, но си спомняше ужасното чувство, че е разочаровала Дюк. Същата вечер грабна Ойнки, размаха го ядно пред лицето на Дюк, после изхвърча от къщата и запрати прасето в боклукчийската кофа. Беше щедро възнаградена с голяма прегръдка, посещение в местната сладкарница за сладолед и похвалата, че е корава като всяко момче в града. Дюк никога не разбра, че същата нощ тя се измъкна през капандурата на покрива, спусна се, треперейки, по колоната на предната веранда и измъкна Ойнки от боклукчийската кофа. През останалата част от детството й плюшеното прасе остана грижливо скрито.

Ойнки отдавна се бе превърнал в ненужна вещ, но на Пайпър сърце не й даваше да го изхвърли, затова го тикна в кашона с блузите и пуловерите. Прекъсна за малко работата си, направи си сандвич и го отнесе до еркерния прозорец. Погледна надолу към притъмнялата улица и видя една тесла, син металик, да спира на паркинга. Сандвичът й застина на половината път до устата, когато шофьорската врата се отвори и отвътре излезе Купър Греъм. Апетитът й тутакси се

изпари. Тя не бе отговорила на обажданията на адвоката му и той беше дошъл лично да се разправя с нея.

Младоженците от долния етаж вървяха по тротоара. Тя бе виждала единия от мъжете да носи фланелка на „Старс“, така че за Греъм нямаше да е проблем да го накара да го пусне в сградата. След по-малко от минута той щеше да тропа на вратата й. Имаше две възможности: да откаже да отвори или да се изправи лице в лице срещу звяра.

Нямаше какво толкова да умува. Напоследък доста й се бе насъбрало. Нямаше да отвори.

Но да се спотайва като мишка в апартамента си, се оказа прекалено изпитание за нея и след третото му почукване Пайпър прекоси стаята с твърда крачка и рязко отвори вратата.

— Какво искаш?

4

Той нахлу във всекидневната й, внасяйки със себе си ураган от враждебна енергия.

— Кийт ме краде.

— Червенокосият ти барман? Да, знам.

Метър и деветдесет властна гневна мъжка самоувереност се бе стоварила в средата на килима й.

— Защо не ми каза?

Тя вирна брадичка.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? Аз ти казах!

— Не и така, че да ти *повярвам*!

Тя се втренчи в него — два кръвнишки погледа се кръстосаха.

Той пръв отмести очи и прокара пръсти през косата си, която се разроши още повече.

— Значи, може би не съм бил в настроение да слушам.

Пайпър захлопна вратата, преди съседите да са дотърчали, за да разберат какво става.

— Съмнявам се, че изобщо някога си в настроение да слушаш.

— Какво искаш да кажеш?

Раздразнението й взе връх.

— Толкова си свикнал да се мислиш за всемогъщ, че навярно си забравил, че има хора, които могат да знаят нещо, което ти не знаеш.

Една от големите му умели ръце се подпря на бедрото.

— А теб какво те прихваща? Да не би да се смяташ за такава неудачница, че изпитваш нужда да нападаш всеки, който е успял?

— Не. Може би. Не знам. Майната ти.

Той се засмя. Искреният весел изблик, изглежда, потресъл го не по-малко от нея, бързо се изпари.

— Как разбра?

Никога не позволявай на никой мъж да се смята за повече от теб — обичаше да казва Дюк. — *С изключение на твоя старец.*

— Обикновено умение да наблюдаваш. — Тя нарочно се зае със сандвича, който вече изобщо не й се ядеше. — Нещо, в което аз съм *добра*.

Той наклони глава срещу нея.

— Научи ме.

— Плати ми — тросна се тя.

Купър поклати глава, но не в знак, че се отказва, а по-скоро сякаш се опитваше да проясни мислите си. Огледа апартамента, видя отворения куфар, затрупан с дрехи, кашона, който бе натъпкан с трайни хранителни продукти: овесени ядки, консерви със супа, кутии с макарони със сирене. Пайпър знаеше да готви, но все не можеше да се накани.

— Ти се изнасяш — отбеляза той. — Много лошо. Приятно място.

— Не е зле.

Беше повече от това. И щеше да успее да го задържи само ако се откажеше от мечтата си и се върнеше към старата си работа. Но тя не искаше да прави онлайн промоции за машинно масло или да замазва отрицателните отзиви на някой клиент, задето сменената запалителна бобина на колата му не работеше. Такава работа изсмукваше душата й.

Той взе Ойнки.

— Хубаво прасе.

Тя потисна желанието си да грабне играчката от ръцете му.

— Училищен талисман.

Греъм гушна Ойнки и седна непоканен на дивана с цвят на какао. В сравнение с мускулестото великолепие на полицай Суперсекси, достойно да краси календарите, Греъм притежаваше грубовата привлекателност — чертите му бяха по-изсечени, върху челото му се виждаше белег от сблъсък на игрището, още един се мъдреше върху челюстта му. А и тази трапчинка върху брадичката. Твърд като скала и суров, въпреки че ръката му обгръщаше плюшеното й прасе. По време на война Греъм би бил командирът, когото войниците следват в боя. В мирно време той беше водил отбора си към славата. С други думи, мъж, с когото шега не бива.

— С Кийт сме приятели от колежа — рече той. — Вярвах му, както не съм вярвал на никого.

— Грешката е твоя. — Ала нещо в тези леко приведени, широки, воински рамене и стаената сянка във вълчите му очи докосна душата й.

Не позволявай да те размекнат — я бе наставлявал Дюк. — *Всеки чакал има затрогваща история.*

Сандвичът се разтроши между пръстите й. Пайпър го хвърли недокоснат в кошчето.

— Ти не си първият работодател, измамен от доверен служител. Постоянно се случва.

Той обви с ръка глезена, кръстосан върху коляното му.

— Трябваше да се досетя какво става.

— Твоите така наречени охранители е трябвало да видят. Нали затова си ги наел. Но те навярно вземат своя дял.

Неканеният й посетител вдигна рязко глава.

— Моите охранители са най-добрите.

Тя го изгледа с леко съжаление.

— Толкова богат, а толкова глупав. — Изпитваше задоволство, задето бе видяла това, което му бе убягнало. — Истината е, че толкова си свикнал всички да ти се кланят и да ти угаждат, че не разбираш, че повечето хора ти показват само най-добрата си страна. Забравил си колко много измамници и подлеци има. Цялата ти слава те е превърнала в наивен и доверчив човек, лесна плячка за негодниците в реалния свят.

Пайпър очакваше той да се впусне в разгорещен спор. Вместо това Греъм остави прасето и впи пронизващо очи в нея.

— Кой те е наел да ме следиш?

Тя се стегна.

— Това е поверителна информация. Повече не ме питай.

Той се надигна от дивана.

— Хайде да се изясним. Въпреки че съм пуснал по петите ти най-добрите адвокати в града и незначителната ти детективска агенция едва се крепи — да, направих някои собствени проучвания — отказваш да ми съобщиш името на клиента си, така ли?

Щеше да отстоява принципите си, независимо колко й се искаше да отстъпи и да се предаде.

— Коя част от думата „неетично“ не разбираш?

— О, разбирам я отлично. Нека го кажем по друг начин. Дай ми името и аз самият ще те наема.

Тя го зяпна слисано.

— За какво?

— Заради подозрителния ти характер. Аз бързо се уча. Очевидно е, че се нуждая от още един чифт очи в клуба. Само за няколко седмици. Някой, който може да види това, което ми се е изплъзнало. Охрана, за да надзирава охраната ми, ако така повече ти харесва.

Това беше работата, за която мечтаеше. Точно от това имаше нужда в момента — клиент с дълбоки джобове й предлагаше работа, която можеше да бъде едновременно интересна и изпълнена с предизвикателство. Главата й се замая. Имаше само една пречка. При това огромна.

— И всичко, което трябва да направя, е да…

— Да ми съобщиш името на твоя клиент.

В този миг Пайпър ненавиждаше Диъдри Джос. Упоритото настояване на Диъдри за анонимност щеше да съсипе Пайпър. А трябваше просто да му каже истината.

Но не можеше. Прекоси стаята, борейки се с болката, стягаща гърдите й.

— Беше ми приятно да си поговорим, господин Греъм. Жалко, че трябва да си тръгвате.

— Няма да го направиш?

Желанието да му съобщи името беше толкова силно, че младата жена трябваше да стисне зъби.

— Аз нямам твоите пари, сила или слава, но притежавам морал.

Морал. Никога досега не бе мразила повече проклетата дума.

Щом веднъж прекрачиш границата, вече няма връщане назад. Запомни го.

Дюк беше говорил за секс, но ако сега се огънеше, щеше да потъпче самоуважението си, а тя не би го направила заради нищо и никого.

Греъм пристъпи по-близо, размахвайки пред носа й златния морков.

— Помисли за всички пари, които можеш да спечелиш от тази работа…

— Повярвай ми, мисля! — Пайпър отвори вратата с гневен замах. — Направих ти услуга. А сега ти ми направи и се разкарай от тук, за да довърша опаковането на багажа си, да се преместя в

скапания сутерен на братовчедка ми и да измисля друг начин да остана в бизнеса, без да продам душата си.

Садистичното копеле се ухили. Широка усмивка, която зае цялото му грубо лице.

— Наета си.

— Глух ли си? Вече ти казах! Няма да продам клиента си.

— Точно затова си наета. Ще се срещнем утре в десет сутринта в апартамента ми. Сигурен съм, че знаеш къде се намира.

И това бе всичко.

На следващата сутрин Пайпър се събуди на зазоряване, главата й все още бе замаяна от случилото се. След като изгълта две чаши черно кафе, тя се спря на пола в цвят каки, масленозелена блуза с къс ръкав и с червен скорпион, щампован отпред, и любимите си потрити кафяви боти до глезените. Почти професионално облекло, без да изглежда, сякаш се опитва да го впечатли.

Беше готова толкова рано, че за да убие няколко часа, обиколи Линкълн Скуеър и се спря пред няколко магазина, които вече бяха отворени. Нищо чудно, че никой не позна Хауард по снимката, която Бърни й бе дала. *Защото той беше мъртъв.*

Както Джен бе съобщила в прогнозата, беше необичайно топло за септември, и Пайпър пътува със свалени прозорци до Лейквю. Точно две минути преди десет паркира на едно от трите места, разрешени за посетители на алеята зад жилището му.

Някога част от католическа семинария, тухлената сграда бе останала празна с години, преди да бъде превърната в три луксозни жилища. Греъм притежаваше луксозен пентхаус на два етажа, а местен магнат на недвижими имоти и холивудски актьор с чикагски корени обитаваха останалите два апартамента.

Тя закрачи по пътеката, застлана с тухли и обрасла от двете страни до входа с папрат, и се озова в малко фоайе, оборудвано със супермодерна видеоохранителна система, за която й се искаше да знае повече. Компютърен глас я насочи към частен асансьор, който я отведе директно в пентхауса. Вратата се отвори и Пайпър пристъпи в просторно помещение с тухлени стени и големи прозорци. Под високия два етажа таван се виждаха откритите въздуховоди на

вентилационната и климатичната инсталация, боядисани в тъмносиво. Подът беше покрит с бамбуков паркет, придавайки на мястото елегантен вид, а дългите лавици покрай стените бяха пълни с книги, за които тя можеше да се обзаложи, че той никога не е отгръщал.

Двама мъже седяха с гръб към нея върху светлосив диван с големината на три нормални дивана. Единият от тях — този, с когото бе дошла да се срещне — носеше бял пухкав халат за баня, а другият бе облечен със синя риза и тъмен панталон. Вторият се изправи, заобиколи дивана и се приближи към нея с протегната ръка.

— Хийт Чемпиън — представи се той.

Хийт Чемпиън, известен като Питона, беше чикагска легенда и един от най-влиятелните спортни агенти в страната. Той представляваше двама от бившите велики куотърбекове на „Старс“ — Кевин Тъкър и Дийн Робилард, както и нейния най-нов клиент. Въпреки типично американската му хубава външност и любезни маниери, тя разпознаваше змията, когато я видеше, и нямаше намерение нито за секунда да отслаби бдителността си.

— Вие сигурно сте неподкупната госпожица Дъв — рече Чемпиън.

— Пайпър.

Без да си дава труд да стане, Греъм само кимна с глава.

— Кафето е в кухнята.

— Не, благодаря, и така съм добре — отвърна тя.

— И по-добре да си — сопна се той.

Чемпиън посочи към дивана.

— Настанявай се.

Тя се съсредоточи върху гледката през прозорците, за да не се налага веднага да поглежда работодателя си. В закътания двор, три етажа по-надолу, сгушен между покритите с бръшлян тухлени стени, се открояваха едри жълти хризантеми като ярки петна в сенките. Краищата на папратите бяха започнали да покафеняват, а листата, плуващи в каменното корито на фонтана, подсказваха, че есента наближава.

Младата жена се застави да се извърне към дивана. Греъм се бе разположил в средата, кръстосаните му глезени бяха вдигнати върху малката масичка от дърво и стъкло във формата на летяща чиния. Белият халат беше достатъчно разтворен, за да се видят голите му

прасци и дълбоката рана върху дясното коляно. Друг по-малък белег грозеше глезена му. Още колко ли други имаше? И с какво беше облечен под този халат?

Пробуждането на женските й възприятия я разяри. Твърде много кофеин.

Остави на пода голямата си сива куриерска чанта. Диванът беше дълбок, проектиран за едър мъж, а не за жена със среден ръст. Ако се отпуснеше върху него, краката й щяха да стърчат като на момиче от детската градина, затова тя приседна на ръба.

Той погледна скорпиона върху тениската й.

— Фирмено лого?

— Все още се колебая какво да избера. Или това, или усмихнато лице.

Лицето на Греъм бе загоряло и се открояваше на фона на снежнобелия халат, а по разкритите му гърди се виждаха малки косъмчета. Тя неохотно му даде няколко точки, задето не се епилираше, но после реши, че е била твърде великодушна, и му ги отне.

Той се усмихна, сякаш прочел мислите й.

— Какъв е планът ти за подобряване на бизнеса ми? Знам, че вече имаш такъв.

Пайпър нямаше да позволи на полуоблечения си клиент да я смути.

— Преди да отворя отново детективската агенция, съм работила като мениджър по репутацията и дигитален стратег за верига автомагазини в Чикаго.

— Какво, по дяволите, означава мениджър по репутацията?

— Онлайн наблюдател. Следене на бизнес сайтовете и социалните мрежи за зловредни публикации и оценки. Предотвратяване на отрицателни резултати при търсенето за конкретната марка. Премахване на негативните мнения от интернет и публикуване на позитивни отзиви.

Греъм бързо схващаше.

— И това ще е прикритието ти?

— Така е най-лесно. Макар че онзи вампир, когото наричаш охранител, може да ме познае.

— Съмнявам се.

— Трябва да вървя — обади се Чемпиън.

Пайпър зърна брачната халка, която проблесна върху лявата му ръка, и си представи съпругата му — известна моделка с невъобразимо пищен бюст, красяща лъскавите корици на модните списания, с шейсетсантиметрови екстеншъни и надути като рибешки устни.

— Двамата с Анабел напускате града, за да се уедините в някое любовно гнезденце? — попита Греъм.

Пайпър се надяваше Анабел да е супермоделката с невъобразимо пищен бюст, а не някоя извънбрачна секс партньорка.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна Чемпиън.

— Вземи си малко домати. — Греъм наклони глава към отворената кухня, удобно допълнение от алуминий и стомана. — Както и каквото друго ти хареса.

— Няма да ти откажа. — Чемпиън прекоси кухнята през двойните стъклени врати и излезе в градината на покрива — поредната прищявка и глезотия на супербогатите.

Тя се запита колко ли му струваше на Греъм да я поддържа.

Сега, когато остана насаме с него, пентхаусът вече не й изглеждаше толкова просторен. Трябваше да се върне към разговора за бизнес.

— Как разбра, че бившият ти приятел Кийт бърка тайно в кацата с мед?

— Последвах съвета ти и направих ревизия на склада с напитките.

— И откри липси.

— Като за начало. — Той стана от дивана и се отправи към кухнята. — Кучият син много често не е издавал касови бележки. Освен това всяка вечер е сервирал питиета за сметка на заведението на подбрани клиенти, а в замяна е вземал големи бакшиши.

— Грешка на новобранеца в мениджмънта — заключи тя. — Да се остави на служител да решава на кого да дава гратис питиета. А да се държи кутията с бакшишите до касата, прави всичко много по-лесно.

Той остави чашата си в мивката и погледна през стъклените врати към градината. На Пайпър не й се нравеше да седи, докато той бе на крака, затова се изправи и видя това, което досега не бе забелязала. Открита метална стълба в другия край на пентхауса, водеща към

таванski етаж с голяма спалня. Запита се колко ли много от мацките му са тракали с токчетата си по тези метални стъпала.

Кухнята нямаше вид да се използва за нещо повече от варене на кафе, което правеше градината на покрива още по-голяма глезотия.

— От това, което наблюдавах — подхвана тя, — и не забравяй, че бях в „Спирала“, за да следя теб, а не персонала ти… Приятелчето ти Кийт може да има странична договорка с някои от сервитьорите. Обявява, че напитката е била върната, а в действителност не е, после анулира продажбата и прибира парите. Всякакви подобни номера.

— Кои сервитьори?

Пайпър нямаше да набеди когото и да било без доказателства.

— Точно това ме наемаш да открия.

Хийг Чемпиън се върна от градината, понесъл пазарска торба, от която стърчаха зелените листа на моркови.

— Ти си единственият ми познат, който отглежда брюкселско зеле. Домати, разбирам. Jalapeños[1] със сигурност. Но брюкселско зеле?

— Това е положението.

Пайпър бе забравила да изключи телефона си и сега от него загърмя мелодията от „Бъфи, убийцата на вампири“.

Греъм изви вежди към нея.

— Много професионално.

Тя грабна мобилния от чантата си. Обаждаше се полицай Ерик. Пайпър не вдигна, а вместо това затършува из чантата.

— Имам подготвен договор…

Греъм наклони глава към агента си.

— Покажи му го, докато аз се облека. — Насочи се към стълбите и за един миг тя си представи как стои в подножието им и гледа нагоре.

Подаде папката на Чемпиън, който остави торбата с градинската реколта и го пое. Тя наблюдаваше нервно, докато той преглеждаше договора. Макар че бе устояла на изкушението да раздуе таксата си, агентът все още можеше да реши, че е прекалено висока.

Чемпиън извади химикалка от джоба на ризата си и я щракна.

— Той може да си позволи малко повече от това, което искаш.

Пайпър се опита да осмисли казаното.

— Не се ли предполага, че трябва да защитаваш неговите интереси?

Чемпиън се усмихна, но не отговори.

Греъм се появи след няколко минути, облечен в дънки и плътно прилепнала тениска с емблемата на „Старс“, подчертаваща забележителните му рамене. Неговият агент му подаде договора. Греъм го прочете, повдигна вежда към Чемпиън, после я погледна.

— Свали пет стотачки — рече той — и можеш да се настаниш в апартамента над клуба, вместо да се местиш в скапания сутеренен апартамент, който спомена.

— Скръндзаво копеле — обяви агентът му жизнерадостно.

— Има апартамент над клуба? — попита Пайпър.

— Два — уточни Греъм. — Единият е зает, но другият е свободен. Шумно е, когато клубът работи, но винаги можеш да си купиш тапи за уши.

— Тя ще смъкне три стотачки — намеси се Чемпиън. — По-надолу няма да слезе.

Което я връщаше там, откъдето бе тръгнала, само дето имаше място за живеене.

Греъм изгледа агента си с присвити очи.

— Ще ми напомниш ли защо все още работиш за мен?

— Защото се нуждаеш от съвест.

Греъм, изглежда, не се обиди. Вместо това отново насочи вниманието си към Пайпър.

— Можеш да се преместиш когато ти е удобно, но тази вечер те искам на линия в клуба. — Извади връзка ключове от кухненското чекмедже и й я подхвърли. — Ще те представя на сбирката на персонала. Точно в осем.

Тя имаше работа и жилище, което не се намираше в сутерена на братовчедката й. Докато прибираше договора, едва се сдържа да не разцелува Хийт Чемпиън. Но оставаше още нещо.

Прикова поглед право между тъмните вежди на Греъм.

— Това означава, че няма да ме съдиш, нали?

Никак не й хареса краткото проблясване на зъбите му, напомнящо на крокодилско озъбване.

— По-късно ще ти съобщя решението си по въпроса.

— Тук има нещо, което не схващам — заяви Хийт, след като вратите на асансьора се затвориха зад Пайпър Дъв.

Куп изглеждаше прекалено заинтересуван от съдържанието на торбата на Хийт.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо й предложи апартамента?

— Колкото по-близо я държа до клуба, толкова по-голяма полза ще имам от похарчените пари.

Хийт измъкна торбата си от ръцете му.

— Надявам се, че се интересуваш единствено от похарчените пари, а не и от допълнителни ползи. Тази жена не е една от твоите актриси.

— Забелязах. Освен това, както може би си установил, не съм особено очарован от нея.

— Схванах го.

— А и тя очевидно ме презира.

— Определено не е една от почитателките ти.

— Но работата е там, че жената е смела и целеустремена.

— Тя е много повече от това. Страхотни очи, интересно лице и много приятни крака.

— Не проявявам интерес.

— Не искаш да я включиш в свитата си?

Проклет да е, ако позволи на Хийт да рови около бившите му гаджета или Пайпър Дъв, реши Куп.

— Разкарай се от тук и върви при жена си.

— Потеглям.

След като Хийт си тръгна, Куп прекоси кухнята и излезе в градината, най-любимото му място на земята. Винаги беше обичал да сади и отглежда разни неща и не виждаше защо това трябваше да се промени, след като живееше в града. Голямата му тераса на няколко нива, опасваща сградата, имаше тухлени стени, достатъчно високи, за да я предпазят от вятъра, което я превръщаше в идеално място за градинарство. Със собствените си ръце бе сковал дървените сандъчета — лично бе донесъл всяка торба пръст, всяко растение, всяка делва.

През футболния сезон уханието на зеленина и земя разсейваше ума му, за да не мисли за болката от травмите. Независимо дали

тореше почвата, разсаждаше цветя или береше зеленчуците, които прибираше в килера, винаги когато беше тук, не чуваше сблъсъка на каските, ръмженето при схватките, рева на тълпата, надигащ се над игрището като приливна вълна. Тук той можеше да забрави притока на адреналин, бушуващ във вените му, докато контролираше целия този свиреп балет, какъвто представляваше футболната игра в НФЛ.

Сега, когато вече не играеше, Куп идваше тук, за да избяга от себе си — да се отдалечи от постоянното клокочене в главата му, когато се замисляше за бъдещето. Но днес градинският покой не го успокояваше. Беше изминала една седмица от последната му среща с Диъдри Джос, а тя все още не се бе обадила. Беше му казала, че се нуждае от време, за да вземе решение, ала той не умееше да чака. След още няколко месеца „Спирала“ щеше да излезе на нула и той беше готов да премине към следващия етап от новата си кариера — изграждането на франчайз верига от нощни клубове заедно с други прочути спортисти, които бяха прекалено заети или недостатъчно умни, за да развиват самостоятелно бизнеса.

Появата на Пайпър Дъв беше добре дошло разсейване, макар че тя го дразнеше по десетки различни начини. Но в същото време го интригуваше. Въпреки представлението с Есмералда, тя излъчваше неподправена почтеност, която щеше да му бъде много полезна, и той нямаше търпение да види как щеше да съчетае очевидната си неприязън към него с факта, че се нуждаеше от работата.

За нейно нещастие, присъщата му любезност към жените, изглежда, изчезваше, когато тя беше наоколо. За не по-малко нейно нещастие, ежедневните дейности, свързани с нощния клуб, бяха започнали да го отегчават. Нуждаеше се от разнообразие и Пайпър Дъв може би беше точно това.

По-късно същия следобед Пайпър пъхна ключа, който Греъм й бе дал, в ключалката на металната врата на малката уличка зад „Спирала“. Стените на малкия коридор бяха боядисани в сиво, като боен кораб, и вътре миришеше на пържени картофи, но подът беше съвсем чист. Вратата в дъното, изглежда, водеше към служебните помещения на клуба, а стълбата отдясно отвеждаше на горните етажи.

Когато пое по стъпалата към третия етаж, Пайпър изпита облекчение, че няма много багаж. Стигна до най-горното стъпало и пристъпи на площадката.

Всичко се случи много бързо.

Една фигура изскочи от нищото… Право към главата й бе насочен пистолет… Ужилване по слепоочието…

— *Мъртва си!*

---

[1] Вид люта чушка (исп.). — Б.пр. ↑

5

Пайпър реагира инстинктивно. Сграбчи ръката на нападателя, кракът й го изрита светкавично и го събори на пода с шумно тупване. Чак когато чу писъка на болка, осъзна, че гласът, обявил я за мъртва, е женски, а не мъжки.

Едно момиче в тийнейджърска възраст лежеше на дървения под, стиснало ръката си. До него се търкаляше яркожълт пластмасов пистолет, а твърдото гумено топче, уцелило Пайпър, се бе търкулнало до боядисания перваз на площадката.

Момичето беше от онези американци с неопределен произход, а смуглата кожа, очите с цвят на светъл кехлибар и дългата, тъмна къдрава коса обещаваха, че когато порасне, ще се превърне в истинска красавица.

— Боже, съжалявам! — извика девойчето, разкривайки два реда зъби със сребърни шини.

Пайпър се отпусна на колене.

— Добре ли си?

— Помислих, че си убиец!

— Много ли убийци се навъртат наоколо? — Пайпър се протегна, за да провери ръката на момичето.

— Аз съм добре. — Хлапачката се надигна и седна.

Пайпър изпита облекчение, че ръката й не е счупена, но в същото време беше ядосана.

— Какво си мислеше, че правиш?

— Помислих те за някой друг. — Момичето посегна към пластмасовия пистолет, чийто модел бе усъвършенстван с червени гумени ластици, за да се ускори стрелящият механизъм.

— Имаш ли разрешително за това нещо? — попита Пайпър.

— Знам. Глупаво е. Дори, така да се каже, е донякъде срамно да ги купуваме.

— Тях?

— Нужен ти е повече от един. Това е нещо като игра. Но е, така де, сериозна. — Тя се надигна от пода. Беше добре сложена, макар че, като всяка тийнейджърка, навярно смяташе, че е дебела. — Ти сигурно си новата съседка. Куп каза на мама, че някой ще се нанесе в апартамента, но явно съм забравила. Аз съм Джейда.

— Пайпър. И какви са тези подмолни нападения на невинни хора?

— Сега уча в „Пий“. — Пайпър се досети, че това е името на градското енорийско училище. — Аз съм една от убийците на Пий.

— Папата знае ли за това?

— Много смешно. — Тя го изрече сериозно, сякаш беше преценила Пайпър и бе решила към коя категория да я причисли. — Ние наскоро се преместихме от Сейнт Луис, малко преди да започне училището, така че за мен това е, така да се каже, начин да опозная децата.

И да се опиташ да се приспособиш, каза си наум Пайпър.

— Ще ти покажа жилището ти — предложи Джейда. — По-малко е от нашето, но не е лошо. — Посочи към една от трите врати в малкия квадратен коридор. — Тази врата води към клуба, който преди е бил, така да се каже, италиански ресторант, а сега е „Спирала“. — Посочи вратата пред тях. — Двете с мама живеем там. Не е толкова готино, като жилището ни в Сейнт Луис, но мама искаше да се махнем и Куп я покани да се премести тук. Баща ми загина в автомобилна катастрофа, когато бях на девет. Известно време той беше личен треньор и двамата с Куп бяха първи приятели. Куп плати за погребението му и всичко останало.

— Това е тежко. Аз също изгубих майка ми, когато бях малка.

— Както и Куп. Това е твоят апартамент. — Отпуснала пластмасовия пистолет покрай тялото си, тя се насочи към най-отдалечената врата и завъртя бравата. Не беше заключено.

Помещението не беше голямо, но прилично, със стени с цвят на горчица, покрити с паркет подове от 70-те години и два малки прозореца с изглед към уличката зад клуба. Бял пластмасов плот отделяше скромната кухня от всекидневната, в която имаше тъмнозелен диван, люлеещ се стол в същия тон, както и две малки дъбови масички с настолни лампи.

— Спалнята е най-готината стая. — Джейда изчезна през отсрещната врата.

И наистина беше. Пайпър се спря до вратата и се огледа. По-голямата част от мястото беше заето от огромно легло, с тапицирана табла и снежнобяла олекотена завивка. На отсрещната стена бе монтиран голям телевизор с плосък екран. Върху нощната масичка се виждаше супермодерна електронна зарядна станция, а две лампи с фуниевидна форма висяха от тавана от двете страни на леглото.

— Леле.

— Куп спи понякога тук.

Но вече не, помисли си Пайпър.

— Той обича да му е удобно — обясни Джейда.

— Личи си — промърмори Пайпър пренебрежително, приседна в края на леглото и потъна в удобния матрак с пяна.

Джейда зачопли започналия да се люща черен лак върху нокътя си, загледана с копнеж в айпада в зарядната станция.

— Куп наистина е много богат.

— Да си богат, не е чак толкова хубаво, колкото се твърди.

— Предполагам.

— Разкажи ми за „Убийците на Пий“.

Джейда затъкна кичур коса зад ухото си.

— Започна преди два дни. Това е нещо като училищно упражнение за приобщаване на всички деветокласници.

— Онези монахини с всяка година стават все по-смахнати.

— На учителите всъщност не им харесва, но тъй като не носим пластмасовите пистолети на територията на училището, нищо не могат да направят. Всички от деветите класове, които искат да играят, трябва да платят по пет долара. Ние сме общо сто и двайсет деца и деветдесет и две от тях се записаха.

— И целта е…

— Да останеш последният оцелял.

Пайпър започваше да схваща.

— Също като „Игрите на глада“.

— Победителят ще спечели четиристотин и шейсет долара. — Джейда събра на опашка на тила къдравата си тъмна коса, после я разпусна. — Парите наистина ми трябват, защото моя телефон, така да се каже, ме излага. Никога не съм го казвала на мама, но тя го знае и

това я кара да се чувства наистина зле, че не можем да си позволим нещо по-добро. — Тя сведе брадичка. — Не биваше да ти го казвам. Мама ми е казала никога да не говоря за пари.

Сърцето на Пайпър се сви от жалост към момичето.

— И какви са правилата на играта?

— Не можеш да убиеш никого на училищна територия, по време на часовете или извънкласните занятия, или от движеща се кола, защото по този начин децата може да бъдат наранени.

— Много успокояващо.

— Никой няма да те убие, ако си в автобус, в електричката на път към или от училище, но по всяко друго време е позволено.

— Мога само да си представя как се чувстват пътниците, докато се опитват да избегнат гумените куршуми. Особено в Чикаго. Имаш късмет, че никой не те е прострелял с истински куршум.

— Ние сме длъжни да уважаваме останалите хора.

— И как по-точно? — попита Пайпър с нотка на сарказъм.

Джейда сбърчи чело.

— Наистина съжалявам за това, което се случи. Работата е там, че не е позволено да влезеш в къщата на някой човек, за да го убиеш, освен ако друг не те покани. И така да се каже, ако някое от хлапетата цъфне долу и заяви, че е мой приятел, човек от охраната или някой от служителите навярно ще го пусне.

— Може би трябва да поговориш с тях за това.

— Мама няма да ми разреши. След като Куп ни позволи да живеем тук безплатно, ние му дължим всичко и мама не иска да създаваме никакви проблеми.

Безплатно? Подозрителният характер на Пайпър я накара да се запита дали обичта към ближния беше единственият мотив на Куп за осигуряването на безплатно жилище.

— Ако това се случи отново — рече тя, — може сериозно да те нараня.

— Онова беше много яко. Ти имаш наистина много бързи рефлекси.

Сега, когато Пайпър знаеше, че не бе счупила ръката на момичето, трябваше да признае, че се чувстваше доволна от себе си.

Джейда се замисли.

— Може би не е зле да си измислим парола. Ти би могла например да почукаш два пъти бързо и един път бавно в подножието на стълбите, преди да започнеш да се качваш, за да знам, че си ти. Наистина тези четиристотин и шейсет долара много ми трябват.

— Помогни ми да разтоваря багажа си и ще си помисля за това.

Пайпър бе набутала всичко в два куфара и два кашона. Джейда понесе единия нагоре по стълбите, все още с вдигнат пистолет, клатейки глава. Пайпър взе другия.

— Наистина ли мислиш, че някой ще дойде да те преследва тук?

Джейда я погледна, сякаш беше най-голямата тъпачка на земята.

— Бъзикаш ме, нали? Това е страхотно място да ме сгащят от засада. На третия ден от започването на училище двама от съучениците ми, Даниъл и Таша, се бяха скрили зад колата на Куп. Работеха в екип.

— Много хитро от тяхна страна.

— Вече са мъртви — обяви Джейда с пълно задоволство. — Опитах се да привлека Таша на своя страна, но тя е едно от популярните деца. Освен това тя харесва Даниъл.

— Поредната жена, изглупяла заради мъж.

Джейда унило кимна.

— Знам. Някой ден ще стана психолог.

— Трудно ми е да си представя блестящото ти бъдеще, ако в досието си заклеймена като Убиец номер едно, но следвай мечтата си.

Джейда се ухили, широката й уста и сребърните шини бяха толкова затрогващи, че Пайпър й прости за засадата.

Тони, управителят на клуба, имаше висок глас, голяма усмивка и дружелюбен характер, но Пайпър се закле да го държи под око, макар че, след като Греъм му бе доверил каква е истинската причина за присъствието й в клуба, никак нямаше да е лесно. На сбирката на персонала Купър я представи като новия дигитален стратег. Тя узна, че името на Торпедото беше Джоуна. Той беше шеф на охраната и бивш полузащитник от университетския отбор на „Клемсън“. Макар по нищо да не пролича, че я е познал, погледът му далеч не бе дружелюбен — или защото по рождение беше вкиснат, или защото бе решил, че тя не е достатъчно секси, за да работи в „Спирала“.

Останалите шестима охранители също приличаха на бивши футболисти — теория, която не й отне дълго време да потвърди.

Тони изреди накратко пред барманите марките на напитките, които тази вечер трябваше да лансират. На Пайпър й се стори интересно, че Куп се намеси накрая, за да ги предупреди за клиентите, които прекаляват с алкохола.

— Навлизаш в деликатна територия — отбеляза тя, когато срещата свърши.

— Искам да изградя бизнес, чиято цел е хората да се забавляват и да си прекарват добре, а не да се самоубиват.

— Някога мислил ли си за миниголф?

— Суперидея.

В девет часа клиентите започнаха да пълнят клуба — дългокоси жени в миниполички, плътно прилепнали рокли, копринени блузи и невероятни обувки. Мъжете носеха спортни сака, ризи с отворени яки или скъпи тениски, подчертаващи мускулестите им гърди. Всички, изглежда, се съревноваваха за вниманието на каубоя от Оклахома, дошъл в Чикаго от Маями, за да донесе слава на града им. Те се рояха около него като оси, бутаха се, ръкомахаха. И бодигардовете го позволяваха.

Една жена в прилепнали кожени панталонки и друга, полюшваща бедра в яркочервена рокля, изрязана в талията, минаха наблизо. Пайпър имаше в гардероба си само една рокля, подходяща за клуба — скучната черна, която носеше преди осем дни, когато я разкриха. Единственото преимущество да работи в кабинка беше това, че можеше да носи дънки. Да се облича за работа, беше мъчително за нея.

Докато обикаляше из клуба, установи, че вече се прилагат новите практики за сервиране, но една от сервитьорките, на име Тейлър, привлече вниманието й. През онази първа вечер в клуба Пайпър бе забелязала, че тя е особено близка с бармана Кийт.

Когато Тейлър спря на бара, за да вземе поръчката, Пайпър се представи.

— Мисля, че може би ще е интересно да представим профилите на някои от сервитьорите в уебсайта на „Спирала“. Да публикуваме снимка и един-два забавни факта от живота им. Смяташ ли, че на персонала ще му допадне тази идея?

Пайпър вече бе установила, че повечето от сервитьорките изглеждаха доволни от работата си. Заплатата беше добра, получаваха прилични бакшиши и от никоя от тях не се очакваше да танцува в скута на клиента, за да продава питиетата, но може би Тейлър не беше толкова щастлива като останалите. Тя подреди чашите, които барманът й подаде върху черната лакирана табла.

— Разбира се. Те биха направили всичко, за да ощастливят Куп.

Дали не долови язвителна нотка в гласа й?

— Те? Но не и ти?

— О, да. Аз също. Тази работа е супер.

Ентусиазмът й не изглеждаше съвсем искрен и Пайпър си отбеляза наум да я наблюдава по-внимателно.

Куп бе нападнат от почитатели за автографи и нито един от охраната не се намеси, за да разблъска тълпата. Тя оценяваше разумната тактика мъжете от охраната да не приличат на затворнически надзиратели, но тези момчета го даваха прекалено небрежно. Всички искаха да бъдат приятели на Греъм и макар че тази вечер тълпата изглеждаше дружелюбна, това можеше да се промени. При все това не беше нейна работа да го наблюдава, затова тя продължи да обикаля из клуба, мотаеше се край бара, около дансинга и често проверяваше дамската тоалетна.

Наближи полунощ и Пайпър се насочи към ВИП салона. Противният Джоуна я спря в подножието на стълбите.

— Не можеш да се качваш там.

Тя и преди си бе имала работа с подобни изпечени грубияни. Той знаеше, че тя е част от персонала, но искаше да е сигурен, че е наясно, че той е главното куче пазач. Токчетата добавяха няколко сантиметра към ръста й и Пайпър се възползва максимално от това.

— Ще ходя където си искам. Ако имаш проблем с това, разбери се с господин Греъм. Но недей да цивриш, докато говориш с него. Само ще се изложиш.

Тя се шмугна покрай охранителя и се запъти към ВИП салона. Първата й нощ в клуба и вече си бе спечелила враг.

Този салон бе декориран в бронзово и черно, като останалата част от клуба, но лакираните решетъчни паравани обособяваха отделни кътове за общуване, а в единия му край, като бижу, проблясваше златистият бар. Униформите на сервитьорките бяха

еднакви с тези на колежките им от долния етаж — провокативни, но не пошли. Черни прави рокли с тънки презрамки, кръстосани на гърба, стигащи до средата на бедрото, с черна дантела по края. Някои от жените бяха обути в кожени ботушки до прасците, с високи токчета; други — в гладиаторски сандали до коляното, но дори те изглеждаха по-удобни от обувките, които тя носеше.

Един мъж, в когото тя разпозна новия рънинг бек на „Старс“, седеше с неколцина играчи от „Беърс“ и както можеше да се очаква — с великолепен квартет от двайсетинагодишни красавици с буйни гриви. Пайпър се приближи до бара и заговори барманите, докато наблюдаваше обстановката. Тук повечето от посетителите бяха съсредоточили вниманието си към събеседниците си, вместо погледите им да шарят от група на група, както при клиентите на долния етаж. Виповете очевидно смятаха, че са най-важните хора на земята.

Тя се отправи към малката дамска тоалетна в дъното. Когато пристъпи вътре, видя брюнетка с трагично изражение, в която смътно разпозна една от актрисите от чикагските полицейски сериали. Актрисата седеше върху тапицирана кубична табуретка пред овално огледало и се взираше в отражението си, докато по страните й се стичаха черни сълзи от размазания туш.

Пайпър спря до вратата.

— Добре ли си?

— Животът ми е пълен боклук — изрече завалено актрисата, без да откъсва поглед от отражението си.

Съдейки по големината на диамантите на ушите й и възхитителната тъмносиня рокля с голо рамо, животът й едва ли беше чак такъв боклук.

— Мъжете са боклуци. Всичко е боклук. — Мастилените сълзи продължаваха да се леят.

Пайпър се подвоуми дали да не се изниже набързо, но беше на крака от часове и високите токчета направо я убиваха. Приседна на ръба на друга кубична табуретка и събу сандалите си.

— Звучиш, сякаш имаш лоша вечер.

— Лош живот. Пълна скръб.

— Зарежи кретена. Просто предлагам.

Актрисата извърна две смаяни сини очи към нея.

— Но аз го обичам.

О, господи… Колко много глупави жени обитаваха тази планета? Пайпър се постара да прозвучи съчувствено.

— Нямам намерение да те поучавам как да постигнеш вътрешен мир, но може би трябва да се обичаш повече.

Актрисата грабна книжна салфетка и попи черните си сълзи.

— Ти не разбираш. Той може да бъде толкова сладък. И се нуждае от мен. Той има проблеми.

— Всички имаме проблеми. Остави го сам да си ги реши.

Съвършените ноздри на актрисата се издуха враждебно.

— Ти очевидно нямаш представа как да обичаш от дъното на душата си.

— Права си. Освен ако нямаш предвид доритос с пикантен сос.

Актрисата не се развесели, а се наведе напред, обгръщайки Пайпър в облак от безумно скъпия си парфюм.

— Коя си ти?

— Никоя. Служителка. Отговарям за социалните мрежи на клуба.

Жената огледа безличната рокля на Пайпър, толкова не на място в тази префинена атмосфера, сетне се изправи не особено грациозно от табуретката.

— Съжалявам те. Нямаш представа какво пропускаш.

— Мъки и нещастия? — предположи с възможно най-любезния си тон Пайпър.

Актрисата изхвърча от тоалетната.

Пайпър се втренчи мрачно в собственото си отражение в огледалото. Дотук с краткотрайната й кариера на наставник в живота.

Тя не беше свикнала да будува до късно, затова намокри със студена вода една от черните кърпи за гости. Вратата се отвори и най-красивата от рошавите блондинки от компанията на футболистите влезе в тоалетната.

— И ти ли? — попита тя, когато видя Пайпър да притиска на тила си студената кърпа. — Трябва да се махна от тук. Напоследък почти не съм спала, а устните ми са само след две седмици.

— Устните?

Блондинката се наведе към огледалото и изтри с показалец петното от червило върху предните си зъби.

— Имам устни изпити, за да защитя доктората си по обществено здравеопазване.

С буйна грива, красива и умна.

— Никак не е честно — промърмори Пайпър.

— Моля? — Жената наклони към нея изящното си ухо.

— Звучи като истинско предизвикателство.

— Със сигурност е по-лесно да се справиш с изпита, ако си спал през цялата нощ. — Хубавицата се отправи към една от трите тоалетни кабини.

Докато Пайпър крачеше към долния етаж и обикновената тълпа, не спираше да си напомня, че добрият детектив не прави като нея необосновани предположения за красавиците с буйни гриви.

На следващата сутрин я събуди мелодията от „Бъфи“.

Объркана за миг от новата обстановка, тя затърси пипнешком телефона, събори го на пода, сетне увисна през ръба на леглото, за да го вземе.

— … ло.

— Отвори вратата, Есмералда.

— Сега.

Тя изпъшка и се отпусна обратно върху луксозния матрак. Леглото беше божествено и никак не й се щеше да го напуска, особено сега, когато не бе с достатъчно бистър ум, за да се срещне лице в лице с работодателя си. Втренчи се в часовника със замъглени очи — девет и половина. Но тя си бе легнала чак след три сутринта. Слава богу, че клубът не беше отворен всяка нощ. Четири вечери в седмицата беше повече от достатъчно.

Беше спала по тениска на „Чикаго Беърс“ и бикини. Нахлузи дънките и се засуети с ципа, докато прекосяваше всекидневната с боси нозе. Не го погледна, когато отвори вратата.

— Не говоря дори със себе си, преди да съм си измила зъбите. — Обърна се и се отправи към тясната баня с тоалетна, изпишка се и се застави да се стегне. Когато излезе, той седеше на дивана, кръстосал глезен върху коляното, а огромната му лапа стискаше чаша кафе от „Старбъкс“. Младата жена се огледа с надежда за втора чаша, но не съзря такава.

— Изкара само една нощ на работа — подхвана той, — а вече ми се оплакаха от теб.

Нямаше нужда да мисли дълго, за да се досети за най-вероятния недоволник, но реши да се направи на глупачка.

— Няма начин.

— Ядосала си Емили Трентън.

— Емили Трентън?

— Актрисата от „Трета степен“.

— Това е най-тъпият сериал — тросна се тя. — Не знам за теб, но на мен ми писна да гледам женски трупове с прерязани гърла и дупки от куршуми всеки път щом пусна телевизора. Нима се случва нещо, което да разпали въображението на публиката? И не ми говори за сцените от аутопсията… Кълна се, че ако видя още една…

— Твоята работа е да наблюдаваш персонала, а не да влизаш в конфликт с клиентите.

Тя понечи да възрази, но сетне се възпря.

— Прав си. Повече няма да се повтори.

Купър изглеждаше изненадан, че тя не се впусна в спор с него, но държанието й с актрисата наистина беше неуместно и Пайпър не виждаше смисъл да се защитава.

Греъм отпи от кафето си и я погледна изпитателно.

— Между другото, какво й каза?

— Казах й, че трябва да зареже мъжа, който я прави толкова нещастна.

— Един от най-подлите играчи в лигата — заяви Греъм с отвращение. — Стълкновения с играч от противниковия отбор след края на четвъртината или на мача, ненужно бавене на играта, нанасяне на удар с шлем по главата на противника. Назови което щеш нарушение и кучият син го е направил. Той е причината за едно от изследванията ми с ядрено-магнитен резонанс.

— И все пак го допускаш в клуба.

Купър сви рамене.

— Ако спирам всеки, който ме дразни, много скоро ще съм вън от бизнеса.

— Преди всичко изобщо не разбирам защо се занимаваш с това. А и донякъде е съмнителен бизнес. Не че „Спирала“ е долнопробно място, но работното време е кошмарно, а ти вече имаш достатъчно

пари да си купиш една малка държава. Или остров. Това щях да направя, ако бях на твое място. Да си купя остров.

— Дават ги по пет за лев.

От липсата на кофеин тя изглупяваше.

— Не те харесвам — изтърси и побърза да замаже положението. — Нека да поясня. Лично аз не харесвам чувството ти, че всичко ти е позволено, но като твоя служителка съм напълно лоялна към теб. Дори бих се хвърлила между теб и куршум.

— Добре е да го знам.

Имайки предвид факта, че й беше дал работа и й бе предложил жилище, държането й бе грубо дори според нейните стандарти. Освен това той не изглеждаше склонен да я накаже за снощния инцидент с актрисата.

— Съжалявам. Имам проблем с поведението, когато не съм поела сутрешната си доза кафе.

— Само тогава?

— И при други случаи също. Просто съм си такава.

— Нима? — Погледът му се плъзна по гърдите й и това напълно я разсъни. Пайпър бе забравила, че не носи сутиен под тениската, и несъзнателно се прегърби. Той се подсмихна. И защо не? Беше виждал повечето от най-скъпите гърди на света, а нейните бяха съвсем обикновени. Но въпреки това я караше да се чувства нетипично неловко. — Кафе машината е на плота — рече той.

Пайпър се запъти към кухнята, сетне си спомни, че не беше купила кафе.

— Няма значение. Не успях да напазарувам.

— Има кафе на зърна и кафемелачка в кухнята долу. Ще ти отключа вратата.

— Нека първо си обуя обувките.

Не беше само заради обувките. Пайпър навлече набързо сутиена. Когато излезе от спалнята, той бе намерил Ойнки и го вдигна.

— Кое точно училище има прасе за талисман?

— Държавен колеж. Във фермерски щат.

— Аха. — Купър й подхвърли прасето с къс лъжлив пас, който според нея не очакваше тя да улови. Но успя.

Пайпър се наслади на малката си победа, докато той я водеше надолу по задната стълба. Вместо да завие към кухнята на клуба в

дъното, Греъм отвори вратата към малката уличка.

— Ще ме изчакаш за минута, нали? — Шефът й излезе навън.

Тя надникна след него и видя, че бурният вятър от миналата нощ бе пръснал няколко подгизнали кашона от бутилки с алкохол върху нащърбените павета на уличката и калните локви наоколо. Греъм не беше доволен.

— Това би трябвало вече да е разчистено. — Той грабна един размекнат кашон и го запрати в кофата за боклук, после вдигна друг.

Пайпър мислено му писа червена точка, задето не се боеше да си изцапа ръцете с мръсна работа, и отиде да му помогне.

Докато внимателно измъкваше един мокър кашон от мръсната локва, Пайпър видя Джейда да се задава по улицата. Пазарската чанта в ръцете й подсказваше, че е натоварена с отговорности, които повечето деца на нейната възраст нямаха. Джейда й махна и Пайпър също й махна в отговор, сетне се обърна, за да вдигне поредния подгизнал кашон.

Един тийнейджър изскочи иззад ъгъла, с пластмасов пистолет в ръка.

Пайпър застина, после се извъртя и извика името на Джейда.

Момичето бръкна в джоба си, за да измъкне своя пистолет, но пазарската чанта й попречи. Нейният убиец подпря пистолета върху ръката си като ченге от телевизионен сериал. Момичето щеше да умре. Но не и пред очите на Пайпър.

Тя се хвърли напред и бутна пред куршума първото, което й попадна подръка.

Купър Греъм.

6

Греъм се препъна и политна. Не от куршума, който отскочи от ръката му, без да му навреди, а от неочакваното блъскане.

Втори куршум изсвистя от противоположната посока и Джейда овладя ситуацията.

— Мъртъв си! — изкрещя тя.

— Не е честно — възрази хлапето.

— Абсолютно честно! — сряза го Джейда.

Междувременно Греъм се бе пльоснал насред уличката, едното му бедро се бе приземило в дупка, пълна с кална вода, а ходилото в съседната локва.

— *Какво, по дяволите, стана?* — възкликна той.

Напълно сразен, жертвата на Джейда бе офейкал зад ъгъла. Момичето ахна ужасено, когато видя каква беда бе сполетяла Греъм. Пайпър се спусна към него. Ручейчета мътна вода се стичаха по кожата и дрехите му. Кално петно се мъдреше върху застрашителната трапчинка на брадичката му. Дънките, както и ръцете му, бяха изплескани с кал. Пайпър се отпусна на колене до него.

— О, боже… Добре ли си?

Джейда се затича към тях.

— Куп! Моля те, не казвай на мама! Моля те! — Хвърли се към Пайпър. — Щяха да ме убият, ако не беше ти!

А сега Греъм щеше да убие Пайпър. Не с пластмасов пистолет, но — ако можеше да се съди по изражението на лицето му — с големите си мръсни ръце.

Дънките на Пайпър бяха просмукани с кална вода, когато приседна назад върху петите си.

— По-добре… влез вътре, Джейда.

Джейда не се нуждаеше от втора покана. След един последен умоляващ поглед към Греъм, тя, пазарската торба и пластмасовият пистолет изчезнаха в сградата.

Пайпър остана сама насред уличката с мъж, изградил кариерата си върху останките на всеотдайно и последователно разчленените му противници. Докато се надигаше от дупката, една изсушена кора от грейпфрут се търкулна от обувката му. Тя протегна ръка.

— Позволи ми да ти помогна да станеш.

— Не. Ме. Докосвай. *Никога.* — Той се изправи на крака с грацията и смъртоносната решителност на леопард. Кой можеше да я обвини, задето се препъна леко, докато се надигаше? Стиснал зъби, той отново процеди: — *Никога не ме докосвай отново!* Разбра ли?

Убийствените пламъци в очите му бяха повече от смущаващи.

— Да… сър.

Ледения му гняв изригна като нажежена лава.

— Какво, по дяволите, ти *стана*?

— Аз съм отлично настроена бойна машина? — Изрече го като въпрос, а не като твърдение, но и в двата случая беше голяма грешка, защото лицето му доби още по-буреносно изражение.

— Това, което направих, беше инстинктивно — побърза да обясни тя. — Ти бе подръка и действах машинално, за да защитя Джейда.

— От шибан пластмасов пистолет!

— Да… знам, но… — Сега не изглеждаше най-подходящото време да обяснява надълго и нашироко за „Убийците на Пий“, затова се задоволи с по-кратка версия. — Това е игра. Залогът е пари и приемането на ново хлапе от съучениците му.

— В случай че още не си разбрала, аз не съм един от играчите.

— Не. Разбира се, че не си. Ако не се бе изпречил на пътя ми, аз щях да застана пред куршума.

Купър присви очи.

— Едва преди десет минути се перчеше, че ще се хвърлиш между мен и куршум. Така ли доказваш жертвоготовността си?

— Ами… — Тя преглътна. — Сега съвсем точно знаеш колко са бързи рефлексите ми. Това трябва да е донякъде успокояващо. Колко хора на тази планета са достатъчно бързи, за да те съборят?

Она. Не биваше да казва това, защото от ушите му започна да излиза пара.

— Ти не ме *събори!* Това беше *засада*.

— Все тая. Но схванах мисълта ти. — Той не бе забелязал кръвта, стичаща се от горната част на дланта на едната от ръцете му за милиони долари, но тя беше. Спусна се напред, за да задържи вратата отворена. — Да влезем вътре, ти ще се почистиш, а аз ще получа онова кафе, което ми обеща. — Опита се да измисли нещо, което можеше да го умилостиви. — Може междувременно да проведем бизнес среща. Ще ти дам първия си доклад.

По някакво чудо това, изглежда, малко го успокои, макар че я изтика от вратата и я бутна не особено нежно в коридора. Чак тогава забеляза окървавената си ръка и изруга гневно.

— Само драскотина. — Пайпър се стрелна пред него, за да отвори втората врата, водеща към кухнята. — За нула време ще те закърпя.

— Ще ме закърпиш, как ли пък не!

— Нуждая се единствено от аптечка за първа помощ.

— И разрешително да убиваш. — Той мина покрай нея. — Или може би вече го имаш?

— Забавен *и* остроумен. Такава съм късметлийка, че работя за теб.

— Млъквай. — Въпреки това озлоблението му вече не беше толкова яростно.

В малката, безупречно чиста кухня имаше плот от неръждаема стомана, печка, фритюрник и грил, за да се приготвя скромното меню на клуба: минибургери, пържени картофки с малцов оцет и — в два сутринта — подноси с фъдж брауни с бърбън за сметка на заведението. Докато Греъм се миеше на умивалника, Пайпър намери аптечката за първа помощ в отлично подредения килер, но той я грабна от ръката й.

— Дай ми това. Наречи ме алчен, но искам да запазя ръката си.

— Колко обидно.

Докато Греъм отваряше пластмасовия капак, тя зърна ситни камъчета, забити в дланта му.

— Наистина съжалявам. — За да го умилостиви, се налагаше да му поднесе нещо повече от едно извинение. — Имам някои добри новини. От това, което наблюдавах до тук, персоналът, обслужващ ВИП клиентите, е безупречен. Имайки предвид размера на бакшишите, които получават, би трябвало да е такъв, но е хубаво това да се потвърди. — Той не изглеждаше умилостивен. Нуждаеше се от нещо

повече. Сега не беше подходящият момент да му опява за мързеливите му охранители, а и не разполагаше с доказателства, за да подкрепи подозренията си към сервитьорката Тейлър. Това значително ограничаваше възможностите й. — Знам, че това ще те зарадва. Лично ще обновя сайта на клуба.

Той затършува в аптечката.

— Вече имам хора за тази работа.

— Да, но за разлика от тях, аз мога да различа подлог от сказуемо. — Струйка кръв се стичаше по китката му. Тя грабна една книжна салфетка и му я подаде, но предпочете да не споменава калното петно в трапчинката върху брадичката му. — В момента си голяма знаменитост в Чикаго, но колко дълго ще продължи това, ако не захранваш социалните мрежи? Играл си само три години за „Старс“, за разлика от Бонър, Тъкър или Робилард, които са изградили кариерите си тук. Славата избледнява и ако искаш бизнесът ти да се разраства, трябва винаги да си на гребена на вълната.

Това не му хареса.

— Аз винаги съм на върха, нещо, което не бива да забравяш.

Пайпър се опитваше да го умилостиви, а не да го обиди, затова се мобилизира.

— През следващите няколко седмици ще следя отзивите в интернет и ще им отговарям. — Това беше точно работата, от която искаше да се отърве. — А това, приятелю, напълно си заслужава няколко кални локви.

Греъм извади пинцет.

— Продължавай да говориш.

— Искаш още?

Той сви рамене.

— Дай ми това. — Тя измъкна пинцета от ръката му.

Купър явно не беше от тези, които дълго таят лоши чувства, защото, когато й я подаде, изглеждаше по-скоро замислен, отколкото сърдит.

— Ти си ходещо бедствие, знаеш го, нали?

— Само покрай теб. — Защото той държеше бъдещето й в ръцете си. — Защото си легенда.

— Опитай още веднъж, Есмералда.

— Аз съм човешко същество. — Тя взе с пинцета една стерилна марля. — А ти си… супермен.

— Сериозно, няма пак да ми сервираш онази тъпотия: „Ти си бог“, нали?

Точно това възнамеряваше да направи.

— Разбира се, че не — излъга Пайпър бодро. — Просто изтъквам, че се изнервям в твоята компания, защото аз съм обикновен човек, а ти си невероятно вълнуващ и интересен мъж.

— Дори гнездо с пепелянки няма да те изнерви. — Комплиментът я накара да засияе, но той продължи със задоволство: — Подмазваш ми се, защото аз подписвам чека със заплатата ти и защото се нуждаеш от този чек, за да останеш в бизнеса.

Пайпър стисна зъби.

— Горчив хап за преглъщане. А сега не мърдай. — Тя започна да почиства дребните камъчета от ръката му. Сигурно адски болеше, но Капитан Америка[1] беше направен от вибраниум и не трепна нито веднъж, без да откъсва поглед от нея.

— Разкажи ми за себе си — рече той, сякаш наистина искаше да знае. — Истинската версия, без глупости.

Тя захвана едно камъче колкото можеше по-внимателно.

— Единствено дете. Майка ми е била убита при въоръжен грабеж, когато съм била на четири. Останах сама с баща, който ту ме третираше като сина, когото винаги е искал, ту се държеше прекалено закрилнически. И това ако не е шизофрения.

— Обяснява личностното ти разстройство.

— По-добре не обиждай жена, която държи пинцет. — Тя измъкна още едно парченце. — Завършила съм информатика и социология в университета в Илинойс и единайсет години работих на бюро, дейност, която започнах да ненавиждам. Обмислях дали да не подам молба за работа в полицията и да причиня инфаркт на баща ми, но не исках да бъда ченге. Исках да работя за себе си. Накратко… след смъртта на татко, купих „Частни разследвания Дъв“ от мащехата ми. — В никакъв случай нямаше да му каже колко много бе надплатила за това, с което се бе сдобила.

— Купила си агенцията?

Едно парченце чакъл се бе забило по-дълбоко и тя се опита да го извади възможно най-безболезнено.

— Алтернативата беше да я убия. Обмислях го, но могат да те тикнат в затвора за това.

— Много уместно заключение. Хетеро или хомо?

— Аз или Злата мащеха?

— Ти.

Всички парченца бяха извадени и тя проми раната с антисептичен разтвор.

— Хетеро. За съжаление.

— Защо „за съжаление“?

Пайпър почисти пинцета и го върна в аптечката.

— По принцип, съществуват и изключения, харесвам жените повече от мъжете. Те са по-интересни. По-сложни. И по-лоялни. Едно от най-големите ми съжаления е, че не изпитвам сексуално привличане към представителките на моя пол.

Той се усмихна.

— Звучи, сякаш не си имала много свестни гаджета.

— Каза мъжът, който е излизал с половин Холивуд. Какво е усещането да присъстваш на „Оскарите“?

— Адски отегчително. — Той зашава с пръсти, като че ли проверяваше дали не му е отскубнала някой от тях. — В момента имаш ли си гадже?

— Твоят приятел, ченгето, работи по въпроса, но засега нямам.

— Моят приятел ченгето?

— Ерик Варгас. Полицай Суперсекси.

Греъм се засмя.

— Майтапиш се, нали? Не искам да прозвучи обидно, но… — Дяволитият блясък в очите му подсказваше, че възнамерява да прозвучи много обидно. — Той не е ли малко над твоята лига?

Пайпър се ухили.

— Така мислиш, нали? Но готините мъже винаги са ми се лепили като мухи на мед.

Той се намръщи, недоволен, задето преднамерената му ирония не я бе накарала да се свие в ъгъла и да заплаче.

— Имаш ли теория за това?

— Да. — Тя превърза ръката му с широк бинт. — Те ме смятат за една от тях и това ги кара да се чувстват комфортно с мен. Докато не разберат, че ги използвам. Не грубо. Не съм привърженичка на това.

Но наистина как могат да се приемат на сериозно хетеросексуалните мъже?

Той наклони глава, като че ли не бе чул добре.

— Ти ги използваш за…?

— За… а ти за какво мислиш?

Тя отново го бе затапила и той за миг сякаш изгуби дар слово. Тази жена явно се гордееше с язвителното си остроумие. Той нямаше как да знае колко краткотрайни бяха сексуалните й похождения или колко самотна я бяха накарали да се чувства.

— Значи, ти на практика си една мъжемелачка? — попита Греъм.

— О, не. Не съм достатъчно секси.

Купър понечи да каже нещо — като че ли искаше да възрази — после се отказа. Тя затвори аптечката и отиде да потърси кафе.

Куп наблюдаваше как Пайпър изчезна в килера. Тя не беше красива, но беше… какво? Хрумваше му само една дума. *Вбесяваща.* Може би две думи. *Вбесяваща и интригуваща.* Той сведе поглед към оплесканите си в кал дънки. Скъсаният ръкав на сакото. Превързаната ръка. Вбесяваща, интригуваща и… малко опасна. Онези бързи рефлекси, тъмната й коса, остра като бръснач; умните сини очи и гъстите дебели вежди; онази безумно широка уста; и челюстта, почти толкова солидна като неговата. Както и тялото й. Нямаше никакви щръкнали кости. И всичките й извивки си бяха на точните места.

Но… веднага щом краткотрайният й ангажимент към него приключеше, тя щеше да бъде вън от живота му. Сега не беше подходящият момент да има около себе си някой непредвидим човек, макар че тя събуждаше у него нещо странно — не беше точно вълнение — по-скоро суперпредпазливост. От нея всичко можеше да се очаква и това означаваше, че трябва да бъде внимателен.

Не, това не беше съвсем вярно.

Когато беше с нея, трябваше да бъде предпазлив, а не просто внимателен. Всъщност противоположното на внимателен. Той не любезничеше. Дори не му минаваше през ума да го прави. Винаги беше любезен, дори с жените, които му лазеха по нервите, но с нея се държеше като ученик с бушуващи хормони, който обижда дадено

момиче, за да види дали може да го накара да се разплаче. Но никакви сълзи от Пайпър Дъв. Тя умееше да отстоява своето.

Новата му служителка излезе от килера. Никой не особено умен не се дипломираше от университета в Илинойс с две специалности и интелигентността й бе за него още един дразнител. Имайки предвид собствения му незадоволителен успех в университета, беше истинска ирония, че го привличаха умните жени. Но ниските му оценки бяха резултат от прекалено многото часове на игрището, а не от липса на интелект.

Пайпър се справи с кафеварката без напътствия. Тя лъжеше за завоеванията си сред мъжете. Или може би не, защото у нея определено имаше нещо. Докато тя си наля кафето, той вече бе разбрал какво е.

Тя беше предизвикателство.

Начинът, по който се държеше, по който преследваше това, което искаше. Пайпър беше жена, която стремглаво атакуваше живота, вместо да го наблюдава пасивно отстрани. А пълната й незаинтересуваност към него бе събудила някакво глупаво примитивно желание да завладява. Точно това са виждали и другите мъже в нея. Тест за мъжествеността си.

Купър се съмняваше, че тя го разбираше, но дори и да го съзнаваше, не я виждаше в ролята на изпечена мръсница. Не й пукаше достатъчно дали привлича мъжете, или не, за да се прави на недостъпна. Животът й бе съсредоточен върху работата и мъжете не бяха нищо, освен необходимо зло. Заради това…

Той щеше да я свали.

Мисълта изникна отникъде… или може би през цялото време се бе спотайвала в подсъзнанието му. Искаше да я обладае сега. До мивката. Върху плота. Да я съблече гола и да наложи естествения ред на нещата. Самецът върху самката.

Острата болка в ранената му ръка възвърна разума му. Беше отвратен от себе си. Откъде, по дяволите, се бе взело това?

Тя остави чашата с кафе.

— Какво съм направила пък сега?

Купър осъзна, че се е намръщил.

— Дишаш.

— Най-дълбоки извинения. — Тя вдигна чашата си към него, незасегната от грубостта му. — Днес постъпихте много благородно, господин Греъм, независимо дали го искахте, или не. Спасяването на Джейда от неминуема смърт ще ви донесе добра карма.

— Престани да ме наричаш господин Греъм. — Той не се забъркваше със служителките си. Никога. Нямаше нужда да го прави. Нямаше да се забърка и с Есмералда. Поне засега не. Не и докато тя работеше за него. Но в минутата, в която работата й приключеше, тя ставаше позволена плячка. Преди да се раздели завинаги с нея, той възнамеряваше да й покаже кой от двама им е по-добрият мъж.

Пайпър се прозя и излезе в коридора с пластмасова чаша в ръка. Въпреки че бе неделя сутринта и бе работила до три сутринта, не можеше да си позволи лукса да спи до късно. Трябваше да отиде в кантората.

Вратата на апартамента на Джейда се отвори и от там излезе слаба, тъмнокоса жена с раница.

— Вие сигурно сте новата ни съседка? — попита жената, когато видя Пайпър.

— Пайпър Дъв.

— Аз съм Кара Франклин.

Тя сигурно беше майката на Джейда, макар че повече приличаше на по-голямата й сестра. Тъмната къдрава коса се спускаше по раменете й, а гладката й кафява кожа не се нуждаеше от грим. Ако съдеше по красотата на жената, Куп не й бе позволил да живее безплатно в апартамента само защото е бил приятел на съпруга й, а защото двамата бяха любовници. Тя приличаше досущ на Кери Уошингтън и можеше спокойно да мине за гадже кинозвезда.

Кара нагласи раницата на рамото си.

— Джейда ми каза, че сте се нанесли. Моля, уведомете ме, ако ви притеснява.

Пайпър си спомни гледката с проснатия на уличката Куп от вчера сутринта.

— Не ме притеснява. Мисля, че е страхотно дете.

— За Джейда ли говорите?

— Двете си паснахме — усмихна се Пайпър.

— Едновременно работя и уча, за да получа диплома за счетоводител, затова не мога да я наглеждам, както би трябвало. — От всяка нейна пора струеше вина. — В момента съм се запътила към библиотеката.

Пайпър забеляза уморените очи на жената. Очевидно не беше настоящата любовница на Куп, защото той не би й позволил да се съсипва от работа.

— Явно не ви е леко.

— Можеше да бъде и по-тежко. Както и да е, приятно ми беше да се запознаем.

— На мен също.

Когато Пайпър пристигна в кантората, допи хладкото кафе, докато разговаряше по телефона с Джен за Бърни. После включи компютъра. Работата й в „Спирала“ беше временна и трябваше да продължи да се рекламира. На уебсайта си публикуваше съвети за самозащита, за предотвратяване на измами с кредитни карти, за лична охрана, като се възползваше от всичко, което бе научила от баща си и от курсовете, които бе посещавала през годините. Сега възнамеряваше да употреби част от тази информация, за да разлепи листовки като допълнителна реклама на агенцията си.

Искаше да привлече влиятелни клиенти — правни фирми, големи застрахователни компании, които разследваха измами за неработоспособност. Докато това се случеше, най-бързите пари, които можеше да спечели, бяха от хорските изневери. Затрака по клавиатурата: КАК ДА РАЗБЕРЕМ, ЧЕ ТОЙ НИ МАМИ? ТЯ НАИСТИНА ЛИ Е ИЗЛЯЗЛА С ПРИЯТЕЛКИ?

Започна да описва признаците на неверен партньор — прекалено много вечери на работа, необясними затваряния на телефона, отделяне на особено внимание на външния вид. Разнесе на ръка листовките из фризьорски салони, спортни барове, кафенета — навсякъде, където й позволиха. Върху всяка листовка бяха отпечатани логото на агенцията и телефонният номер.

Телефонът иззвъня. Отново беше Джен.

— Познай кой идва в града? — изчурулика приятелката й. — Принцеса Незнам-коя-си от една от богатите петролни страни. С цялата си свита. Около петдесет души! Ще се нуждаят от жени шофьори.

— Откъде го разбра?

— От Тъпия задник. Току-що го чух да говори за това с един от репортерите. Очевидно принцесата е решила да пръсне няколко милиона на Маг Майл[2], вместо на Родео Драйв. Пайпър, тези кралски особи от Средния изток раздават щедри бакшиши!

— Тъкмо като за мен! — възкликна Пайпър.

Тя се свърза с един от старите приятели на баща си, който й даде номера на собственика на компания за лимузини под наем, работещ с гостуващи випове, и получи работата. Не беше сигурна как точно ще съвмести кралските особи и Купър Греъм, но щеше да го измисли.

Във вторник сутринта Пайпър седеше зад волана на черен сув на летище „О’Хеър“. Никога досега не се бе виждала като шофьор, но работата звучеше интересно, заплащането бе прилично, а примамката от щедрия бакшиш накрая я накара да се реши, без много да му мисли. Същия следобед трябваше да се срещне с Греъм, за да обсъдят уебсайта на клуба, но преди това разполагаше с достатъчно време, за да вземе този, когото трябваше да откара от летището до центъра на града в хотел „Пининсула“.

Както научи, кралското семейство наброяваше някъде около петнайсет хиляди членове — или височества, или кралски височества, в зависимост от това, дали бяха в линията за наследяване на короната. Те винаги пътуваха с огромна свита: други членове на семейството, военна охрана, прислуга и — така се говореше — куфари, натъпкани с банкноти. Тя искрено се надяваше една част от тях да се преместят в нейния джоб под формата на огромен бакшиш, когато тази работа приключеше.

Частният самолет се оказа „Боинг-747“ и ВИП статусът на пътуващите им позволи да избегнат опашките на гишето за паспортен контрол. Очакваше ги армада от сувове и половин дузина товарни ванове. Когато свитата се появи, само слугите бяха облечени в традиционни мюсюлмански дрехи. Жените от кралското семейство — повече от десетина, вариращи от тийнейджърки до такива, прехвърлили шейсетте — бяха облечени по последна мода. Проблясваха диаманти, върху асфалта потракваха високи тънки токчета „Лубутен“, от раменете им се полюшваха чанти „Ермес“.

Най-разглезените принцеси от Средния изток бяха дошли в града.

---

[1] Измислен супергерой от комикс. — Б.Пр. ↑

[2] Луксозна отсечка с ресторанти и бутици на Мичиган авеню в Чикаго. — Б.пр. ↑

7

Пайпър отвори задната врата на сува, за да влезе красива четиридесетинагодишна жена с големи маркови очила, вдигнати върху буйна лъскава тъмна коса. Носеше яркопурпурно сако на „Шанел“, къса черна пола и официални обувки с умопомрачително висок ток, заострени като ракети земя-въздух.

Едва бяха потеглили, когато жената извади мобилния си телефон и подхвана разговор на напрегнат арабски. В главата на Пайпър се въртяха стотици въпроси, които умираше да зададе, но беше инструктирана да не заговаря кралските особи, което беше адски вбесяващо. Пътничката не я погледна нито веднъж — не че излъчваше враждебност. Пайпър просто беше невидима.

Когато моторизираната кавалкада пристигна пред хотел „Пининсула“, челюстта на Пайпър я болеше от усилието да държи устата си затворена. Тя се намираше на шесто място в колоната от лимузини — знак, че нейната пътничка не беше принцеса от висок ранг. Жената слезе, без да каже нито дума, но след като изчезна в хотела, един от навъсените кралски бодигардове й нареди да чака.

И тя зачака. Измина половин час. Цял час.

Бодигардът излая насреща й като куче, когато накрая тя не издържа и слезе от лимузината, за да се втурне към хотелската тоалетна.

— Наредих ти да чакаш!

— Ей сега се връщам. — Докато прекосяваше тичешком фоайето на хотела, тя си спомни, че във въпросното кралство робството не било отменено до 1962 година.

Когато излезе от хотела, една прислужница седеше на задната седалка на лимузината. Тя беше много млада, с кръгло лице и печални тъмни очи. За разлика от кралските особи, девойката беше облечена в традиционната сива абая[1] и тъмносин хиджаб[2]. Пайпър се извини, задето я е накарала да чака, нещо, което, изглежда, слиса момичето.

— Няма проблем.

Пайпър се зарадва да чуе, че тя говореше английски, и след като не й бяха дали заповед да не разговаря с прислугата, реши да се представи.

— Аз съм Пайпър.

— Аз съм Файза — отвърна момичето срамежливо. — Нейно Височество принцеса Кефая ме изпрати да й купя тези обувки. — Тя й подаде страница, откъсната от модно френско списание, върху която се виждаше чифт сандали с високи токчета с кожени каишки. — Моля, заведи ме където трябва, за да ги купя.

— Разбира се. Къде отиваме?

— Там, където се продават тези обувки.

— Знаеш ли името на магазина?

— Нейно Височество не ми каза.

— Можеш ли да й се обадиш и да я попиташ?

Файза не би могла да изглежда по-ужасена.

— О, не. Ние не правим така. Ти ще ме заведеш да намерим обувките, моля.

Пайпър взе откъснатата страница. Виждаше се известното лого на „Ив Сен Лоран“. Тя извади мобилния си телефон и откри бутик на дизайнера в „Уолдорф“, само на няколко пресечки.

— Харесваш ли работата си? — попита спътничката си, когато се включиха в потока от коли.

Въпросът, изглежда, я смути.

— Работата е, за да се работи. — А сетне, сякаш бе казала нещо нередно, забъбри притеснено: — Нейно Височество принцеса Кефая никога не ме удря и трябва да споделям леглото си само с още една прислужница, така че всичко е наред.

Но не звучеше, сякаш всичко е наред, и Пайпър схвана посланието. Ако говореше за работата й, Файза можеше да загази. При все това на Пайпър не й убягна копнежът в тъмните тъжни очи на слугинята, докато гледаше младите момичета, крачещи по тротоарите на града с модните си ранички и уверени походки.

Тя възнамеряваше да обикаля около „Уолдорф“, докато момичето направи покупките си, но Файза я помоли да влезе вътре с нея. Очевидната борба между вродената свенливост на момичето и решителността й да изпълни задачата правеше отказа на Пайпър

невъзможен. Тя неохотно подаде ключовете на сува на един от портиерите и влезе вътре.

Дизайнерският бутик, с белите си мраморни подове, извисяващи се тавани и луксозни стоки, нямаше нищо общо с обикновените магазини, където Пайпър пазаруваше. Помещението миришеше на парфюм и привилегии. Файза отново връчи страницата от списанието на Пайпър.

— Нейно Височество се нуждае от всеки цвят от този модел, моля.

— Всеки цвят? — Докато Пайпър смилаше информацията, към тях се приближи млада, красива, спретнато облечена продавачка. Определено беше привлечена по-скоро от традиционното облекло на Файза, отколкото от шофьорската униформа на Пайпър — бяла блуза, тъмен панталон и черно сако. Нетърпеливостта на продавачката подсказваше, че е узнала за пристигането на една от най-богатите кралски фамилии в Чикаго.

Но колкото и да изгаряше от желание да помогне, продавачката можа да осигури само два от петте цвята на обувките, което толкова разстрои Файза, че ръцете й трепереха, докато отваряше ципа, за да извади дебела пачка американски долари — което навярно бяха само джобни пари за семейството, притежаващо милиарди.

Когато покупката приключи, Файза пъхна остатъка от парите в чантата си и грижливо сгъна фактурата. Докато излизаха от бутика, тя притискаше чантата към гърдите си, а челото й бе набраздено от тревожни бръчки, каквито не би трябвало да има върху толкова младо лице.

Пайпър отново извади телефона си и четиридесет и пет минути по-късно помагаше на Файза да купи чифт червени сандали от „Барнис“. Но дори това не беше достатъчно.

— Ти не разбираш. — Файза стисна нервно пръсти върху закопчалката на чантата. — Не мога да разочаровам Нейно Височество. Тя трябва да има всички обувки.

Пайпър наду клаксона срещу един прекалено нахален таксиметров шофьор.

— Не мислиш ли, че пет чифта е малко прасешко[3]?

Файза не я разбра, което беше добре.

Срещата на Пайпър с Греъм беше след три часа, което щеше да й осигури достатъчно време да отидат с колата до предградието Нордстром, където бе открила последните два чифта сандали, да ги купят и да закара обратно Файза до хотел „Пинисула“, а после да се отправи към „Спирала“.

— Да вървим — усмихна се насила Пайпър.

Докато се носеха на запад от града, Файза се отпусна и заприлича на деветнайсетгодишната девойка, каквото всъщност беше. Пайпър й разказа малко за работата си с Греъм и узна, че Файза е пакистанка, както и дълбоко вярваща мюсюлманка, която на четиринайсет години отишла в кралството, за да си търси работа и да посети свещените градове, за да се помоли за родителите и сестра си, които била изгубила. В крайна сметка ежедневно й се налагаше да търпи мъчително дългите часове на това, което според Пайпър бе затворничество, тъй като паспортът й бил отнет, когато е била взета на работа, и оттогава не го бе виждала.

Файза постоянно проверяваше фактурите в чантата си. Някои от кралските особи в страната им имаха репутацията на жестоки господари, малтретиращи слугите си, и Пайпър дори не искаше да си представи какво можеше да се случи, ако сумите във фактурите не съответстваха на парите, похарчени от Файза.

Нордстром се намираше на територията на „Старс“ в едно от отдалечените западни предградия. Часовникът тиктакаше, а на нея й се струваше, че служителят на касата се мотае цяла вечност, докато приключи продажбата. Но ако боговете на трафика бяха милостиви, Пайпър все още можеше да се върне навреме за срещата.

Но не бяха. Катастрофа на магистрала „Рейгън“ бе задръстила движението и тъй като Греъм бе отказал да й даде номера на мобилния си телефон, Пайпър не можеше да му се обади. Можеше единствено да се гърчи от притеснение.

Колоната от автомобили се придвижи с няколко сантиметра, после отново спря. Няколко сантиметра и стоп. Не след дълго раменете на Пайпър бяха толкова напрегнати, че мускулите я заболяха. Тя се съсредоточи върху пътничката си.

— Ако можеше да направиш това, което искаш, какво щеше да е то, Файза?

Изнизаха се секунди, преди момичето да отговори.

— Мечтите са глупаво нещо за някого като мен.

Пайпър осъзна, че неволно бе задала жесток въпрос.

— Извинявай. Нямах намерение да си пъхам носа, където не ми е работа.

Файза въздъхна дълбоко.

— Щях да отида в Канада и да уча за медицинска сестра. Такава, която помага на преждевременно родените бебета, каквото беше сестра ми. Но на тези мечти не е съдено да се сбъднат. — Говореше сухо и делово, без емоции. Не искаше да предизвиква съжаление.

— Защо Канада?

— Сестрата на баща ми живее там. Тя е единствената ми роднина, но не съм я виждала от дете.

— Поддържате ли връзка? Чувате ли се по телефона?

— Аз нямам телефон. Почти от две години не съм говорила с нея.

— Искаш ли да използваш моя? — предложи Пайпър импулсивно.

Тя чу как Файза си пое рязко дъх.

— Ще ми позволиш ли?

— Разбира се. — Пайпър и без това го бе загазила финансово, какво означаваха още няколко долара повече в сметката за мобилния й. — Знаеш ли телефонния й номер?

— О, да. Запомнила съм го наизуст. Но ако някой узнае…

— Няма да узнаят от мен. — Подаде телефона си на Файза и й обясни как да го използва.

Лелята явно бе отговорила, защото последва радостен скорострелен разговор на език, който Пайпър предположи, че е урду. Докато разговорът продължаваше, трафикът най-после се отпуши и когато Файза й върна телефона, вече бяха излезли на скоростната магистрала „Айзенхауер“.

— Моята *khala* бе много разтревожена за мен. — Гласът й се задави от сълзи. — Тя мечтае да отида да живея при нея, но аз нямам пари и няма как да стигна до там!

Мобилният на Пайпър иззвъня. Не биваше да говори по телефона, докато шофираше, но не можеше да пренебрегне това позвъняване, затова включи високоговорителя.

— Интересно — раздаде се познат мъжки глас. — Ето че седя в офиса си за среща, която трябваше да започне преди десет минути, а все още съм сам.

— Заседнала съм в трафика. — Преди той да започне с порицанията, тя мина в нападение. — Ако не беше отказал да ми дадеш номера на мобилния си, щях да ти се обадя.

— „Заседнала в трафика“ не е извинение. А доказателство за лош разчет на времето.

— Ще го изпратя на Опра като вдъхновяващ цитат.

— Повече ми харесваше, когато се преструваше на влюбена в мен.

— Лекарството ми почна да действа.

Той изсумтя.

Пайпър задъвка долната си устна и погледна към часовника на арматурното табло.

— Ако имах номера на мобилния ти телефон…

— Вече ти казах. Ако се нуждаеш от мен, се обаждаш на агента ми.

— Реших, че говориш саркастично.

— Никога не говоря саркастично.

— Не е напълно вярно, но… ще бъда при теб след трийсет и пет минути.

— По това време ще съм в спортната зала. — Линията прекъсна.

— Ти говореше с работодателя си, американския футболист? — възкликна Файза невярващо, когато Пайпър затвори. — Толкова неуважително?

— Той ме ядоса.

— Но сега със сигурност ще те накажат.

Повече от сигурно. Но не така, както Файза имаше предвид.

— Работодателите не могат да ти направят нищо, освен да те уволнят.

— Това е много странна, много прекрасна страна. — Файза излъчваше такава добронамереност, че Пайпър можеше само да й се възхищава, а копнежът в гласа й бе покъртителен.

Накрая пристигнаха пред хотела. Прислужницата докосна рамото на Пайпър.

— Благодаря ти за това, което направи, приятелко. Всяка нощ ще се моля за теб.

Това прозвуча прекалено, но Пайпър не бе човек, който ще откаже нечия молитва.

— Когато казах, че ще бъда в спортната зала, това не беше покана да цъфнеш тук. — Куп трябваше да се надвиква с писъците на норвежката блек метъл група, гърмящи от високоговорителите. Капката пот, потекла по брадичката му, излетя във въздуха, когато стовари един свиреп ляв прав удар върху боксовата круша. Пайпър едва се сдържа да не изтъкне, че това не само е признак за лоша форма, но е и супер непродуктивно да се нахвърляш с такава сила върху нещастната круша.

Тренировъчната зала за професионални боксьори — миризлива дупка без прозорци и мека на чикагските елитни спортисти — представляваше голо помещение със стени от бетонни блокове, черни гумени постелки и ръждясали стойки за щанги, подредени покрай стената, върху която се виждаха американското знаме и жълт надпис с цитат от „Боен клуб“[4]: СЛУШАЙТЕ, ЧЕРВЕИ. ВИЕ НЕ СТЕ СПЕЦИАЛНИ. Мястото вонеше на пот и гума. Никакви барове със сокове, нито модни спортни дрехи. Залата беше без излишни глезотии, скъпа и с ограничен достъп.

— Как влезе тук? — изръмжа Куп като ротвайлер.

— Преспах с пича на рецепцията — сопна се тя, надвиквайки писъците и стържещите китари.

— Глупости. — Ъперкът към боксовата круша.

Всъщност просто бе обяснила, че работи за Куп. Шофьорската униформа вместо модните парцалки на футболна групарка придадоха достоверност на думите й и мъжът я бе пуснал.

— Това е моята история и ще я разказвам, както аз искам.

Той отново заби юмрук в боксовата круша.

— Махай се.

Това беше добре дошло за нея. Не беше очаквала срещата да се състои тук и се появи само за да му докаже, че приема работата си на сериозно. Но не си тръгна веднага. Не можеше. Не и когато мускулите под просмуканата с пот тениска на Куп се движеха като морски вълни

под напора на вятъра всеки път щом удряше. Трябваше да престане с това. Веднага. Защото ако не го стореше, може би щеше да започне да обмисля да си пусне шибаната коса дълга! Завъртя се на пети към вратата.

— Почакай! — прозвуча ново ротвайлерско излайване. — Защо си облечена така? Приличаш на погребален агент.

Тя се бе окопитила достатъчно, за да му разкаже за кого работи.

— Само през деня — изкрещя, надвиквайки отново музиката. — Това е шофьорската ми униформа.

— Отвратителна е. — Нов унищожителен удар върху крушата.

— Както и характерът ти.

Хапливият й отговор не го впечатли.

— Интересува ли те външният ти вид?

— Не особено.

Той спря да наказва крушата и я огледа критично.

— Откакто си в клуба, всяка вечер носиш една и съща рокля.

— Каза мъжът с каубойските ботуши.

— Това е моята запазена марка — тросна се той. — Върви да си купиш някои нови дрехи. Караш заведението да изглежда западнало.

Пайпър наблюдаваше струйката пот, стичаща се по шията му. Той миришеше на пот, но не неприятно, това бе здравият мирис на мъж, който винаги облича чисти дрехи за спортната зала. До този миг тя не бе осъзнавала, че миризмата на пот може да е приятна. Сега вече знаеше и съжаляваше, защото всяка мисъл, имаща нещо общо с тялото му, беше разсейване, което не можеше да си позволи.

— Бюджетът ми не предвижда покупка на нови дрехи.

Той отново насочи вниманието си към крушата.

— Изпрати ми сметката. Трябва да си облечена подходящо за клуба.

Той имаше право, но все пак…

— Няма да купя нещо, което не е удобно.

— Под това, предполагам, имаш предвид всичко, което изглежда прилично? Да, това наистина ще съсипе стила ти.

— Опитай поне за известно време да бъдеш жена. Тогава ще имаш право да говориш.

Куп не можеше да свикне с това. Нито един разговор с нея не беше прост и ясен. Заряза боксовата круша, грабна надрасканата черна желязна гира, приведе се и протегна ръка напред с тежестта, опитвайки се да не й обръща внимание. Усети напрежение в делтовидните мускули и яко опъване в бедрата. Винаги бе харесвал тежките тренировки, но никога не бе изпитвал такава нужда от тях като сега, когато нощ след нощ бе заточен в „Спирала“.

Не беше *заточен*. Той обичаше възбудата от клуба, предизвикателството, че за пореден път трябва да се доказва. Просто не беше свикнал да прекарва толкова много часове в затворено помещение.

Устоя на желанието да смени ръцете си, като метна кръвнишки поглед към Шерлок Холмс. Не беше чак толкова неподвластна на модата, че да закопчае най-горното копче на блузата си. Жалко, че не бе разкопчала и следващото.

Ръката му започна да се схваща. Капка пот влезе в окото му. Той смени ръцете си.

— Ще дойда на пазар с теб — изкрещя, но музиката, гърмяща от високоговорителя над главата му рязко спря и гласът му отекна сред бетонните стени. Питчърът от „Уайт Сокс“ на съседната постелка го погледна. Както и Пайпър, облещила насреща му тези големи сини очи, които нищо не пропускаха. Наистина ли току-що бе предложил да пазарува дрехи с жена?

— Супер — процеди тя с подигравателно изражение, което той се закле, че никога повече няма да види върху лицето й, след като веднъж я съблече гола. — А междувременно можем да си направим маникюра и педикюра. И да поканим приятелките си.

Убиваше го с тази своя уста, но той си лепна една усмивка и отвърна на сарказма й с ведро спокойствие.

— Нямам доверие на вкуса ти.

— Но вярваш на собствения си?

— Знам какво харесвам.

— Сигурна съм, че знаеш, но пискюли за зърна и прашки не ми се струват много подходящо облекло за работа.

Тя наистина го убиваше, при това с такава жизнерадостност.

Той изсумтя презрително.

— През следващата седмица съм зает. Опитай се да издържиш дотогава. Ще се срещна с умния ти задник пред „Бела Лана“. Намира се на Оук стрийт.

— Няма да пазарувам на Оук стрийт! — избухна тя за негово задоволство. — Имаш ли представа колко струват дрехите в онези магазини?

— Джобни пари.

Както Купър очакваше, това накара кръвта й да кипне. Той свали гирата.

— Изчезвай от тук, за да довърша тренировката си. — И да се халоса няколко пъти по главата, задето й бе позволил да му влезе под кожата.

При все това предложението му не беше съвсем лишено от разум. Когато беше в клуба, Шерлок имаше навика да бъде навсякъде едновременно, а за него беше добре още един чифт очи да следят за интересите му — очи, на които имаше абсолютно доверие. За Шерлок можеше да се кажат много отрицателни неща — на първо място липсата й на почтително отношение към работодателя й — но тази жена имаше стабилни морални принципи.

Не че възнамеряваше да й признае колко ценна се бе оказала. Както не възнамеряваше да й каже какво смята да направи с нея, когато я вкара в леглото си.

На следващата вечер Пайпър зърна Дел, един от охраната, близо до бара. Той беше русокос тип, мускулест като сърфист, с татуировка на ягуар, спускаща се отстрани по врата му. Беше имал краткотрайна кариера в „Беърс“ и беше особено популярен сред дамската клиентела — толкова популярен, че изглежда, нехаеше за всичко останало, което може би се случваше в клуба.

Тя повече не можеше да търпи това. Дръпна го настрани от почитателките му с извинението, че иска да го интервюира за профила му в уебсайта. Вместо това му посочи навалицата, наобиколила Куп в другия край на заведението.

— Онези жени с Куп са пияни и започват да стават прекалено нахални. Особено онази червенокосата. Направо се е увесила на шията

му. Може би не е зле да отидеш и да отвлечеш вниманието й, за да може той да си поеме глътка въздух.

Дел я погледна, сякаш беше досаден комар, който трябва да бъде смазан.

— Да не би да ми казваш как да си върша работата?

— Да. Тя става все по-добра в това. — Джоуна се беше приближил зад тях и двамата мъже, целите напомпани мускули и вкисната войнственост, образуваха стена между нея и останалата част от салона.

— Вижте, момчета, аз просто предлагам да наблюдавате Куп малко по-отблизо.

— А аз предлагам да си гледаш шибаната работа — ухили се самодоволно Джоуна. — И каква всъщност е тази работа? Да туитваш малки лигави лафове и да постваш сладурести снимки?

Тя не отговаряше за охранителите и трябваше да си държи устата затворена, но нима някога бе успявала?

— Благодаря за напомнянето. Имам една твоя много сладуреста снимка как цупиш устни пред огледалото.

Да, няма що, Пайпър наистина умееше да се сприятелява с колегите си.

През следващите няколко дни Пайпър развеждаше из магазините нисшестоящите принцеси и прислугите им. Тя беше част от кавалкадата от пет коли, понякога шест, която включваше поне два вана за транспортиране на планината от покупки обратно до хотела, всичките платени в брой. Но вместо да им завижда, Пайпър започна да изпитва съжаление, особено към най-младите принцеси. Понякога съзираше в очите им същия копнеж, който беше видяла в погледа на Файза, копнеж, който не можеше да бъде утолен дори с десетки набези до най-скъпия магазин на „Епъл“. Жажда да се разхождат без придружители по тротоара, със същите безгрижни походки като американските момичета, които наблюдаваха през затъмнените прозорци на лимузините си.

В деня на срещата за пазаруване, която тя очакваше с нарастващ ужас, сестрата на принцеса К. се забави цяла вечност в козметичния салон, вследствие на което Пайпър пристигна десет минути по-късно в „Бела Лана“. Завари Куп, облегнат на витрината с бижута, да бъбри свойски с продавачките. Ако Пайпър имаше алергия към пазаруването, само един поглед към стойките със скъпи дрехи щеше да я накара да се изприщи.

Дизайнът в черно, бяло и сребристо придаваше на мястото атмосфера на опарт[5] от края на миналия век — едновременно луксозно, с една подканваща снизходителност, сякаш предизвикваща клиентите да не го сметнат за толкова шик. От всички дрехи, с които не би искала да е облечена в момента, шофьорската й униформа оглавяваше списъка, особено след като се бе изпотила под мишниците под сакото, докато тичаше от паркинга за насам.

Куп вдигна глава. Устните му се извиха в усмивка, но очите му й казваха, че закъснението й не му е убягнало. Продавачките я изгледаха с недоверие, неспособни да повярват, че жена, изглеждаща толкова нелепо, може да бъде с най-желания ерген на Чикаго.

— Дами, това е Пайпър — подхвана Куп. — Тя е зарязала кариерата си на погребален агент, но й е трудно да скъса със старите си модни навици.

Пайпър потисна смеха си.

— Дошли сте на правилното място — заяви суперстилна червенокоса продавачка. — Сигурно е безкрайно потискащо да работиш като погребален агент.

— Не толкова, колкото си мислите — отвърна Пайпър. — Така се запознах с Куп. Погребваше пепелта от кариерата си.

Куп изсумтя. Червенокосата продавачка явно осъзна, че този разговор не е лъжица за нейната уста, и подбра Пайпър към пробната.

— Нищо прекалено шантаво — извика след тях Куп. — И без това дъската й достатъчно хлопа.

Първата дреха беше обикновена тъмнозелена рокля, но нямаше нищо обикновено в начина, по който плътно прилепваше към тялото, нито в подгъва, едва скриващ дупето й. Слава богу, че си бе обръснала краката, но все пак…

— Това не е точно моят стил.

— Няма дюкян? — подхвърли Куп от другата страна на вратата на пробната.

Пайпър нямаше как да не се засмее.

Продавачката, чието име беше Луиз, изглеждаше объркана.

— Моделът наистина е стъпка напред в модата.

Пайпър потръпна срещу отражението си в огледалото. Между края на роклята и голите й крака сякаш се простираше цяла пропаст.

— Мисля, че трябва да направя няколко стъпки назад в модата. — Или да отскочи до „H & M“, където й беше мястото.

— Нека да видя — предложи Куп.

Продавачката отвори вратата на пробната и Куп се настани върху една от големите квадратни табуретки в сребристочерно, недалеч от огледалата. Пайпър подръпна надолу подгъва.

— Приличам на бор.

— С наистина хубави крака — обади се Хийт Чемпиън от входа, който бе влязъл в магазина и се разположи върху табуретката до Куп. — Харесва ми.

— На мен не — оповести Куп, без да откъсва поглед от бедрата й. — Твърде консервативна.

Тя го зяпна сащисано.

— И в коя вселена това е консервативно?

Той поклати тъжно глава.

— Не бива да забравяш, че вече не си погребален агент.

Хийт се ухили.

Пайпър посочи към спортния агент.

— Какво прави той тук? Не че за мен не е удоволствие да ви видя, господин Чемпиън, но защо сте тук?

— Куп ми каза да намина и какво можех да сторя? Спечелил съм милиони от него.

— Нуждая се от второ мнение — рече Куп. — Той има по-богат опит от мен в купуването на дрехи за жени.

Луиз се появи с нов куп дрехи и набута Пайпър обратно в пробната. През следващия половин час Пайпър се изживяваше като модел, демонстрирайки червена, прилепнала по тялото рокля с изрязана талия; тъмносиньо творение на напредничавата мода с липсваща предница и златисто парцалче, което приличаше на трофей от Младшата лига.

— Аз съм детектив — изсъска тя към двамата мъже, — а не питчър от детски бейзболен отбор.

Хийт се ухили.

— Харесвам тази жена.

— За мен не е загадка защо — тросна се Куп.

За Пайпър обаче беше загадка, ала в момента я вълнуваше нещо по-важно.

— Това определено няма да стане — заяви тя, когато Луиз отиде да донесе още рокли, които Пайпър не желаеше да облече. — Ще измръзна до смърт във всяка от тях. Да не споменаваме, че не мога да си върша работата, докато през цялото време се притеснявам дали… дупето ми няма да лъсне навън!

Двамата избухнаха в смях — ясен знак, че беше крайно време Пайпър да поеме нещата в свои ръце.

— Луиз, двете с теб трябва да си поговорим.

---

[1] Дълга женска дреха с ръкави. — Б.пр. ↑

[2] Забрадка или друг вид кърпа за глава. — Б.пр. ↑

[3] Непреводима игра на думи, сленг от piggy — алчен, лаком. — Б.пр. ↑

[4] Култов филм с Брад Пит от 1999 г., адаптиран по книгата на Чък Паланюк. — Б.пр. ↑

[5] Съкращение от „оптическо изкуство“ — течение от визуални изкуства, което използва оптически илюзии. — Б.пр. ↑

8

След много препирни, Пайпър се сдоби с тъмновишнева плетена рокля с дълги тесни ръкави, чийто подгъв едва стигаше до коленете. Отпред беше изрязана по врата, но с достатъчно дълбоко деколте на гърба, за да бъде подходяща за нощен клуб. Куп настоя да добави към гардероба си оскъдна кобалтовосиня, плътно прилепнала рокля от ликра, която би била подходящо облекло за улична жрица, ако не беше дългата, прозрачна наметка. Един поглед върху етикета бе достатъчен да й замае главата.

— Щях да си купя петнайсет рокли от „H & M“ за цената на една от тези.

— Голямата ти грешка е, че не го накара да ти купи още няколко — заключи Хийт, когато излязоха на улицата в ранния слънчев октомврийски следобед.

Мъж на средна възраст, излизащ от „Старбъкс“, забеляза Куп и му извика:

— Хей, Куп! Ти си най-добрият!

Куп махна на мъжа.

— Пайпър има нужда от обувки — обяви Чемпиън.

— Ще трябва да ги пише на моята сметка, защото повече нямам сили да издържам оплакванията й. — Куп се държеше, сякаш тя не стоеше до него. — Никога не съм срещал жена, която с такава неохота харчи пари.

Тя въздъхна.

— За разлика от вас, богатите момчета, аз трябва да се връщам на работа.

— Не забравяй коя е истинската ти работа — предупреди я Куп. — И следващия път, когато закъснееш, ще ти удържа от заплатата.

— Да, сър. — Тя ги заряза и се отправи към паркинга.

Двамата мъже я съпроводиха с погледи, докато се отдалечаваше. Хийт поклати глава.

— Тя няма представа, нали?

— Не. — Куп нямаше намерение да говори повече.

Те минаха покрай бутик за мъжка мода, на чиято витрина беше изложен панталон в жизнерадостно каре, в който нямаше да го видят и мъртъв. Падналите пожълтели листа придаваха ведър вид на черно-белия навес на магазина. Още листа лежаха върху тротоара като ръждиви петдесетдоларови банкноти.

— Тя като че ли ти влиза под кожата — отбеляза Хийт. — Сигурно заради страхотните й крака.

Заради целия проклет пакет. Извивките на Пайпър си бяха точно по местата, без нищо излишно, всичко в нея беше стегнато и балансирано. Но най-вече заради очите й. И нейната непочтителност. И онази безумна почтеност, скрита зад нахаканото й поведение.

— Тя ми напомня на Анабел — рече Хийт. — При първата ни среща.

Куп знаеше какво има предвид. Анабел притежаваше същата искряща жизненост. Но между двете жени имаше огромна разлика.

— Анабел е мила и сладка, а Пайпър е усойница.

— Очевидно не си прекарвал достатъчно време в компанията на жена ми. — Хийт погледна към сутиена и бикините, красящи витрината на бутика за луксозно бельо „Ейджънт Провокатор“.

— Добре че двете никога не са се срещали — промърмори Куп.

— Мисля, че би било забавно.

Куп потръпна. Харесваше Анабел, но не обичаше навика й вечно да си пъха носа в неговите връзки.

— Постарай се това никога да не се случи.

— Нищо не ти обещавам, приятел. И за протокола… Защо в действителност искаше да дойда тук?

Отговорът на Куп се забави малко повече от необходимото.

— Точно заради това, което казах. Ти имаш повече опит с женските дрехи.

Хийт нямаше да постигне толкова много в живота си, ако беше глупак, и Куп очакваше той да заяви, че всичко това са празни приказки, но агентът му само пусна питонската си усмивка.

— И тя никога не е била по страниците на списание „Пийпъл“ — рече той. — Това става все по-интересно. — Шляпна Куп по рамото и отново насочи вниманието си към сутиена и гащичките на витрината на магазина.

— Пич! — Двама тийнейджъри, които би трябвало да са на училище, изтичаха през улицата, за да го поздравят с плясване на длани.

Куп се зарадва на прекъсването. Поканата Хийт да дойде, докато пазаруват с Пайпър, имаше обратен ефект. Той бе толкова сигурен, че агентът му ще се отегчи. Не че Хийт щеше да го покаже — беше прекалено хитър за това — но през цялото време щеше да си разменя есемеси и това щеше да му е достатъчно. Да види Шерлок през циничния поглед на агента си, щеше да го накара да се осъзнае. Щеше да си спомни всички жени, по-красиви, по-изискани, каквито всъщност харесваше и които бяха част от неговия свят. Вместо това мобилният телефон на Хийт остана в джоба му. Но пък и агентът му харесваше наперени, непредсказуеми жени с остър език. Анабел беше потвърждение за това. Те двамата — сватовницата и спортният агент — бяха пример за любовна история като по учебник.

Куп отлично знаеше как изглеждат жените, тръгнали на лов, как се държат, как ухаят, а Шерлок не отговаряше на нито една от тези характеристики. Тя не желаеше да го сваля. Искаше единствено работата, която й даваше, и щом Куп изгубеше този коз, той нямаше да бъде по-важен за нея от всички онези дрехи, които й бе купил.

Случаят изискваше внимателна стратегия, нещо, в което той беше много добър.

Тази вечер Пайпър бе облякла кобалтовата рокля — четвъртата й нощ на работа в клуба — но вместо тоалетът да я накара да се слее с модната тълпа, той привличаше повече внимание, отколкото й се искаше. Двама мъже й предложиха да я почерпят с питие, а ФейРоуЗет, гостуващият в клуба диджей, й даде знак да отиде при него по време на почивката.

ФейРоуЗет — с истинското име Джейсън Шмид — приличаше на покрита с татуировки европейска футболна звезда. Куп беше умен бизнесмен. Разбираше, че той е примамката, привличаща клиентите

при първото им посещение, но самият клуб трябваше да ги накара да дойдат отново, затова той наемаше най-добрите диджеи да поддържат интереса, както и добре изглеждащи мъже за обслужващ персонал. Където бяха жените, мъжете щяха да ги последват.

— Искаш ли да се позабавляваме, след като приключа с работата тук? — ФейРоуЗет подпря длан на стената зад нея.

— Благодаря, но сериозно… — Тя го изгледа с искрени очи, надявайки се да си е придала полусрамежливо изражение. — Ти си прекалено горещ за мен.

— Това означава, че ще мога да те стопля по-бързо.

Пайпър превъзмогна вродената си склонност да отрязва безцеремонно мъжете.

— Аз съм прекалено несигурна. — Стисна приятелски ръката му, мушна се под нея и се отдалечи.

Тази нощ Пайпър остана в мазето на „Спирала“ зад огромния бойлер, на същото място, където бе чакала през последните две нощи. Над главата си чуваше как персоналът затваря клуба за през нощта — или по-скоро рано сутринта, тъй като минаваше три. Прозина се. Тя бе разтървала две биещи се жени в дамската тоалетна; бе дебнала безполезния охранител Дел; беше се погрижила да извика такси на няколко много пияни жени. Но след пет часа трябваше да е пред хотел „Пининсула“, за да откара една от по-възрастните принцеси до кабинета на пластичния й хирург, и искаше да си легне.

Шумът от стъпки пропъди сънливостта й. Тя надникна иззад бойлера и видя една фигура в ботуши с високи тънки токчета и дебели платформи да носи раница надолу по стълбите. Същата раница, с която Тейлър всяка вечер идваше на работа. Жената се огледа, сетне прекоси мазето и се насочи към килера с напитките.

Ключалката беше сменена и сега имаше само два ключа — единият беше в Куп, а другият — в Тони, управителя на клуба, почтен мъж, който вече бе спечелил доверието на Пайпър. Тъкмо неговият ключ по молба на Пайпър бе останал през последните две нощи уж нехайно захвърлен върху бюрото му.

Издрънча ключалка. Пайпър вдигна фотоапарата, нагласи фокуса и щракна.

Две вечери по-късно Тейлър бе изхвърчала от клуба. Тя и гаджето й Кийт, бившият барман, въртяха малка далавера на черния

пазар, като продаваха най-скъпите напитки от „Спирала“. Пайпър работеше за Купър Греъм от шест дни, а вече си бе заслужила заплатата.

Около единайсет часа Диъдри Джос влезе в клуба заедно с Ноа. Куп сигурно я бе очаквал, защото се появи почти веднага и я поведе към ВИП салона. Но Ноа Паркс забеляза Пайпър и не ги последва.

При все че Диъдри бе заменила строгия черен работен тоалет с невероятна черна тясна рокля, обсипана с мъниста, Ноа все още носеше консервативен делови костюм и вратовръзка.

— Изненадан съм да те видя тук — рече той, оглеждайки новата тъмновишнева рокля на Пайпър.

— Куп ме назначи да поддържам уебсайта му.

Ноа я изгледа смразяващо.

— Сигурен съм, че вече си му казала за кого си работила.

— Обещах поверителност и се придържам към това — отвърна тя кратко.

— Да не би да твърдиш, че не си му казала?

— Точно това твърдя. И моля те, напомни го на Диъдри, когато следващия път се нуждае от частен детектив.

Той отпи от чашата си и я изгледа замислено.

— Впечатляващо.

Скоро след това тя зърна Джоуна да се мръщи насреща й от другия край на дансинга. Подозираше, че изражението му щеше да се вкисне още повече, ако узнаеше, че тя възнамеряваше да издейства уволнението на приятелчето му Дел. От самото начало нещо в държанието на Дел я бе направило подозрителна и съмненията й се потвърдиха по-рано вечерта, когато той дежуреше на входа и тя го забеляза да взема подкуп под формата на пликче с бял прах от един пиян мъж, който искаше да влезе.

Пайпър се качи горе, за да провери ВИП салона. Ноа се бе присъединил към Диъдри и Куп, но вниманието на футболиста бе изцяло съсредоточено върху Диъдри. Той не беше разказал подробно на Пайпър за франчайза с нощните клубове, който смяташе да разработи, но тя го познаваше достатъчно добре, за да предположи, че отказът на Диъдри да вземе окончателно решение за финансирането го подлудяваше — не че го показваше. Друг мъж на негово място щеше да ухажва други фирми, но Диъдри имаше завидна репутация на

блестяща бизнес дама, а Куп, верен на себе си, искаше да работи само с най-добрите.

Той се засмя и се наклони по-близо към Диъдри. Като се остави настрана бизнесът, Куп искрено я харесваше. Пайпър усети бодване на ревност. Не защото той харесваше жената в нея. Не, изобщо не беше заради това. Разбира се, че не. Пайпър ревнуваше единствено, защото Диъдри притежаваше всичко: суперуспешен бизнес, огромна банкова сметка, красота, самоувереност… И защото Куп толкова очевидно я харесваше.

Искаше й се да се цапардоса с нещо тежко по главата. Тя ревнуваше! Ревнуваше, защото искаше Куп да харесва и нея. Абсурдна реакция. Куп беше неин работодател и единственото, което имаше значение, бе, че харесваше начина, по който тя си вършеше работата.

Благодарение на Дюк, с годините Пайпър беше усъвършенствала умението да елиминира емоциите, които я караха да се чувства неудобно, и сега погреба себеотвращението си с две топли фъдж браунита от кухнята.

Най-после Диъдри и Ноа си тръгнаха. Пайпър си проправи път през салона към дансинга, където пулсиращите светлини отразяваха върху стената тълпата от тела, извиващи се като спирали под ритъма на техно музиката, миксирана от ФейРоуЗет. Куп беше наблизо, заобиколен от обичайната си тълпа.

Як мъжага с бандитски вид, с аксесоари на „Гучи“ — тя зърна логото върху колана му — правеше всичко по силите си да притисне Куп до стената. Не беше обикновен фен. Този тип беше пиян и войнствено настроен. Освен това беше висок колкото Куп и с двайсетина килограма по-тежък. Размахваше възбудено ръце, а от лазерните светлини на клуба лицето му менеше цвета си от синьо в червено, до зелено. Тя се огледа за някого от охраната. Както обикновено, никой не се виждаше наоколо. Съжалявайки, че не може да смени сандалите с високи токчета с удобни равни обувки, тя си запроправя път сред танцуващите тъкмо когато грамадата от мускули стисна юмрук и се наклони към Куп.

Куп сложи ръка на гърдите му. На типа това не му хареса. Ръката му замахна, готова за удар. Пайпър се хвърли напред и я сграбчи, преди да се е стоварила върху набелязаната цел. Премести тежестта си, заби лакът в слънчевия му сплит и го просна на пода.

Танцуващите се разпръснаха. Изпускайки вонящ облак от алкохолни изпарения и хъркайки задавено в опит да си поеме въздух, повалените тип направи опит да се надигне. Подгъвът на роклята й се разпра, когато Пайпър го възседна. Тя зърна за миг смаяното изражение върху лицето на Куп, преди да се появят Джоуна и Ърни и да закрият гледката й. Охранителите погледнаха надолу към нея, сякаш тя беше виновна за всичко.

— Махнете го от тук — нареди Пайпър.

Джоуна й метна изпепеляващ поглед, но двамата с Ърни отведоха безмозъчната грамада.

Една от сервитьорките се спусна към нея.

— Добре ли си?

— Разбира се, че е добре — разнесе се гневният глас на работодателя й. — Тя е Човекът от стомана.

Дотук с благодарността.

ФейРоуЗет превключи на есид техно. Една силна ръка я хвана под мишница и я отведе не особено нежно от дансинга. Докато Куп я водеше през тълпата, тя осъзна, че полата на роклята й се е скъсала отстрани, разкривайки част от демодираните й бели бикини.

Той я насочи през кухнята и после през вратата, водеща към задния коридор. Чак тогава пусна ръката й. Тя вече го познаваше достатъчно добре, за да предугади какво следваше, и нямаше намерение покорно да седи и да чака, затова първа се нахвърли върху него.

— За разлика от охраната ти, нямам намерение да стоя със скръстени ръце и да наблюдавам как нападат работодателя ми.

Лицето му почервеня заради потъпканото му его.

— Не бях нападнат и никога повече не се опитвай да ме защитаваш.

— Някой е длъжен да го прави. — Тя беше професионалистът в случая и се насили да запази спокойствие. — Твоите охранители трябва да стоят по-близо до теб. Онзи пияндур беше готов да те фрасне с юмрук.

— Което никога нямаше да се случи.

— Може би не. А може би да.

— Назначих те да наблюдаваш персонала, а не мен.

Двамата стояха толкова близо, че тя усети уханието на праха за пране, носещо се от блузата му.

— Наясно си, че този разговор нямаше да се състои, ако бях мъж.

— Но не си. И не ми излизай със сексистки номера!

— Когато е нужно, ще го правя. — Начинът, по който се извисяваше над нея, й пречеше да запази самообладание. — Ако някой от бодигардовете ти беше дръпнал онзи тип от теб, което е малко вероятно да се случи, тъй като всички са прекалено заети да се свалят с клиентките, изобщо нямаше да го направиш на въпрос.

Той присви очи — предпазливо — и тя си помисли, че го е поставила натясно, ала Куп нямаше намерение да се предава толкова лесно. Вместо това пристъпи още по-близо до нея, така че тя усети топлината на тялото му през тънкия плат на съдраната си рокля.

— Нямам нужда да бъда спасяван от никого.

Професионализмът й се изпари. Сега Пайпър беше не по-малко ядосана от него.

— Нима? А ако са двама срещу един? Тогава какво ще направиш?

— Особено тогава — изрече той с нещо, наподобяващо презрително изсумтяване.

Сега бяха толкова близо един до друг, че носовете им се допираха. Или по-точно, щяха да се допират, ако тя беше с една глава по-висока.

— Ами ако са трима срещу един?

— Мога да се грижа за себе си.

Пайпър нямаше намерение да отстъпи.

— Ами ако нападателят е въоръжен? Тогава какво ще направиш? — Тя изду гърди и за нещастие, зърната й докоснаха неговите гърди.

Той се извиси още по-високо, притискайки я още повече към себе си.

— Имам по-добър въпрос: ти какво би сторила?

— Аз съм обучена! Ти не си.

— Ти си трън в задника — изръмжа той.

И без никакво предупреждение я привлече към себе си, сведе глава и устните му се прилепиха върху нейните.

Пайпър беше толкова шокирана, че ахна и разтвори устни, а той тутакси се възползва и впи своите в нейните.

Целувката му бе завладяваща. Покоряваща. Страстна и настойчива. Ръката му се стрелна към цепнатата отстрани рокля. Докосна голата кожа на бедрото й, пръстите му я изгаряха като пламъци. Всяка клетка от тялото й се събуди. С пълна сила. Както когато на разсъмване петелът закукурига от покрива или слънцето блесне високо в небето… *толкова* напълно събудена.

Сподави въздишката си. Беше така приятно да усеща прегръдката му. Да вкусва сладостта му. Ръката му се плъзна по-нагоре под роклята. Коляното му се притисна между краката й. Тя искаше това. Искаше го толкова силно, че бе готова да забрави всичко и да се отдаде. Искаше го…

— *Не!* — Пайпър го блъсна яростно в гърдите. — Отдръпни се!

Беше бясна на него, но още повече на себе си.

— Ако отново се опиташ, ще се озовеш на пода… като пияния си приятел. — Извъртя се и хукна нагоре по стълбите.

Куп се потеше като след цял ден усилени тренировки. Какво, по дяволите, се бе случило? Да не би да се превръщаше в поредния мерзавец, който си мислеше, че след като играе футбол, има правото да напада жени? Облегна се на стената, усети, че му се гади, докато се опитваше да се окопити. Винаги жените го целуваха, а не той тях. Те се повдигаха на пръсти, обвиваха парфюмираните си ръце около шията му, разтваряха устни и ги впиваха в неговите.

Той полудяваше. Това беше единственото обяснение. Всички му казваха, че след като се оттегли от активния спорт, ще има проблеми с приспособяването, но Куп никога не бе очаквал нещо подобно. Той беше два пъти по-едър от нея и без значение за колко корава и непобедима се смяташе Ши-Ра, Принцесата на Силата[1], той можеше да я смаже.

Господи, колко беше бясна. Трябваше да го изрита здравата в топките.

Но не го бе направила.

Защото беше бясна, но не се страхуваше от него. Ако се чувстваше застрашена, дори съвсем малко, сега той щеше да се превива надве, стиснал чатала си.

Или може би той просто си търсеше извинение за отвратителното си поведение. Начин да се почувства добре, въпреки това, което бе направил. Но нямаше нищо добро в това, да се нахвърлиш върху беззащитна жена.

Която не беше беззащитна. Ни най-малко. При все това…

Мамка му.

Харесваше му Пайпър да е около него. В същото време ненавиждаше тя да е около него. Пречеше му да се съсредоточи. Но пък вършеше страхотна работа и той би бил пълен мръсник, ако я уволни заради това, което току-що се бе случило, особено след като вината беше единствено негова.

Трябваше да измисли друг начин да се справи с нея — начин, който нямаше да го изхвърли от играта.

Четири часа по-късно мобилният й телефон иззвъня, призовавайки я да се яви пред хотел „Пининсула“ малко по-рано от уречения час. По пътя до там тя надуваше клаксона срещу всеки, който й се изпречеше на пътя. Защо Куп я бе целунал така? Защото тя печелеше спора им, ето защо, а той не можеше да се примири със загубата. Абсолютно силова игра. А още по-вбесяваща беше нейната реакция. Разбира се, че той я е забелязал. Сега трябваше да се старае два пъти по-усърдно, за да е сигурна, че Купър Греъм никога вече нямаше да се сдобие с по-голямо надмощие над нея, отколкото вече имаше.

Един от служителите я посрещна на входа на „Пининсула“ с новината, че принцеса Кефая искала да се срещне с нея. Пайпър не можеше да си представи защо.

По-възрастна слугиня я очакваше във фоайето и двете се отправиха към асансьорите. Когато слязоха от тях, жената я поведе през преддверие, облицованото с черен мрамор, към просторна всекидневна с големи ъглови прозорци. Наоколо нямаше и следа от стотиците пазарски торби от набезите им из магазините. Пайпър бе узнала, че всички покупки се държаха в отделен апартамент, за който се говореше, че струва на кралските гости около хиляда долара на вечер.

Принцеса Кефая излезе от една от свързаните стаи. Въпреки че бе още рано, тя носеше разкошна пурпурна туника, която се стелеше на елегантни дипли, достигащи до средата на бедрата й, обути в лъскав сив панталон. Елегантни широки златни гривни обвиваха китките й, а в гарвановочерната й коса проблясваха диамантени обици.

Файза пристъпи в стаята след нея. Пайпър я бе зърнала само за кратко след срещата им през първия ден от работата й като шофьор на кралските особи, но често мислеше за нея. Файза застана до вратата, забила поглед в килима. Какво ли беше всеки ден да се събуждаш без надежда за по-добро бъдеще?

— Ти ли си шофьорът, който работи за американския футболист? — попита принцесата.

— Да.

— Моят брат, Негово Височество принц Амушир, е в града. Той е фен на американския футбол. Довечера ще доведеш работодателя си да се срещне с него. Негово Височество е отседнал на единайсетия етаж.

— Не мога да го направя.

Принцесата не беше свикнала някой да й отвръща, че нещо не може да бъде направено, и веждите й се извиха нагоре.

— Файза! Ти лично ще уредиш нещата с тази жена шофьор и ще се погрижиш всичко да бъде наред.

Файза кимна, без да вдига глава, и поведе Пайпър от апартамента към асансьора. Веднага щом вратите се затвориха, Пайпър вдигна ръце.

— Файза, не мога да накарам Куп да направи каквото и да било, най-малко пък това.

— Но принцесата заповяда — отвърна Файза настойчиво.

— Явно принцесата ще остане разочарована.

Файза сбърчи чело.

— Не можеш ли да го убедиш?

— Тук е Америка — рече Пайпър колкото можа по-внимателно. — Знам, че ти е трудно да го разбереш, но ние не се интересуваме от желанията на чуждестранните принцеси.

Пайпър наблюдаваше как върху лицето на Файза се смениха различни изражения — от отчаянието през страха до примирението. Пайпър не можеше да го понесе.

— Вината не е твоя. Ще се върна и ще обясня.

Момичето я изгледа тъжно.

— Не си създавай излишни главоболия. Това е мой проблем. Ако не бях споменала на приятелката ми Хабиба, че ти работиш за известен американски футболист, нищо от това нямаше да се случи. Хабиба не е искала да ми навреди, но говори прекалено много.

— Но ти ще бъдеш наказана. — Пайпър знаеше, че това е истина, и несправедливостта я вбесяваше. Още повече се ядоса, когато вратите на асансьора се разтвориха и на ярката светлина във фоайето тя забеляза нещо, което й бе убягнало досега. Тъмнопурпурният хиджаб на Файза не скриваше докрай синината върху бузата й.

Гняв закипя в гърдите й. Двама бодигардове със сурови изражения на лицата стояха до асансьора. Тя сграбчи ръката на Файза.

— Не се чувствам добре. Помогни ми да отида до тоалетната.

Момичето я изгледа загрижено, но бе свикнало да се подчинява и мигом поведе Пайпър покрай бодигардовете, които не им обърнаха внимание, през фоайето към дамската тоалетна. Вътре нямаше никой.

— Кой те удари? — попита Пайпър настойчиво. — Принцесата ли го направи?

Файза докосна бузата си.

— Не. Беше Ая. — Неприязънта, с която изрече името, бе достатъчно красноречива. — Ая отговаря за прислугата на Нейно Височество. Тя държи работата да се върши бързо, а аз бях твърде бавна.

— И принцесата й позволява да удря останалите слуги?

— Тя не забелязва.

— А би трябвало! — Двете бяха сами, но Пайпър машинално снижи глас. — Твоята леля в Канада… Ще ти позволи ли да останеш при нея, ако успееш да се добереш до там?

— О, да. Тя ми го е казвала. Всеки път когато идваме в Америка, аз мечтая да отида при нея, но това е невъзможно. Няма начин да стигна до там, но дори и да се осмеля… ако ме заловят… — Тъмните й очи бяха пусти като на старица, взираща се в смъртта. Тя поклати глава при безсмислеността на всичко това. — Трябва да намеря щастието си във вярата, че моята *khala* ме носи дълбоко в сърцето си.

— Това не е достатъчно. — Кралското семейство заминаваше утре вечер. Пайпър се поколеба. — Ами ако има начин да… да те заведа в Канада?

Това беше лудост. Пайпър нямаше представа как да измъкне Файза от работодателите й и да я преведе през границата.

Лицето на Файза представляваше калейдоскоп от емоции, в който се редуваха надежда и отчаяние. Отчаянието бързо надделя.

— Бих направила всичко за това, но е невъзможно, скъпа моя приятелко. Любезността ти означава много за мен.

Любезността не беше достатъчна. По целия обратен път Пайпър обмисляше как да помогне за бягството на Файза. Нямаше да е никак лесно да я изведе от страната. Но може би имаше начин.

Нуждаеше се само от малко помощ…

---

[1] Героиня от американски телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

9

— Искаш от мен да направя *какво*? — Купър Греъм извади от устата си черешовата близалка.

Пайпър го бе сгащила в градината му на покрива, където той загърляше краставиците, преди да ги попари първата слана. Въпреки че октомври бе дошъл, високите тухлени стени на градината, терасата на няколко нива и уютният кът за сядане оформяха красив оазис. В лехите растяха устойчиви на студ посеви от праз лук и спанак, цвекло, ряпа и броколи. В големите гледжосани делви и каменните сандъчета се гушеха стръкове розмарин и циния, магданоз и далии, лимонова трева и невен. Никак не й хареса откритието, че той лично се грижеше за градината. Това разрушаваше представата, която си бе втълпила за него.

— Ти си адреналинов наркоман — изтъкна тя, стривайки няколко листа мента между пръстите си. — Това би трябвало да е точно по твоята част.

— Наистина вземаш лекарства. Хапчета за откаченост! — Той пъхна отново близалката в устата си и се извърна към краставиците.

— Дълбоко обидна забележка — подсмръкна тя. — Но ще я подмина.

— Направи го.

Докато заобикаляше делва с пипер, за да го приближи, Пайпър забеляза маса за растения, скътана зад дървената решетка, ограждаща градината. Нещо на горния рафт привлече вниманието й. Тя си даде време да прегрупира силите си за нова атака, като реши да проведе малко разследване.

— Какво е това? — Пайпър вдигна идеално оформена топка от твърда пръст, една от шестте топки върху рафта.

— Растителна бомба. За разлика от теб, аз нямам морални принципи.

— Което означава…?

— Аз съм градинар партизанин. Малко пръст, малко мъх и шепа семена се оформят в топка. Това е цялата философия.

Картинката започваше да й се изяснява.

— Ти си градският вариант на Джони Епълсийд[1]. Хвърляш тези джаджи в запустелите паркинги.

— Вече не е сезонът за садене. Най-подходящото време е през пролетта и ранната есен. С малко късмет и дъжд в точния момент, от тези добре набити топки пръст започват да поникват растения. — Той се пресегна през краставиците, за да откъсне няколко пожълтели доматени листа. — Жълтички, ехинацея, китайско слънце. Може би малко прерийна трева. Забавно е да ги наблюдаваш как растат.

— Откога се занимаваш с това?

— Две, три години. Не знам.

— А аз си мислех, че переш пари от наркотици.

Той се усмихна за пръв път, откакто го бе приклещила.

— Не си го мислела.

— Е, не съвсем, но… — Колкото и да бе интересна тази страна от характера му, Пайпър не беше забравила целта си. — Може би трябва да започна отначало.

— А може би не. Нали осъзнаваш, че снощи издъни прикритието си с онези жиу-жицу хватки? Никой повече няма да повярва, че отговаряш просто за социалните мрежи.

Разбира се, че го бе осъзнала. В далечината се разнесе камбанен звън и Пайпър се хвърли в атака.

— Името й е Файза. Тя е само на деветнайсет и от четиринайсетгодишна работи за кралското семейство. Тя е мила и умна и иска само това, което ние приемаме за даденост. Възможността да бъде свободна.

Куп се намръщи на един повехнал бобен стрък.

— Тя мечтае да завърши училище за медицински сестри, за да се грижи за недоносени бебета, но в момента е почти робиня.

Любителят градинар изскубна бобения стрък, захвърли го и сдъвка остатъка от близалката.

Младата жена пристъпи към него.

— Моля те, Куп. Днес е неделя. Клубът е затворен. От теб се иска единствено довечера да отидеш в хотел „Пинисула“ и да си

побъбриш по мъжки с принца. Помисли си за възможността, която получаваш веднъж в живота, да надникнеш в различна култура.

Купър хвърли пръчката на близалката в кошчето за компост.

— Чувствам се напълно щастлив с моята култура. С изключение на крадливия ми персонал…

Малка бучка захар се бе залепила за ъгъла на устата му и споменът за онази абсурдна целувка изникна в главата й. Пайпър машинално облиза устни.

— Сервитьорският персонал като цяло е почтен. А ако всички мислят като теб, няма да има надежда за международния мир и разбирателство.

— Благодаря ти, мис Вселена.

— Само изтъквам, че имаш много ограничен ум.

Той размаха под носа й изцапания си с пръст показалец.

— Поне имам ум. И дълбоко се съмнявам, че прекарването на една вечер в спомени за славните ми години с петролен барон от Средния изток има нещо общо с международните отношения. Колкото до останалата част от плана ти… — Той потръпна. — Извършил съм няколко неща в живота си, с които не се гордея, но това, за което ме молиш, е направо отвратително.

— Героично е! Това е шанс да изкупиш греховете си от миналото. — Като онази целувка, помисли си тя, но той не я бе споменал, а и тя не възнамеряваше да го прави. Въпреки че, изглежда, той мислеше за това. Пайпър не можеше да си обясни откъде го знаеше. Може би просто го усещаше. Или може би беше нещо друго… Пресметливото изражение в очите му. Определено бе лукаво… Какво замисляше Купър?

Той сведе глава и се почеса с палец по веждата.

— Ако направя това… което не възнамерявам да сторя… ще очаквам нещо в замяна. Какво си склонна да предложиш?

— Ти какво искаш?

— Интересен въпрос…

Той започна да я изпепелява с поглед, който прогаряше неугледната й шофьорска униформа. Сякаш смъкваше всяка грозна част от облеклото й. При това много бавно. Тя може и да не разбираше от всичко, но беше достатъчно умна, за да схване това послание, и завъртя очи.

— Престани да се занасяш с мен. Можеш да имаш всяка кинозвезда, която пожелаеш, и само се опитваш да ме объркаш. Също като миналата нощ. Е, познай какво? Не ти се получава.

— Сигурна ли си? — Думите се изплъзнаха от устните му, копринено меки и съблазнителни.

— Не се обърквам толкова лесно.

— Ти така си мислиш. — Той се поглади отстрани по брадичката, оставяйки мръсна следа. — Някога споменавал ли съм ти колко лош любовник бях в началото?

Едно нещо можеше да каже със сигурност за Купър Греъм: беше непредсказуем. Поради причина, известна единствено на него, той бе решил да ги потопи в опасни води. Пайпър трябваше да се отдръпне, ала не можеше да го направи заради начина, по който бе откликнала на целувката му снощи.

— Не ти вярвам — заяви Пайпър.

— Имах доста оплаквания и се наложи да се потрудя. Все едно беше истинска работа.

— Отделил си време за допълнителни тренировки, така ли?

— Точно така. Само като се замисля за грешките, които правех…

— Много унизително, сигурна съм.

— Но аз упорито преследвах целта, както се казва, не откъсвах поглед от топката.

— Само една? Любопитно. О, ами надявам се, че този недъг не те е направил прекалено стеснителен. Сигурна съм, че все пак можеш…

— Най-после му хванах цаката, когато бях на…

— Трийсет и шест?

— Осемнайсет. Бях схватлив ученик. Всички онези жени, жадуващи да гушнат в любящите си обятия младок като мен…

— Благословени да са милосърдните им сърца. Но… — Тя му се усмихна лукаво. — Колкото и забавно да е всичко това, сигурна съм, че ти не се интересуваш от мен. И двамата знаем, че си абсолютно извън моята лига.

Отначало той изглеждаше доволен, задето е признала този неоспорим факт, но после тъмен облак помрачи челото му.

— Я почакай. Миналата седмица ми обясни каква си мъжемелачка.

— Всичко си има граници. Ти си напълно различна порода от полицай Суперсекси. Надхвърляш дори моите възможности.

Това, изглежда, го ядоса.

— Как можеш да кажеш подобно нещо за себе си? — кипна той. — Къде се дяна гордостта ти?

— Твърдо закотвена в реалния свят. Само кинозвезди са достойни за легло ти. Погледни ме. Аз съм на трийсет и три. В най-добрия случай може да се каже, че имам прилична външност, и…

— Определено е прилична.

— Имам грозни крака и съм с около пет килограма над нормата.

— За труп.

— И… не се интересувам от модни парцалки, и пет пари не давам как изглеждам.

— Ами това последното е отчасти вярно. Колкото до останалото… Трябва само да изгася осветлението.

Изрече го с превзетия маниер на изпечен прелъстител, засукващ злодейски мустак, и тя щеше да избухне в смях, ако не беше заложено на карта толкова много. Вместо това премина по същество.

— Да говорим сериозно. Става дума за живота на една жена. Нуждая се от теб, за да направиш каквото е нужно. А твоята по-добра половина — ако допуснем, че имаш такава — изпитва нужда да го направиш заради самия себе си.

Той бе прозрял тактиката й и ловката й маневра не постигна желания ефект.

— Опитай отново, Шерлок. Това дори не беше първи даун[2].

Аргументите й се бяха изчерпали и Пайпър се подпря унило на тухлената стена.

— Имаш ли по-добра идея?

— Можеш да се обзаложиш, че имам. Гледай си твоята работа.

Младата жена си пое дълбоко дъх, сетне бавно поклати глава.

— Не мога.

Куп лапна едно от малките жълти крушовидни доматчета. Не си пасна по вкус с близалката, но трябваше да печели време. Тя беше права, наистина се занасяше с нея. Опитваше се да изкара онази

целувка, която не биваше да се случва, по-маловажна, отколкото бе в действителност.

Огледа я от главата до петите. Изглеждаше толкова дяволски разочарована от него. Сякаш го бе заловила да изтезава малки котета. Това, което Пайпър искаше, беше безкрайно абсурдно, неразумно и обречено на провал, но въпреки това той се чувстваше като малко дете, направило голяма беля — емоция, която не беше изпитвал, откакто треньорът в колежа не го бе нахокал — съвсем заслужено, заради прекалено много купонясване.

— Всичко, за което те моля, е да ми отделиш един час — подхвана тя. — Най-много два.

Куп никога досега не беше позволявал на някого да го принуждава да се отбранява, а ето че тя го бе постигнала. Явно се изживяваше като рицар в блестящи доспехи в женски облик и очакваше той да се присъедини към кръстоносния й поход. По дяволите, та тази жена работеше за него! Той беше куотърбекът и не тя определяше стратегията на играта.

— Молиш ме за много повече от това.

Но проклетницата нямаше намерение да се откаже.

— Нима животът на една млада жена не заслужава малко от времето ти?

Куп контрира опита й за емоционално изнудване с хладна логика.

— Животът й не е в опасност.

Пайпър зарея поглед над стената, към големия клен, чиито листа се бяха обагрили в червено. За пръв път Куп не беше сигурен дали е искрена, или си играе с него.

— Да си роден в тази страна, ти дава възможности, които по-голяма част от хората в останалия свят никога няма да имат — заговори Пайпър. — Къде ще се родиш. Чиста случайност, нали?

Той беше роден в пълна мизерия, но… *Мамка му.* Тя щеше да го принуди да го направи. Или може би не беше тя. Може би беше предизвикателството, свързано с това, което тя искаше.

Принцът миришеше на някакъв отвратителен одеколон, който вероятно му струваше два петролни кладенеца, но на Куп му се

повдигаше от вонята. Мъжът имаше боядисана черна коса и тънки мустаци, оформени като крила на чайка. Горната част на стъклата на очилата му имаше някакъв странен синкав оттенък, но долната беше прозрачна. Беше облечен в западни дрехи — ушит по поръчка костюм, съчетан със сиви обувки тип „Оксфорд“, които щяха да са по мярка на краката на Куп, когато беше на десет. Куп нямаше нищо против дребните мъже. Това, което го отвращаваше, беше голямото его на принц Амушир.

— Трябва да ми погостуваш на яхтата, преди да я продам. Тя е една от най-големите на света, но басейнът се намира на кърмата, а аз плувам само на слънце. — Принцът говореше безупречен английски с британски акцент. — С втори басейн на носа ще мога да плувам, независимо в коя посока плаваме. — Хихикане. — Сигурен съм, че не можеш да разбереш защо е толкова важно за мен да купя нова яхта. Повечето хора не могат.

Куп бе в скапано настроение. През живота си беше срещал доста тъпанари като принца — богати мъже, които подхранват манията си за величие, като се срещат със спортисти и в същото време се отнасят снизходително към тях. При все това кимна любезно.

— Аз? Аз съм само един уморен футболист. А вие… Вие сте космополит, наистина умен мъж. Веднага се вижда.

Шерлок беше направила проучване за принца. *Някои от принцовете в кралството са свестни мъже* — беше му казала тя. — *Добре образовани. Бизнесмени и министри от правителството. Сред тях има дори и един летец изтребител. Принц Амушир не е от почтените и лоялните. Той прекарва по-голямата част от времето си извън кралството в разточителни купони с много скъпи проститутки.*

Принцът издуха голям облак цигарен дим, който Куп се постара да не вдишва.

— Покани някои от приятелите си да поплуват с мен — нареди той. — Дийн Робилард. Кевин Тъкър. Не съм имал удоволствието да се запозная с тях.

Никакъв шанс. Робилард и Тъкър щяха да залюлеят този тъп фукльо над перилото на яхтата му само с един басейн и да хвърлят самодоволния му задник право във водата.

— Ще им се обадя — рече Куп. — Ще ги попитам дали могат да намерят свободно време. — Той отпи глътка от много старото уиски, поднесено в тежка кристална чаша, с каквато той се съмняваше, че дори луксозният бар на хотел „Пининсула“ разполага. Беше идвал в този апартамент няколко пъти, но никога не беше виждал този златен фонтан в ъгъла, пепелниците, инкрустирани със скъпоценни камъни, или бродираните пурпурни копринени възглавнички, пръснати по диваните и креслата.

Принцът се бе разположил върху канапето близо до голямото пиано. Докато кръстосваше глезените си, се видяха идеално чистите подметки на обувките му, които очевидно обуваше само по веднъж.

— Я ми кажи, стари приятелю… — Принцът издуха още една порция замърсител на въздуха. — Как мислиш, че би играл срещу Джо Монтана или Джон Елуей? — Зададе въпроса, сякаш никога досега не е бил задаван, като че ли новоизлюпените спортни журналисти в цялата страна не му бяха задавали същия въпрос повече пъти, отколкото Куп можеше да си спомни.

Куп се престори, че се замисля, отпи нова глътка от уискито, после му сервира обичайния си отговор:

— Онези момчета бяха мои идоли. Жалко, че не съм имал възможност да играя с тях. Знам единствено, че без значение срещу кого играя, давам всичко от себе си.

Принцът разкръстоса глезени.

— Според моите наблюдения на голяма част от куотърбековете им липсва търпение. Те нямат правилна защитна стратегия.

Куп кимна, сякаш принцът беше един от най-великите футболни анализатори, а не егоистичен самовлюбен кретен, който и понятие си нямаше от играта.

Негово Височество посочи към ръката на Куп.

— Носиш на пръста си твоя пръстен от Суперкупата.

Пръстените на Суперкупата не се славеха с дискретна изисканост. Последният пръстен на „Старс“ беше огромен крещящ кучи син с достатъчно диаманти, за да се окичат с тях всички участници в някой благотворителен бал. Куп погледна към пръста си.

— Красив е, нали?

— Истинска прелест.

Куп почти виждаше как на принца му текат лигите.

— Ето какво ще ви кажа, Ваше Височество… Никога досега не съм позволявал на някого да пробва пръстена ми. Работил съм дяволски усърдно, за да го спечеля, но за вас… О, по дяволите… — Той свали пръстена от пръста. — Вие сте човек, който разбира играта така, както повечето хора не могат. Вижте сам какво е усещането да носиш един от тези.

Куп не си направи труда да стане от стола, а само подаде бижуто, което принуди принца да стане от канапето, за да го докопа с алчните си ръце.

Височеството плъзна пръстена върху късия си дебел пръст. Бижуто тутакси се килна настрани. Той го завъртя и го нагласи в средата на пръста си и го задържа там, сякаш не възнамеряваше да го сваля.

— Великолепна вещ. — Не бързаше и му се възхищаваше, дори отиде до голямата дълга маса, покрита със стъклен плот, където светлината беше по-добра. — Няколко красиви дами ще пристигнат след малко — рече накрая. — Ти ще останеш и ще се насладиш на компанията им заедно с мен.

Куп получи възможността, която очакваше едновременно с нетърпение и погнуса.

— Не мога да откажа такава покана. — Надигна се от стола и извади мобилния си телефон. — Имам насрочено пиар мероприятие, но да видим дали ще мога да се измъкна. — Отнесе телефона си до високите врати, от които се излизаше на просторна тераса, и се обади на Шерлок, която го чакаше в колата му зад ъгъла.

— Рой, Куп е — каза, когато тя вдигна. — Изникна нещо и трябва да се измъкна довечера от сбирката на „Юниън Лийг“. Ще го уредиш ли, моля те?

— Още ли си с него? — попита тя.

Той хвърли поглед през рамо и видя, че принцът продължава да се любува на пръстена.

— Да, знам, че подписах договор, но не мога да го спазя.

— Не съм забравила, че ти си моята първостепенна отговорност… — Звучеше разтревожена. — Знаех, че ще бъде рисковано. Ако имаш нужда от мен на място, веднага идвам.

— По дяволите, не! — Това е последното, което искаше: Пайпър Дъв да хукне да го спасява с неразрушимите си гривни и ласото на

истината[3]. — Ти не ми каза, че ще има толкова много преса[4].

— Ти си най-добрият.

— Добре. Ще бъда на линия. — Куп затвори и пъхна мобилния в джоба си. — По дяволите. Не мога да се измъкна. Трябва да тръгвам. — Сведе унило глава, сякаш бе пропуснал шанса на живота си. — Не ми се случва често да срещна някого, който умее да живее с размах. — Още клатене на глава. Нова доза съжаление. Сега следваше по-сложната и опасна част.

Той се приближи към принца, за да си вземе пръстена.

— Има нещо, за което исках да поговоря с вас, но… О, ами… — Куп протегна ръка.

Пръстенът остана на мястото си.

— Моля, кажи за какво става дума.

— Малко е неудобно. — По-точно унизително. — Но ние двамата… ние сме светски мъже, нали? Вещи в изтънчените неща. Ние двамата… знаем какво искаме.

— Разбира се. — Принцът погали пръстена с палец.

— Една от шофьорките на принцесата е моя приятелка и знае, че обичам жените. По-младичките. Искам да кажа, кой мъж не ги обича, нали? Вие имате една слугиня… Казва се Файза. Шофьорката ми я показа.

— Ах… — Принцът засия насреща му. — На теб ти харесва тази слугиня?

— Тя е точно моят тип. Наистина, наистина млада. Изглежда около тринайсетгодишна. — Той се насили да изрече останалото. — Любимият ми тип жени.

— А, да.

Кожата на Куп настръхна.

— Питах се… Мислите ли, че можете да уговорите принцесата да позволи на момичето да дойде… да работи за мен? За постоянно? — Той натърти думата *работи* и остави на принца няколко секунди сам да се досети за останалата извратена част. — По дяволите. Не биваше да питам. — Отново протегна ръка към пръстена. — Радвам се, че оценихте моя пръстен. А сега ще тръгвам и ще ви оставя да се насладите на останалата част от вечерта.

— Почакай. — Принцът отстъпи няколко крачки. — Може да се уреди… Но разбира се, ще трябва да компенсирам принцесата.

— Естествено. Назовете цената и аз ще напиша чек. Колко мислите, че струва момичето? Няколко хилядарки?

— Пари между приятели? Не, не. Но може би някакъв символичен жест в знак на нашето приятелство?

Шерлок бе предложила Куп просто да убеди принца да му даде даром момичето, но Куп имаше достатъчно опит и по-добре познаваше човешката природа.

— Под символичен жест имате предвид…?

Палецът на принца помилва пръстена.

— Каквото мислиш, че това момиче струва за теб.

— Искате твърде много, но… Имате ли документите й? Паспорт? Не искам да загубя този пръстен, а след това тя да си тръгне.

— Но разбира се. Достатъчен е един телефонен разговор. — Височеството го дари с мазна усмивка и посегна към телефона.

Куп се престори, че се взира през прозореца по време на краткия, насечен разговор на арабски. Двамата с принца бяха сключили сделка.

Куп искаше да се махне час по-скоро от тук, но нямаше да даде пръстена без момичето и знаеше, че не бива да бърза. Довърши питието си и пресече въодушевения разказ на принца за някаква отвратителна секс игра, като се впусна в живописно описание на финалния мач от последния сезон на „Джайънтс“. Най-накрая двамата мъже слязоха с асансьора във фоайето.

Един от доверените кралски служители стоеше до рецепцията и ровеше из купчината паспорти, които очевидно бе извадил от сейфа на хотела. Тъй като между Щатите и Канада имаше слаб граничен контрол, Куп се бе опитал да убеди Пайпър, че паспортът не е обезателно необходим, но тя се бе запънала като магаре на мост.

— Без паспорт за нея ще бъде почти невъзможно да подаде молба за легално пребиваване в страната — бе възразила тя. — Файза няма да има възможност да учи, нито да получава медицинска помощ. Те са откраднали самоличността й, Куп. Паспортът представлява малкото, което й е останало. Обещай ми, че поне ще опиташ.

Той не бе обещал нищо, но краткото време, което бе прекарал с принца, бе затвърдило решимостта му да се сдобие с документа на момичето.

Служителят подаде паспорта на принца. Дребна женска фигура, покрита с дълга роба, стоеше отстрани, притиснала малък сак с дрехи

към гърдите си. Главата й бе сведена и Куп не можеше да види лицето й. Нямаше начин тя да знае какво се случва с нея и сигурно бе изплашена до смърт.

Принцът не я удостои с поглед — тя беше просто жена — но даде паспорта на Куп, който го прелисти с палец. Погледна името и снимката. Приближи се до момичето и повдигна брадичката й с палец. Сякаш купуваше шибана робиня.

Това определено беше тя. Тъмни вежди, закръглени бузи, трепереща устни и огромни кафяви очи, разширени от ужас. В момента не можеше да стори нищо, за да я успокои.

Пъхна паспорта в джоба си и се извърна към принца.

— Радвайте се на пръстена, Ваше Височество. А онзи трофей на „Ломбарди“ точно в средата е от солидна платина.

Но трофеят на „Ломбарди“ върху истинския пръстен, заключен в сейфа в спалнята му, беше инкрустиран с диаманти — истински, а не камъни от цирконий, украсяващи копията на пръстена. Той притежаваше половин дузина от тях, изработени като сувенири за различни благотворителни търгове. Всичките наддаващи знаеха, че са копия, но въпреки това бяха извънредно популярни.

— Да вървим — каза Куп на момичето, надявайки се тя да се подчини и да не се налага да я плаши допълнително, като я докосва.

Раменете й увиснаха, сякаш се опитваше да се защити от грубостта, която неминуемо очакваше, но го последва покорно.

— Наслади й се — подхвърли принцът, докато минаваха покрай него.

Куп се запита колко ли копои ще скочат отгоре му, ако забие юмрук в зъбите на този кучи син, но беше прекалено дисциплиниран, за да си позволи подобно удоволствие. Без да поглежда назад, поведе ужасената слугиня през фоайето. Едно копие на пръстена на Суперкупата. Толкова струваше животът на това момиче. Двамата минаха през вратите на хотела. Чак когато стигнаха до ъгъла на улицата, където Пайпър ги чакаше в колата му, Куп се обърна към нея.

— Добре дошла в Америка, госпожице Джамали.

Да бъде свидетел на срещата им, си струваше цялото мъчително преживяване. Никога не беше виждал Пайпър толкова щастлива, а

Файза плачеше от радост. Пайпър се премести на задната седалка, за да бъде до момичето, а той седна зад волана. Докато Куп шофираше, Пайпър държеше ръцете на Файза и й обясняваше какво се бе случило. Файза не можеше да отрони и дума, но радостта, когато прегърна Пайпър, бе достатъчно красноречива.

Пайпър бе решила, че апартаментът на Бърни Берковиц е най-безопасното място, където Файза да прекара нощта. Бърни, майсторката на вкусните печени ребърца и божествения фъдж, беше издокарана в червен панталон и мъжка развлечена жилетка. Тя плесна с ръце и възторжено ги приветства:

— Това е толкова вълнуващо. Толкова сензационно!

Претъпканият с мебели апартамент на Берковиц беше прекалено задушен и вътре се долавяше слаб мирис на нафталин, но Куп се бе съгласил с Пайпър, че е по-безопасно Файза да остане тук, отколкото в клуба.

— Не знам какво ядат мюсюлманите — подхвана Бърни, докато ги подканяше да влязат. — Но имам малко шоколадов кекс. Религията ти разрешава ли го?

— О, да — отвърна Файза. — Но не мисля, че бих могла да сложа и хапка в уста. Толкова много неща се случиха.

— Госпожо Берковиц, защо не покажете на Файза къде да остави багажа си, докато двамата с Пайпър обсъдим нещо? — намеси се Куп, който трябваше да говори с Шерлок насаме. — Освен това съм сигурен, че тя ще иска да се обади на леля си.

Файза отново се разтревожи.

— Има ли още проблеми? Не желая да ви създавам повече главоболия, след като направихте толкова много за мен.

— Всичко е наред — усмихна й се той успокояващо, но принцът всеки миг можеше да разбере, че са го изпързаляли, а Пайпър искаше да бъде сигурна, че Файза е потеглила на път, преди това да се случи. — Госпожице Джамали… — Той пъхна ръка в джоба на сакото си и извади паспорта й. — Мисля, че това е ваше.

Файза пристъпи бавно към Куп, без да откъсва поглед от паспорта в ръката му. Спря пред него, но не го сграбчи, а само докосна зелената подвързия с върховете на пръстите си.

— Хайде — подкани я той нежно. — Вземи го.

Тя го стори и го пое в ръка, сякаш не можеше да повярва, че наистина е неин. Вдигна глава, притисна едната си ръка към сърцето и дълбоко му се поклони.

— Shokran jazeelan — пророни със задавен глас. — Благодаря.

По дяволите. Ако не се стегнеше, и той щеше да се разциври. Но не и Пайпър. Можеше да се закълне, че дори няколко литра лютив спрей не можеха да накарат тази жена да пророни и сълза.

Файза едва бе последвала Бърни към спалнята, когато Пайпър се хвърли в обятията му. Ако не бяха бързите му рефлекси, сигурно отново щеше да го събори. Не че тя го беше съборила и първия път, но я се опитай да й обясниш.

— Ти си върхът! — възкликна тя. — Абсолютно най-страхотният мъж на света!

Обви ръце около шията му, сгуши глава под брадичката му и от главата му излетяха всички мисли за събаряния. Въпреки разликата в ръста им, тялото й пасваше идеално на неговото. Гърдите й се притискаха към неговите гърди, бедрата й прилепваха плътно към бедрата му. Ръцете му инстинктивно обгърнаха кръста й. Тя го стисна силно и той тутакси се възбуди, похотлив като хлапак на първа среща с момиче.

Тя вдигна глава и се взря в него с големите си сини очи, сияещи от благодарност, абсолютно нехаеща за физическия ефект, който оказваше върху него. Беше му нужна всяка частица самоконтрол, за да не обвие ръце около това дупе, но след последната им среща знаеше, че ако го направи, ще получи юмрук в корема. Или по-лошо.

Откъде се бе взела тази неестествена промяна? Тя го прегръщаше, като че ли той беше най-добрият й приятел. Сякаш онази целувка никога не се бе случвала. Мамка му, като че ли тя напълно бе забравила за нея!

Той се стегна, хвана ръцете й и твърдо я отдалечи на безопасно разстояние, докато през цялото време се молеше тя да не погледне надолу и да не види какво му причиняваше.

Куп се надяваше, че тя ще бъде поне малко наранена от отхвърлянето му, но Пайпър продължаваше да сияе от щастие.

— Знаех си, че можеш да го направиш! О, Куп, ти завинаги промени живота й.

Той я изгледа намръщено.

— Престани да подскачаш наоколо и ми кажи какъв е планът ти да я изведем от тук.

Сърдитият му тон изобщо не я трогна.

— Ще й дам няколко дни да се окопити и да се уговори с леля си. После…

— Идеята не е добра. — Куп увеличи разстоянието помежду им и се озова до ваза, пълна с прашен букет от копринени цветя. Разказа й за принца и пръстена, за да е сигурен, че тя ще разбере колко много пробойни зеят в оригиналния й план. — Принцът има голямо его, в допълнение към малка армия. Може да минат години, преди да се усети, че е бил измамен, а може вече да е разбрал. Най-добре е утре сутринта да я качим на първия самолет, отлитащ от града. Или още по-добре е да излети от Милуоки. Не е много по-далеч от „О'Хеър“ и няма защо да поемаме ненужни рискове.

— Няма да я качвам на самолет.

— Дявол да го вземе, ще я качиш, и още как! Аз плащам.

Тя не му обърна внимание.

— Няма директни полети, а Файза и без това е достатъчно травмирана. Тъндърбей е точно срещу границата, на северния бряг на Минесота. Аз ще я закарам до там.

— Откъде изобщо ти хрумна това? — взриви се той.

Пайпър го погледна, сякаш беше най-презреният червей на планетата. И ето го отново. Усещането, че не беше достатъчно мъж, за да посрещне предизвикателство, плод единствено на нейната фантазия.

— Защото точно това трябва да се направи! — отсече тя.

Куп крещя и вилня, все повече и повече чувствайки се като разбеснял се глупак. Накрая се застави да млъкне.

— Добре! — изрече точно като някой нацупен тийнейджър. — Нека бъде по твоему.

Но още преди да изхвърчи от стаята, Куп знаеше какво трябва да направи.

---

[1] Прозвище на Джонатан Чапман (1744 — 1845), легендарен градинар и пионер селекционер. — Б.пр. ↑

[2] В американския футбол прекъсването на всеки опит за придвижване на топката. — Б.пр. ↑

[3] Бойното снаряжение на Жената чудо от едноименния американски анимационен фантастичен филм. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи — „преса“ освен в журналистически смисъл е също и термин от футбола, означаващ натиск върху противниковия играч. — Б.пр. ↑

10

Нейната кола не искаше да запали! От всички сутрини, когато това можеше да се случи, защо трябваше да бъде точно днес? Файза седеше на пасажерската седалка, стиснала скъпоценния паспорт, и хвърляше неспокойни погледи към колите, преминаващи покрай сградата, където се намираше старият апартамент на Пайпър. Ако не бяха Куп и фалшивият му пръстен, работодателите на Файза почти сигурно нямаше да обърнат внимание на бягството й. Все пак Пайпър не можеше да вини Куп за това, което бе направил. Беше си въобразявала, че звездният му статус ще е достатъчен, за да накара принца да му подари Файза, но Куп разбираше богатите егоисти много по-добре от нея. Лоша преценка от нейна страна.

Докато Файза дъвчеше нервно долната си устна, Пайпър се бе завряла под капака на своята соната, но чак когато провери кутията със свещите, видя проблема. Две от автомобилните свещи липсваха. Кой, по дяволите…?

Една кола спря до нейната и предният прозорец се спусна.

— Качвай се.

Беше Куп, седнал зад волана на сребристо ауди седан, самото въплъщение на крал на града.

— Ти си го направил! — възкликна тя. — Къде са ми свещите?

— Ще ти ги върна, когато приключим — изрече провлачено той.

После слезе от колата и отвори пасажерската врата на сонатата й.

— Добро утро, госпожице Джамали. Днес, дами, ще ви откарам до Канада.

— Не! — Прекалено много усилия щеше да й струва да прекара часове наред с него в една кола. Не искаше той да бъде почтен. Искаше да продължи да бъде самовлюбеният, арогантен, привилегирован спортист, за какъвто го мислеше, когато за пръв път започна да го следи.

Но Файза се зарадва да го види и охотно се премести в неговата кола, като не остави на Пайпър друг избор, освен да я последва. Той

пренебрегна протестите на Файза, която не искаше да седне на предната седалка, и отреди на Пайпър задната, понижавайки я в ранг на слугиня. Тя стисна предпазния колан.

— Не само че съм напълно способна да шофирам сама до Минесота, но гарантирам, че съм много по-добър шофьор от теб.

— Откъде знаеш? — попита той, докато потегляше.

— Аз те следях, забрави ли? Набиваш силно спирачките, не спазваш безопасна дистанция, когато си ядосан, и обикновено си твърде агресивен. Аз, от друга страна, съм обучена да маневрирам умело на пътя, да избягвам пътни засади и стълкновения с другите водачи.

— Впечатляващо, но аз нямам глоби за превишена скорост. В същото време случайно знам, че ти не можеш да се похвалиш със същото.

— Само защото в щата Илинойс няма пътно ченге, което да глоби великия куотърбек Купър Греъм. Но да видим как ще реагира пътният патрул по скоростната магистрала „Уисконсин“, докато прекосяваме територията на „Грийн Бей Пакърс“.

— Дори и там няма — заяви той самодоволно. — Когато наистина си голямо име в спорта, можеш да се измъкнеш безнаказано от всякаква ситуация.

— Животът е толкова несправедлив — промърмори тя. — И къде е твоята тесла?

— В гаража. Трябва да се зарежда на всеки четиристотин и осемдесет километра, затова автомобилните пътешествия изискват известно планиране.

— На кого е тази кола?

— Моя.

Тя се застави да раздвижи стиснатите си зъби.

— Колко коли имаш?

— Само две. Ако не броиш пикапа.

— А защо ти е нужен пикап?

— Като влекач. Всеки мъж се нуждае от пикап.

Пайпър въздъхна и се зае да подръпва мъхестите топчета по пуловера си.

Когато приближиха границата с щата Уисконсин, Файза им разказа за разговора с леля си от предишната вечер. Куп пусна в ход

целия си чар, с който никога не си бе давал труда да удостои Пайпър, за да бъбри с нея. Файза си оставаше свенлива и не го поглеждаше директно, но беше явно, че го обожава. Чак когато той заговори за политика, Файза се разпали.

— Думата „ислям“ означава „мир, чистота, смирение и подчинение“ — заяви тя. — Какво общо има тероризмът с всички тези неща?

Те поговориха още малко за Средния изток, за храната и музиката. Близо до Мадисън си поръчаха обяд, без да слизат от колата, от крайпътното заведение на веригата за бързо хранене „Бъргър Кинг“. Файза бе очарована от идеята да получи храната си през прозореца. Куп отказа парите на Пайпър, както и предложението й да седне зад волана.

— Ако оплескаш с кетчуп седалките ми, ще те зарежа насред пътя — предупреди я той.

Файза прие съвсем на сериозно заплахата му и обеща да бъде много внимателна.

— Не става дума за теб, Файза — успокои я той. — Само за нея.

— Не харесваш ли Пайпър? — попита момичето, искрено опечалено.

— Сложно е — отвърна техният шофьор. — Виждаш ли, Пайпър е луда по мен. И аз трябва да я държа на разстояние.

Пайпър изсумтя възмутено.

— О, не! — извика Файза. — Пайпър не е луда. Тя е много умна.

Това накара Куп да се впусне в обяснение на американския жаргон. Когато задминаха Уисконсин Делс, той вече бе научил Файза да не приема думите „луд“ или „страшен“ буквално и й бе разяснил значението на една камара други жаргонни думи и фрази.

Кикотенето на Файза караше сърцето на Пайпър да пее от радост, затова се шокира от собствената си раздразнителност, когато промърмори вкиснато:

— Познаването на американския жаргон няма да й е от голяма полза в Канада.

— В Канада има американска телевизия — изтъкна Куп.

Пайпър се засрами от себе си. Само защото не беше включена в разговора, не й даваше основание да се държи толкова невъзпитано.

Като повечето мъже, Куп мразеше да спира, докато пътува, и тя го обвини, че ги пришпорва, когато двете с Файза хукнаха към тоалетната на бензиностанцията.

— Като поглеждам часовника си, не означава, че ви притискам да бързате — нацупи се той с праведно възмущение.

Тя го изгледа кръвнишки.

— И колко дълго се бавихме?

— Шест минути и трийсет и две секунди.

Колкото и да я вбесяваше понякога, въпреки това я разсмиваше.

— Закопчайте си коланите, дами — оповести той. — Този космически кораб излита.

В ранния следобед пристигнаха в Дълут и той най-после позволи на Пайпър да седне зад волана — най-вече защото тя вече се беше настанила там, когато той се появи от мъжката тоалетна.

— Пет минути и петдесет и две секунди — рече тя. — Забавяш ни.

Файза се изкиска от задната седалка.

— Най-много четири минути. Ти лъжеш — контрира той, но се настани на пасажерската седалка, без да протестира.

Дивата красота на северното крайбрежие на Минесота с отвесните си скали, каменистите плажове и секващите дъха гледки на Горното езеро беше непозната за повечето американци, но Дюк бе водил Пайпър там няколко лета на къмпинг, когато беше дете, и тя винаги бе харесвала тези места. Табелите, покрай които минаваха, рекламиращи пържени лъчеперки, пушена бяла риба и палачинки от див ориз, събуждаха мъчителни спомени за стария шовинист с всичките му недостатъци и цялата му любов. Куп беше повече привлечен от рекламите на домашни пайове.

— Спри тук! — нареди той, когато зърна крайпътната табела на град със страховитото име Касъл Дейнджър[1].

Тя отби към малък неугледен ресторант край магистралата. Не след дълго Куп се появи с три резена пай.

— Карамел, ябълки и орехи.

Трудно й беше да яде пай, докато шофираше по извитата двулентова магистрала, затова Пайпър можеше само да вдъхва апетитното ухание на канела, докато Куп издаваше пресилени стонове,

съпроводени със съблазнително описание на хрупкавата коричка и мекия сладък пълнеж.

— Какво мислиш, Файза? — попита той. — Най-вкусният пай, който някога си опитвала, нали?

— Възхитителен е — отвърна тя, но колкото повече приближаваха канадската граница, толкова по-нервна ставаше и успя да преглътне само няколко малки хапки.

Гранд Марей беше последният по-голям град преди граничния пропускателен пункт Гранд Портидж и когато останаха само десетина километра, Пайпър попита Файза дали би свалила шала си, докато преминават границата.

— Наглед ние сме доста странна група — обясни тя. — Независимо че всичките ни документи са наред, това може да улесни прекосяването на границата.

Файза задъвка долната си устна и се втренчи в Куп.

— Не мога да го направя, Пайпър.

— Не се тревожи за това — махна с ръка Куп. — Спри, Шерлок, и аз ще ти покажа как се действа.

— Имаш ли представа колко си противен?

— Това, което ти наричаш противно, останалите хора възприемат като очарователно и прекрасно.

Тя се ухили и спря колата.

Граничарят тутакси позна господин Голяма клечка и след няколко автографа и малко футболни коментари им махна да преминат.

Лелята на Файза живееше в скромна дървена къща, боядисана в бяло, на стръмна улица, с изглед към пристанището на Тъндърбей в далечината. Тя явно ги бе очаквала на прозореца, защото изтича навън още преди колата да спре.

Файза се хвърли в прегръдките на леля си и двете жени се разплакаха. От къщата се изсипаха приятели и роднини, мнозина от тях се скупчиха около Пайпър, за да й благодарят за това, което бе направила. Жените я целуваха, мъжете прегръщаха Куп. Предложиха им храна и напитки. Прочувствените им възхвали и излияния я смутиха. След последвалото сълзливо сбогуване с Файза и обещания от всички да се молят за тях, Пайпър успя да изпревари Куп, плъзна се зад волана и двамата потеглиха.

Беше дълъг ден и вече бе започнало да се смрачава. Тя не бе мислила къде ще пренощуват, но Куп я осведоми, че е запазил стаи в Ту Харбърс — град на северния бряг, на три часа път. Младата жена беше изтощена от събитията през последните няколко дни и предпочете някое по-близко селище, но той решително отказа.

— Чувал съм за това място и искам да го посетя.

— Колко струва?

— Повече, отколкото можеш да си позволиш. Ще ми се отплатиш с извънреден труд.

Той се заяждаше заради самия спорт, но после омекна.

— Ще призная, че не бях във възторг от цялата тази авантюра, но се радвам, че ме убеди да се включа. Ти направи едно добро дело.

— Ти също — рече тя.

В колата се възцари неловко мълчание. Пайпър изпита облекчение, когато той включи радиото.

Куп седна зад волана, когато спряха да заредят бензин. Около десет вечерта той отби по двулентовото шосе, водещо към Ту Харбърс. По северния бряг нямаше много големи хотелски вериги, но въпреки това Пайпър не очакваше той да свърне по чакълената алея, виеща се покрай доковете, откъдето товареха желязната руда.

Грамадните докове изглеждаха зловещи през нощта, високите им метални скелети й напомняха за фантастично видение от порутени небостъргачи, останки от някога величествен град. Голям кораб, на който товареха руда от близките мини, беше закотвен край един от доковете, сиянието на огромните му прожектори придаваше още по-призрачен вид на сцената.

Пред тях, от върха на стръмната скала, тънкият лъч на фара приличаше на голям пръст от светлина, насочен към пристанището. Куп продължи по чакълената алея към вратата на червена тухлена сграда. С тесните си прозорци и тебеширенобелите первази тя щеше да прилича на старовремско училище, ако не беше квадратната светлинна кула, издигаща се в единия ъгъл.

— Ще отседнем тук?

— Едни приятели ми казаха за мястото. Това е най-старият действащ фар на Горното езеро. Преди време местното историческо общество го е преустроило в хотел.

Тя посегна да отвори вратата.

— На мен ми стига да има две спални.

— Почакай! — Той заключи вратите, превръщайки я в пленница в колата. Поради незнайна причина изглеждаше бесен. — Ти сериозно ли си въобразяваш, че ще се опитам да те вкарам в леглото си?

Реакцията му я слиса. Пайпър въздъхна пресилено.

— Не бих си го помислила, но след противната целувка онази вечер и след като, изглежда, съм магнит за повечето досадни мъже, откъде да знам?

— Ти *не* си магнит за мъжете.

— Нима? Тогава за какво беше онази целувка?

— За да спася глупавия ти живот. — Той насочи дългия си пръст към нея. — Нека си изясним нещо, Шерлок. Аз нямам сексуален интерес към теб. Никакъв. Нищо. Нула. Единствената причина, поради която те целунах, беше за да не направя това, което наистина исках. Да те *удуша*. Край на разговора.

Той отключи вратите и изскочи от колата.

Какво го прихващаше? Тя очевидно се нуждаеше от сън, защото изпитваше леко раздразнение, задето с толкова лека ръка бе зачеркнал сексуалното й обаяние — удар по самолюбието й, който не би я притеснил, ако беше нанесен от някой друг. Беше достатъчно напушена, за да го предизвика, но на вратата се появи жена на средна възраст, която се представи като Мерилин.

— Господин Смит? Добре дошли.

Господин Смит? Това ли беше най-доброто, което му бе хрумнало?

Той отвори багажника и извади малък сак. Пайпър взе раницата си и го последва в старомодната кухня, пред чийто праг бе постлана изтривалка. Вътре имаше порцеланов умивалник и стара газова печка. Бели дантелени завеси закриваха долната половина на тесните прозорци, а върху единия перваз се виждаше кафемелачка. Върху дървения скрин лежеше американското знаме, сгънато на триъгълник.

В кухнята се разнасяше апетитно ухание на прясно изпечен сладкиш. Два резена шоколадов кекс бяха поставени върху порцеланови чинии. През вратата Пайпър зърна две стълбища, трапезария от началото на миналия век с радиатор, тъмен килим на цветя, дъбова маса, а в бюфета бяха подредени порцеланови фигурки. Явно това някога е било жилището на пазача на стария фар.

Куп я представи като Ингрид, неговата масажистка.

— Пайпър Дъв — рече тя. — Всъщност съм личният надзорник на господин Смит и му помагам в борбата срещу алкохола.

— Е, Бог да ви благослови — отвърна Мерилин с приветлива усмивка. — Не е срамно да признаете, че се нуждаете от помощ, господин Смит.

Пайпър го потупа по ръката.

— Точно това му повтарям и аз.

Нямаше и следа от лошото му настроение, предизвикало мимолетното му избухване в колата, защото той не я скастри с някоя язвителна забележка. От друга страна, тя все още беше засегната от отхвърлянето му. Това бе нещо ново за нея, което никак не й харесваше.

Мерилин ги поведе към задния коридор, нагоре по трите стъпала, отвеждащи до площадка, после следваха още три, друга площадка и накрая се озоваха в квадратен коридор с пет врати. Три от тях бяха на спалните, една на банята, а последната водеше към кулата на фара.

— Тази вечер вие сте единствените гости, затова банята ще е само за вас.

Една от веждите на „господин Смит“ се изстреля нагоре. Явно не му бе хрумнало, че може да му се наложи да споделя банята с простолюдието. Самата Пайпър би се зарадвала на компанията и на други посетители.

Стаите бяха уютни — дървени табли на леглата, пухкави завивки, старомодни лампи с кръгли абажури и изобилие от дантелени пердета. Върху стените бяха окачени черно-бели снимки на товарни кораби за руда.

Домакинята им, която накратко им разказа историята на фара, посочи фенерчетата във всяка от стаите, предназначени за гостите, които искаха да разгледат светлинната кула.

— Фарът е обитаван от призрак, но повечето гости не го виждат. — Жената излезе в коридора. — Ще ви помоля, след като изляза, да заключите входната врата.

Тя си тръгваше? Пайпър не знаеше защо това я притесни. Е, *знаеше*, но… Макар че градът не беше далеч, фарът изглеждаше изолиран, като изоставен остров. И наоколо нямаше възрастен придружител.

— Ще се върна утре сутринта — каза Мерилин. — Закуската е в осем и половина. — Тя изчезна надолу по стълбите и миг по-късно входната врата се захлопна зад нея.

Мамо! Не знаеш ли, че децата не бива да се оставят сами?

Куп остави сака си на пода, прост жест, който сякаш изсмука въздуха в стаята. Заради влудяващата й реакция на думите му в колата тя трябваше час по-скоро да се махне от тук.

— Нервна си — отбеляза той, когато Пайпър се извърна към вратата.

Тя се обърна рязко.

— Не съм. Гладна съм.

Той я изгледа изпод полуспуснатите си клепачи.

— Не очаквай от мен да направя нещо по въпроса. Вече ти казах. Не проявявам интерес.

— За кекс! Гладна съм за онзи шоколадов кекс, който тя ни остави. Господи, какво ти става? — Пайпър се наежи надменно, въпреки че едва се сдържаше да не изхлузи блузата си през главата, да смъкне сутиена и да види колко незаинтересуван беше в *действителност*.

Тя се запъти към долния етаж и взе чинията с кекса от кухнята. Докато похапваше, прекоси трапезарията и влезе във всекидневната, която изглеждаше така, сякаш принадлежеше на нечия мила баба. Облегалките на люлеещия се стол и на дивана със синя дамаска бяха покрити с бели покривчици, за да не се цапат. В библиотеката в стъклени витрини бяха подредени стар прожекционен апарат и гърне с африкански теменужки. От прозореца дори висеше зелена лилия. Тя си представи как пазачът на фара и съпругата му седят всяка вечер тук, преди всички онези електроники да завладеят света. Сигурно са се уединявали с някоя книга или може би жената е кърпела дрехите, докато са си бъбрели за времето на следващия ден. Сетне са се качвали горе по стъпалата към спалнята…

Тя грабна корабния дневник, лежащ на масата, и го отвори. Гостите можеха да се запознаят със задълженията на пазача на фара: вдигането на знамето сутрин и смъкването му вечер, вписване на имената на корабите, пристигащи в пристанището, и проверка на фара два пъти на ден.

Кексът на Куп все още стоеше върху кухненския плот. Пайпър остави празната чиния в умивалника и се качи в спалнята си. Преоблече се в долнището на черна пижама на карета и тениска на „Чикаго Беърс“, но още не беше готова за сън. Така и така беше тук, защо да не почувства атмосферата на мястото? Грабна джобното фенерче от бюрото, нахлузи джапанките си и прекоси коридора, готова да се въплъти в ролята на пазач на фара.

В кулата бе леденостудено и тъмно като в рог. Дори слаба струйка светлина не прорязваше гъстия мрак. Тя включи фенерчето и върху стените с хоросанова мазилка зашариха зловещи сенки. Тясна стълба, чиито стъпала бяха боядисани в тъмнокафяво, водеше към помещението на самия фар високо горе. Малкият прозорец на площадката гледаше към пристанището, но след като пристигнаха, бе паднала мъгла и тя виждаше само неясните очертания на доковете, откъдето товареха желязната руда.

Започна да се изкачва по стълбите. Студът проникваше през тениската и долнището на пижамата. Пайпър сви пръстите на краката си, за да не шляпат джапанките по дървените стъпала. Призрачни сенки, мрак, пустота… Всичко беше възхитително злокобно. Имаше чувството, че се е озовала в един от криминалните романи, които поглъщаше като дете. „Пайпър Дъв и тайнствените убийства във фара“.

Стигна до друга площадка с кръгъл люк на стената. Все още не проникваше никаква светлина от големите лещи горе. Тя угаси фенерчето, за да погледне през люка към езерото, но мъглата беше прекалено гъста, за да различи нещо.

Чу шум отдолу.

Проскърцване на отваряща се врата. Стъпки, прокрадващи се по долното стъпало.

Убиецът от фара я бе последвал тук. Тя знаеше кой е той. Той знаеше, че тя е разкрила самоличността му. Не можеше да си позволи да я остави жива.

Нямаше кой да й помогне. Можеше да разчита единствено на себе си.

Сама в изоставения фар с побъркан злодей, който бе убивал… и отново се канеше да убие. Животът не можеше да бъде по-вълнуващ!

Пайпър се залепи до стената в ъгъла, без да издава звук, угасеното фенерче висеше покрай тялото й. Той се движеше с прокрадващата грация на пантера. Напълно очаквано.

Стъпките наближаваха. По-близо. Все по-близо.

Той се появи на площадката.

Тя скочи напред. Изпищя.

— Йейоооооу!

Той изскимтя. Изпусна фенерчето си. Облегна се на стената.

Буквално се бе сграбчил за гърдите. Когато Пайпър включи своето фенерче, осъзна, че може би малко бе прекалила.

— Хм… Хей, как си? — попита тя.

— Какви ги вършиш, *мамка му*? — изкрещя той.

— Просто… малко се забавлявах с теб. Сигурно съм се поувлякла.

От гърлото му се разнесе ниско ръмжене. Той се хвърли към нея. Сграбчи я за раменете. Разтърси я силно. После я целуна. Отново.

Пайпър почувства гнева му чрез силата, с която устните му завладяха нейните, чрез напрежението в тялото му. Той я привлече към себе си, карайки я да се чувства малка и безпомощна, макар тя да не беше нито едно от двете.

Аз нямам сексуален интерес към теб. Никакъв. Нищо. Нула.

Тя щеше да провери дали е така.

Пусна фенерчето си и се притисна към него.

Той вече беше възбуден.

Куп не беше единственият, който обичаше предизвикателствата, и вместо да се отдръпне, Пайпър обви ръце около врата му. *Купър Греъм, ти си изпечен лъжец.* Тя наклони глава. Разтвори устни. Той си мислеше, че е толкова велик. Богът и господарят на всички жени. Е, не и на тази жена. Тя изхлузи джапанките, стъпи върху обувките му, за да се повдигне, и вложи цялата си страст в целувката им. Трябваше да е сигурна, че той е схванал посланието.

Явно беше. Устните му омекнаха, отвориха се. Езиците им се срещнаха. Тя зарови пръсти в косата му. Големите му ръце обгърнаха дупето й. Тя обви единия си крак около неговия, а топлината от широките му длани проникна през памучния плат на пижамата и се разпростря върху кожата й.

Е, колко ме харесваш сега?

Изглежда, много. Езиците им се преплетоха в лудешки танц. И…

Тя се разтапяше отвътре. Едновременно се топеше и изгаряше. Коленете й се огънаха, гърбът й се изви, а в главата й зазвъняха алармени звънци. Жужащи, звънтящи, проблясващи аларми за неотложност.

Цялата пламтеше. Големите му силни ръце я повдигнаха от пода, сякаш беше перушинка. Приковаха я към стената. Целувката им се превърна в диво препускане. Ръцете й нахлуха под тениската му, пръстите й се забиха в мускулестия му гръб.

Той рязко се отдръпна. Сграбчи я за раменете и я избута пред себе си надолу по стълбите. Тя отвори уста, за да заговори.

— Млъквай — сряза я той, преди да е промълвила и дума. — И на мен това не ми харесва повече, отколкото на теб.

Това беше най-доброто, което той можеше да изрече. Те вече не бяха Пайпър и Куп. Бяха просто две тела, нуждаещи се от освобождение. Безлични. Секс в най-примитивната му форма.

Озоваха се в стаята му. Той се спусна към сака си. Зарови трескаво вътре. Пайпър можеше да се закълне, че ръцете му трепереха, но в този миг изхлузваше тениската си през главата и това закриваше гледката й. Стоеше с разголени гърди, само по долнището на пижамата, докато той съблечаше дрехите си, и, о, какво великолепие се криеше отдолу. Изваяни мускули и гъвкави сухожилия, загоряла кожа и избледнели белези. Искаше й се да захапе всеки един, но трябваше да остане анонимна, затова угаси лампата над главите им, потапяйки ги в мрак.

Чу как последната му дреха падна и в следващия миг се озова по гръб върху леглото, все още с долнището на пижамата, притисната под тялото му. Краката му се обвиха около нейните, когато той се съсредоточи изцяло върху гърдите й.

Тя се гърчеше и извиваше под натиска на пръстите му, набезите на езика му. Блъсна го силно в гърдите, за да го накара да изгуби равновесие, и се измъкна изпод него, за да се настани отгоре му. Мускулите на могъщите му гърди притежаваха достатъчно сила, за да надигне торса си, да достигне гърдите й и да продължи с черната си магия. Тя отметна глава и се впусна в дива езда. Той простена и тя отново се озова по гръб, но този път ръцете му дръпнаха долнището на пижамата.

Устните му отново притиснаха нейните и тя се изви, за да го посрещне. В непрогледния мрак той не можеше да я види, но можеше да я почувства. И го направи.

Малко я заболя, когато я разтвори с пръсти, но само за секунда, а после изобщо не болеше… тя се движеше срещу ръката му, без нито една мисъл в главата, обезумяла, само тяло — реещо се, останало без дъх, разпадащо се.

Той й даде миг покой. После отново я превзе. Изтезаваше я. Тя все още не го бе докоснала. Не и така, както искаше.

Мразеше тъмнината. Изгаряше от желание да вижда. Той се изви. Търсеше нещо. Презерватив.

Трябваше да го докосне. Мускули и кожа. Ръката й се обви около него.

Куп издаде дрезгав вик. И всичко свърши.

Преди изобщо да е започнало.

---

[1] Опасен замък (англ.). — Б.пр. ↑

11

Куп скочи от леглото. Не можеше да повярва какво се бе случило. Беше истински кошмар. Повече от кошмар. Пълно унижение. Сексуален апокалипсис.

Изхвръкна от стаята и прекоси коридора. Последния път, когато се бе изложил така, беше на шестнайсет. И от всички жени трябваше да се издъни отново пред Пайпър Дъв!

Затвори вратата на банята. *Споделената* баня. Слава богу, че в момента не беше споделена, защото искаше да остане сам.

Сирената, предупреждаваща за лошо време, нададе жалния си вой. Той включи лампата, но не можеше да се погледне. Беше ужасна идея да останат на това място.

Банята беше старомодна като всичко останало, с радиатор под прозореца и вана, подпряна на лъвски крака, заобиколена от бяла завеса за душ. Куп пусна водата във ваната и някак си успя да се вмъкне вътре. Слушалката на душа едва стигаше до гърдите му, завесата не спираше да лепне по него и накрая Куп започна да се чувства като нападнат от чудовищна сепия.

— Навсякъде си намокрил с вода — разнесе се вкиснат глас от другата страна на завесата.

— Изчезвай от тук!

— Трябва да пишкам. Не гледай.

— Сякаш искам.

Чу се шумът от пусната вода в тоалетната и по гърба му шурна почти вряла вода. Той отскочи назад и се фрасна в ръба на ваната. Мократа завеса обви пипалата си около него. От другата страна се разнесе изсумтяване.

Така ставаше, когато зарежеш собствената си стратегия за игра. Побеждават те. И точно това бе направила тя. Беше го победила в неговата игра.

Водата от душа тъкмо доби нормална температура, когато тя завъртя крана на умивалника и отгоре му се изля нова порция вряла

вода. Той отново отскочи назад.

Преждевременна еякулация. Потръпна само като си го помисли. Той беше кален спортист. Участник в маратони. Плувец на дълги разстояния. Издръжливостта за него беше въпрос на гордост. Тя беше объркала целия му живот, беше разрушила всичко. Ала никога не беше очаквал, че ще съсипе и сексуалната му мощ.

Завъртя докрай крана на студената вода. Ледената струя пришпори мозъка му отново да заработи. Ако започнеше да мисли като неудачник, щеше да се превърне в такъв, а никой не можеше да надвие Купър Греъм. Той трябваше да измисли логична причина за това фиаско, нещо, което да спаси репутацията му. Може би не беше зле да й каже, че е имал медицински проблем. Последици от тежък грип. Обаждане на стара рана. Или да се прояви като истински кретен и да обвини нея. Тя е била — какво? — прекалено секси, по дяволите? Сега не му беше времето за откровения.

Куп грабна първата попаднала му кърпа. Едно беше сигурно. Трябваше да се изправи лице в лице с нея. Навярно би могъл да използва скръбта като извинение. Това можеше да проработи. Ще й каже, че току-що е получил вест, че дядо му е починал. Тя нямаше откъде да знае, че злобният кучи син бе хвърлил топа преди двайсет години. Идеалното извинение.

Тя не беше в неговата стая, а вратата на нейната беше затворена. Куп обу дънките си и почука. Когато тя не отговори, той завъртя дръжката, но беше заключено.

Той беше съсипан от мъка. Точно така, трябваше да продължи в същия дух. Загубата на любимия дядо.

— Отвори вратата!

— Не се притеснявай за онова преди малко — откликна нахалницата от другата страна. — Може да се случи на всеки.

Тя беше великодушна в победата си. О, толкова дяволски великодушна! Ако се оставят жените като нея да управляват света, мъжете ще се превърнат в отживелица.

— Не се притеснявам — чу се той да казва. — Това постоянно ми се случва.

Откъде, по дяволите, се бе взело това?

— Сериозно? — изуми се тя. — На теб?

Куп нагази в дълбокото.

— По дяволите, да. — Дотук със споминалия се любим дядо.

Тя отвори вратата, очите й блестяха.

— И се гордееш с това?

— Някак си се старая да не мисля много за проблема.

Краката й бяха голи, но тя бе навлякла отново тениската.

— Ти си пълен идиот. Знаеш го, нали?

Куп се подпря на рамката на вратата, решен да оправдае ниските й очаквания.

— Това, което трябва да запомниш, Шерлок, е… че когато си като мен, животът се превръща буквално в женска „шведска маса“. Мога да правя това, което искам, и то когато искам.

Устните й все още бяха подути от целувките му, а тъмносините й очи запламтяха от гняв.

— Ти истински ли си, или си някой персонаж от комиксите, плод на кошмарите ми?

Куп неволно бе напипал идеалната защита и продължи в същия дух.

— Повечето жени нямат нищо против да… — Сви рамене.

Тя плесна с длан бедрото си.

— Има още много желаещи рибки в морето? Така ли е?

Той се прозина и се протегна.

— Аха, навярно би трябвало да съм засрамен от себе си.

— Но не си?

— Те трябва само да кажат „не“.

— Което те никога не правят.

— Кой може да разбере жените?

За негова беда, тя беше прекалено умна и гневът й бе изместен от нещо като закачливо веселие. Това никак не му се понрави, затова реши да действа като опитен куотърбек, озовал се срещу неочаквана отбрана и принуден да промени тактиката.

— Освежи паметта ми, Шерлок. Да не би да съм пропуснал да чуя, когато си казала „не“?

Тя стисна зъби.

— Не си пропуснал. Вече ти казах, че аз съм известна мъжеизползвачка.

— Но също така заяви, че си се отказала от мъжете.

— Но не уточних за колко дълго. — Малко преди да хлопне вратата под носа му, тя нанесе финалния си удар: — Лека нощ, бързако!

Пайпър се събуди от плющенето на въжето върху металния стълб за знамето отвън пред прозореца. През нощта в душата й се бе загнездило усещане за дълбоко разочарование и тя с все сили се опитваше да се отърси от него. Провалът му в леглото може и да беше унизителен за него, ала за нея беше истински дар. Нещата бяха стигнали достатъчно далеч — прекалено далеч — и без онази финална интимност.

Какво си бе мислила тя? Изобщо не бе мислила. Това беше проблемът. Нещо в Купър Греъм помрачаваше разсъдъка й. Ала едно нещо беше кристално ясно: въпреки словесните им престрелки, въпреки неоспоримото привличане, което изпитваше към него, тя никога повече нямаше да прекрачи границата, без значение колко прекрасно бе изживяването. Почти фантастично. Стегнатото му, изпънато като струна тяло под дланите й. Онези умели пръсти, които знаеха къде точно да погалят. Младата жена потръпна.

Двамата почти не си проговориха по време на закуската от мъфини с ягоди, великолепна шунка и омлета със сирене, които тя само ровичкаше. Пайпър се ужасяваше само при мисълта за часовете, които трябваше да прекара затворена в колата с него, и когато потеглиха от Ту Харбърс, беше напрегната като навита пружина.

Вместо да се упреква за случилото се, тя би трябвало да се чувства щастлива, задето е накарала великия Купър Греъм да изгуби контрол. Но не се чувстваше така. Можеше само да се надява, че той нямаше да повдигне темата за изминалата нощ, защото, ако го стореше, щеше да се наложи да прибегне до целия си запас от остроумни и саркастични забележки, а не беше сигурна още колко много й бяха останали.

Едва бяха подминали доковете за желязна руда, когато той се изсмя язвително.

— Признай си, Шерлок. Ти си лесна свалка. Достатъчно е само да съблека ризата си и ти тутакси предаваш крепостта.

И ето че отново се започна. Отново към размяната на заядливи духовитости.

— Истина е — призна тя. — Мъжките гърди винаги са били моята слабост. Сериозно, Куп, ако натрупаш още мускули, ще започнеш да си чешеш подмишниците, докато лапаш банани.

— Остави на мен да се тревожа за това, докато ти умуваш как да ми помогнеш да разреша малкия си проблем.

— Отлична идея. През следващите шестстотин и петдесет километра не си отваряй устата, за да мисля на спокойствие.

Той отново се изсмя, което напълно я устройваше, стига да не се налагаше двамата да разговарят.

Той би трябвало да я метне обратно в леглото и да я чука до припадък, докато започне да го умолява да стигне до финиш линията. Вместо това Куп се чувстваше прекалено унизен, за да мисли трезво, и се впусна в словесен двубой с нея. Победата беше в кръвта му и той ненавиждаше да се чувства като неудачник. А още повече ненавиждаше мисълта, че тя го смята за такъв. Не можеше да отбие от пътя и да я тръшне на задната седалка, както копнееше, но тишината в колата започваше да му лази по нервите. Някак си трябваше да й покаже, че той все още е куотърбекът на отбора.

— Мислих за снощния ни разговор — поде той — и ти може би имаш право.

— Обикновено е така.

Пайпър бе разхлабила предпазния колан и бе подвила крак под себе си. Ако носеше шорти вместо дънки, щеше да вижда идеално вътрешната страна на бедрото й. Бедро, което вече знаеше, че е стегнато, гладко и прекрасно.

— Ами ако пропускам насладите от секса, защото не прекарвам по-дълго време в леглото с моите дами? — продължи той припряно.

Тя изкриви ехидно устни.

— Толкова е тъжно. Всички онези травмирани жени, които вярват, че те са виновни за проблема ти. Би трябвало да откриеш консултантски кабинет.

Той не се засмя.

— Аха. Колкото повече мисля за това, толкова повече стигам до заключението, че си права. Аз може да имам сексуален проблем.

— За твой късмет, има много книги по въпроса.

— По дяволите, не си падам много по четенето. Твърде много думи за проумяване.

— Интересно. В апартамента ти видях доста книги.

— Сигурно чистачката ги е оставила. — Словесната престрелка помежду им продължаваше, както обикновено. — Тъй като ти си единствената, която някога е изтъквала моя проблем, значи, е съвсем справедливо да ми помогнеш да го преодолея. Само като секс партньор, нали разбираш. Това няма нищо общо с професионалните ни отношения.

Тя го погледна, истинско въплъщение на престореното съжаление.

— Не ме разбирай погрешно, но някак си изгубих интерес.

Нямаше начин една жена, откликнала като нея на ласките му миналата нощ, да е изгубила интерес, но Куп само кимна.

— Разбирам.

Известно време двамата останаха мълчаливи. За да разсее напрежението, Пайпър позвъни на Джейда, за да разбере как върви играта с убийствата. Оказа се, че много добре. Момичето бе очистило още петима от съучениците си. Най-накрая спряха да хапнат набързо и след това Пайпър седна зад волана. Когато стигнаха до границата с Илинойс, раменете я боляха от усилието да изглежда спокойна. Опитваше се да намери тема за разговор, която да им помогне да издържат последния етап от това безкрайно пътуване.

— Установих, че ти си наистина много мек. Нямам предвид в сексуален аспект. Макар че…

Той се задави с колата си и Пайпър скришом се подсмихна.

— Онези посещения в педиатричната болница „Лури“…

— Нямам представа за какво говориш.

Разбира се, че знаеше. Въпреки че бе успявал да влиза и излиза от педиатричната болница „Лури“, без да привлича вниманието на пресата, тя бе открила интересния факт, че Куп отделя доста от времето си, за да посещава болни деца.

— Не си те представям край деца. — Поредната лъжа. От това, което бе видяла, той се чувстваше също така свойски и уверено сред децата, както и в компанията на красиви жени. — Можеш да ми кажеш. Заради готините сестри е, нали?

— Сега ме караш да се чувствам неудобно.

— Но има нещо, което не мога да разгадая. Въпреки удивителните ми детективски умения.

— Потресен съм.

— Докато те следях, понякога се размотаваше из доста опасни улици с най-различни съмнителни типове. За какво беше това?

Той пресуши кòлата си.

— Просто си бъбрех, за да убия времето си.

— Не ти вярвам. Кажи ми. Аз съм като свещеник.

— Изобщо не приличаш на свещеник. Ти си…

— Престани да шикалкавиш.

Куп се размърда на седалката, внезапно почувствал се неудобно.

— Не знам. Това е… нямам намерение да предприема нищо по въпроса, така че е безсмислено да го обсъждаме.

Ала нещо й подсказваше, че той иска да говори, и Пайпър се зарадва, че е изникнала тема, която не водеше отново към спалнята. Зачака търпеливо.

Спътникът й зарея поглед през прозореца.

— Хрумна ми една идея… Но изисква прекалено много време и усилия, без гаранция за печалба. — Извърна се към нея. — Всички онези пустеещи градски паркинги са чисто прахосване на земя. Само плевели и боклуци.

Пайпър започваше да сглобява мозайката.

— Би искал да направиш нещо повече по въпроса, не само да мяташ растителни бомби.

Куп сви рамене.

— Има толкова много хора без работа и перспективи за бъдещето. Цялата тази пустееща земя. Струва ми се, че някой би могъл да се възползва от нея.

— Но не и ти.

— По дяволите, не. В момента се интересувам единствено от новия ми бизнес. — Той извади мобилния си телефон и се обади на Тони.

Тя го слушаше, докато двамата разговаряха за новия охранител, който Тони бе назначил на мястото на уволнения преди четири дни Дел. Младата жена се запита дали Куп вече бе осъзнал, че работата й за него бе приключила.

След шест вечери в клуба, тя бе направила всичко, което беше по силите й. Персоналът му беше изряден, а двамата заедно с Тони бяха уговорили новите правила, които щяха да поддържат порядъка в заведението. Заплатата й от Куп и спечеленото като шофьор щяха да й помогнат да се закрепи за известно време. Колко дълго, щеше да зависи от плика с бакшишите, които собственикът на лимузината заделяше за нея, както и колко още можеше да проточи работата си в „Спирала“. Работа, която вече бе приключила.

Пайпър си заповяда да мисли повече като акула, отколкото като бойскаут. Заплатата, която Куп й плащаше, беше като спасителен пояс и тя не биваше да я изпуска. Само дето нямаше какво повече да свърши за работодателя си.

Само ако Дюк не я бе научил на почтеност — заедно с това, да стреля, да лови риба и да съжалява, че не се е родила мъж. Колкото и да имаше нужда да изцеди още малко пари от Куп, не можеше да го направи. Когато той приключи разговора с Тони, Пайпър стисна волана по-силно.

— Вече направих всичко каквото мога за теб.

Той остави телефона в празната поставка за чаши и я изгледа похотливо.

— Не съвсем всичко…

— Говоря за работата — побърза да уточни тя. — Свърших всичко, заради което ме нае. В момента най-големият ти проблем е малоумният ти отказ да те съпровожда бодигард.

— Не се нуждая от бавачка.

— Интересно как всички други известни спортисти, които идват в клуба, влачат подире си цяла свита от наемни мускули, но ти си прекалено корав и як мъжага.

— Мога да се грижа за себе си. — Нямаше накъде по-войнствено да го изрече. — Наистина ли ми казваш, че мислиш да напуснеш?

— Не е напускане. Клубът е чист. Остава ти единствено да наемеш жена охранител. Не е много разумно мъжете от охраната да

докосват клиентките, без значение колко са пияни. Това би могло да завърши с голям, шумен процес за сексуално насилие.

— Имаш право. Наета си.

Би трябвало да го очаква и за миг си позволи да го обмисли. Но не можеше да работи до ранните часове четири нощи в седмицата и да развива бизнеса си, поне не за дълго. Преди да се усети, щеше да се превърне в бодигард в нощен клуб, а не детектив. Тя не бе стигнала толкова далеч, за да захвърли мечтата си.

— Не, благодаря. Аз съм детектив. Ще трябва да си намериш някоя друга.

— Всичко е заради снощи, нали? Ти напускаш, защото…

— Защото съм преспала с шефа? — Другата причина, поради която не можеше да остане.

Той й метна свиреп поглед.

— Това е напълно неетично от твоя страна! Също толкова неетично, колкото ако аз те бях уволнил.

— Докладвай ме в Агенцията за защита от дискриминация на работното място — тросна се тя.

— Престани да се правиш на много умна. Знаеш точно какво имам предвид.

Пайпър събра всичките си сили, за да прозвучи професионално.

— Куп, искам да се разделим като приятели. Надявам се, ще се съгласиш, че свърших добра работа за теб, и ще съм ти благодарна, ако ме препоръчаш на твои приятели.

— Да, ще го направя, добре. — Той спусна сенника с гневен жест и грабна мобилния си.

Куп се опита да се убеди, че така е по-добре. Тя бе свършила работата си — при това много добре — и той с нетърпение очакваше момента, когато Пайпър повече нямаше да работи за него, за да се впуснат в шеметна любовна авантюра. Но сега, когато този миг най-сетне бе настъпил, Куп не беше толкова уверен, че тя ще се съгласи.

Престори се, че проверява на мобилния последните спортни новини по канала ESPN. Да прекара няколко седмици с нея, бе станало за него много по-важно, отколкото би трябвало. Навярно бе свързано с

оттеглянето му от спорта, с необходимостта да се увери, че нищо не се е променило и е същият, както някога.

За него тя беше нова територия. Лишена от сантименталност и непредсказуема. Една жена, която не го приемаше на сериозно — която не се интересуваше колко мача бе спечелил, колко беше богат и колко известен. Една жена, която, по дяволите, изобщо не го намираше за неустоим. Това го дразнеше. В сравнение с жените, с които обикновено излизаше, тя приличаше на мъж, за бога. Мъж, напъхан в невероятно секси, невероятно привлекателно, невероятно жилаво малко тяло. А това по принцип противоречеше на всичко, което той се опитваше да си внуши за нея.

И това беше причината, поради която не можеше да позволи на Пайпър Дъв да изчезне от живота му. Защото той я желаеше, а тя него — не. Не го ласкаеше, не флиртуваше с него и определено не беше влюбена в него.

А Куп искаше тя да бъде. Не искаше тя да се влюби истински. Това не го устройваше. А само да си *падне* по него.

— Искам да проведа прощално интервю — заяви той, когато паркира зад колата й, щом пристигнаха в града. — Утре вечер в клуба. — Подаде й свещите, които бе свалил от сонатата, без да й предложи да ги постави обратно. Тя навярно знаеше как да го направи и сама. Разбира се, че знаеше.

Тя беше водещ представител на новата цивилизация, която смяташе традиционните мъжки умения на бившите спортисти за отживелица.

Куп я остави, завряла глава под капака на колата, с навирено дупе, и се отправи към апартамента си. Вратата на гаража се отвори безшумно. Паркира до теслата, грабна сака и слезе. Прожекторите в задната част на гаража бяха изгорели и алеята бе потънала в мрак. Куп чу шумолене. Изневиделица някакъв мъж изскочи от храстите и замахна към главата му с нещо, което приличаше на гаечен ключ за смяна на гуми. Куп се извъртя и отскочи встрани. Адреналинът му забушува. Заби рамо в гърдите на нападателя си и сграбчи ръката му.

Мъжът изръмжа, но не падна. Опита се отново да замахне с гаечния ключ, но Куп не пускаше ръката му. Извия я. Мъжът го изрита силно в травмирането му коляно и той политна. Ударът беше невероятно силен и щеше да го запрати на земята, ако рефлексите му

не бяха толкова светкавични. Мъжът беше едър. Истинска грамада. Куп не обърна внимание на острата болка в коляното и се нахвърли отгоре му.

Схватката беше кратка, но жестока и негодникът най-сетне се отказа. Изскубна се от хватката на Куп, изкрещя нещо насреща му и хукна по алеята. Куп понечи да го последва, но коляното му се огъна и когато отново възстанови равновесието си, мерзавецът беше изчезнал.

Челюстта му пулсираше. Остра болка раздираше коляното му, а кокалчетата му кървяха. Но вместо да се обади в полицията… вместо да влезе вътре и да наложи лицето си с лед… той закуцука обратно към гаража и се качи в колата.

— О, господи! Какво се е случило с теб? — Пайпър се вкопчи в ръба на вратата, с очи, разширени от ужас. Отново беше навлякла шибана тениска на „Беърс“. Колко още имаше от тези проклетии?

Той се шмугна покрай нея в апартамента й.

— Ти си супердетективът. Ти ми кажи!

Вместо да го скастри язвително, тя затръшна вратата и го последва, стиснала гневно устни.

— Кой ти причини това?

В очите й святкаха отмъстителни пламъци. Сякаш лично възнамеряваше да се впусне в преследване на виновника. Което тя и смяташе да направи, както след миг осъзна той.

Куп се насочи към хладилника, гневът й бе започнал да се уталожва.

— Някакъв бандит ме нападна от засада, когато излизах от гаража. — Той грабна кърпата за подсушаване на чинии и малко лед.

Изглежда, изобщо не й хрумна да се прави на грижовна медицинска сестра, за разлика от онзи път, когато го бе съборила на уличката. Вместо това се въоръжи с бележник.

— Започни от началото и ми разкажи точно какво се случи.

— Бях нападнат, това е всичко. — Той притисна импровизираната торбичка с лед към лицето си.

— Опиши ми как изглеждаше нападателят.

— Едър. Това е всичко, което знам. Беше тъмно.

— Как беше облечен?

— С костюм на „Брукс Брадърс“! Откъде, по дяволите, да знам? Казах ти, беше тъмно.

— Ами охранителните камери? Прожекторите?

Той поклати глава и тутакси съжали.

— Изгорели са.

— Колко удобно.

Тя го накара да започне от началото и да разкаже всичко, в най-малки подробности. Нямаше много за разказване и Куп съжали, че дойде тук. Вече не беше сигурен защо го е направил.

Пайпър го погледна над бележника.

— Ти каза, че мъжът изкрещял нещо, когато побягнал. Какво беше то?

— Не си спомням.

— Помисли.

Куп прокара пръсти през косата си.

— По дяволите, не знам. Някаква заплаха. „Ще те докопам.“ Нещо подобно.

— „Ще те докопам.“ Това ли каза?

— Да, мисля, че беше това. — Той премести кърпата с леда.

— Не ми звучи като обикновен кокошкар. Но защо не е имал огнестрелно оръжие? В този град да се снабдиш с пистолет е толкова лесно, колкото да си купиш бонбони. И е по-удобно, отколкото гаечен ключ за смяна на гуми.

— Гледала си прекалено много криминални сериали.

— Ако исках да отмъкна портфейла ти, щях да съм въоръжена с пистолет — не мирясваше тя. — Струва ми се, че той е искал да нападне точно теб. Но защо?

Той изгледа изпепеляващо тениската й.

— Защото е фен на „Беърс“.

— Не е смешно. — Пайпър размаха молива във въздуха. — Трябва да получиш медицинска помощ.

— Ожулена брадичка. Няколко натъртени ребра. Сам ще се погрижа. И преди да кажеш каквото и да било, няма да уведомя ченгетата.

Куп остана изненадан, когато тя не се опита да спори. Може би беше разбрала, че ако докладва за инцидента, историята ще се появи в националните новини, медиите ще го погнат, а без записите от

охранителните камери полицаите щяха да бъдат с вързани ръце. Резултатът щеше да бъде единствено публичност, която той не желаеше.

Пайпър затъкна молива зад ухото си.

— В тази работа има нещо гнило и засега не желая да се прибираш в апартамента си. Тази нощ ще спиш тук.

Той я зяпна слисано. Сигурно се майтапеше. Захвърли леда.

— По-скоро адът ще замръзне, отколкото да се крия зад женска пола. Или в твоя случай зад грозна тениска. — Изхвръкна навън, преди тя да успее да му се разкрещи за сексизма и всякакви подобни дивотии.

Куп се прибра без проблем. Челюстта зверски го болеше и имаше нужда да се измие, но преди това прекоси кухнята и излезе в градината си. Както винаги, миризмата на пръстта и уханията на растенията му подействаха успокоително. Обичаше това място.

Върху тухлената ограда на градината пробягаха светлините на два фара откъм алеята зад сградата. Същите фарове, които го бяха последвали по пътя към дома му. Куп въздъхна примирено, извади мобилния си и натисна бутона за списъка с контактите.

— Върви да се наспиш, Шерлок. Никъде няма да ходя.

12

На следващата сутрин Пайпър събуди Дел. Наскоро уволненият телохранител на „Спирала“ я изгледа унищожително през отворената врата на апартамента си. Набола руса брада покриваше брадичката му, очите му бяха помътнели от съня и беше облечен само по боксерки.

— Какво, по дяволите, искаш?

Тя вече бе видяла това, заради което беше дошла, макар да не беше очакваното. Дел явно беше имал тежка нощ, но по лицето му нямаше синини или други рани. Не се виждаха никакви следи от ударите, които Куп бе нанесъл на снощния си неизвестен нападател. Каквото и друго да бе сторил, Дел не беше виновникът за засадата.

— Проверявам адреса ти — отвърна тя. — Тони искаше да се увери, че си получил чека с обезщетението.

— Кажи на Тони да си го начука.

— Непременно.

Пайпър понечи да се обърне, за да си тръгне, когато той излезе в коридора.

— Хей, искаш ли да се позабавляваме? — Войнствеността му се бе стопила, заменена от сладникаво мазния тон, с който се обръщаше към блондинките с буйни гриви.

— Не особено, но благодаря, че мислиш за мен.

Един от заподозрените бе отпаднал. Сега трябваше да намери Кийт и Тейлър. Колкото до вероятността принц Амушир да е открил, че е горд притежател на фалшив пръстен на Суперкупата и да жадува за отмъщение… Тогава нещата щяха доста да се усложнят.

На път към „Линкълн Парк“ мислите й бяха заети с имейла, пристигнал тази сутрин от собственика на лимузината относно бакшишите й от членовете на кралското семейство, от който бе разбрала, че е получила само половината от това, което е било дадено на мъжете шофьори. Тя беше работила по-усърдно от повечето от тях, но в света на кралските особи полът беше над всичко. Трябваше да го очаква, но въпреки това несправедливостта я вбесяваше.

Жената, която отвори вратата на разкошната къща на Хийт Чемпиън на „Линкълн Парк“, беше с няколко сантиметра по-ниска от Пайпър, с къдрава кестенява коса и дружелюбна усмивка. Нищо в спретнатата й непретенциозна външност не съответстваше на образа, който Пайпър предварително си бе изградила за съпругите на суперуспешните спортни агенти.

— Ти си Пайпър — рече тя. — Чувала съм за теб. Аз съм Анабел.

— Значи воините се срещнаха — разнесе се мъжки глас от вътрешността на къщата.

Анабел се засмя, отстъпи настрани, за да влезе Пайпър, и пое черното й бомбър яке.

Великолепното фоайе на къщата с мраморните подове, модерния бронзов полилей и витата стълба щеше да изглежда стряскащо, ако не бяха пурпурното плюшено кученце, разпилените цветни флумастери, неидентифицираната конструкция от „Лего“ и няколкото чифта захвърлени маратонки.

— Благодаря, че ми позволихте да дойда толкова рано — каза Пайпър.

Хийт се появи иззад ъгъла, съпроводен от малко къдрокосо момиченце, облечено в розова туту поличка и синьо бархетно горнище на пижама.

— Какво става? Звучеше доста загадъчно по телефона.

Пайпър стрелна извинителен поглед към Анабел и заобиколи черно-златиста фигура от „Звездни войни“.

— Може би трябва да поговорим насаме.

Хийт взе мобилния си телефон от момиченцето.

— Анабел и без това ще измъкне всичко от мен веднага щом си тръгнеш.

— Вярно е — заяви Анабел със самодоволна усмивка.

Хийт се ухили.

— Съпругата ми е изградила бизнеса си, пазейки тайните на другите хора. Тя е сватовница. „Идеалната половинка“. Сигурно си чувала за агенцията.

— Разбира се. — Пайпър бе проучила Хийт след първата им среща и бе изровила много интересна история за запознанството му с Анабел Грейнджър Чемпиън.

Всички се настаниха около кухненската маса, полирана с японски лак, разположена под дългите прозорци с изглед към градината. Докато малкото момиченце, което се казваше Лайла, похапваше от купичка с ягоди, Пайпър разказа на Хийт и Анабел за снощното нападение над Куп. Напълно разбираемо, и двамата се разтревожиха.

— Сигурна ли си, че той е добре? — попита Анабел.

— Отказа да отиде на лекар, но мисля, че е добре. — Пайпър подаде една непокорна ягода на момиченцето и лепкавите му, оплескани с ягодови семенца устнички грейнаха в широка усмивка. — Куп смята, че е случайно нападение, но аз не съм толкова сигурна. Реших, че ще бъдеш по-отзивчив от него и ще ми кажеш кои са враговете му.

— Той няма много врагове — отвърна Хийт. — Неколцина играчи може да таят известно недоволство спрямо него, ала това е част от играта. Има един спортен репортер, който го мрази и в червата, защото Куп на всеослушание го нарече глупак. Пълен тъпанар, но не разбирам защо ще чака толкова дълго, за да си отмъсти.

— Ами жените?

Хийт погледна към Анабел, която пое топката.

— Имаш предвид холивудския му отбор? За няколко от актрисите раздялата беше доста болезнена, но Куп никога не е бил гадняр и не вярвам, че някоя от тях ще жадува за отмъщение.

— Макар че сред тях имаше някои доста откачени — вметна Хийт.

— А някакви врагове напоследък? — продължи да разпитва Пайпър. *Освен мен.*

— Трябва да попиташ него — рече Хийт.

— Куп е моят нов безплатен проект — обяви Анабел с усмивка.

— Което той не подозира — поясни Хийт, в случай че Пайпър не бе схванала. — А неприятностите, които имаше с онзи барман, когото уволни?

— Проучвам го.

Една миниатюрна версия на Хийт влезе в кухнята и я огледа любопитно.

— Коя си ти?

— Това е Пайпър — представи я Хийт. — Тя е детектив. Пайпър, това е Трев. Той е на пет.

— На пет и половина — уточни момчето. — Имаш ли значка?

Тя можеше да отгатне много за характера на хлапето по блясъка в очите му, зелени като стодоларова банкнота, които бяха със същия оттенък като на баща му.

— Нямам значка — отвърна, — но притежавам няколко много полезни суперсили.

Момчето я изгледа със смесица от вълнение и недоверие.

— Летене?

— Разбира се.

— Рентгенов поглед?

— Не бих могла да си върша работата без него.

— Телекинеза? — предизвика я Тревър.

Сложна дума за малко момче. Пайпър стрелна с поглед баща му, който сви рамене.

— Трев е наследил ума от майка си.

— Телекинезата е доста трудна — призна си Пайпър. — Още работя върху нея.

— Така си и мислех — заключи мъдро момчето. — Ами невидимостта?

— Забеляза ли, че бях тук, докато закусваше?

— Не.

— Ами това е.

Хийт се засмя.

— Хайде, приятел. Вземи си раницата. Време е да тръгваме за училище.

Пайпър се надигна от масата, но Анабел я спря.

— Направи ми компания, докато си изпия кафето.

— Ето че се почва — промърмори Хийт.

Анабел му метна изпепеляващ поглед.

— Искаш нещо да кажеш ли?

— Нито думичка. — Той я дари с бърза целувка, лепна още една върху темето на дъщеря си и улови ръката на сина си.

Докато съпругът и синът й изчезваха през вратата, Анабел изгледа гостенката си с дълъг, преценяващ поглед, последван от сияйна усмивка.

— И така… разкажи ми за себе си…

Пайпър напусна дома на Чемпиън, изпълнена с усещането, че се е сдобила с нова приятелка, но след като Анабел Чемпиън се подвизаваше в света на богатите и влиятелните, а Пайпър живееше над кофа за боклук, усещането беше доста спорно.

Не искаше да се появява пред Куп, преди той да е изпил втората си чаша кафе, затова се запъти към Линкълн Скуеър. Бърни й се бе обадила късно снощи, за да провери докъде е стигнала с намирането на Хауард, и информацията, че Пайпър е направила проверка с всички големи търсачки в интернет, не я задоволи. Бърни искаше повече.

— Напоследък доста четох, Пайпър. Има едни такива неща, дето ги наричат бази с данни, където можеш да регистрираш изчезнали хора. Искам да го направиш.

— Онези бази с данни са за хора, които не са починали — отвърна Пайпър, колкото можа по-деликатно.

— Само формално.

Едва ли беше само формално, след като Бърни лично бе наблюдавала как спускат ковчега на Хауард в гроба в гробището „Уестлон“.

— Аз никога не съм видяла тялото — отсече Бърни. — Не го забравяй.

— Да, госпожо.

Пайпър изпревари синя мазда, за да се намърда на едно от диагоналните паркоместа на Линкълн авеню. Сутринта беше мрачна и студена, с облачно небе, вещаещо дъжд, но няколко калени души седяха по скамейките. Един мотоциклет профуча край нея и тя се настани на една празна пейка.

Пъхна ръце в джобовете на якето. Върху тухлените плочи близо до краката й някой беше нарисувал с тебешир доста сполучлива рисунка на пеликан. С работата нощем в „Спирала“ и като шофьор през деня, както и с планирането на бягството на Файза, тя едва смогваше да си поеме дъх.

Най-накрая усети, че замръзва, и се запъти към колата, като пътьом се поглези с малко зяпане на витрините. Телефонът й изжужа. Есемес от Ерик Варгас.

Да се видим довечера?

Докато се чудеше какво да отговори, забеляза възрастен мъж да пресича Линкълн авеню към булевард „Лиланд“. С бирено коремче, вдигнат високо на талията панталон, снежнобели маратонки и жълт дунапренен резен, кацнал на темето.

Пайпър хукна след него. Изпречи й се един автобус. Тя сви встрани, избегна пикап на експресна куриерска служба и някакъв велосипедист, но когато стигна до „Лиланд“, мъжът бе изчезнал. Претърси района, обхождайки алеите и страничните улички, но от мъжа с кашкавалената шапка на „Грийн Бей Пакърс“ нямаше и следа.

Пайпър си напомни, че не е успяла да разгледа добре лицето му. Но Хауард имаше същото коремче и същия навик да носи бели маратонки и да вдига панталона си високо на кръста. Освен това беше с приблизително същия ръст.

Мелодията от „Бъфи“ прекъсна мислите й. Беше Джен.

— Бърни иска да използвам медийните си контакти, за да привлека обществен интерес към издирването на Хауард, и е изнудила Амбър да й помогне да разлепят листовки за изчезнал човек. Всички ще я помислят за луда.

Пайпър се втренчи в тухлените сгради по протежението на площада.

— Може би не е толкова луда, колкото мислиш.

Уговориха се да се срещнат в петък заедно с Амбър в кафене „Биг Шоулдърс“. И трите предпочитаха някое от заведенията в квартала, но Амбър щеше да има представление по-късно същата вечер.

На път към Лейквю Пайпър обмисли стратегията си как да се справи с Куп.

— Пусни ме да вляза — каза тя, когато той най-после благоволи да се обади по интеркома.

— Носиш ли храна?

— Не, но правя страхотни омлети.

— Ти можеш да готвиш?

— Разбира се, че мога да готвя. — Не беше необходимо да го осведомява, че ненавиждаше готвенето, но Дюк очакваше от нея да готви и да се грижи за къщата, както и да се държи като сина, който

нямаше. Никой по-добре от нея не знаеше какво е да отраснеш с противоречиви изисквания.

— Добре, можеш да се качиш. Но не можеш да ми задаваш още въпроси, на които нямам отговор. Ясно ли е?

— Напълно. Никакви въпроси. — Той знаеше, че тя лъже, затова Пайпър не изпитваше угризения.

Когато излезе от асансьора и пристъпи в апартамента му, го завари излегнат върху дивана, притиснал торбичка с лед върху рамото. Не се бе обръснал, а косата му с цвета на препечена филийка беше в прелестен безпорядък. Въпреки синината върху брадичката той беше толкова… *беше всичко*. Цялата тази, поочукана в момента, вродена мъжественост би възбудила всяка жена. Дори и мъртва. Грубите мъже като него бяха родени да печелят всички игри с топка и да създават безстрашни деца.

Деца? Трябваше да се наспи. Колкото и да харесваше децата, Пайпър не искаше да има свои и нямаше навик да мисли за тях.

Той стана от дивана. Беше без риза, а сивият анцуг му стоеше така, както на другите мъже елегантните дрехи на „Хюго Бос“. Анцугът се бе свлякъл ниско на бедрата, разкривайки плоския мускулест корем и тънката пътечка от тъмни косми, спускаща се право към…

Право към нейния проклет *крах*.

Беше бясна на себе си. Това трябваше да спре. Щеше да се обади на Ерик. Трябваше да изтръгне този… изгарящ копнеж от тялото си, дори да се наложеше да съблазни Суперсекси на задната седалка на патрулката му.

— Бих те попитала как се чувстваш — успя да смотолеви тя, — но някои неща са очевидни.

— Бил съм и по-зле.

— Не трябва ли да превържеш гърдите си? — *На секундата. Да превържеш всички мускули, за да не ги виждам.*

— Вече не правят такива превръзки — осветли я той. — Затрудняват дишането.

А какво беше нейното извинение? Защото едва смогваше да си поеме въздух.

Тъкмо когато се улови, че отправя горещи молби той да облече още някакви дрехи, Куп грабна тъмносиния суичър, метнат върху

облегалката на дивана, и напъха ръце в ръкавите. Но не вдигна ципа.

— Спомена нещо за омлет — подхвърли той. — Нека проверя какво съм отгледал.

Докато излизаше в градината на покрива, краищата на горнището се разтвориха, излагайки на показ един от шедьоврите на майката природа. Вместо да използва отсъствието му, за да се окопити, Пайпър го последва.

Куп изскубваше нещо, което в първия момент тя помисли за лук, но в следващия осъзна, че беше праз. Тук той изглеждаше много повече в свои води, отколкото сред тълпата в „Спирала“. Напълно отпуснат. Внезапно я осени мисълта колко добре му пасваше да разравя пръста с тези големи, умели ръце.

— Не ми се струва правилно — подхвана тя — човек като теб да е собственик на нощен клуб.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Фермерът Куп е роден да оре полето.

— Ранчерът Куп. Аз съм от Оклахома, забрави ли? И никога не съм бил по-радостен, че се махнах от там.

Въпреки мразовитото време, той беше бос и не бе закопчал суичъра, но Пайпър виждаше, че това не го притеснява. Тя погледна към уютната ниша, недалеч от френските врати: кръгла маса с плоча; шезлонг, отрупан с възглавнички, достатъчно широк, за да побере двама души.

— В твоята биография няма много подробности за детството ти — отбеляза младата жена. — Казва се само, че си отраснал в ранчо и си изгубил майка си като малък. — Също като нея. — Преди да започнеш да играеш за отбора на Оклахома, животът ти е бил толкова труден, че едва си оцелял.

Куп бе зазимил повечето от доматите, но едно-две растения бяха останали. Той откъсна няколко малки доматчета и лапна едно.

— Бяхме ранчери арендатори. Само аз и татко. Около двеста и петдесет декара, при това не всички годни за обработка. Малко говеда и свине. Той беше ветеран от войната във Виетнам, по това време още никой не разбираше много от посттравматично стресово разстройство. Понякога беше наред. Но друг път не беше.

Тя предугаждаше какво следва — алкохолизъм, физическо насилие. Съжали, че е повдигнала темата.

Но той я изненада.

— Татко беше кротък човек, още една причина войната да му се отрази толкова зле. През по-голямата част от времето не можеше да функционира — едва успяваше да стане от леглото — затова аз трябваше да поема работата. — Куп вдигна мушамата от делвата с билки, с която ги предпазваше от замръзване. — Бях на около седем, когато за пръв път подкарах пикапа. Спомням си, че седях върху купчина торби и бях вързал на краката си цепеници, за да достигна педалите. — Той се засмя, но Пайпър не го намираше за толкова забавно. — Имаше зими, когато, кълна се, в училище имах повече отсъствия, отколкото присъствия.

— Това не е редно.

Той сви рамене и погледна към посевите си.

— Животните трябваше да бъдат нахранени и напоени, а татко не можеше винаги да излиза от вкъщи.

— Тежък живот за едно дете.

— Не познавах друг.

Тя го последва вътре. Куп остави това, което бе набрал, до умивалника и завъртя крана. Долнището на анцуга се бе свлякло толкова ниско на бедрата му, че тя се радваше, че е обърнат с гръб към нея.

— Норман беше първият голям град, който посетих — заговори Куп. — Тогава бях на шестнайсет и мислех, че съм попаднал в рая. След като татко почина, никога повече не погледнах назад.

Тя преметна якето си върху облегалката на високия стол до плота.

— Трябва да има нещо от провинциалния живот, което ти липсва, иначе нямаше да създадеш онази невероятна градина.

— Обичам да отглеждам растения. Винаги съм обичал. — Той метна няколко листа спанак в гевгира от неръждаема стомана. — Записах се да уча в щатския университет в Оклахома специалност „Растениевъдство и почвознание“, за да получа магистърска степен, но установих, че все пак трябва и да посещавам занятията. „Студент спортист“, това е оксиморон. — Той пусна вода върху спанака и разклати гевгира. — Харесвам спокойствието на градския живот и колкото и да обичам животните, не ми е приятно да ги отглеждам. Особено свинете. — Изми шепа билки и ги остави върху книжна

кърпа. — Не мога да изброя колко много пъти онези копелета успяваха да се измъкнат от кочината и да опустошат зеленчуковата ми градина. Свинете са единствените животни, които ненавиждам.

Пайпър си помисли за Ойнки.

— Свинете са сладки!

— Точно така. Ти спиш с техен представител.

— Не спя с…

Той я изгледа през рамо.

— Да видим колко сладки щяха да ти се сторят на теб, градското момиче, ако си само на шест и онези деветдесеткилограмови прасета те погват всеки път когато влезеш в кочината им. Само едно подхлъзване и се превръщаш във вкусен обяд. Те ядат всичко.

— Е, ние също ги ядем, така че…

— Не казвам, че тук няма пръст известна божия справедливост, но свинете и децата не бива да си общуват. — Той извади големия касапски нож на главния готвач. — Още имам кошмари с тях.

— Хайде да се изясним. Ти, Купър Греъм, пет пъти номиниран за най-добър футболист от „Асошиейтед Прес“ и два пъти обявяван за най-добрия играч на своя отбор от НФЛ, се страхуваш от свине?

— Аха. — Острието удари по дъската за рязане.

Тя се засмя, сетне си спомни, че не беше тук за забавление.

— Тази сутрин посетих Дел. Няма никакви синини.

— Пак ли ровиш в това?

— Знаеш ли, че приятелчето ти Кийт и гаджето му Тейлър са се изнесли от жилището си, без да оставят новия си адрес?

Той размаха острието на ножа към нея.

— Казвам го за последен път. Това беше случаен опит за грабеж, а не добре планирано нападение.

— Сигурна съм, че искаш да мислиш така. Ще ми помогнеш ли да изясня случилото се, за да не се превърне в мания?

Куп потърка наболата си брада с опакото на ръката.

— Кийт е буйна глава и лесно избухва, но двамата вече се разбрахме.

— Това беше, преди да уволниш Тейлър, нали? — Тя намери яйцата.

— Не е в негов стил да устройва засади.

— Ти имаш повече доверие в старото си другарче от мен. — Пайпър затършува в хладилника за някакво сирене и откри парче чедър.

— Докато изясняваш нещата… — Той се втренчи в нея през плота. Искаше й се да си бе вдигнал долнището на анцуга. Или ципа на суичъра. Или да оплешивяваше. Само дето и тогава щеше да изглежда страхотно. — Не пропускаш ли неколцина по-очевидни злодеи във въображаемия си сценарий? — Куп отнесе стръковете праз до дъската за рязане. — Защо да не започнем с онзи тайнствен клиент, който те беше нает да ме следиш?

— Ако имах някакви подозрения спрямо бившия си клиент, не мислиш ли, че щях да действам? — Тя намери тигана и рендето. — Уверявам те, моят тайнствен клиент не е заплаха.

— Точно така. Никой не е. Това беше случайно престъпление. Някакъв негодник, дебнещ на алеята за лесна плячка.

Явно засега нямаше да изкопчи нищо повече от него, затова Пайпър временно заряза темата.

— Как вървят работите с Диъдри?

— По-бавно, отколкото би ми се искало, но тя ще вземе правилното решение и ще се включи в начинанието.

— Явно си сигурен в това.

— Ще е луда, ако не го направи. Аз имам великолепна идея и разполагам с точните връзки, за да я осъществя.

Не й убягна решителното стягане на брадичката му. Явно щом Куп си наумеше нещо, то вече се смяташе за направено.

След това двамата работиха рамо до рамо, без да си разменят нещо повече от: „Престани да освинваш мивката“ или „Къде е лютивият сос?“. Тя задуши зеленчуците в малко зехтин, изсипа разбитите яйца, после ги поръси с билките, които той бе нарязал, а отгоре настърга щедро от чедъра. Куп извади от шкафа бели порцеланови чинии и препечените филийки от тостера.

Когато всичко беше готово, уютната домашна сценка започна да й действа на нервите. Искаше й се да не го харесва толкова много, но как би могла да не му се възхищава? Куп беше мъжът, какъвто тя искаше да бъде, ако не се беше родила жена. Ако се оставят настрана парите и славата, той беше умен, работеше здраво и макар да беше вироглав и командаджия, бе почтен до дъното на душата си.

— Да хапнем на терасата — предложи младата жена, когато той наля кафето. — Но само ако първо вдигнеш ципа на суичъра си. — Трябваше да изтъкне основателна причина, различна от истинската. — Онези синини не изострят особено апетита ми.

— Съчувствието ти към човешкото страдание стопля сърцето ми.

— Да, а и съм дарител, участвам в благотворителни каузи.

Ъгълчетата на очите му се сбръчкаха присмехулно.

Дори в мразовитата октомврийска сутрин кътчето в градината изглеждаше уютно и подканващо. Обраслата с лоза дървена решетка предпазваше от вятъра, а пурпурните възглавнички върху шезлонга бяха меки и удобни. Пайпър отдавна не бе яла нещо толкова вкусно като пухкавия омлет, който бе приготвила със зеленчуците и подправките, които домакинът й бе набрал от градината си. Тя се чувстваше почти… щастлива.

Куп я наблюдаваше през масата. Пайп не беше привърженичка на ровичкането на храната и въпреки че ядеше на малки хапки, успя да погълне омлета си с рекордна скорост. Когато си спомнеше, че трябва да се храни, тя се посвещаваше изцяло на тази дейност, по същия начин, по който правеше всичко. Как можеше толкова сурова, толкова решителна и толкова смела личност в същото време да бъде така неотменно женствена?

Беше прекалено влажно и облачно за приятно похапване на открито, но той не можеше да спре да мисли за подканващото легло над главите им, затова не възрази да се преместят тук. Беше подходящо място да охлади страстите. Ала всичко, което бе сторил досега, само ги разпалваше.

Пайп остави вилицата върху чинията си. Куп бе забелязал колко изящни са ръцете й и мислено отбеляза никога да не използва тази дума пред нея.

Преди малко я бе видял да се взира в гърдите му. Отначало реши, че проверява синините му, но сетне си припомни живия й интерес точно към тази част от тялото му и реши, че в главата й се мъти нещо по-интересно. Но да остави суичъра си незакопчан, беше един от най-тъпите ходове, които някога бе правил. Въпреки това всяко нещо, което му осигуряваше предимство, за него беше честна игра.

— Анабел Чемпиън, изглежда, не смята, че те дебнат откачени бивши гаджета.

— Каква работа имаш да разговаряш с Анабел?

— Задоволявам любопитството си.

— Ами престани. Ти напусна, забрави ли? И аз не смятам да те наемам отново.

— На кого другиго имаш достатъчно доверие, за да разследва случилото се? Освен това тя ми каза, че си имал една-две доста шантави мадами.

— А напоследък? Откачалка, на име Есмералда Крокър.

— Абсолютно безвредна.

— Наистина ли си такава? — Той се облегна назад и се взря в нея. Лицето й беше толкова пълно с живот. Тези блестящи очи криеха цял един свят. А широката й уста… Толкова много неща искаше да направи с нея. И на свой ред толкова много неща искаше тя да му направи.

Отне й доста време, за да отвърне поглед. Куп вътрешно се усмихна. Тя не беше толкова дистанцирана, колкото й се искаше да изглежда.

Пайпър протегна ръка към опърпаната чанта, която навред разнасяше със себе си, и извади бележника си.

— От години си във фокуса на общественото внимание. Сигурно си получил доста заплашителни и злобни писма.

— Администрацията на „Старс“ все още преглежда пощата ми. Ако се бяха натъкнали на нещо, което смятат за сериозно, щяха да ме уведомят.

— С кого от тях да разговарям?

— С никого няма да разговаряш. И прибери този бележник. Това беше случайно нападение и ти просто си търсиш работа.

— Работа, която трябва да се свърши.

— Нима? Тогава защо още не си споменала за най-очевидния заподозрян? Моето приятелче, Принца на мрака.

Тя се заигра с ръба на бележника.

— Ще стигна и дотам.

— Много бавно напредваш. И аз знам защо.

Младата жена кимна.

— Защото се чувствам отговорна.

— Не си, но ми харесва, че те гризе съвестта. — Той оценяваше прямотата й и смелостта, с които тя реагираше, без да се преструва, че не разбира, както много хора биха постъпили. Пайп действаше без заобикалки, беше изключително честна и откровена. Освен когато предпочиташе да не бъде.

Тя смачка на топка салфетката си.

— Откъде можех да знам, че ще дадеш на принц Амушир фалшив пръстен на Суперкупата? А и той в момента е в Лондон. Да, проверих. Не че това означава нещо. И, да, обезпокоена съм. Едно е да си имаш работа с недоволен бивш служител или фен на „Бронкос“, който все още ти има зъб заради онзи дълъг неспасяем пас по време на четвъртия даун на десетте ярда от голлинията. И съвсем друго е да имаш вземане-даване с чуждестранен висш аристократ. Той може без проблем да наеме онзи главорез.

— Виж, Пайп. Знам, че сърцето ти е на правилното място, но най-главното в случая е, че ти си детектив без работа и се опитваш да си осигуриш клиент.

Още щом го изрече, пожела да си върне думите обратно. Очите й потъмняха, а ъгълчетата на широката й уста увиснаха, макар и само за миг. Тя винаги бе оставала безчувствена към обидите, с които той я обсипваше, дори се забавляваше с тях — обиди за начина, по който се обличаше, за безразсъдното й поведение — но сега той я бе обвинил в непочтеност и за него беше мъчително да наблюдава болката й.

Тя се надигна сковано от стола.

— Трябва да вървя.

Куп стана и препречи пътя й.

— Почакай. Не исках да кажа това.

— Мисля, че точно това искаше да кажеш — тихо отрони тя.

— Не, не исках. — Той обхвана раменете й.

Пайпър не се отдръпна. Вместо това вдигна глава и впи поглед в него, предизвиквайки го отново да я обиди.

Раменете й се гушеха под дланите му. Тя беше толкова голяма като личност, че понякога Куп забравяше колко мъничка е в сравнение с него.

— Пайп, ти обичаш работата си и всичко, което искам да кажа, е… че понякога това може да замъгли трезвата ти преценка.

Тя сякаш наистина се замисли над думите му. Накрая поклати глава.

— Не. Но извинението се приема.

Той всъщност не се беше извинил.

— Ти си този със замъглената преценка. Ти искаш да вярваш, че нападението е било случайно, затова отхвърляш всякаква друга вероятност.

Мотивите й бяха почтени и искрени, макар и погрешни.

— Жалко, че не си била част от нападателната ми линия, докато още играех. Никой нямаше да може да ме докосне.

Тя се усмихна — широко и искрено. Не й беше в характера да се цупи и сърди дълго.

Купър не беше напълно сигурен кога погледите им се преплетоха, осъзнаваше единствено, че ръцете му все още са върху раменете й и болките и страданията сякаш бяха изчезнали. Тя вдигна ръка и пръстите й докоснаха насинената му брадичка толкова леко, толкова нежно, че той едва ги почувства. Вятърът издуха тъмен кичур коса върху бузата й. Той не беше свикнал да гледа никого така. Да се взира толкова дълбоко. Да не вижда нищо освен две големи очи и мека, подканваща уста. Да я целуне, му се стори най-естественото нещо на света.

Целувката ги възпламени и телата им се сляха. Горещ прилив на кръв лумна във вените му. Искаше единствено да бъде с нея. Да я задоволи така, както никой досега не бе успявал. Искаше да чуе стенанията й. Да я накара да го умолява. Да го желае толкова силно, както той жадуваше за нея.

Пайпър свали суичъра му. Той изтегли тениската през главата й. Отдолу носеше черен сутиен. Куп я притегли към големия шезлонг.

Пурпурните възглавнички бяха меки, но той се отпусна върху наранената си страна и потръпна от болка.

Тя отскочи от него, като че ли го бе опарила.

— Ние не можем. Ти си…

Той спря думите й с устни, претърколи се на другата страна, повличайки я със себе си. Обхвана дупето й през дънките. Трябваше да ги свали от нея. Да смъкне всичко. Чу жужене в главата си, когато пъхна пръст под закопчалката на сутиена. Устните му се плъзнаха по

рамото й. Жуженето се усили. Пришпорваше го. Още по-силно. Още по-настойчиво.

Пайпър се оттласна толкова рязко от него, че той едва не падна от шезлонга. Тя се протегна за нещо.

Жуженето… не идваше от обсебения му от желание за секс мозък. Разнасяше се някъде над тях.

Сребрист Х-образен дрон висеше във въздуха над главите им. От устните му се изтръгна яростна ругатня. Дронът описа малък кръг точно над градината. После още един.

И тогава експлодира.

Навсякъде се разлетяха късчета от фибростъкло, пластмаса и метал.

Пайпър стоеше насред градината му само по дънки и черен сутиен, с вдигнати ръце. А ръката й, която само преди минути го галеше, стискаше полуавтоматичен пистолет.

Един изстрел. Само толкова й бе нужно, за да свали дрона. Един перфектен изстрел.

Куп се свлече до тухлената стена на терасата. Нищо не можеше толкова ефикасно да развали романтичното настроение като жена с пистолет в ръка.

13

Улицата под оградата на терасата беше тиха, виждаха се само един мъж, разхождащ кучето си, и жена, която тичаше.

— Ти остани тук — нареди Пайпър, докато нахлузваше тениската си през главата, и хукна към френските прозорци.

— Как ли пък не, по дяволите!

През следващия един час претърсваха заедно района. Щеше да бъде много по-ефективно да се разделят, но Пайпър искаше да го държи под око. Никой на улицата не беше видял някой да управлява дрон, но всички искаха да разговарят с Куп за кариерата му.

В асансьора на път за апартамента му той най-после реши да зададе въпроса, отдавна напиращ на устните му.

— Винаги ли си въоръжена?

— Не и в клуба, ако това се питаш.

Питаше се, и още как. Дори не желаеше си представя как Пайпър се превръща в едноличен женски спецотряд, готов да го защитава от всяко нещо, което решеше, че представлява опасност.

— Повече никакви оръжия — отсече той, след като тя излезе на терасата, за да събере парчетата от дрона.

— Ти си отраснал в ранчо — възрази му.

— И аз мога да стрелям. Но това не означава, че разнасям пистолета си из града.

Тя го погледна и се ухили.

— Признай си. Беше страхотен изстрел.

Изстрел, който той се съмняваше, че би могъл да произведе.

— Достоен за уважение.

Печената снайперистка се засмя и взе якето си от облегалката на стола в кухнята.

— Добри новини. Реших да приема работата на охранител, която ми предложи.

Той трябваше да го очаква.

— Забрави. Предложението вече не е в сила.

— И защо така?

— Ти искаш работата само защото си решила, че се нуждая от бодигард. В собствени ми клуб!

— Глупости. Ти можеш да се грижиш за себе си.

Изрече го с абсолютна сигурност, която не означаваше нищо. Куп беше изправен пред сериозна дилема. Нуждаеше се от нея, желаеше я, но при неговите условия, затова тикна показалец към челото й.

— Ако те наема, ще си охранител и ще се грижиш само за жените в клуба.

— Разбира се.

— Не се нуждая от бодигард. *Никакъв.*

— Разбрано. Абсолютно разбрано.

— Добре. Работата е твоя.

— Супер.

Тя се върна в кухнята и отново се превърна в Жената от стомана.

— Повече няма да има никакви физически контакти помежду ни. Не и докато работя за теб. Съгласен ли си?

Тя не беше единствената, която можеше да дрънка глупости. Куп облегна рамо на вратата на хладилника.

— Хайде сега, скъпа… Наистина ли мислиш, че можеш да държиш ръцете си далеч от мен? — изрече го с възможно най-ленивия си, провлачен тон.

Сетне й посочи вратата на апартамента.

Пайпър прокара пръст по счупеното крило на дрона. Беше успяла да събере достатъчно парченца, за да различи серийните номера на модела и фирмата производител, но проверката в интернет и няколкото телефонни разговора установиха, че компанията е продала хиляди от този модел. Най-обезпокоителното, от което я побиваха тръпки, беше информацията, че точно този модел предлагаше видео стрийминг. Който беше изпратил дрона, беше видял разгорещената сцена с Куп.

Тя се втренчи мрачно през прозореца на кантората към паркинга. Това, което почти се бе случило между тях тази сутрин, в известен смисъл беше много по-лошо от сцената във фара, защото тя трябваше да бъде подготвена. Знаеше как й въздейства той и въпреки това отново

се бе държала като пълна глупачка. Но вече край. Тялото му беше забранен плод. За по-голяма убедителност, младата жена се зашлеви яко по бузата.

Файза се обади и прекъсна самобичуването на Пайпър. Тя все още беше зашеметена от новопридобитата си свобода и пълна с вълнуващи истории, които накараха Пайпър да се усмихне. Тъкмо приключиха разговора и телефонът й избръмча с есемес от Ерик.

Получи ли съобщението? Вечеря довечера?

Ерик беше нейният сексуален спасител и тя вече бе започнала да обмисля къде да правят секс. Не й харесваше идеята вечно бдителната Джейда да види мъж да влиза в апартамента й. Но Ерик имаше съквартирант, а Пайпър вече беше преминала възрастта да прави секс, докато другарчето на партньора й играе Call of Duty[1] от другата страна на стената на спалнята.

Младата жена се залови отново за работа. Рутинна проверка, за да разбере дали нямаше някакви нови отзиви за „Спирала“, и се натъкна на наскоро публикуван пост върху стената на клуба от някой, който се беше нарекъл Авер7777.

Спирала е най-евтиното място в Чикаго, където можете да си набавите всякакви видове готина дрога, без да ви намушкат или застрелят.

Тя можеше да заложи репутацията си, че никой не можеше да си набави каквато и да било дрога в „Спирала“ сега, след като Дел вече бе уволнен. Регистрира се като Смъркач69 и написа обиден отговор в същия тон, заклеймявайки Авер7777 като лъжец, а „Спирала“ като „шибана пустиня за дрога, където можеш само да свалиш най-готините мацки в града“.

В пет часа вечерта в петък Пайпър се срещна с Джен и Амбър в кафенето „Биг Шоулдърс“. Заведението беше едно от любимите им места, където любезните баристи предлагаха качествено кафе, а върху стената беше изписан стих на Карл Сандбърг:

Касапин на свине, прочут в света,
ковач на сечива, житар…

Пайпър не бе виждала приятелките си от две седмици и през целия ден беше очаквала срещата с нетърпение, но Джен бе необичайно оклюмала.

— Тъпия задник ме извика в кабинета си и ме попита какво мисля за един лифтинг на лицето.

Амбър Куан шляпна с длан толкова силно по масата, че чашите със специалния чай на заведението изтракаха в чинийките.

— Лицето ти е идеално! — възкликна тя. — Я го попитай той какво мисли за един процес за сексуална дискриминация!

Пайпър избухна в смях, когато чу благовъзпитаната и деликатна оперна певица да говори с такава ярост, и дори Джен се усмихна, но само за миг.

— Но аз съм притисната до стената — продължи тя унило. — Не искам да напускам града, а кой друг телевизионен канал ще наеме четиридесет и две годишна синоптичка?

С напредването на октомври дните ставаха по-къси и уличните лампи вече светеха.

— Може би трябва да му напомниш колко много жени, прехвърлили четиридесетте, гледат новините — посъветва я Пайпър. — Как мисли той, че те ще реагират, ако узнаят на каква дискриминация си подложена?

— Да бе, сигурно ще има голям ефект — промърмори Джен скептично. — Той ще изопачи цялата история, така че аз да изляза виновна, а през това време най-подмолно ще ме замени с някоя по-млада, по-красива, при това по-евтина. Сигурна съм, че след това всеки собственик на телевизионен канал от мъжки пол в града ще си изпотроши краката да назначи една отявлена портаджийка.

Тя имаше право.

Амбър разсея Джен с последните клюки от операта. Без Бърни, която да й мята заплашителни погледи, тя беше забавна и отпусната. Пайпър си отбеляза наум да поговори с Бърни за поведението й, независимо дали Амбър го искаше, или не. След това хвърли бомбата, като разказа какво бе видяла на Линкълн Скуеър.

Амбър и Джен я обсипаха с въпроси, на нито един от които тя нямаше отговор, защото преди два дни беше допуснала един възпълен възрастен мъж с дунапренов кашкавален резен на главата да й се изплъзне.

Мелодията на Бъфи ги прекъсна. Беше Куп и тя се извини, че трябва да вдигне.

— Какво има, шефе? — *Шеф*, не любовник.

— Логан Стрей.

— Тийнейджърът попзвезда?

— Той вече не е тийнейджър. Тази вечер ще дойде в клуба, за да празнува двайсет и първия си рожден ден, и ти ще бъдеш част от охраната.

— Аз не съм бодигард, забрави ли?

— Довечера ще бъдеш. Нищо не бива да се случи на този малоумен келеш, струващ деветдесет милиона долара, на мой терен.

— Той няма ли собствена охрана?

— Бодигардовете на поп звездите не умеят да казват „не“ на този, който подписва чековете със заплатата им. Искам наоколо да се навърта някой, който да докладва лично на мен. Клубът няма нужда от лоша публичност.

— Вече си се сдобил с такава. — Тя го информира за поста върху стената на клуба, който бе открила този следобед.

Куп не остана доволен да го чуе.

— Следи изкъсо тези дрисканици и се постарай да се справиш с проблема. Не искам да дам на Диъдри повод да се откаже от сделката.

— Разбирам. Постът навярно е от никой, когото не са допуснали в клуба, но ще продължа да го следя отблизо.

— Постарай се да е наистина отблизо.

На няколко метра от нея забуча блендер. Тя пъхна пръст в ухото си, за да чува какво й говори.

— Тази вечер облечи синята рокля и се опитай да изглеждаш секси. За Логан и свитата му ти ще си специална хостеса.

— Така ще изглеждам като проститутка.

— Веднага щом те види, той ще разбере, че не си.

Пайпър не можа да реши дали това беше комплимент.

Логан Стрей и антуражът му цъфнаха точно след полунощ. Поп звездата беше висок почти колкото Пайпър, но в компанията на яките си бодигардове изглеждаше още по-дребен. Под черната плетена шапка се виждаше тъмнорус бретон, допълнен с рошава брадичка под

долната устна. Слънчевите очила с тъмни рамки бяха излишни в полумрака на ВИП салона и тя потисна усмивката си, когато той се блъсна в масата. Може и да беше суперготин, но определено не блестеше с ум.

Три от жените от антуража му се бяха накиприли с миниатюрни парцалчета от ликра, в сравнение с които късата кобалтовосиня рокля на Пайпър изглеждаше скромна. Групата се настани в огромно сепаре с изглед към главния салон на клуба. Пайпър се представи на най-близкия от бодигардовете му като ВИП координатор, защото това звучеше по-добре от „специална хостеса“. Тя поздрави Логан, който я удостои само с бегъл преценяващ поглед.

Не след дълго групата вече бе поръчала две двулитрови бутилки шампанско „Арман дьо Бриняк“, два литра водка „Грей Гус“, няколко бутилки текила „Гран Патрон Платиниум“ и огромно количество кенове „Ред Бул“. Куп отдели от времето си, за да дойде лично да поздрави звездата. Логан скочи на крака и няколко пъти го потупа свойски по гърба. Бяха изминали само няколко дни от нападението над Куп и тя забеляза как той потръпна едва доловимо. Но когато тя пристъпи напред, за да се намеси, той я смрази с убийствен поглед.

Вече започваше да се дразни от изобретателните начини, с които Куп я държеше настрани от себе си. Това беше третата й нощ в клуба като дамски бодигард и опитите й да се сближи с останалите охранители само бяха увеличили враждебността им. Те и преди не я харесваха, но сега неприязънта им се бе засилила, след като разбраха, че първоначално Куп я бе нает за куче пазач. Младата жена не можеше да се отърси от притеснението за неговата безопасност. Щеше да се почувства по-добре, ако бе успяла да открие новия адрес на Кийт и приятелката му.

Беше се разчуло, че Логан Стрей е в клуба, и заведението се пръскаше по шевовете от посетители. Куп поседя малко при групата, отпивайки от чашата си със сода и ненавиждайки всяка минута от престоя си, макар че, както винаги, той се държеше сърдечно и дружелюбно, така че може би тя си въобразяваше. Но не й се струваше честно през остатъка от живота си Куп да се изживява като импресарио на нощен клуб.

Пайпър го спря тъкмо когато той се извини и напусна компанията.

— Явно изпитваш силни болки — прошепна тя. — Замъкни това свое невероятно тяло у дома и зарови нос в една от онези книги, които се преструваш, че не четеш.

Той й отвърна с преднамерения си, разтапящ сърцето провлачен тон:

— Изглежда, прекарваш доста време в мисли за моето тяло. Жалко, че още не съм решил дали да ти дам възможност да видиш повече от него.

Тя преглътна.

— Всичко е наред. Започвам връзка с… — За частица от секундата забрави името. — С Ерик. Нашият приятел, ченгето. Обмисляме да минем на следващия етап. — И може би наистина щяха да го сторят, ако някога се наканеше да отговори на есемесите му.

Куп явно се напрегна, или може би само така й се стори, защото прозвуча нехайно, както винаги:

— Той е играч.

— Известно ми е. Двамата сме идеални един за друг.

Той я изгледа намръщено и се отдалечи.

Не след дълго към нея се приближи Джоуна. Ако имаше коса, щеше да е наежена като на таралеж.

— Чух, че отново си се заяждала с едно от моите момчета и си го поучавала как да си върши работата.

Тя го удостои с най-добрата си имитация на разумен професионалист.

— Тази вечер клубът е препълнен, а ти знаеш, че преди два дни Куп беше ранен. — Куп беше обяснил, че раните му са вследствие на инцидент по време на спаринг. — Сигурна съм, че ще ти бъде благодарен, ако му спестиш мечешките прегръдки на почитателите.

Джоуна се навря толкова близо в лицето й, че тя можеше да види косъмчетата в носа му.

— Аз отговарям за охранителите и това включва и теб. Какво ще кажеш да го даваш като жена, да си завреш топките между краката и да не си пъхаш носа в чуждите работи.

— Престани да се държиш като кретен.

Това го вбеси.

— Откакто си дошла тук, се опитваш да контролираш всичко. За никого не е тайна, че ти стоиш зад уволнението на Дел.

Тя се изправи на абсурдно високите си токчета и наклони глава, за да го погледне.

— Дел беше безсрамен мошеник, но ти навярно го знаеш.

Джоуна вирна брадичка.

— В момента всичко ти е наред и се мислиш за голяма работа, но щом веднъж шефът спре да те чука, дори няма да си спомни името ти.

В главата й избухна огнена топка и Пайпър забоде показалец в гърдите му.

— Чакай ме в задната уличка, след като клубът затвори, негоднико. Тогава ще видим чии топки са по-големи.

Най-сетне бе успяла да пропука надутата му самоувереност.

— Ама ти сериозно ли? Искаш да се биеш с мен?

Не съвсем. Но само защото той беше грамаден, не означаваше, че е бърз, а и може би тя щеше да има късмет. Вероятно не, но може би. Изви устни и го изгледа презрително.

— А защо не?

Тъпанарят изду гърди.

— Аз не се бия с жени.

— Страх те е да не забременееш?

Той отстъпи назад, сякаш тя беше заразноболна.

— Ти си луда, знаеш го, нали?

Пайпър изкриви лице в гримаса, докато той се отдалечаваше. Навярно беше прав.

Към първите три жени в сепарето на Логан Стрей се бяха присъединили още две, всички млади и красиви. Тъй като по-рано Логан не беше проявил интерес към нея, Пайпър се изненада, когато й даде знак да отиде по-чевръсто при тях и да седне до него, но едва издържаше на високите токчета и не възрази.

— На колко си години? — попита той, когато тя се плъзна на пейката до него.

Нищо чудно, че заваляше думите, имайки предвид количеството, което се консумираше на масата.

— На трийсет и три, хронологично.

— Какво означава това?

Тя събу обувките си под масата и забеляза малката пъпчица, точно отстрани на брадичката му.

— Невинаги се държа като за възрастта си.

— Като по-голяма или по-малка се държиш? — попита той, искрено заинтригуван.

— Зависи от обстоятелствата.

— Ами в момента на колко си?

— Хм… на четиридесет и две.

— Сериозно? — Той се ухили. — Това е откачено. Аз си падам по по-възрастни жени. — Лъхна я прекалено сладникавата миризма на „Ред Бул“, примесена с вонята на „Грей Гус“. Звездата, изглежда, се затрудняваше да фокусира погледа си. — Хората си мислят, че животът ми е един безкраен купон, но не е. Трябва да се грижа за целия бизнес. Много хора зависят от мен.

За миг й заприлича на самотен петнайсетгодишен хлапак и Пайпър изпита жал към него. Тя имаше късмета да отпразнува двайсет и първия си рожден ден с шумна група приятели — хора, които я харесваха заради самата нея. Може би Логан знаеше, че без славата и парите му, нито един от тези хора нямаше да е тук.

Той пресуши и последната капка от питието в чашата си.

— Искам да танцувам.

Знаменитостите често напускаха ВИП салона, за да слязат на дансинга, но тази вечер в клуба витаеше странна атмосфера, която не й се нравеше. Прекалено много хора, всичко беше по-шумно от обичайното, гостите се блъскаха един в друг, сервитьорите изпускаха табли, хвърчаха отломки от счупени чаши. Току-що беше прекъснато сбиване и въпреки че Ърни и Брайън се намесиха толкова бързо, че едва ли някой бе забелязал, тя не искаше да има друго стълкновение.

— По-добре да си поговорим — предложи. — Тази вечер наистина е голяма блъсканица.

— Тъкмо т’ва е готино. — Той я сграбчи за ръката. — Хайде.

Момичетата в сепарето не изглеждаха доволни да го видят, че се изнася с нея, вместо с някоя от тях, но Пайпър трябваше да стои близо до ВИП персоната. А и Джен щеше да изпадне във възторг, когато й разкаже.

Клиентите на „Спирала“ бяха по-възрастни от обичайните му фенове, но въпреки това той беше знаменитост и тълпата започна да го притиска. Бодигардовете му образуваха преграда сред множеството. Диджеят премина тутакси на „Вече не съм твоята магия“, последния му хит.

Тя танцуваше прилично, но пиян или трезвен, Логан беше великолепен танцьор и Пайпър не се опита да си съперничи с него, а просто се остави на ритъма. Той й се ухили пиянски. Още хора заприиждаха към дансинга, опитвайки се да го приближат. Логан се придвижи към края на дансинга, грабна чашата, която му подаде един от пияните му придружители, и я пресуши.

Музиката загърмя още по-силно. Три грации с буйни гриви избутаха Пайпър. Когато започнаха да се отъркват в Логан, тя си представи как трио красиви акули разкъсват с наслада една много малка херинга. Едната обви ръка около шията му, а другата около кръста. Дори и пиян, Логан явно се изнерви. Охраната му, заедно с Джоуна и Ърни, започна да си пробива път към него, но нещо в решителността на жените изпълни Пайпър с увереността, че ще последва инцидент, ако някой от мъжете ги докосне. Тя се промуши напред и застана пред най-близко стоящата жена, но тя беше сама, а те бяха три…

И един Купър Греъм…

— Дами… — Той потупа другите две по раменете и в същото време даде знак на Пайпър да се приближи отново до Логан. — Аз се чувствам доста самотен.

Жените се спуснаха към по-тлъстата плячка.

Междувременно Логан изгуби равновесие. Пайпър не можеше да определи дали някой го беше бутнал, или той беше твърде пиян, за да се задържи прав, но тийнейджърският бог се олюля и сетне се строполи на дансинга. Тъмните му очила излетяха и в следващия миг изхрущяха под краката на един от танцуващите.

Двама от бодигардовете му се спуснаха напред, разбутаха всички, изпречили се на пътя им, и събориха двама мъже. Един от тях се стовари върху Логан, ала това не спря охранителите му, които се опитваха да си пробият път между жените, блокирали пътя им.

Пайпър се извъртя към двамата.

— *Отдръпнете се! Веднага!*

И като по чудо, те спряха. Куп помогна на падналите мъже да се изправят, потупа ги по гърбовете и ги покани във ВИП салона, за да ги почерпи по питие. Трите акули се промушиха през тълпата от танцуващи, опитвайки се да се доберат отново до своя идол — малката херинга. Куп пристъпи пред тях, готов да ги залее с чара си, въпреки че

цялото това бутане и ръгане сигурно му причиняваше болка. Докато Пайпър помагаше на Логан да се изправи на крака, бодигардовете му започнаха отново да си проправят път през тълпата.

— Кажи на горилите ти да се отдръпнат! — изкрещя тя в ухото му. — И аз ще сбъдна и най-дивите ти мечти.

Той я изгледа с пиянска похотливост.

— Наистина?

— Еднопосочен билет за рая.

Докато той изпълняваше заповедта й, тя улови ръката му, издърпа го от дансинга и го повлече към кухнята.

Върху плота се виждаше огромен поднос, пълен с браунита с бърбън, сгушени в книжни кошнички. Тя почти не беше хапвала през деня и грабна две от тях, топли и ухаещи на шоколад.

— Ще си устроим частен купон — заяви на Логан.

Използвайки комбинация от сила и ловкост, тя успя да го избута нагоре по стълбите и да го вкара в апартамента си.

— К’во е т’ва? — изпелтечи той.

— Райската градина — отвърна тя сухо.

Той й се ухили накриво. Очите му без очилата бяха малки, кафяви и безлични.

— К’во имаш за пиене? — попита поп звездата, докато се опитваше да се подпре на плота, разделящ кухнята от всекидневната.

Пайпър имаше само две кутии сок и няколко бири. Изрита обувките си и вдигна двете смачкани браунита.

— Имам нещо много по-добро.

— Брауни с трева! — Фирканият до козирката поп идол щеше да сграбчи и двете, ако тя не беше дръпнала едното за себе си.

На вратата на апартамента се почука. Тя прекоси стаята боса.

— Кой е?

— Полиция. Отваряй, преди да сме разбили вратата.

— Много забавно. — Тя отвори и се усмихна уморено на Ерик.

— Току-що ми свърши смяната — рече той и влезе вътре. — Видях, че апартаментът ти свети.

Нещо, което можеше да види само ако беше карал надолу по уличката.

Той се разположи удобно на дивана, сякаш не бързаше да си тръгва. Междувременно Логан, видял униформения полицай, започна

да тъпче двете браунита в устата си колкото се може по-бързо. Докато се подпираше на ръба на плота, той вдигна двете си празни ръце, оплескани с шоколад, и зафъфли с пълна уста:

— Шшамо баунии, чвек. Ниишу няямъши в тяях.

Което тя интерпретира като:

— Само брауни, човече. Нищо нямаше в тях.

Ерик я погледна. Тя сви рамене. Вратата се отвори и Куп влезе, без да чука.

Той огледа сцената — полицай Суперсекси, изтегнал се удобно на дивана, сякаш си е у дома, тя по боси крака с маркова рокля и здравата налял се деветдесетмилионов тийнейджърски поп идол, целият омазан с шоколад.

За миг върху лицето му се мярна развеселено изражение.

— И аз ти плащам за това?

— Не достатъчно.

— Куп! Радвам се да те видя, човече! — Ерик скочи, за да го тупне дружески по гърба, навярно доста болезнено изживяване за новодошлия.

Куп го шляпна малко по-силно от необходимото.

— Аз също.

С цялото това шляпане по гърба, никой от тях не забеляза, че Логан се бе изнизал в коридора. Докато не чуха някакво шумолене, последвано от звънък младежки глас:

— *Мъртъв си!*

И ето че отново се започна…

---

[1] Популярна компютърна игра. — Б.пр. ↑

14

Ерик извади пистолета си, а Куп хукна към коридора. Пайпър ги последва. Надникна над рамото на Куп и видя Логан свит на пода, със затворени очи, напълно неподвижен. Джейда стоеше на прага на апартамента си, с разрошена коса, единият крачол на кариранata й пижама бе вдигнат до коляното, а оранжево-синият пластмасов пистолет висеше отстрани.

— Убих го — рече момичето.

По коридора отдолу затрополяха стъпки и Тони изкрещя от подножието на стълбите.

— Куп! Можеш ли да слезеш долу? Някой се е обадил на имиграционните служби. Събрали са персонала в кухнята и проверяват зелените карти.

Куп вдигна големите си ръце.

— Страхотно. Това е просто страхотно! Ще се погрижите ли за хлапето поп звезда, докато се оправя с имиграционните? — Погледът му се стрелна между Ерик и Пайпър, сетне се спря обратно на Ерик. — Искаш ли да дойдеш с мен? Може да се нуждая от надежден свидетел в своя полза.

— Чудесна идея — въодушеви се Пайпър.

В компанията на униформен полицай никой нямаше да се заяжда с Куп. Тя беше двойно по-доволна, че Тони бе проверил зелените карти на всички служители, преди да бъдат назначени, но това я накара да се запита кой точно се бе обадил на имиграционните власти.

Ерик прибра пистолета си в кобура, наведе се да вземе куршума от пластмасовия пистолет и погледна към Джейда.

— По-добре да го дам за балистична експертиза.

Очите на Джейда се разшириха от ужас. Той се ухили и й подхвърли куршума. Пайпър се усмихна. Може би все пак *щеше* да преспи с него.

Докато Куп и Ерик изчезваха надолу по стълбите, Логан се размърда и погледна към Пайпър.

— Шъ съ повойш ли на моа самолет?

— Съжалявам, пилоте, но трябва да работя.

— Яко — изломоти той, отпусна глава на пода и затвори очи.

— О, боже! — изписка Джейда. — Това е Логан Стрей!

— Де да го беше разбрала, преди да стреляш — въздъхна Пайпър. — Посред нощ е!

— Нещо ме събуди, а убийците на Пий са много находчиви. — Тя коленичи на пода до Логан. — О, боже, не мога да повярвам, че това е Логан Стрей! Бях влюбена в него.

Майка й се появи на прага. Лъскавата, разрошена от съня коса се стелеше по раменете й, а разкопчаните копчета на горнището на пижамата разкриваха грациозната й шия с цвят на топъл карамел. Кара, с лишеното от грим лице и женственото тяло, беше много по-съблазнителна от дузина накипрени моделки. Пайпър се радваше, че Куп беше долу.

— Джейда, какво правиш там? — възкликна Кара.

Пайпър не виждаше смисъл да издава момичето.

— Съжалявам. Ние вдигнахме прекалено силен шум и сме я събудили.

Джейда внимателно избута пластмасовия пистолет под крака си, където майка й не можеше да го види.

Пайпър сведе поглед към Логан.

— Така и така двете сте будни, бихте ли ми помогнали да го преместим?

— С удоволствие! — откликна Джейда.

Трите успяха да вкарат Логан обратно в апартамента и го стовариха върху дивана на Пайпър. Тя измъкна една кофа изпод кухненската мивка и я сложи до него за всеки случай.

Джейда се надвеси над него.

— О, боже, ако му прилошее, някой трябва да го наблюдава. Може ли аз да го наглеждам? Моля те, Пайпър! Ще спя в креслото. Може ли, мамо? Моля те!

— В никакъв случай.

Пайпър знаеше колко много Джейда искаше да се впише в новата среда и си помисли колко много щеше да я издигне това в очите на съучениците й.

— Аз нямам нищо против, Кара — рече тя. — Аз ще наглеждам нея. А и това е възможност, която се пада веднъж в живота. Джейда ще може лично да види какви опасности крие славата.

Кара се поколеба, сетне се замисли и явно стигна до същото заключение като Пайпър.

— Ако ти създава проблеми, веднага я изпрати у дома.

Проблеми? Как би могла да създаде някакви проблеми? — помисли си Пайпър, но не го каза на глас.

Тя нямаше да позволи на Джейда да спи в една стая с Логан, дори и поп звездата да беше в несвяст, и отпрати момичето в спалнята си. Клубът беше затворен, затова нямаше смисъл да слиза долу. След като изми лицето си и се преоблече в анцуг, младата жена се сви удобно в креслото във всекидневната.

Струваше й се, че току-що е затворила очи, когато тънък слънчев лъч, последван от леко почукване по вратата я събудиха. Пайпър отлепи с мъка клепачи. В другия край на стаята Логан Стрей лежеше по корем, а кракът му висеше от края на дивана, допирайки килима. В спалнята Джейда все още спеше.

Вратът й се бе схванал и изпука, когато се надигна от креслото. Проклинайки неканения посетител от другата страна на вратата, тя се запрепъва по килима.

В стаята се втурнаха две жени с искрящи очи и жизнерадостни усмивки. Едната държеше картонена табла с кафета, а другата кутия с поничк. Пайпър се вкопчи в дръжката на вратата, за да не падне.

— Мъртви сте.

— Добро утро и на теб.

— Как влязохте? — изръмжа Пайпър.

— Като почистващ персонал. — Джен остави кутията с поничките на плота, а Амбър последва примера й с кафето.

— Изчезвайте.

— Не мога — заяви Джен. — Тъпия задник ме покани на среща.

Амбър изпухтя възмутено.

— И тя смята да отиде, а ти знаеш, че той ще й каже, че трябва да преспи с него, ако иска да си запази работата.

— Вероятно. — Джен отвори капака на кутията и извади една поничка.

Пайпър се прозина.

— Колкоечасът? — изфъфли нечленоразделно.

— Осем — осведоми я Амбър, — и ти винаги си будна по това време.

— Не и когато почти не съм мигнала през цялата нощ!

В този момент Логан се претърколи и тази част от него, която все още не беше на пода, се озова там. Но не се събуди.

— Това е Логан Стрей! — изуми се Джен. И после, след дълга пауза, додаде: — Жив ли е?

Пайпър се свлече отново в креслото.

— Предполагам.

— Ако си го убила, ще ти помогнем да скриеш трупа.

— Аз знам кой е Логан Стрей! — Амбър го изрече с такъв ентусиазъм, сякаш току-що се бе сетила за отговора във финалния кръг на „Стани богат“.

Някой почука на вратата.

— Кога най-сетне всички ще си тръгнете и ще ме оставите на мира? — изкрещя Пайпър.

Но Джен вече бе отворила вратата и Бърни връхлетя вътре. Късата й коса приличаше на оранжев гейзер, изригнал около лицето й, а изпод една стара жилетка на Хауард се подаваха розовите крачоли на анцуг.

— Знаех си! Всички сте се събрали тук, за да заговорничите зад гърба ми! — Забеляза Логан на пода. — Не е ли малко млад за теб, Пайпър?

Пайпър зарови лице в шепи.

— Моля ви, някой ще ме убие ли?

Бърни се извъртя към Амбър.

— Ти стоиш зад тази тайна среща. Мислиш, че съм твърде стара, за да проумея това, което виждат очите ми. Не след дълго ще се опиташ да ме натикаш в старчески дом.

Пайпър скочи към таблата с кафетата.

— Успокой се, Бърни — намеси се Джен. — Престани да се заяждаш с Амбър.

— Аз?! Защо не й кажете тя да престане да е толкова злобна към мен?

Може би беше заради кафето или захарта от поничките, но Амбър, като Тоска, готвеща се да се хвърли от кулата, се изправи в цял

ръст и пристъпи напред.

— Никога не съм била злобна към теб, но от първия ден, когато се запознахме, ти се държиш или сякаш не съществувам, или си откровено…

— Ти ме нарече *госпожо Берковиц*!

— … или си откровено груба. Аз съм възпитана да уважавам възрастните хора, но…

— Ето на̀! — Бърни насочи обвинително показалец срещу тях. — Чухте ли я какво каза? Чухте ли я как ме нарече?

Гневният изблик на кротката и възпитана Амбър представляваше разтърсваща гледка.

— Независимо от възрастта ти, няма извинение за расовите ти предразсъдъци!

Бърни се изду възмутено.

— Какви расови предразсъдъци? Престани да сменяш темата. И как можеш да говориш за уважение след начина, по който се отнасяш към мен?

Джен все още изглеждаше шашната, но Пайпър започваше да схваща.

— Отнасяла съм се към теб единствено с уважение! — избухна Амбър.

— Все едно съм с единия крак в гроба. Ти това ли наричаш уважение? Подскачаш пред мен, отваряш ми вратите… тичаш да ми донесеш вестника през зимата, защото си мислиш, че съм прекалено немощна, за да си го взема сама… Мислиш, че не забелязвам какво правиш, но аз все още имам очи и виждам. Пайпър не се държи така. Нито пък Джен. Това ли е уважение?

Устата на Амбър се затвори, останала без думи. Джен избухна в смях.

Тук все някой трябваше да се държи като възрастен и Пайпър предположи, че се налага да се нагърби с тежката задача.

— Амбър — подхвана, насилвайки се да бъде търпелива. — Бърни не те мрази и в червата, защото си корейка…

— Какво общо има това, че е корейка? — възмути се Бърни.

— Тя те ненавижда, защото си възпитана да уважаваш възрастните хора — довърши Пайпър. — Каквато тя *е*.

— Това не беше необходимо — подсмръкна Бърни. — И аз не я *ненавиждам*.

Пайпър възнагради Бърни с противно сладникава усмивка.

— Бърни е прекалено *стара*, за да се промени, и не си прави труда да обясни какво я притеснява, затова оттук нататък не проявявай загриженост към нея и не й прави услуги. Или по-точно казано, бъди колкото се може по-груба и нелюбезна с нея. Тогава може би ще те оцени така, както те ценим двете с Джен.

— Не разбирам защо казваш всичко това — измърмори Бърни. — Амбър е умно момиче. Тя знае.

— Не знаех! — избухна Амбър. — Как бих могла?

Бърни нацупи устни.

— Не ми харесва да се чувствам стара.

— Добре — отсече Пайпър, — защото се държиш като петгодишна.

Уважителното корейско възпитание на Амбър отново надигна глава.

— Пайпър, не бива да казваш… — Усети се и пое дълбоко дъх. — Бърни, от сега нататък, можеш сама да си вземаш вестника.

Куп влезе през отворената врата. Отмести поглед от жените към мъжа, простян на пода.

— Той още ли е жив?

— Нямам представа — отвърна Пайпър и додаде: — Ти изобщо спиш ли някога?

— Провери ли му пулса?

— Не ми пука особено. — Пайпър се озърна. Сега в дома й имаше четирима възрастни натрапници, наблъскани в малката й всекидневна, една тийнейджърка, която още спеше в леглото й, и за капак изпаднал в несвяст рок идол лежеше на пода. — Дявол да ви вземе! Всички се измитайте от тук!

— Истински Сърдитко[1] — отбеляза Куп.

Бърни застана до него.

— Купър! Господин Греъм! Надявах се, да ви видя. В колата си имам почти половин килограм домашно приготвени целувки. Смятах да ги оставя на Пайпър, но сега мога лично да ви ги дам.

Логан избра точно този момент да се претърколи, изгледа ги и повърна.

Джен беше най-близо до него, но закъсня с кофата.

Изнизаха се дълги секунди, преди Куп да погледне към Пайпър.

— М-да… — изрече бавно. — Навярно ще трябва да ти увеличи заплатата.

Бърни направо примря от възторг и притисна длани към страните си.

— О, Пайпър! Обожавам живота ти!

Същия следобед Пайпър откри една приятелка на Тейлър и узна от нея, че тя е заминала за Вегас, за да постъпи на работа в едно от казината. Приятелката нямаше представа къде е Кийт, знаеше само, че Тейлър е скъсала с него, защото бил „загубеняк“. Пайпър възнамеряваше да провери историята, но й се струваше правдоподобна и Тейлър се придвижи към дъното на списъка й със заподозрени.

Същата вечер в клуба тя изхвърли две участнички в шумен ергенски купон, смъркащи линии кокаин в дамската тоалетна. Още лъжи за клуба бяха цъфнали онлайн и нямаше нужда Куп да й напомня, че репутацията на „Спирала“ трябва да бъде безупречна.

Джоуна я спря, докато излизаше от дамската тоалетна.

— Къде беше снощи?

С всичко, което се бе струпало на главата й, тя съвсем беше забравила за твърде неразумната и прибързана покана от нейна страна да се срещнат в задната уличка.

— Бях малко заета да дундуркам нашата гостуваща поп звезда.

Той се ухили самодоволно.

— Няма нищо. На никого няма да кажа, че те е хванало шубето.

— Забележително. Все едно съм се върнала назад във времето и съм попаднала в някой епизод на „Голямото междучасие“.

Той я изгледа неразбиращо. Тя се замисли дали да му обясни, но й се стори прекалено сложно, затова се насили да избере по-трудния, но по-почтен път.

— Признавам. Ти си по-голям и по-силен.

— Дяволски си права, такъв съм.

Цъфналата му отново самодоволна усмивка беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Но аз съм по-умна и по-бърза.

— Как ли пък не!

— В такъв случай предполагам, че трябва да разберем дали е така, нали? — Ненавиждаше се заради това. Защо просто не можеше да си тръгне? Не. Не и тя. Тя беше неспособна да обърне и другата буза[2].

— Нямам намерение да съсипвам още една рокля, така че, след като клубът затвори, дай ми няколко минути, за да се преоблека.

Той не вярваше, че Пайпър ще се появи, но грешеше. Тя щеше да бъде там и само мисълта за това я депресираше. Не защото се боеше да се изправи срещу него. Срещата или щеше да мине добре, или нямаше. А защото все още изпитваше онзи непреодолим импулс да доказва, че е по-добра от мъжете. Дори и на кретен като Джоуна. *Благодаря ти, Дюк.*

Това, че обвиняваше за комплексите си бащата, който я беше обичал, въпреки че й бе забранил да показва каквато и да било слабост, а в същото време я задушаваше с прекаленото си закрилничество, я караше да се чувства още по-зле. Кога щеше да порасне достатъчно, за да не гледа на всичко в живота като изпит, който трябва да издържи, за да докаже способностите си? За нещастие, днес не беше този ден, защото сама се бе натикала в ъгъла — отново — и беше емоционално неспособна да не довърши започнатото.

След като клубът затвори, Пайпър се преоблече в дънки и маратонки, нахлузи тениската на „Беърс“ и изпълнена със себеотвращение, заслиза по стълбите. Надникна през вратата и огледа уличката, за да се увери, че колата на Куп я няма, и чак тогава пристъпи навън.

Джоуна вече беше там, застанал до кофата за боклук, и пушеше пура в компанията на Ърни и Брайън, най-добрите му приятели сред охранителите. Тя им махна.

— Здрасти, Джоуна. Виждам, че си довел подкрепление.

Той не беше очаквал тя да се появи и пурата потрепна в ъгълчето на устата му. Приятелчетата му изсумтяха презрително.

— Не съм изненадана, че не искаш да се изправиш сам срещу мен. — Звучеше точно като единайсетгодишното момиченце, което някога се беше сбило с Дуган Финки, задето бе вдигнал тениската й. Дуган беше два пъти по-едър от нея и здравата я преби, но повече никога не докосна нито нея, нито тениската й.

Джоуна беше изправен пред истинска главоблъсканица. Тъй като тя беше жена, не можеше да се нахвърли отгоре й, както му се искаше. Единственото, което направи, беше да хвърли пурата и да надене заплашително изражение върху лицето си.

Тя вярваше в честната игра и изпита съжаление към него. Приближи го и с усмивка на лице подпря длани върху гърдите му, преметна крак зад неговия и го събори на земята.

Проклинайки, той тутакси се изправи на крака, побеснял от ярост, и се приготви за атака. Тя събра сили, за да поеме удара, но преди той да я достигне, приятелите му скочиха и сграбчиха ръцете му.

— Не го прави, Джей.

— Не можеш да я удариш!

Джоуна се извиваше, опитвайки се да се отскубне от хватката им.

— Пуснете ме! Ще й откъсна главата!

— Опитай де! — предизвика го тя.

От устата му изригнаха още ругатни и обиди и тъй като той не можеше да я достигне, не беше честно тя да продължава да го дразни, затова запригласа на яростните призиви към приятелите му да го пуснат. Те бяха толкова улисани да си крещят един на друг, че никой от тях не чу изскърцването на спирачките, нито забеляза теслата, спряла в уличката.

Тъкмо когато Джоуна успя да се освободи, Куп се хвърли между тях.

— *Какво*, по дяволите, *става тук*?

Той не дочака отговор. Вместо това замахна силно, уцели Джоуна отстрани по брадичката и го запрати върху кофата за боклук.

— Уволнен си, кучи сине! И никога повече не желая да виждам физиономията ти наоколо!

— Тя започна всичко! — изкрещя Джоуна и се хвана за челюстта.

Притокът на адреналин, клокочещ в нея, започна да отслабва, оставяйки я уморена и обезсърчена.

— *Може да се каже*, че аз го започнах — призна Пайпър.

Куп се извъртя кръгом и се втренчи в нея. Когато най-сетне заговори, всяка дума летеше като ракета земя-въздух.

— Може да се каже, че ти си го започнала? — изригна той.

— Аз първа го ударих.

Ърни и Брайън кимнаха задружно.

— Наистина тя първа го удари, шефе.

— Аз не умея много да се владея — поясни Пайпър, сякаш това не беше кристално ясно. — И ще ти бъда благодарна, ако не уволняваш Джоуна.

Веждите на Куп се изстреляха опасно нагоре.

— Ще му бъдеш благодарна? — потресе се Джоуна, напълно шашнат.

— Поне не заради мен — уточни тя.

Куп още повече побесня.

— Може би вместо него трябва да уволня теб? Защото е напълно ясно, че не може да бъдеш оставена без надзор.

— С цялото си уважение, но не съм съгласен… — намеси се Ърни. — Тя много облекчава работата ни.

За неин пълен шок, Джоуна заговори, макар че продължаваше да се държи за брадичката:

— Онзи ергенски купон тази вечер. Двама от участниците създаваха неприятности и тя се погрижи за това.

Куп сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Всички вървете *по дяволите*!

Тя беше готова на драго сърце да се подчини.

— С изключение на *теб*. — Пръстът му сочеше към слепоочието й. — Не мърдай от мястото си.

Остави я да чака, докато тримата мъже побързаха да се качат на колите си и да потеглят. Чак тогава сграбчи ръката й и я повлече към колата си.

Тя се опита да се възпротиви.

— Навярно ще е по-добре, ако сега се прибера в апартамента ми.

— Идваш у дома. — Той сложи ръка върху темето й, сякаш беше ченге, и я натика на пасажерската седалка на теслата. — Не желая Джейда и Кара да чуват писъците ти.

Нещата не изглеждаха добре.

Той потегли рязко надолу по улицата, изпод гумите се разхвърча чакъл. Дори когато беше спокоен, Куп беше агресивен шофьор, а тъй като в момента далеч не беше спокоен, представляваше същински дявол на колела. Докато вдъхваше миризмата на кафявото му велурено яке, Пайпър мислено изреждаше всичките си недостатъци. Беше

незряла, непрофесионална и импулсивна — опасни качества за един детектив. И всичко това само защото явно не беше пораснала достатъчно, за да загърби завинаги комплексите си от детството. Куп имаше пълното право да й е бесен.

Слава богу, районът зад гаража му беше чист и не дебнеха никакви хищници, с изключение на него самия. Когато тя не слезе достатъчно пъргаво от колата — и защо да бърза? — той я извлече насила. Щом краката й стъпиха на асфалта, той я притисна към колата и прокара ръце по тялото й, докосвайки щателно всяка част, която искаше да докосне, здраво стиснал челюсти, сякаш бяха от закалена стомана.

— Не си въоръжена?

— Исках да му дам урок, а не да го убия.

Ръцете му се плъзнаха от вътрешната страна на бедрата й, сетне се придвижиха от дупето към талията. Явно остана доволен и я побутна към вратата на гаража.

— Да вървим.

— Виж, Куп… Разбирам, че си ядосан, и не те обвинявам…

— О, не. Не съм ядосан. Аз съм много повече от това. — Стисна отново ръката й, не й причиняваше болка, но я държеше като в менгеме, от което нямаше измъкване.

Твърде скоро се озоваха в жилището му, но след като я доведе тук, той явно не беше сигурен какво да прави с нея. Идеален момент да се спусне към кухнята.

— Гладен ли си? Ще ти приготвя омлет.

— Не съм гладен — отвърна той замислено. — Опитвам се да реша дали да действам грубо, или кротко.

Тя вдигна ръка.

— Аз гласувам за кроткото.

— Ти нямаш право на глас. — Куп метна велуреното яке върху облегалката на дивана. — И така, за да е пределно ясно… Ти започна боя, така ли?

— Технически.

— Технически?

— Има и предистория, но…

— И ти си решила, че най-добрият начин да се справиш със ситуацията е да се изправиш срещу бивш лайнбекър на „Клемсън“ в

задната уличка на клуба? Правилно ли съм разбрал?

— Ако отстъпиш дори на сантиметър пред един грубиян…

— Това правило важи, когато си на *дванайсет*!

Преди тя да признае, че има право, той пристъпи към нея.

— Ако си имала проблеми с Джоуна, трябваше да дойдеш при мен.

Внезапно тя се разгневи не по-малко от него.

— Аз сама решавам проблемите си.

— Дявол да го вземе, вече не. Или ще уволня задника ти от клуба, или… или… — Изглежда, му беше трудно да измисли нещо по-страшно, макар че да бъде уволнена оглавяваше нейния списък с бедствия. — Или ще го… нашляпам.

— Не говориш сериозно.

Наглецът сякаш наистина се потопи в размисъл.

— Да — рече замислено. — Предполагам, че съм съвсем сериозен. — Една от дългите му ръце се изстреля, сграбчи я за талията, повдигна я във въздуха и я понесе към дивана. След секунди я обърна по корем в скута си.

Пайпър примигна.

Дланта му се стовари тежко върху най-закръглената част на дупето й.

Цялата й кръв нахлу в главата.

— *Ау!* О, боже! Ти се *шегуваш* с мен!

Последва още едно силно плясване.

— Да имаш чувството, че се шегувам? — *Пляс.*

— Имам чувството, че си си изгубил ума.

— Никога не съм се чувствал повече с ума си. — *Пляс. Пляс.*

— Това е нарушение на толкова много закони. Дори не знам откъде да започна. *Оох!* Да, знам! Ще се обадя на адвоката ми.

— Ти нямаш адвокат. — Още едно плясване. — Освен това не можеш ли да четеш? Напоследък грубият секс е на мода.

— Само между зрели хора, по взаимно съгласие. *Престани!* Приличам ли ти на съгласна?

— Ако не беше, вече щях да съм пльоснат по задник на пода.

Вярно беше. Тя едва ли можеше да се нарече безпомощна. Последва поредното плясване, сетне тя скръцна със зъби.

— Не искам да те нараня.

— Ти се грижи за себе си.

Още едно шляпване. И тогава ръката му застина. Дланта му се обви около пламтящото й дупе. Задържа се. Разтри го.

— Купър Греъм! Ти ме опипваш!

— Определено няма такова нещо. — Ръката му се плъзна между краката й и я потърка през плата, а в гласа му прозвучаха дрезгави нотки, които я накараха да отмалее от желание. Първо се беше държала детински, а после си бе позволила да се възбуди от номерата на един първобитен варварин. Тя беше безнадеждна. И въпреки всички лекции, които си бе изнесла, не й пукаше.

— Грешката е моя — призна тя с глас не по-малко хриплив от неговия.

Ръката му се пъхна под тениската й и палецът му погали малките издутинки на гръбнака й. Спря се при сутиена.

— Имаш прекалено много дрехи върху…

Пайпър не знаеше дали той й бе помогнал, или тя сама се бе надигнала, но след секунда се озова в скута му. Възседна го, а коленете й се забиха в меките възглавници от двете страни на бедрата му.

Ръцете му се сключиха около кръста й. Тя обви нейните около врата му и се взря в това грубо изсечено лице.

— Наистина ли правим това?

Челото му се сбръчка.

— Така изглежда.

И на нея й изглеждаше така.

— Ами принципите ти? Аз все още съм твоя помощничка.

Той се наведе и захапа долната й устна.

— Ти не си помощничка. Ти си пречка.

Пайпър притисна устни в трапчинката на брадичката му.

— За какво?

— За вътрешния ми покой.

Това беше нещо, което тя определено разбираше.

Куп докосна с устни нейните.

— Ами твоите принципи?

— Във временен отпуск са — промърмори младата жена.

Той намери ъгълчето на устата й.

— Никога досега в живота ми не съм удрял жена. Дори не съм си го и помислял. По дяволите, беше страхотно.

Тя устоя на желанието да разтрие изтръпналото си дупе.

— Изобщо не ме заболя.

Той се отдръпна назад и тя видя потъмнелите му от страст златистокафяви очи.

— Още съм ти бесен — пророни Куп.

— Разбирам. — Пайпър срещна погледа му, без да трепне. — Ако това е някаква утеха, аз съм още по-бясна на себе си.

Може би това го удовлетвори, защото той приближи устни към шията й.

— Обещаваш ли повече да не се биеш с никого от мъжете ми?

Тя наклони глава, за да му осигури по-лесен достъп.

— Обещавам. — *Освен ако те не бдят над теб.*

Той я свали от скута си.

— Добре. Да свършваме с това.

Тя вече бе свършена. Безпомощна и безразсъдна. Посегна към края на суичъра и го издърпа през главата му.

Не им отне много време, за да се озоват отново на дивана, и двамата голи. Дори краткото прекъсване, докато той си слагаше презерватива, не потуши желанието й. Тя го искаше — искаше да прави с този мъж мръсен секс без никакви задръжки. И може би, може би искаше да го накара да изгуби контрол като миналия път.

Но той не играеше играта по нейните правила.

— Дръж ръцете си по-далеч, лейди — изръмжа Куп, когато тя се протегна към него.

— Ти също — върна му го тя. — Не. Почакай. Можеш да ме докосваш където поискаш.

И той го направи.

Тя го възседна, откривайки се за интимния натиск на пръстите му. Очите му сега бяха още по-тъмни, изгарящи от желание, но погледите им не бяха преплетени. Това бе интимност, която нито един от двамата не желаеше.

Пайпър сведе устни към неговите, задълбочавайки целувката — целувка, която я завладяваше все повече и повече. Ръката му се зарови в косата й, приковавайки главата й. Устни, зъби, езици се преплитаха и сражаваха. Тя плъзна ръка надолу, за да го обхване, но той не й позволи. Бутна я назад върху възглавниците и притисна разтворените й

бедра. После впи поглед в женствеността й, която тя тъй охотно му предлагаше, и я завладя.

Натискът на пръстите му в бедрата й, сладката нега на устата, дразненето, мъчението…

А после изоставянето. Жестокото, грубо изоставяне… докато се наместваше.

Този път не можеше да сгреши силния, сладко болезнен тласък. Пръстите й се забиха в гърба му, вече хлъзгави от потта. Възхитителната тежест на тялото му, притиснато към нейното. Дълбокото, безмилостно проникване.

Пламтящи фойерверки изригнаха в съзнанието й. Ярки спирали, завихрени в лудешки водовъртеж, се въртяха все по-бързо и по-бързо, докато избухнаха в съвършено съзвездие.

Той се движеше с пълна сила. Пайпър отметна глава и отново извика. Бедрата му се притиснаха по-надълбоко. Застинаха.

Най-накрая… Мълчалив вой на извития му врат. Стегнати мускули. Продължително потръпване на тялото му.

И после — тишина.

Двамата утихнаха. Когато отново можеше да диша, тя се размърда, за да се намести по-удобно, но постигна само това, че и двамата се озоваха на пода.

Останаха да лежат там няколко минути, обърнати настрани, притиснати между дивана и малката масичка за кафе. Пръстът му обхождаше гърдите й, които бе пренебрегнал, докато беше зает с други части на тялото й.

— Тясна си като девица.

— Отдавна не бях правила секс. — Тя сгуши глава в извивката на ръката му и се покори на неизбежното. — Това не бива да пречи на работата ни.

— Абсолютно не бива — заяви той дори по-пламенно от нея.

— Защото, ако това…

— Няма. Ние сме прекалено умни, за да го допуснем. И двамата знаем, че трябваше да се случи. Сега ще го изживеем докрай.

— Любовници в леглото — уточни тя. — Бизнес партньори извън него.

— Не бих могъл да го формулирам по-добре. — Куп се подпря на лакът. — Споменавал ли съм колко много те харесвам? Когато не ми

иде да те удуша.

Тя се усмихна.

— Аз също те харесвам. През повечето време, макар че това при мен се случва рядко. Твърде критична съм към твоя пол.

Той пощипна зърното й.

— Съдейки по това, как крещеше, мисля, че моят пол се справи доста добре.

— Определено по-добре от последния път.

— Няма да ми позволиш да го забравя, нали?

— Не съм чак толкова добра. — Тя подръпна силно кичур от косата му. — По-добре не се опитвай отново да ме възпитаваш с плесници по дупето, защото втори път няма да се измъкнеш безнаказано.

— Ще го запазя като скъп спомен.

Пайпър плъзна пръсти надолу по твърдите мускули на ръката му.

— Трябва да знаеш, че обикновено не съм такава егоистка. Вярвам, че човек трябва да даде, за да получи.

— Ще трябва да го докажеш. — Той зарови лице във врата й. — Хайде да се пъхнем под душа, за да видя дали не говориш само празни приказки.

— Толкова скоро?

— Аз съм супертрениран спортист. Притежавам сили, надхвърлящи тези на простосмъртните мъже.

Пайпър определено не можеше да оспори това. Той й помогна да стане от пода и двамата се отправиха към стълбите, но преди да стигнат горе, тя трябваше да се увери, че всичко помежду им е изяснено.

— Съгласни сме, нали? Никакви игрички. Ще правим секс, докато не се отегчим един от друг или докато някоя ослепително красива филмова звезда не реши да прибави към колекцията си с трофеи и един куотърбек.

Той се ухили и стисна дупето й.

— Договорихме се. И никакво чукане с онзи твой приятел, ченгето.

— Не и докато не приключа с теб.

Душкабината беше четири пъти по-голяма от нейната баня. Мраморните стени, безбройните дюзи и подвижните душове се

превърнаха в площадка за сексуални игри за изобретателната двойка. Каквато те наистина бяха.

— Ти определено не си егоистка — промърмори Куп по някое време по-късно, докато се облягаше на стената, за да си поеме дъх.

Не съм егоистка, но може би съм глупачка — помисли си младата жена. Побърза да пропъди мисълта. Тя най-после знаеше какво прави. Беше определила границите и беше напълно откровена за желанията си. А най-важното: осъзнаваше ограниченията, когато ставаше дума за връзка с богат, знаменит сексуален бог, мъж толкова далеч от нейния свят, че двамата почти не обитаваха една и съща планета. Тя не беше нито красива, нито изтънчена светска дама. Не се интересуваше от дрехи или грим и не умееше да отмята коса, дори и да е половин метър дълга. В нея го привличаше новото преживяване. А новото по дефиниция беше временно състояние.

Пайпър им даваше най-много две седмици, преди да се разделят. И това я устройваше. Две седмици вълшебен секс беше перфектно. Но докато се увиваше с огромната кърпа за баня, върху едно ъгълче в сърцето й се спусна сянка, предчувствие, че когато сексът приключеше, тя ще е загубила приятел. Един от най-добрите приятели, които някога бе имала.

---

[1] Вечно недоволният и намръщен смърф от анимационния филм „Смърфовете“. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с думите на Христос: „Когато те ударят по едната буза, дай и другата“. — Б.пр. ↑

15

Понеделник сутринта й се обади собственикът на магазина за хранителни стоки в съседство, който бе видял листовката й. Искаше да я наеме да разследва иск за трайно увреждане по време на работа, подаден от бивш служител, на име Уайли Хил, който според него симулираше. Пайпър се отправи към южната част на града, за да го проучи.

„Пилзен“ беше квартал на Чикаго, населен предимно с мексиканци, богат на улично изкуство и имигрантски традиции. Двама мъже се бяха облегнали на фреска, изобразяваща Девата от Гуадалупе, и наблюдаваха преминаващата по тротоара двойка хипстъри. Възрастна жена, нахлузила домашни чехли, се изкачи по стълбите от апартамента си в сутерена, за да премете тротоара.

Най-сетне се появи и Уайли. Седна да изпуши цигара на горното стъпало на верандата на шумна къща, където живееше в стая под наем. Пайпър се радваше, че има нов клиент, но дебненето беше най-неприятната част от работата й. Първо, защото беше отегчително и второ, защото така имаше на разположение твърде много време за размишление, особено днес.

Двамата с Куп бяха прекарали по-голямата част от вчерашния ден в леглото и нито веднъж не беше почувствала пустотата, която винаги я връхлиташе, когато беше с мъж — внезапно отчуждение, което я караше да търси извинения, за да си тръгне. С Куп разговорите бяха почти толкова интересни и вълнуващи, колкото и сексът. Тя му описа няколко от най-интригуващите разследвания на Дюк. Той й разказа за живота в ранчото и градското градинарство. Двамата споделяха изненадващо сходни мнения за политиката и религията. Той дори беше изкопчил от нея няколко истории за шизофреничното й детство и юношество, които сега тя съжаляваше, че бе споделила. Прекалено много разговори. Прекалено много разкрити кътчета от душата й, които не желаеше той да види. От сега нататък щеше да си тръгва от апартамента му веднага щом той облечеше дрехите си.

Уайли Хил или наистина беше повредил гръбнака си, докато е разтоварвал кашони със стока, или беше най-мързеливият мъж на земята, защото не правеше нищо друго, освен да седи на стъпалото пред къщата. В късния следобед, когато повече не можеше да понася скуката, Пайпър отскочи набързо до кантората, за да поработи малко върху уебсайта си. Тъкмо се канеше да заключи и да продължи с наблюдението над Уайли, когато се появи Куп, донасяйки със себе си мощна вълна на тестостерон. Той се огледа наоколо, задържайки поглед върху сложените в рамка плакати с кориците на евтини криминални списания.

— Ти наистина имаш офис.

— Малко по-скромен от твоя, но ще ми свърши работа, докато открия новите си луксозни помещения в „Ханкок“[1]. — Тя крадешком захлупи с корицата надолу бележника, в който пишеше. — Какво правиш тук?

— Любопитен съм да видя как живее другата половина на човечеството. — Пресегна се и обърна бележника, който тя се беше опитала да скрие. — Твоят таен дневник?

Пайпър възнамеряваше да запази за себе си това, което бе научила, докато не разполагаше с повече информация, но вече не можеше да го стори.

— Най-после проследих местоположението на бившия ти барман. Работи в евтин бар, в Бриджпорт.

— Май не смяташе да ми кажеш?

— След като разговарям с него. За това ми плащаш, не помниш ли?

— Правилно. — Неканеният й гост заобиколи краищата на килима, за да поровичка в пръстта на орхидеята върху перваза на прозореца, подарък от Амбър. — И кога смяташ да се видиш с него?

— Довечера. Смяната му започва в девет. Утре сутринта ще ти се обадя.

— Няма нужда. Идвам с теб. Удавила си тази орхидея.

— Благодаря за информацията, а и ти само ще усложниш нещата. А сега си върви. Трябва да извърша малко проследяване за един нов клиент. — *Освен това само като дишам един и същ въздух с теб, ми се замайва главата.*

— Супер. Идвам с теб. Ще ми е интересно да надзърна в по-съмнителната страна на живота ти.

— Наблюдението ще е твърде отегчително за теб.

— Ще го преживея.

И отначало се справи. Но след няколко часа Куп взе да става неспокоен и започна да рови из задната седалка на колата й.

— Тук има ли нещо за хапване?

— Само огризки.

— Какво е това? — Той вдигна розовия й Тинкълбел.

— Лъжица за сладолед.

— Доста странна лъжица за сладолед. — Любопитството надникна в найлоновата торба на уреда, сетне я погледна. — Винаги съм се питал как жените…

— Сега вече знаеш. Остави го на мястото му.

Тя бе паркирала колата на ъгъла срещу занемарената къща в „Пилзен“, където живееше Хил. Докато от съседния магазин за винтидж облекло гърмяха мексикански ритми, Куп отвори жабката и затършува вътре. Когато му писна, започна да човърка разхлабения панел на арматурното табло. На Пайпър от все сърце й се щеше той да стои неподвижен, за да се опита да забрави, че е в колата. Сякаш това беше възможно.

— Откъде знаеш, че този тип е вътре? — попита той.

Тя посочи към най-горния етаж.

— Няколко пъти мина покрай онзи ъглов прозорец.

— Може би е излязъл за вечерта.

— Би могъл.

— Ами ако наистина си е контузил гърба по време на работа?

— Тогава си заслужава парите.

Един лоурайдър автомобил мина покрай тях. Куп преметна ръка през облегалката на седалката и пръстите му докоснаха рамото й.

— Знаеш ли, не е нужно винаги да си най-коравият воин в дългата викингска лодка.

Изобщо не биваше да му разказва за възпитателните методи на баща си. Налагаше се да ограничи щетите.

— Аз не съм романтичка, ако това имаш предвид. Не мечтая за съпруг и къща, пълна с наши миниатюрни копия. Докато растях и се грижех за баща ми, имах достатъчно възможности да упражнявам

домакинските си умения. — Както и никога да не хленчи, да не плаче или да не признава неувереността си.

— Разбираемо е, че баща ти е бил прекалено загрижен за теб, имайки предвид случилото се с майка ти, но от негова страна е било огромна грешка да завещае цялото си имущество на мащехата ти.

Пайпър сви рамене, сякаш не беше кой знае какво.

— Каква беше майка ти?

— Тя обичаше приключенията. Много забавна. Не беше домошарка. Пълна противоположност на моя старец. Малко приличаше на теб. Само че беше мила и сладка.

Пайпър се усмихна. Входната врата на съборетината се отвори и отвътре се появи нервен тип с костеливо лице и сплъстена коса, дълга до раменете. Пайпър се изправи в седалката си.

— Това е той.

Хил седна на горното стъпало на верандата и запали цигара. Известно време Куп го наблюдава, докато пушеше, после погледна часовника на телефона си.

— Това е все едно да наблюдаваш как съхне боя, а е едва седем часът вечерта.

— Не беше нужно да идваш с мен.

— Надявах се да участвам във вълнуваща гонка.

Както и тя.

Уайли се изправи и се протегна. Пайпър взе никона си, нагласи го на фокус и щракна няколко снимки.

— Едва ли е доказателство за нещо — отбеляза Куп.

— Работодателите обичат да знаят, че си вършиш съвестно работата.

Уайли довършваше третата си цигара, когато извади мобилния си телефон и го притисна до ухото, сякаш току-що му бяха позвънили. Каза няколко думи, метна фаса в решетката на канавката и пое надолу по улицата, движейки се малко бързо за човек с контузен гръб. Настани се зад волана на стара сива тойота корола. Пайпър извади обектива на фотоапарата през прозореца и направи още една снимка, докато обектът на наблюдението й потегляше.

— Сега може ли да се впуснем във вълнуваща гонка? — поинтересува се Куп.

— Може би следващия път.

Пайпър беше добър, внимателен и ловък шофьор. Той го беше забелязал по време на пътуването им до Канада. Тя следваше королата на безопасна дистанция, когато колата се насочи на север, измина няколко пресечки, зави по „Расин“ и отново излезе на Осемнайсета улица. Накрая Уайли подкара по-бавно по една улица, частично затворена за ремонт. Куп видя магазин за алкохол и закусвалня, предлагаща такос, но наоколо нямаше нищо друго. Пайпър спря на мястото, запазено за доставчиците, остави никона и грабна мобилния си телефон.

— Остани тук — нареди, докато отваряше вратата на колата. — Говоря сериозно, Куп. Ти си прекалено набиващ се на очи.

Никак не му бе приятно, че тя имаше право, но вечерта беше топла и улицата бе достатъчно оживена, така че със сигурност някой щеше да го разпознае. Въпреки това кварталът беше опасен и той не желаеше да я оставя сама.

Погледна часовника си, когато тя изчезна зад бариерата пред ремонтирания участък. Беше с нея вече няколко часа, а все още не й бе казал какво се бе случило по-рано през деня. Трябваше да приключи по-скоро с това, вместо да отлага, но можеше лесно да предвиди реакцията й.

Забарабани с пръсти по коляното си и се вторачи в ъгъла, зад който тя се бе скрила. Знаеше колко е способна и опитна. Можеше да се грижи за себе си. Вероятно глокът й беше пъхнат в джоба на якето й, но той се чувстваше като някакъв женчо да седи в колата, докато тя е там сама.

Изнизаха се доста минути и накрая Куп повече не можеше да издържа. Провери отново задната седалка за някаква бейзболна шапка или нещо друго, с което да прикрие самоличността си, но изрови само чифт розови слънчеви очила.

Майната му!

Слезе от колата.

Точно в този момент тя се появи иззад ъгъла. Той побърза да се шмугне обратно вътре, но не и преди тя да го види.

— Схвана ми се кракът — обясни, когато Пайпър се качи в колата.

Тя го стрелна с поглед и завъртя ключа в стартера.

— Изглежда, гърбът на Уайли е доста по-добре. — Подаде му мобилния си.

Куп разгледа снимките, които бе направила, и видя заложна къща близо до закусвалнята. Хил излизаше, помъкнал телевизор, навярно с трийсетинчов екран. Беше успяла да улови дори на сумрачната вечерна светлина начина, по който балансираше тежестта върху ръцете си. И как го беше подпрял върху задния калник, докато отключваше багажника. И най-уличаващата снимка — как ловко го наместваше в багажника, без никакво видимо усилие.

— Мъжът в заложната къща излезе, за да му държи вратата — поясни Пайпър. — Чух ги да си говорят. Уайли разгласил, че иска нов телевизор, и брокерът му се обадил, за да му каже, че срокът на заложния билет на този е изтекъл.

— Случаят е разрешен.

— Аха. — Тя не изглеждаше особено щастлива от този факт. — Надявах се, че ще продължи поне още няколко дни.

— Цената, която плащаш, задето си толкова добра в работата си. — Той остави мобилния й. — Щеше да бъде много по-интересно, ако се бе наложило да го застреляш.

— Понякога животът може да бъде много жесток.

Когато пристигнаха пред жилището на Хил, тя му направи още снимки, докато разтоварваше придобивката си. Наближаваше времето на смяната на Кийт, но Куп я накара да спре при закусвалнята „Тако Бел“, където той си поръча огромен вегетариански бурито с пълнеж от боб, сметана, маруля, домати, гуакамоле, три вида сирена и мексикански ориз, а тя изяде една малка тортиля с месо. Дори със свалени прозорци, в колата се разнасяха ухания на чили, кимион и похот.

Тя беше напълно откровена. Беше му казала, че използва мъжете за секс, но никак не приличаше на мъжемелачка с тези огромни тъмносини очи, които гледаха право в него. Всичките му принципи да не спи със своя служителка напълно се изпариха. Пайпър не беше обикновена служителка. През половината време Куп имаше чувството, че той работи за нея.

Тя попи петънцето сос върху брадичката си.

— Това беше представата на Дюк за изискана вечеря. „Тако Бел“ и чаша безалкохолно „Биг Гълп“. Ти щеше да го харесаш.

Това беше доста спорно. Да закриля прекалено много дъщеря с такъв авантюристичен характер, докато в същото време се държи като изпечен тиранин, е била огромна грешка във възпитателните методи на Дюк Дъв.

Куп върна празната обвивка в хартиения плик.

— Нямаме сходство на вкусовете по отношение на футболните отбори.

Тя го стрелна с дяволит поглед.

— „Беърс“ са мъжкарски отбор, чудовищата от Мидуей срещу чаровните лигльовци от предградията.

— Въпреки нашия статус на победители.

— Мненията на Дюк невинаги бяха подкрепени от факти.

— Също като твоите. Кълна се, че ако още веднъж те видя с онази тениска на „Беърс“, ще я съдера направо от тялото ти.

Думите увиснаха помежду им. Той повече не можеше да издържа и се протегна през седалката. Пайпър се наклони към него, но само за секунда, преди да се отдръпне.

— Не ме принуждавай да ти сложа белезници.

Тя беше такава негодница. Толкова вироглава, секси, забавна малка негодница.

Пайпър се опита да го убеди да се прибере у дома, но той не пожела и накрая тя се предаде.

— Барът е в покрайнините на Бриджпорт — осведоми го, когато се насочиха на юг от Холстед. — Точно до Бъбли Крийк.

— Бъбли Крийк?

— Не ми казвай, че толкова отдавна живееш в Чикаго и никога не си чувал за него.

— Бях малко зает.

— Това е Саут Форк на река Чикаго, но никой не го нарича така. Преди сто години всички месокомбинати в района на чикагските кланици са изхвърляли отпадъците си там. Писах курсова работа на тази тема в колежа за часовете по биология. — Тя замълча и го погледна. — Курсовата работа е това, което всички ние, които посещаваме занятията, трябва да напишем.

— Нямаше откъде да го знам — удостои я той с каубойския си провлачен изговор. — Бях прекалено зает да кръстосвам из града с блестящия червен корвет, който бившите възпитаници на университета ми подариха.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед, който беше толкова дяволски сладък, че Куп би я целунал по носа, ако беше друг тип жена.

— Значи, Бъбли Крийк, а? — подхвърли той.

— Кланиците са изхвърляли останките от животинските трупове във водата — черва, кръв, козина — всяко гадно нещо, което може да ти хрумне, а по-късно и всякакви химикали от преработката на месото. След известно време по повърхността на реката започнали да се образуват мехурчета от разлагането. Така мястото е получило прякора си. В някои дни тинята била толкова гъста, че хората можели да ходят върху нея. Правителството наляло милиони за пречистването на реката, но понякога, в горещи дни, във водата все още излизат мехурчета.

— Явно на Майката природа й е нужно доста време, за да стихне гневът й.

— При жените е така. — Тя отби в занемарен паркинг до квадратна сграда с алуминиеви профили. Над вратата висеше старомодна табела. — Кийт доста е изпаднал — додаде тя.

Колкото и да не му се искаше, трябваше да приключи с това.

— Преди да влезем, ти би трябвало да знаеш… Днес имах да свърша малко бумащина в клуба и когато излязох, някой ми беше нарязал гумите.

— *Какво?*

Куп знаеше, че ще побеснее, и тя не го разочарова.

— И защо веднага не ми каза?

Защото не искаше да признае, че е била права и всички тези инциденти не са случайни. И още по-лошо, ненавиждаше мисълта, че някой се е оказал по-добър от него в каквото и да било.

— Би могло да е случайност — направи той последен опит да се измъкне.

— Не подхващай отново тези глупости.

Пайпър започна да го засипва с въпроси, както Куп предполагаше, че ще направи. Кога се е случило? Кой може да е бил свидетел? Видял ли е някого да се мотае наоколо?

Той й разказа всичко, което знаеше, което цифром и словом беше едно нищо. Тони и почистващият персонал бяха в клуба. Никой от тях не беше видял нищо. Куп не бе уведомил полицията за случилото се.

Тя стисна челюсти по познатия му начин.

— Да видим какво ще каже по въпроса приятелчето ти Кийт.

Бележка, забодена до входа, осведомяваше:

ОХРАНЯВА СЕ СЪС ЗАРЕДЕНИ ОРЪЖИЯ

Куп подозираше, че надписът не беше майтап.

Помещението вонеше на вкисната бира и цигарен дим, застоял от 80-те. Дълъг бар, квадратни маси, пожълтял линолеум на пода и няколко репродукции по стените служеха за декор. Съмнителната атмосфера се допълваше от песента на „Би Джийс“ „Колко е дълбока любовта ти“, която се лееше от джубокса.

Когато двамата влязоха, никой от мнозинството окаяни местни посетители не вдигна глава. Кийт беше зад бара с гръб към вратата. Пайпър се настани в единия край на бара. Кийт се извърна и ги видя. Парцалът в ръката му застина.

— Две бири ПБР — рече Пайпър, демонстрирайки вещината си за евтините барове.

Куп не беше пил „Пабст“, откакто беше на четиринайсет, но това не беше място, където можеш да поръчаш най-новата марка бира.

Кийт сервира бирите им. Имаше нужда от подстригване и беше изгърбил лявото си рамо по същия начин, както когато искаше да изглежда много печен. Имаше подобна стойка и когато Куп го бе уволнил.

— Дошли сте тук, за да се посмеете над трупа? — Кийт тръсна силно бирите пред тях и част от пенливата течност се разплиска над ръбовете на чашите.

— Ти сам си го причини, приятел. — Куп все още не бе преглътнал горчивината от предателството.

— Смятам да купя това място веднага щом събера малко мангизи — заяви войнствено Кийт. — Ще го превърна в нещо свястно.

— Желая ти късмет.

Кийт забърса плота с парцала.

— Едно време щеше да ми помогнеш.

— Аха, но онзи влак вече потегли от гарата.

Кийт не го биваше да прикрива чувствата си и ъгълчетата на устата му провиснаха. Погледна към Пайпър.

— Защо си с нея?

— Аз съм новото му гадже — тросна се тя. — Той повиши нивото си.

Имайки предвид успелите жени в миналото му, това не беше съвсем вярно. Но в други отношения беше.

Кийт подмина забележката й и отново насочи вниманието си към Куп.

— Знаеш ли какво ми липсва?

— Какво?

— Да седим двамата и да си бъбрим за разни дреболии. Това ми липсва.

Куп сви рамене.

— Ако това има значение — поде Кийт, — Тейлър даде идеята. Тъпа кучка. Напусна ме веднага щом си намерих тази работа.

Куп отпи от бирата си.

— Всичко, което е трябвало да направиш, е да й откажеш.

Кийт се изсмя горчиво.

— Ти си този с характера, забрави ли? А аз съм онзи, който винаги прецаква нещата.

Пайпър остави чашата си.

— И така, Кийт, докато все още си изпълнен със съжаление… Миналата седмица някой нападна бившия ти приятел. Да знаеш нещо за това?

Кийт изглеждаше искрено потресен. Без да обръща внимание на Пайпър, се втренчи в Куп.

— Ама тя сериозно ли?

Куп кимна.

Рамото на Кийт отхвръкна нагоре.

— Мислиш, че съм бил аз?

Куп се замисли.

— Не съвсем.

— Но аз съм по-подозрителна по природа — вметна Пайпър. — Чух, че си се опитал да цапардосаш Куп, когато те е изритал от клуба,

така че не е съвсем изключено да си бил ти.

Лицето на Кийт пламна от гняв.

— Правил съм много гадости в живота си, но никога не бих сторил това.

Пайпър прикова поглед в него и го притисна с въпроси къде е бил през онази нощ. Както се оказа, е бил на работа в бара. А къде е бил този следобед — спял е у дома си и съответно нямаше алиби. Но Куп изгуби интерес. Каквото и друго да бе сторил Кийт, той нямаше пръст нито в нападението, нито в днешния вандализъм с гумите на колата му.

Докато Пайпър продължаваше с разпита, Куп отпиваше от бирата, размишлявайки кои може да са тайните му врагове. Ненавиждаше това. Искаше противниците му да са там, където може да ги види — точно отсреща на скримидж линията.

Куп не беше любител на европейския футбол, но Диъдри Джос го беше поканила на стадиона „Тойота Парк“ в югозападната част на Чикаго, за да присъства на мача между „Чикаго Файър“ и вашингтонския „Ди Си Юнайтед“, и той не можеше да й откаже. Харесваше всичко в Диъдри, като се започне от личността й и се стигне до репутацията. Не му се нравеше единствено това, че й беше необходимо толкова дълго време, за да се включи в проекта му.

Той погледна в другия край на служебната ложа към Пайпър. Беше успяла да си придаде едновременно мил и секси вид в плетения оранжев пуловер и плътно прилепналите дънки. Разрошената й, както винаги, прическа нямаше да отива на друга жена, но на нея идеално й пасваше. Пайп беше най-непретенциозната жена, с която някога беше имал вземане-даване, а връзката им се получаваше дори по-добре, отколкото се беше надявал.

Той я покани да го придружи днес веднага щом се върнаха миналата вечер от стълкновението с Кийт. Както и очакваше, първоначално тя му отказа — двамата не се срещали, а това звучало като среща — но после изведнъж се обърна на сто и осемдесет градуса и прие. Куп знаеше защо. Искаше да го държи под око. Абсолютно вбесяващо и напълно излишно. Той едва не оттегли поканата си, но

сетне размисли. Уважаваше постоянството и старанието, независимо колко погрешно насочени бяха в случая.

Когато отиде да я вземе, тя го изненада с неприятна новина. Поток от онлайн оплаквания срещу „Спирала“ беше залял интернет, оплаквания за всичко, започвайки от грубото отношение на сервитьорите до мръсните чаши и отвратителната музика — никое от тях не беше вярно. Отзивите приличаха на планирана злоумишлена атака и тя вече бе предприела действия, за да се опита да ги неутрализира, но го беше предупредила, че процесът ще отнеме време.

Куп беше бесен и дори уверението ѝ, че тя има дългогодишен опит със справянето с подобни проблеми, не можа да го успокои. Тя не разбираше. Не би могла. Той имаше нов живот и провалът не беше на дневен ред.

Диъдри се отдалечи от групата, с която разговаряше, и улови погледа му. От все сърце Куп се надяваше, че тя не е узнала за отрицателните отзиви. Лепна усмивка на лицето си и отиде да се присъедини към нея.

Пайпър наблюдаваше футболното игрище през плъзгащите се прозорци на частната ложа на Диъдри Джос, но мачът беше на заден план, след парченцата от мозайката, които отказваха да се подредят в главата ѝ. Не разбираше. Нападението, дронът и срязаните гуми бяха преки действия. Но онлайн саботажът и анонимното обаждане с фалшивия донос до имиграционните изглеждаха плод на по-интелектуална атака. Как се вписваха всички в едно цяло?

Чу зад гърба си как Диъдри се засмя на нещо, което Куп казваше. Двамата изглеждаха сякаш са родени един за друг. Диъдри, висока и грациозна като балерина, редом до стройния и самоуверен Куп. Двама красиви преуспели хора, чувстващи се напълно свободно сред лукса, постигнат с упорит труд. Диъдри очевидно беше привлечена от Куп, но не проявяваше настойчивост.

— Забавляваш ли се? — попита Паркс, когато се приближи до нея.

През целия следобед го бе наблюдавала как се грижи за Диъдри. Не ѝ се натрапваше, но ако Диъдри се нуждаеше от разхладителна напитка, той беше насреща. Ако изглеждаше уморена от разговора, той

се намесваше, за да отклони темата. Пайпър би била доволна да има един Ноа Паркс в живота си.

— Е, не е, като да гледам „Беърс“, но, да, забавно ми е — отвърна тя. На терена „Файър“ успешно отбиха изстрел към вратата им. — Готин стадион.

— Диъдри има ложа и на „Солджър Филд“ и още една в спортния център „Мидуест“, където играеха „Старс“.

— На едно момиче ложите никога не достигат.

Той се засмя.

— Тя ги използва за бизнес развлечения. — Той зарея поглед през прозореца към футболното игрище под тях. — Интересно, че си станала част от доверения кръг на Куп, имайки предвид как започнаха отношенията ви.

Той навярно се опитваше да се добере до информация, но нямаше да я измъкне от нея.

— Той е отегчен, а аз съм нещо ново.

„Файър“ вкараха първия си гол и тя се извини, за да отиде да си вземе хотдог от бюфета.

Всички в ложата искаха да говорят с Куп и той дойде при нея чак през второто полувреме.

— Току-що научих, че Диъдри Джос е била клиентът, който те е наел, за да ме проучиш.

Пайпър изпъна рамене.

— И откъде ти хрумна това?

— Тя ми го каза.

— *Наистина ли?* — Изрече го прекалено високо и неколцина гости в ложата се извърнаха любопитно към тях, но Пайпър кипеше от ярост. След като я бе накарала да запази самоличността й в тайна, което едва не бе съсипало кариерата й, Диъдри Джос току-що бе изтърсила информацията на господин Златисти очи?

Добре че тъкмо в този момент мобилният й завибрира. Измъкна го от задния джоб на дънките си и погледна дисплея. Защо й се обаждаше Тони?

— Куп пак си е изключил телефона — рече Тони, когато тя се обади. — Той с теб ли е?

— Да. Искаш ли да говориш с него?

— Не. Кажи му, че имаме голям проблем и трябва веднага да дойде в клуба.

Кухнята гъмжеше от хлебарки. Куп никога не беше виждал толкова много. Цели пълчища се разбягаха, когато той включи осветлението. Плъпнаха по пода, кухненските плотове, върху плота на печката. Пребледнелият Тони се беше свил в коридора, точно до вратата.

— Унищожителят на вредители е на път. Ще се наложи да затворим поне за седмица.

Жената чудо хвърли един поглед на гъмжащата лудница и също се отправи към коридора.

— Махам се от тук. — Тя се извъртя рязко. — Ако някоя от тези се добере до апартамента ми, си мъртъв.

Няколко часа по-късно Куп нахлу в апартамента й. Тя седеше на дивана, надвесена над лаптопа. Унищожителят на вредители вече работеше на долния етаж, но Тони беше прав. Клубът щеше да бъде затворен поне за седмица. Точно седем дълги дни.

— Надявам се, че си изтърсил дрехите си, преди да дойдеш тук — промърмори тя.

Той прекоси стаята.

— Страхотен бодигард си, няма що.

— Аз не съм твой бодигард, не помниш ли? Освен това направих онова, което е нужно.

— Криеш се от няколко буболечки?

Тя потръпна.

— Не се гордея със себе си.

Ето го отново. Онзи отказ да се защити от нещо, което смяташе за своя слабост.

— Проведох известно разследване — подхвана тя, когато Куп започна да кръстосва стаята. — Можеш да си купиш стотици хлебарки в интернет. Знаеш ли, че дебелите им глави могат да оцелеят дори в хладилник? Макар и само за няколко часа.

— Не знаех. И ми се щеше да не го бях научавал.

— Утре ще започна да проследявам продавачите, но е малко вероятно да открия кой е направил поръчката. Продават ги и в „Амазон“.

Но мислите му не бяха заети с „Амазон“, нито пък нейните.

— След като Кийт е извън играта — заговори тя, — и двамата знаем кой е следващият най-логичен заподозрян.

Куп не я попита какво имаше предвид. Вече знаеше.

Пайпър затвори капака на лаптопа, остана за миг втренчена в него, сетне разтри очи.

— Той е в Маями.

---

[1] „Джон Ханкок Сентър“, 100-етажен небостъргач, третата най-висока сграда в Чикаго и четвъртата в САЩ. — Б.пр. ↑

16

Саут Бийч приличаше на двайсет и четири часов карнавал от полюшващи се палми; латино рок музика; пъстроцветно изрисувани сгради в стил артдеко; и привлекателни дългокоси жени със стройни тела, шестващи по Оушън Драйв, с огромни халки на ушите и разноцветни бикини, прозиращи през тесните бели шорти. В ранните часове на следващия следобед Пайпър и Куп пристигнаха пред хотел „Сетай“ — същинска гробница на Колинс авеню, обслужваща супербогатите, където Куп бе запазил апартамент с цена на нощувката, която би могла да й стигне да си купи четири нови гуми за колата и нов лаптоп.

Преди три дни принц Амушир бе напуснал Лондон, за да се отправи към Маями на борда на сто и петдесет метровата си яхта. Пайпър искаше да се срещне сама с него, но Куп се бе противопоставил ожесточено на идеята, изтъквайки, че без него тя не би могла да се добере до Амушир. Тя се опита да го разубеди, но той не беше от мъжете, които се крият от враговете си, затова не се постара особено.

Куп без проблем се сдоби с покана за яхтата и точно един месец след като я бе заловил да го шпионира в клуба, двамата се озоваха в града, някога превърнал се в негов втори дом. Всичко, от небостъргачите до уличните каравани за бързи закуски, където се продаваха емпанади[1], го посрещаше като герой, завърнал се у дома. Пайпър се постара да остане в сянка, но изпадна в униние, когато осъзна, че една част от нея искаше да каже на света, че той е нейният любовник.

Докато Куп тренираще във фитнес залата на хотела, тя се наслади за малко на гледката на океана през огромните прозорци, заемащи цялата стена на спалнята, а после смени пътните си дрехи и се преоблече в един от тоалетите, купен при забързаната обиколка на магазините. Двамата щяха да се срещнат за вечеря с неколцина от бившите му съотборници, покана, която тя се бе опитала да отклони.

— Ще се преструвам на твое гадже само докато сме утре на яхтата — напомни му. — Довечера ще бъдеш със старите си съотборници. Нямаш нужда от фалшиво гадже.

Поради някаква причина това го ядоса.

— Ти си нещо повече от фалшиво гадже. Ние спим заедно.

— Технически — уточни тя.

— Идваш с мен — отсече той.

Пайпър излезе от разкошната баня тъкмо когато Куп се върна от залата. Вината, която я преследваше, отново надигна глава. Ако не го беше уговорила да помогне за бягството на Файза, той нямаше да се озове в тази ситуация.

Куп се спря на вратата и я зяпна смаяно.

— Откъде, по дяволите, се сдоби с това?

Тя сведе поглед към късата яркорозова жарсена рокля, леко разширяваща се от талията надолу, в типичния за „Кристиан Диор“ моден стил от 50-те години.

— Какво не е наред? — Тънките презрамки, кръстосани на гърба, не се бяха усукали, а сребърните гривни, обвиващи китките, бяха точно на мястото си. Беше се гримирала и бе заменила маратонките, с които бе пътувала в самолета, с изящни сандали с тънка каишка на висок ток. Дори бе пригладила косата си с малкото гел, останал на дъното на едно старо бурканче. Имаше ли значение, че бе купила роклята от „H & M“, вместо от един от неговите абсурдно скъпи бутици?

— Всичко е наред — отвърна той, докато обикаляше около нея. — Точно заради това светът, какъвто го познавам, е към своя край. Ти изглеждаш женствена.

Куп се държеше прекалено непукистки за мъж, готов да рискува живота си, като се срещне с всемогъщ принц, който може да е яко озлобен. Но всеки път когато тя се опитваше да му се извини, задето го бе забъркала в такава опасна ситуация, той се дразнеше все повече, затова Пайпър само го стрелна набързо с поглед.

— Ти най-добре от всички би трябвало да знаеш, че изглеждам много женствена.

— Не и с дрехи. Или поне не през по-голямата част от времето.

Тя оцени хумора му.

— Знам как да съчетавам дрехите, така както знам да готвя. Просто предпочитам да не го правя.

— Благодарение на Дюк Дъв.

— Какво имаш предвид?

— Питам само от любопитство: той някога споменавал ли е, че си хубава?

— И защо да го прави? — Не й се нравеше начинът, по който я изучаваше, сякаш съзираше нещо, което тя не можеше да види. — Нали трябва да приличам поне малко на една от твоите плеймейтки. Знам, че това е доста над възможностите ми, но…

— Не чак толкова.

Разговорът я изнервяше.

— Това са само работни дрехи и разходите са за твоя сметка, така че всички тоалети са твои, когато работата приключи. С изключение на сандалите. И на гривните, които са ми подарък от едно старо гадже, което явно не ме е познавало достатъчно добре.

— Очевидно не. — Той помириса въздуха, сякаш беше подушил нещо отвратително. — Да не би да си си сложила парфюм?

— От мострата в магазина.

— Зарежи това. Ухаеш страхотно и без него.

Както и той, дори и след тренировката. На мъжка пот върху чисто тяло. Искаше й се да смъкне потната тениска от гърдите му и да го завлече в спалнята.

Той се замисли.

— Щом тази рокля е моя, значи мога да я разкъсам от тялото ти по всяко време, когато поискам, така ли?

— Предполагам. Макар че ще съм ти благодарна, ако почакаш, докато приключим с работата.

— Това — отвърна той — ще е доста трудно.

Младата жена сведе поглед.

— Виждам.

Куп се ухили, ала вината, която я измъчваше, попари веселието й. Трябваше да измисли начин да помогне на Файза, без да въвлича и него.

Раздразнението му се завърна.

— Престани, Пайп. Ти не си ме накарала да направя нищо, което аз самият не съм искал да сторя.

— Знам това! — отвърна тя прекалено разпалено.

Куп изви вежда насреща й, четейки мислите й, както никой досега не го беше правил.

Тя взе мобилния си.

— Един от хората на принца се обади, докато те нямаше. Поиска да изпрати моторница, която да ни откара утре на яхтата му.

Куп съблече тениската си.

— Изключено. Няма начин да позволя на онзи кретен да контролира кога ще се качим или ще слезем от онази яхта.

— Точно така. Вече наех наша собствена моторница.

— Разбира се, че си го направила.

Той я повдигна от пода, така че върховете на пръстите й в сандалите се залюляха над маратонките му. Дългата му, страстна целувка изтри голяма част от грима й, а яркорозовата рокля се скупчи на пода в краката й. Той искаше да я отнесе под душа, но тя го повлече към спалнята.

Двамата правиха любов — не, не беше любов. И — въпреки че тя нямаше нищо против да използва подходящата дума с „ч“ — не правиха и това. Вместо това двамата… правиха секс — много секс — в леглото, с прекрасна гледка към океана, която превръщаше стаята в любовно гнездо над морската шир. Пайпър искаше да остане гола през цялата нощ. Очевидно и той, защото се наложи да го изрита от леглото.

Ако съотборниците му бяха изненадани да видят Куп с жена, която никога не се бе появявала в клюкарските сайтове за знаменитости, те не го показаха. Той открито я представи като детективка, с която се е запознал, когато я е наел да разследва злоупотребите на негов служител.

Групата беше доста забавна. Пайпър се чувстваше комфортно сред такива мъже, а жените, които проявяваха открито любопитство към нея, се постараха да я привлекат в разговора си. Тъй като повечето от тях бяха майки, те бъбреха основно за децата си, но на Пайпър й беше приятно да разгледа снимките на сладките им деца на мобилните им телефони. В същото време тя беше повече от благодарна, задето не разполагаше със собствени снимки, които да показва. Явно докато са раздавали майчински гени, тя е висяла в някой бар.

Куп често я докосваше, премяташе ръка през раменете й, подръпваше крайчеца на ухото й. Харесваше го прекалено много. Това

я караше да се пита… дали когато аферата им приключеше, няма да е възможно да запазят приятелството си? Навярно биха могли някой път да се срещнат, за да похапнат мексиканска храна или да гледат мач на „Блекхоукс“. Знаеше, че ще й липсва най-страхотният секс, който някога бе имала, но може би приятелството им щеше да й липсва още повече.

Твърде депресиращо, за да мисли за това.

На следващия следобед моторницата, която Пайпър беше наела, ги закара на яхтата на принца. С четирите си палуби, площадка за хеликоптер и корпус, лъскавочерен, досущ като Дарт Вейдър, тя представляваше истинска крепост сред океана и колкото повече я приближаваха, толкова повече Пайпър се изнервяше.

Стюардът, който се представи като Малик, ги посрещна с кафе, ухаещо на кардамон и фурми.

— Позволете ми да ви заведа в каютата ви. Ако желаете, можете да облечете банските си там. Негово Височество скоро ще пристигне.

По пътя към каютата им, разположена на втората палуба, Малик им показа къде се намират басейнът, киносалонът и фитнес залата, където — както ги увери — гостите щяха да намерят обувки и спортни екипи от всякакви марки и размери. Докато минаваха през главния салон, Малик посочи внушителното стълбище, което водеше към личните покои на собственика на яхтата, на най-горната палуба. Освен това спомена, че яхтата разполага със сауна, фризьорски салон и стая за масажи.

Каютата им имаше широки прозорци с изглед към океана и позлата, достойна за катедрала.

— Дори ти не си достатъчно богат, за да си купиш една от тези малки лодки — подкачи го тя развеселено. Сетне додаде: — Или си?

— Трудно е да се каже. — Той се огледа, сбърчил отвратено нос. — Не е зле за няколко дни, но аз харесвам земята под краката си.

— И мръсотиите, излизащи от устата ти[2].

Лудориите им в спалнята преминаваха във възхитително еротичен словесен двубой, изпълнен с размяна на нецензурни реплики, и той прокара кокалчетата на пръстите си по чувствената извивка на гърдите й.

След като се преоблече в бански, Пайпър уви около талията си шала на черно-бели ивици, който беше измъкнала от торбата с дегизировката. Погледът му се местеше от всяка непокрита част от тялото й към обемистата, яркожълта торба, която тя не изпускаше от поглед.

— Какво толкова има вътре? — попита Куп подозрително.

— Последният брой на „Космополитън“ и щипка за извиване на мигли, ти какво мислиш?

Той я прикова с поглед.

— *Мисля*, че е по-добре да запазиш спокойствие, докато сме на борда.

— Ти по-добре се тревожи за себе си.

— Де да беше толкова просто — промърмори той.

Двамата се насочиха към палубата с басейна. Половин дузина снежнобели навеси във формата на платна предпазваха белите дивани и шезлонгите с меки възглавнички от ярките лъчи на слънцето. Върху масите бяха подредени подноси, отрупани с тропически плодове, всякакви видове сирена, питки, печени ядки и купички с екзотични сосове, а в бара, разположен край басейна, бяха подредени всевъзможни видове алкохол, забранен в Кралството. Появи се Малик, за да се осведоми какво биха желали за пиене. Куп си поръча бира, но Пайпър предпочете студен чай.

Куп изглеждаше безобразно привлекателен в тъмнозелените, дълги до коленете плажни шорти, подчертаващи златистите му очи, бляскави като пиратски дублони. Той се отправи към басейна, като пътьом захвърли тениската, откривайки гърдите си, които тя обожаваше не само заради впечатляващите мускули, но и заради малките косъмчета — достатъчно, за да изглежда като истински мъж, а не като един от онези модели, кипрещи идеално епилираните си тела по кориците на модните списания.

Тя го изгледа завистливо, когато той се гмурна във водата с грациозен скок. Новият й черен бански костюм всъщност беше цял, но с два диагонални прореза — единият V-образен под бюстието, а другият ниско под талията — и не й се струваше достатъчно надежден, за да рискува с ефектен скок в басейна. Пайпър би предпочела някой по-практичен бански, но не си представяше, че някоя от приятелките

на Куп ще се притеснява за подобни неща. А тъкмо за такава се опитваше да се представи тя. Едно от поредните му гаджета.

Стомахът й се сви от безпокойство. Да бъде негова приятелка, предполагаше връзка, която би могла да прерасне в нещо повече. Но не такива бяха техните отношения. Тя беше негов секс партньор, детектив, бодигард, независимо дали той искаше да го признае, или не. Мнимо гадже.

Куп изплува от водата и се изкачи върху дървената палуба край басейна, водни струйки се стичаха по стегнатите му мускули. Тя изгаряше от желание да ги оближе, ала вместо това вдигна очилата на темето си и изви устни.

— Онзи скок беше най-много метър и деветдесет.

— Да видим дали ти ще се справиш по-добре.

Винаги беше така между тях. Предизвикателства и съперничество. Нито единият не искаше да отстъпи дори на сантиметър от другия.

Над главите им забръмча хеликоптер. Много скоро смолисточерен „Еърбъс“ кацна върху хеликоптерната площадка на носа на яхтата.

Половин час по-късно принцът се присъедини към тях, съпроводен от три млади — много млади — красавици в безбожно миниатюрни бикини. Почти невръстните девойки се оттеглиха върху шезлонгите от другата страна на басейна, без да разменят нито дума с принца или помежду си.

Пайпър беше виждала снимки на принца, но с боядисаната си черна коса и чудатите мустаци, на живо изглеждаше още по-непривлекателен. Голям крещящ златен герб украсяваше джоба на бялата му спортна риза, а под тъмносините бермуди стърчаха мършави крака. От двайсет метра можеше да подуши задушаващата мускусна воня на одеколона му.

Негово Височество поздрави възторжено Куп, което означаваше, че или все още не беше разбрал, че Куп му е подхвърлил фалшив пръстен, или беше много добър актьор. Куп го шляпна малко по-силно по гърба, но го компенсира с широка южняшка усмивка и провлачен оклахомски диалект.

— За мен е удоволствие да ви видя отново, Ваше Височество. Имате много готина черупка.

Принцът го изгледа през изчанчените си очила със затъмнени стъкла в горната част, но прозрачни в долната.

— Както сам можеш да видиш, тя вече не е нова.

— На мен ми изглежда супер.

— Не успя ли да доведеш приятелите си?

— Не. На Робилард току-що му се роди още едно дете, а Тъкър е зает нещо със съпругата си. — Подигравателният тон на Купър намекваше за отвращението му към всеки мъж, поставящ женските нужди над собствените.

— Непростимо — отбеляза принцът, после се изкиска. — Я ми кажи, приятелю, хареса ли ти малкият подарък, който ти направих? Беше ли толкова сладка, както се надяваше?

На Куп му отне минута, за да разбере какво имаше предвид домакинът му, а после челюстта му се стегна в неприязнена гримаса.

Пайпър тутакси се притече на помощ, преди той да е избухнал.

— Ваше Височество, за мен е огромна чест да се запознаем — изригна тя в ласкателни словоизлияния. Надипли шала си тип зебра и направи някакво подобие на поклон, който със сигурност щеше да развесели Куп, ако не беше толкова ядосан.

Принцът се обърна към нея с арогантност, демонстрираща, че й прави услуга само като разговаря с нея.

— Мадам. Надявам се, че се чувствате удобно на яхтата ми.

— О, да. Тя е наистина, наистина супер невероятна.

Той отново насочи вниманието си към Куп, вече забравил за нейното съществуване.

— Куп, да поседнем заедно. Последната ни среща беше твърде кратка. Спомняш ли си онзи мач с „Тайтънс“, когато прецака третия и четвъртия даун? Гледах запис на мача и ми е съвсем ясно къде сгреши.

На Пайпър й се искаше да му откъсне главата, но нейният любовник, притежаващ желязна воля, бе възвърнал самообладанието си, затова тя отиде да се присъедини към невръстните девойки.

Красавиците бяха само крака и гърди, гъвкави и съвършени, дори без тежкия грим, пиърсингите на пъпа и невероятно дългите маникюри, правещи ръцете им също толкова безполезни, както краката на аристократките в Древен Китай. Изглежда, не им беше интересно да общуват помежду си, но участваха в разговора с Пайпър.

Две от тях бяха от Маями, а третата беше пуерториканка. Едната наскоро беше завършила гимназия, другата се подготвяше за годишните изпити, за да се дипломира като частна ученичка, а третата беше прекъснала колежа след първата година. Момичетата не се бяха познавали допреди три дни, когато един от служителите на принца ги зърнал на плажа и ги поканил да бъдат „гостенки“ на височеството за една седмица, обещавайки им по хиляда долара на ден за отделеното време. И трите хвърляха завистливи погледи към Куп. Пайпър виждаше, че не могат да се начудят как жена, която не беше нито гъвкава като газела, нито със съвършено тяло, бе успяла да привлече вниманието му.

— И двамата обичаме спорта — каза Пайпър, сякаш това обясняваше всичко.

— И аз харесвам спорта — отбеляза с тъжен копнеж момичето, на име Сиера.

— Аз пък си мислех, че ще е вълнуващо да съм с истински принц — включи се в разговора красивата пуерториканка, — но се оказа доста скучно.

— Той не може да го вдигне, без да гледа порно — прошепна наскоро дипломиралата се от гимназията, единствената брюнетка в компанията.

Пайпър не желаеше да слуша подробности от противния сексуален живот на принца, затова реши да опипа почвата.

— Куп, изглежда, го харесва — излъга безсрамно тя. — Той дори му подари пръстена си на Суперкупата.

Наскоро дипломиралата се хубавица завъртя очи.

— Знаем. Той постоянно се хвали с това.

— Наистина ли? — Дали това означаваше, че принцът още не е открил измамата? Пайпър се престори, че намества слънчевите си очила. — Но той не го носи. Предполагам, че му е прекалено тежък.

Момичето сви рамене.

— Ръцете му са малки — отбеляза Сиера.

— Всичко му е малко — уточни другата блондинка.

Те се засмяха като куртизанки, врели и кипели в професията.

— Той ми го сложи на палеца на крака — сподели Сиера. — Миналата нощ.

— Сигурно е паснал много по-добре, отколкото върху кльощавия му пръст — изказа предположение брюнетката.

— Той ми каза, че ще го даде да го стеснят — прозина се Сиера. — Като че ли ми пука.

Пайпър се престори, че намества презрамките на банския си. И така, принцът не знаеше, че пръстенът е фалшив. Но бижутерът щеше да разбере веднага щом го види и със сигурност щеше да го уведоми.

Момичетата отново потънаха в мълчание, а Пайпър се опита да събере мислите си. Ако принцът мислеше, че пръстенът е истински, не би могъл да е този, който заплашваше Куп. Но фалшивият пръстен представляваше тиктакаща бомба. Куп трябваше да подкупи принца с нещо друго, но не. Купър Греъм вярваше, че е непобедим.

Тя се надигна от шезлонга. Уви импровизирания саронг около талията си и се отправи към мъжете. Достави си удоволствието да прекъсне лекцията на принца за това, как един куотърбек може да издъни играта, като гледа само в уайд рисийвъра — грешка, която Куп безспорно не бе допускал още от гимназията.

Куп бе надянал непроницаемото си изражение. Почти непроницаемото.

Тя го докосна по рамото.

— Ще отида да се възползвам от фитнес залата. Ще се видим по-късно.

Той я изгледа подозрително, но след като току-що му бяха сервирали обяда, не можеше лесно да измисли извинение, за да отиде с нея.

Веднага щом се скри от погледите им, Пайпър подмина фитнес залата и се запрокрадва нагоре по стълбите. На горната площадка се натъкна на униформен член на екипажа. Тя се усмихна — още един гост, разглеждащ яхтата.

— Завиждам ви, че работите тук. Всичко е толкова красиво.

— Да, госпожо.

— Наистина ли има нощен клуб на яхтата? Направо удивително. Бих искала да го видя.

— Намира се на третата палуба. Ще ви покажа асансьора.

— О, не, мога и сама да го намеря. Искам първо да видя салона. Кой знае дали ще имам възможността отново да посетя такъв прекрасен кораб?

— Както желаете. — Той посочи към кърмата.

В главния салон друг член на екипажа чистеше с прахосмукачка най-грамадния персийски килим, който Пайпър някога бе виждала, проваляйки шанса й да се промъкне по главното стълбище до личните покои на принца на най-горната палуба. Мъжът изключи прахосмукачката и кимна учтиво. Пайпър се впусна в многословно бърборене колко фантастичен е корабът, изказа предположение колко ли струва и най-накрая се отправи към асансьора. Нямаше бутон за най-горната палуба, затова тя натисна този за третия етаж.

Когато вратите на асансьора се отвориха, Пайпър се озова в триъгълно помещение с малък дансинг, диско топка, висяща от тавана, и изглед към океана. Вратата отстрани на бара я изведе в по-дълъг коридор, където откри служебна врата и стълба, свързваща палубите с помещенията за екипажа.

Когато стъпи върху първото стъпало, чу някой да се изкачва по стълбата отдолу. Пайпър хукна нагоре, движейки се колкото може по-безшумно, и се вмъкна в коридора за служебните помещения на четвъртата палуба, който, слава богу, се оказа празен.

Вратата в дъното я отведе в малка кухня. Тя я прекоси и попадна в трапезарията, а след това в стая, по-голямата част от която се заемаше от гигантски телевизионен екран. Зад гърба й се разнесоха гласове. Тя се шмугна през най-близката врата и се озова в спалнята на принца.

Обзавеждането беше смехотворно претрупано, но огледалото на тавана над леглото можеше да секне всякакво веселие. Зад нея гласовете приближаваха. Говореха на неразбираем за нея език. Пайпър се напъха в нещо, което се надяваше да е дрешник.

Оказа се малка ниша, съдържаща рафтове с обувки. Тя се спотаи в малкото пространство между рафтовете и вратата. Мракът беше толкова гъст, че можеше да я обхване пристъп на клаустрофобия и миришеше прекалено силно на мускус, кожа и нещо доста сладникаво.

Гласовете вече бяха в спалнята. Ръбовете на рафтовете се забиваха в гърба й. Ако отвореха вратата на дрешника, щяха веднага да я видят, а ако това се случеше, можеше да свърши като труп в океана.

Куп щеше да откачи.

Куп отказа пурата, която Амушир му предложи. Къде, по дяволите, се беше дянала Пайпър? Не беше във фитнес залата, това бе сигурно. Тренировките й включваха само няколко неохотни лицеви опори и приклякванията.

Това пътуване беше колосална загуба на време. Амушир най-безсрамно се хвалеше каква страхотна сделка бе направил, разменяйки незначителна слугиня за пръстен на Суперкупата. Каквито и други гадории да бе сторил Амушир, той не преследваше Куп.

Принцът извади пура от инкрустираната със скъпоценни камъни кутия на масата и посочи директно към трите жени край басейна, сякаш бяха неодушевени предмети.

— Чувствай се свободен да се позабавляваш, приятелю. Те не са толкова млади, както може би ги предпочиташ, но са доста отзивчиви.

Куп едва се сдържа да не избухне. Момичетата не изглеждаха на повече от осемнайсет. Но колкото и да го сърбяха ръцете да ступа здравата този паразит, трябваше веднъж завинаги да го заличи от живота си, иначе Пайп нямаше да го остави на мира заради онзи пръстен.

— Боя се, че ми е минало времето за разюздани подвизи — отвърна той. — Скоро ще бъда женен мъж.

— Ама и вие, американците — изрече с високомерен присмех Амушир, — толкова сте провинциални.

— Говорите като моя приятел Пит. Нищо не може да накара този тип да улегне. И не смята, че и другите трябва да го правят.

— За повечето от нас това не е възможно — заяви принцът, изпускайки тънка струйка дим.

Куп изпита съжаление към съпругите на Амушир.

— Аха, Пит е голям чешит, с труден характер. Предполагам, може да се каже, че всъщност е наемник.

— Наемник? — живна принцът.

— Той се е сражавал в Африка, Средния изток. Само един бог знае къде още. Истински талант е с експлозивите. Колкото е по-голяма целта, толкова по-добре. — Куп се наклони към домакина си. — Знаете ли, че веднъж вдигна във въздуха яхта с този размер направо в Аденския залив? — Насили се да се засмее. — Това е мъж, когото е добре да имаш за приятел. Ако някой някога се опита да ми погоди

номер, Пит ще се погрижи за него, дори още преди аз да съм се усетил. Пичът е луд, но изключително лоялен.

Докато Амушир слушаше. Куп се впусна във възхвала на разрушителните умения на несъществуващия Пит, ведно с безкрайната му вярност към приятелите. Амушир не беше от тези, които разбират от намеци, и Куп доста се увлече в измислиците за злодействата на верния Пит. Искаше да е сигурен, че принцът ще си спомни този разговор, когато открие, че Куп му е пробутал фалшив пръстен. Когато реши, че достатъчно е раздухал качествата на страховития Пит, той бутна стола си назад.

— А сега, ако ме извините, ще отида да се уверя, че годеницата ми не се е изгубила.

Принцът не остана много доволен, че се лишава от компанията на Куп, но гостът му бе свършил работата си и не го беше грижа. Кимна към жените, излегнати върху шезлонгите, тъкмо когато Пайпър се появи. Страните й бяха поруменели и дишаше по-учестено от обикновено. Това никак не му хареса.

— Ето те и теб, скъпа. — Той извади мобилния си и изпрати бърз есемес на собственика на моторницата. — Виждам, че се забавляваш страхотно, но скоро ще трябва да тръгваме.

— Налага ли се? — Превзетият хленч, с който го изрече, му подсказа, че тя не по-малко от него изгаряше от нетърпение час по-скоро да се махне от тази яхта, гъмжаща от тъпаци.

— Имаме среща с нашия сватбен агент — отвърна той. — Забрави ли?

Тя не трепна, с изключение на лекото присвиване на очите й.

— Ако питаш мен, може просто да отскочим да се разпишем в кметството. Ти си този, който иска розови гълъби и момичета, ръсещи цветя.

Той не можа да сдържи усмивката си. Общуването с Амушир щеше да му стигне за цял живот, затова я повлече към басейна, където възнамеряваше да чакат идването на моторницата.

Когато бяха в моторницата, не можеха да разговарят, но веднага щом пристигнаха пред „Сетай“, Пайп се опита да се измъкне.

— Имам нужда малко да се раздвижа. Ще се поразходя на плажа. По-късно ще се видим. — Отдръпна се от него, а роклята й прошумоля около бедрата.

Куп я сграбчи за ръката, преди тя да стигне до тротоара.

— Една разходка звучи чудесно. Ще дойда с теб.

— Няма нужда — заяви тя жизнерадостно. — Защо не се обадиш на някой от приятелите ти?

— А защо да им се обаждам?

— Хубаво. И без това не ми се разхожда особено.

— Добре, защото никъде няма да ходиш. — Куп я поведе към хотела, но на път към асансьора смени посоката. Озовяха ли се близо до леглото, тя щеше да го накара да забрави за всякакви разговори, затова я подкара към кята за сядане на хотела.

Вътрешният двор на хотела в азиатски стил представляваше оазис от лукс и покой, ухаещ на лимонова трева, с ниски канапета, които сякаш се носеха по спокойните плитки води на централния басейн. С изключение на лъскавите листа на палмите и единствения портокал, поставен в средата на всяка от страничните маси, мястото беше издържано във всички нюанси на сивото, от пепелно до перлено. Единствените звуци бяха тихите далечни гласове и успокояващият ромон на водата, ала дори заобикалящото ги спокойствие не бе в състояние да убеди Пайпър, че разговорът ще протече добре.

Куп се разположи до нея на едно от канапетата.

— Имайки предвид колко безполезно беше това пътуване, не разбирам какво се опитваш да избегнеш, затова изплюй камъчето. Какво криеш от мен?

— Не беше напълно безполезно — отвърна тя предпазливо. — Изключихме още един заподозрян. След като принцът продължава да се хвали с твоя пръстен, той няма мотив да те напада.

— И въпреки това ти изчезна.

— Исках да огледам наоколо.

— И кое по-точно да огледаш?

Тя беше направила това, което бе необходимо, но той нямаше да го оцени по този начин, затова я гложделе лошо предчувствие.

— Спалнята на Амушир. От нея ме побиха тръпки.

Вниманието му изведнъж се изостри.

— Била си в спалнята му? Където всеки можеше да те сгащи?

Тя сви рамене. Когато се измъкна от онзи клаустрофобичен килер за обувки, целият й гръб беше набразден от рафтовете. За щастие, бе открила това, което търсеше, преди да се върне някой от членовете на екипажа.

— В онази стая има няколко отвратителни неща.

— Престани да го увърташ.

Пайпър бръкна в торбата си и извади шала на бели и черни ивици, който бе използвала като саронг. Куп я наблюдаваше, докато тя внимателно го разгръщаше. Вътре беше копието на пръстена му.

Той рязко се изправи.

— Какво прави това у теб?

Дворът вече не изглеждаше толкова умиротворен и спокоен, но тя си напомни, че бе направила това, което беше нужно.

— Едно от момичетата ми каза, че смятал да даде пръстена за стесняване, за да става на пръста му. Всеки бижутер тутакси ще разбере, че пръстенът е фалшив, и ще го уведоми. Затова го взех. Амушир може и да е невестулка, но е невестулка с огромно богатство, а ти не можеш да си позволиш този дамоклев меч да виси над главата ти до края на живота.

Той я зяпаше слисано, сякаш бе дошла от друга планета.

— Откраднала си пръстена?

— Налагаше се.

Куп изглеждаше по-скоро ужасен, отколкото ядосан.

— Нали разбираш, че ако този тип не се досети, че ти си виновна за кражбата, ще обвини едно от онези момичета или някой от екипажа? Имаш ли представа какво може да ги сполети?

— Той нищо няма да направи.

— Няма откъде да знаеш.

— Знам. — Пайпър се застави да срещне погледа му. — Аз… оставих заместител.

— Не те разбирам.

— Истинският пръстен — изтърси тя.

Куп наклони глава.

— Не би могла. Истинският пръстен се намира в сейфа в спалнята ми.

Тя не каза нищо. Само седеше там и го чакаше да се досети.

— Пайпър… — Гласът му беше бавен, като цунами, неумолимо приближаващо към брега.

— Трябваше да сложа край на това. Принцът трябваше да бъде неутрализиран.

— Значи ти…

Младата жена пое дълбоко дъх.

— Взех копието и му дадох оригинала.

Цунамито връхлетя брега.

— Ти си разбила сейфа ми!

— Не и в буквалния смисъл. — Дюк я бе запознал с почти всички ключалки на света, беше й показал как работи превключвателят, как се завърта гърбичният механизъм, начините за налучкване на цифровите комбинации. Тя бе отпразнувала петнайсетия си рожден ден, като отключи неговия сейф, но отварянето на сейфа на Куп беше фасулска работа: малко прилагане на метода с проби и грешки. Кодът му се оказа комбинация от номерата му в гимназията, колежа и номера на футболната му фланелка. Тя бе отворила сейфа, преди той да приготви кафето. — Комбинацията ти беше много лесна — додаде Пайпър.

— Проникнала си в сейфа ми и си откраднала пръстена ми на Суперкупата! — Удивлението му отекваше във всяка дума. — След това си го занесла на яхтата на онова копеле, промъкнала си се в спалнята му и си заменила копието с оригинала?

— Ти и без това никога не го носиш. — С всяка изминала секунда Пайпър все повече се съмняваше в разумността на постъпката си. — Ще оправя нещата, Куп. Не знам как ще го сторя, но ще го направя. Това трябваше да спре, за твое собствено добро.

— Аз вече уредих въпроса! — Той се изстреля от канапето, направи една крачка, сетне отново пристъпи заплашително към нея. — Докато ти се промъкваше тайно в чужди спални, аз неутрализирах кучия син! И го постигнах, без да му връчвам пръстена си!

— Какво искаш да кажеш с това, че си го неутрализирал?

Куп й разказа. Направо плюеше думите. Разказа й за несъществуващия си приятел наемник и завоалираната заплаха, която бе отправил. С всяка изречена дума побесняваше все повече.

— Толкова далеч си престъпила границата, че си се озовала в друга вселена.

— Куп, аз…

Той се наведе към нея. На сантиметри от лицето й.

— Нямаш представа през какво съм преминал, за да спечеля онзи пръстен. Тренировки, по две на ден. Операции. Гледане на видеозаписи от мачове в четири сутринта, преди всички други. Бях на терена преди треньорите. Дори зубрих шибаната *термодинамика*!

— Аз не исках…

— Спечелил съм онзи пръстен с кръв и ум и повече болка, отколкото можеш да си представиш. — Дивата ярост, която той изливаше, го беше направила легенда, но Пайпър никога не бе очаквала, че ще се стовари върху нея. — Играл съм при близо четиридесетградусова жега и при такъв студ, че ръцете ми се вкочаняваха. Знаеш ли какво е да разгряваш, когато е толкова студено? Подлагал съм ръцете си под ледена струя, държал съм ги там само за да свикна със студа. И се усмихвах, докато го правех. И знаеш ли защо? Защото исках да спечеля. Защото исках животът ми да има стойност.

Тя се изправи на крака, сърцето й бе заседнало в гърлото.

— Аз…

Куп изхвърча от двора, зарязвайки я сама насред спокойния оазис, ухаещ на портокали и лимонова трева.

---

[1] Латиноамерикански пирожки с различен пълнеж. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — dirt на английски означава „земя, пръст, прах, мръсотия“. — Б.пр. ↑

17

Питиетата в спортния бар бяха евтини, туристите — малобройни, а местните не се интересуваха от жената, седнала в ъгъла и втренчила се невиждащо във футболния мач върху телевизионния екран, който се играеше някъде по света. Беше два сутринта. Няколко мъже я приближиха, но Пайпър ги бе изгледала с такива празни очи, че те бързо я оставиха сама.

Тя беше достигнала дъното и сега правеше това, което всички нещастни детективи правеха, когато се издънят. Напиваше се.

Никога не биваше да взема пръстена му. И нямаше да го направи, ако беше достатъчно умна, за да измисли друг план. Но тя не беше достатъчно умна — не и толкова, колкото Куп. Страхотен детектив се извъди, няма що. И ето я сега, седнала в бара, давейки глупостта и некадърността си в алкохол.

Пресуши и третата си чаша. Поръча четвърта. Наливаше се с коктейл олд фешън, без черешка, без резенче портокал, само чист бърбън с двойна доза битер.

Дюк Дъв никога не би направил нещо толкова малоумно. Но Дюк беше професионалист, докато тя си оставаше аматьор.

Новото й питие пристигна. За миг се замисли, че започва да вижда двойно, но въпреки това отпи от течността. Ледените кубчета изтракаха в чашата, когато столът до нея изскърца върху дървения под. Тя не вдигна глава.

— Изчезвай.

Позната ръка — позната ръка, без пръстен — тръшна бутилка бира „Сам Адамс“ върху масата. Още една грешка от нейна страна — да попита портиера на хотела къде се намира най-близкият евтин бар.

Пайпър се втренчи във футболния мач.

— Аз не съм отборен играч — рече накрая, съвсем леко заваляйки думите.

— Вече забелязах. — От думите лъхаше враждебност.

Върху чашата й се мъдреше ярко петно от червило, което не беше нейно. Тя отпи от другата страна.

— Не знам как да бъда такъв.

— Ти си сама срещу света, така ли?

— Винаги е било така. — Пайпър пъхна показалец в питието и разбърка ледените кубчета. — Днес яко сгафих.

— Тотално.

— Не си търся извинение, ако т’ва си мислиш. Направих нещо глупаво, защото не ми хрумна нищо по-добро. Ще намеря начин да ти се реванширам.

Той задраска с нокътя на палеца си по етикета на бутилката, раздирайки го надве.

— Ти сама го каза. Не си отборен играч.

Пайпър не можеше да издържа повече и се надигна, за да отиде до тоалетната. Когато се олюля, той улови ръката й и я бутна отново да седне на стола.

— Не бъди мил с мен — избухна. — Аз се издъних и го зная.

— Аха, издъни се. — Челюстта му се стегна, както когато беше ядосан. — Ето кое е най-важното, за да бъдеш лидер: да разбереш, че може би невинаги знаеш кое е най-доброто за отбора.

— Точно в момента знам единствено, че имам клиент, или по-точно имах, който е заплашван, а аз нямам представа от кого.

Това не беше най-страхотният начин да си запази работата — работа, която тя не заслужаваше — и той не се впусна да я разубеждава. Вместо това бутна назад стола си.

— Връщаш се в хотела.

Той трябваше да се отърве от нея. Куп знаеше как да вземе решение, след като прецени всички възможности и пречки, и ходом да начертае нова стратегия на играта, но Пайп бе захвърлила целия предварителен план на боклука, а това означаваше, че тя беше вън от играта.

Колелата на „Боинг-747“ докоснаха асфалта на пистата на летище „О’Хеър“, но тя не се събуди. Тя беше импулсивна, но не беше глупава и трябваше да предвиди реакцията му — трябваше да знае, че той не може да я задържи при себе си. В живота му нямаше място за

синеоки безразсъдни детективки, които действаха необмислено винаги когато им скимнеше.

При все това, въпреки че не можеше да се осланя на преценката й, той й вярваше, както никому другиму досега. Никой, с когото бе работил до момента, не се бе грижил толкова за неговото добруване. Разбира се, съотборниците и треньорите му бяха загрижени, но те имаха задни мотиви. От друга страна, Пайпър щеше да го защитава по своя си изчанчен начин, дори да не й плащаше и пукната пара. Защото така беше устроена. Вярна докрай. И тъкмо дотам бяха стигнали. До края.

Самолетът спря до изхода и тя се размърда. Това, че беше неин любовник, още повече усложняваше положението. Куп знаеше, че авантюрата им е грешка, но въпреки това се беше впуснал презглава в нея. Сега трябваше да прекъснат отношенията си и да я уволни.

И преди беше вземал трудни решения, но никога толкова тежки като това.

* * *

КАКВО Е ПОЛАЗИЛО КУПЪР ГРЕЪМ?

Хлебарки! Хиляди гадинки са плъзнали из „Спирала“ — новия нощен клуб на бившия куотърбек на „Старс“. „Те са навсякъде — осведоми ни доверен източник, желаещ да остане анонимен. — Никога не съм виждал подобно нещо!“

Клубът ще остане затворен, докато унищожителите се опитват да премахнат вредителите, но дали клиентите ще се завърнат, е доста спорно. Може би „Спирала“ ще се преименува на „Спиралата на смъртта“?

Новината беше навсякъде в интернет. Пайпър седеше зад бюрото в офиса си, заровила пулсиращата си глава в шепи. Смътно помнеше, че миналата нощ се бе строполила върху дивана в хотелската стая, ала

съвсем ясно си спомняше напрежението помежду им на път за летището. Двамата почти не си проговориха.

Искаше й се той да я бе уволнил още докато бяха в самолета, за да приключат с това, но той не го бе направил. Тъй като бяха любовници, щеше да го стори по-деликатно. Навярно щеше да й каже, че може да остане известно време в апартамента. И със сигурност щеше да й даде щедро обезщетение. Повдигаше й се само при мисълта за великодушието му.

Младата жена се плесна по бузата — много лоша идея, имайки предвид ужасния й махмурлук. Докато той не я уволнеше, тя имаше работа и щеше да продължи да я върши до горчивия край. Дължеше му това, дори повече.

Онлайн клеветите, нападението, срязването на гумите и дронът. Не се връзваха. И кой се беше обадил на имиграционните — и дали това изобщо имаше връзка с всичко останало? Колкото до хлебарките… Тони беше казал на служителите на „Спирала“, че клубът ще бъде затворен за поправка на климатичната инсталация, така че сведенията за нашествието на хлебарките не бяха изтекли от персонала. Куп беше преместил Кара и Джейда в хотел, докато не преминеше действието на дезинфекционния препарат. Те знаеха истината, но знаеха и как да си държат устите затворени. Някой от фирмата за унищожение на вредители лесно би могъл да се раздрънка, но Пайпър смяташе, че е много по-вероятно този, който е пуснал хлебарките, да е раздухал историята.

Тя беше стигнала до задънена улица и нямаше представа накъде да поеме, освен да се увери, че клубът ще разполага с по-надеждна система за видео наблюдение. Обади се на Тони, за да поговорят по въпроса. Ако това се беше случило миналата седмица, тя щеше да говори директно с Куп, но не беше.

Остатъкът от съботата и неделята минаха без обаждане от Куп. Тя не можеше да се върне в апартамента, докато продължаваше действието на препаратите, така че се налагаше да спи на дивана в офиса си не само защото не желаеше да притеснява Джен или Амбър, но и защото беше твърде потисната, за да бъде сред хора.

Благодарение на листовките, които беше разлепила, в понеделник й се обади една подозрителна съпруга и на следващия ден Пайпър имаше неприятната задача да потвърди съмненията на жената.

Дюк беше прав. Щом една съпруга е решила да наеме детектив, значи тя вече знае истината.

Да помага на другите, би трябвало да е частично лекарство за депресията, затова тя се опита да помогне на някого, чиито инициали не бяха К. Г. Замисли се за проблемите на Джен с Тъпия задник и няколко часа се порови из тъмните кътчета в интернет, ала не откри нищо интересно.

Настъпи срядата и се обади собственикът на фирма за почистване на климатични инсталации. Бил чул, че Пайпър е много добра в разобличаването на некадърни служители, твърдящи, че са се контузили по време на работа, но всъщност са изпечени лъжци. Типът не й вдъхна доверие по телефона, но тя все пак отиде до Роджърс Парк, за да се срещне с него. По обратния път й се обади Тони и й съобщи, че клубът отваря същата вечер и иска тя да е на линия.

— Ти говори ли с Куп за това? — попита го Пайпър.

— За кое?

— За връщането ми в клуба.

— И защо да не се връщаш?

— Няма значение. Аз ще говоря с него.

Същата вечер тя откри Куп в офиса му в „Спирала“. Не виждаше смисъл да се преоблича в работните си дрехи за клуба, затова беше по дънки и торбест сребристосив пуловер, като един вид защитна броня.

Той седеше зад бюрото, скръстил глезени върху плота, лениво подхвърляйки в ръце топка за софтбол. Всички светлини бяха угасени, с изключение на лампата върху бюрото, хвърляща сянка върху лицето му. Когато тя влезе, той вдигна глава, сетне отново насочи вниманието си към топката.

Пайпър събра цялата си смелост.

— Престани да се държиш като страхливец и приключвай с това. Знаеш, че трябва да ме уволниш, и ще ти бъда благодарна, ако го направиш сега, за да не се пека повече на бавен огън.

Куп прехвърли топката от дясната в лявата си ръка.

Тя вкопчи пръсти в маншетите на пуловера си.

— Знам, че е прекалено да те моля за това, но бих искала да остана още малко в апартамента. Обещавам, че изобщо няма да ме

виждаш.

Той отново подхвърли топката.

— Ще предам файловете си на този, когото наемеш на мое място — продължи Пайпър. — И е по-добре наистина да побързаш, Куп, защото тази история не е приключила.

Възнамеряваше да продължи да рови по случая дори и след като той я уволнеше. Дължеше му отговори. И пръстена на Суперкупата…

Той спусна крака на пода, но каквото и да се канеше да каже, беше прекъснато от нахлуването на Джейда в офиса, този път без пластмасовия пистолет.

— Мама претърпя злополука! — изкрещя тя. — В болницата е!

Куп се изстреля от бюрото.

— Къде е тя? Какво се е случило?

— Не знам — разхлипа се Джейда. — Обади ми се сестрата от Спешното. Ами ако тя умре?

Куп грабна якето си.

— Да вървим.

Взеха сонатата й, защото Куп бе дал на някого аудито си за вечерта. На Кара.

Откриха я с интравенозна система и прикачена към монитор. Къдравата й тъмна коса се бе разпиляла като килната корона около превръзката на главата, лявата й китка и ръката също бяха превързани. Двама полицаи стояха отстрани до леглото й.

Джейда изтича при майка си. Кара потръпна от болка, когато привлече дъщеря си към гърдите си.

— Всичко е наред, бебче, всичко е наред. — Над главата на Джейда Кара видя Куп и лицето й се сгърчи. — Потроших колата ти, Куп. И то след всичко, което направи за мен.

— Не се тревожи за колата — успокои я Куп. — Важното е ти да си добре.

Кара зарови пръсти в косата на Джейда.

— Изобщо не биваше да я вземам. Мислех, че съм много внимателна.

— Колите са заменяеми — махна с ръка Куп, — но не и ти.

Полицаите правеха всичко по силите си, за да запазят професионално самообладание в присъствието на Купър Греъм в стаята. По-високият от двамата се извърна към него.

— Жената каза, че сте й позволили да вземе вашата кола.

Куп кимна.

— Нейната не искаше да запали, а вечерта щях да бъда в клуба, затова не се нуждаех от аудито.

— Моят професор покани неколцина студенти от курса в дома си в Уодхърст — обясни Кара, — а на мен наистина много ми се ходеше. Ако си бях останала у дома… — Погледна отново към Куп. — Извинявай.

— Повече никакви извинения. Нали за това имам застраховка.

— Разкажете ни отново какво си спомняте — намеси се вторият полицай.

— Пътят беше тъмен и нямаше голямо движение. — Кара се извърна към Купър. — Не съм карала с превишена скорост. Кълна се.

— Виждал съм те как шофираш — насили се да се усмихне Куп. — Вярвам ти.

— Видях светлини на фарове зад мен, но не обърнах особено внимание. Всичко се случи толкова бързо. Светлините приближиха и аз намалих, за да ме задмине колата. Той ме изпревари и… Сигурно е угасил фаровете си, защото всичко потъна в мрак. Колата му кривна и удари аудито отстрани. Беше силен удар. Аз… изгубих контрол. Колата поднесе и аз се ударих в нещо. В какво съм се ударила?

— В електрически стълб — осведоми я по-високият полицай.

Ръката на Кара се стрелна към бузата й.

— Който и да ме е ударил, дори не спря, за да види дали съм добре.

Пайпър и Куп се спогледаха и Пайпър се приближи до леглото.

— Ти каза „той“. Успя ли да видиш шофьора?

— Не. Дори не съм сигурна, че беше мъж. Това е второстепенен път и нямаше много улични лампи. Беше прекалено тъмно, за да се види каквото и да било.

Пайпър погледна към Куп, който й метна предупредителен поглед да си държи устата затворена. Полицаите трябваше да узнаят за нападенията над него, но сега тя беше по-разумна, отколкото преди няколко дни, и смяташе първо да говори с него.

Полицаите продължиха да разпитват Кара, но освен смътното описание, че колата била голяма — може би дори пикап — тя не знаеше нищо повече.

Щяха да я задържат в болницата до следващия ден и Пайпър й каза, че тази вечер ще спи в техния апартамент, за да не остава Джейда сама.

Куп трябваше да се върне в клуба за отварянето му след историята с хлебарките и Пайпър го последва в коридора. Звъненето на болничните звънци, бибипкането на мониторите, миризмата на антисептици и болест пробудиха спомена за онези ужасни седмици, преди Дюк да умре.

— Утре те искам в клуба — заяви Куп.

Тя се отърси от спомените.

— Аз… още ли съм на работа?

— Ти си единственият бодигард жена, който имам — рече той мрачно.

Тя не питаше за това и той го знаеше. Избегна ловко една количка с храна.

— Ще последвам съвета ти да бъда отборен играч — заяви с твърда нотка в гласа.

Куп се насочи към асансьора.

— Радвам се да го чуя.

— Давам ти шанс да ми кажеш защо не биваше да говоря с полицаите за нападенията над теб, преди да го направя.

Той тикна пръст в бутона на асансьора.

— Това ми звучи по-скоро като ултиматум, отколкото като готовност да бъдеш отборен играч.

— Стъпка по стъпка.

Той си пое дълбоко дъх.

— Имах достатъчно злепоставяща публичност с нашествието на хлебарките. Не искам и това да е по всички челни страници на вестниците.

— Разбирам. Но аудито е с тъмни стъкла. Шосето също е било тъмно. И двамата знаем, че ти си бил мишената тази нощ.

Той стисна челюсти.

— Трябваше да го предвидя. Вместо това й дадох да ползва колата ми. Ако бях помислил малко… — Вратите на асансьора се

отвориха. — Не замесвай полицията. Това е заповед.

Вратите се плъзнаха безшумно между тях.

На следващата сутрин Пайпър закара Джейда на училище, после се обади на Ерик. Той все още не беше схванал, че тя няма желание да се среща с него, и се съгласи да я отведе до паркинга, където бяха откарали аудито на буксир. Докато снимаше следите от черна боя, оставени от мистериозното превозно средство, Пайпър беше наясно, че инцидентът с Кара беше причината Куп да не я уволни. Всъщност не знаеше дали той не възнамеряваше да я държи на работа само като охранител. Не че това имаше някакво значение. Сега нищо не можеше да я накара да се откаже от по-нататъшно разследване.

Ерик подпря лакът върху незасегнатия покрив на аудито, утринното слънце се отрази от слънчевите му очила тип „авиатор“.

— На „Кларк“ има един нов италиански ресторант, който ми харесва. Какво ще кажеш да отскочим до там?

Той беше добър човек и заслужаваше да е честна с него.

— Не мога да излизам с теб, Ерик.

— Леле…

— Аз съм идиотка, ясно ли е? Вместо да съм привлечена от стабилен, прекрасен мъж като теб, аз се забърках с… — *Стабилен, прекрасен мъж като Купър Греъм…* — … с някого другиго. Всичко приключи, но се нуждая от малко време. Както казах, аз съм идиотка.

Той присви очи срещу утринното слънце.

— Купър Греъм. Знаех си.

Тя преглътна.

— Ти сериозно ли мислиш, че той ще се заинтересува от мен?

— Защо не?

Сега не му беше времето да се впуска в обяснения, че мъжете са привлечени от нея само защото тя е от тяхната порода.

— Ще те запозная с някого другиго.

Насъбраха се твърде много удари по мъжкото му его.

— Нямам нужда някой да ме запознава с жени.

— Включително и с Дженифър Маклийш, любимата метеороложка на Чикаго?

— Познаваш ли я?

— Аха. — Щеше да се наложи да убеждава Джен, но двамата можеха да си паснат. — Обаче ние с теб можем от време на време да си помагаме. Не си ли съгласен?

— И как по-точно?

Надяваше се, че правилно е разгадала амбициозния му характер.

— Аз съм обикновена гражданка. Мога напълно законно да посещавам места, недостъпни за един полицай, а това някой ден може да ти бъде полезно.

Той я слушаше внимателно.

— Може би.

— Бих искала да мога от време на време да ти се обаждам. Например този инцидент… Притеснявам се за Куп.

Ерик не беше само хубавец. Имаше и мозък.

— Смяташ, че който е направил това, е целял да нарани Куп?

— Изчаквам, докато събера повече факти, преди да направя окончателно заключение. — Нямаше намерение да изчаква много дълго.

— Интересно. — Той пъхна палец в колана си. — Що се отнася до онази среща с Дженифър Маклийш…

Бившият служител от фирмата за почистване на климатични инсталации, когото Пайпър трябваше да разследва, живееше с приятелката си и малкото им бебе в дома на нейните родители. Пайпър проследи семейството до ресторанта от веригата „Браунс Чикън“, но когато влязоха вътре, тя започна да се притеснява за Куп. В момента според неговия график трябваше да е във фитнес залата. График, който дори малоумник вече щеше да е научил. Тревогата й надделя и тя се върна забързано в колата.

Теслата му беше на паркинга пред залата. Тя извади от багажника счупената бебешка количка, която някой бе зарязал до тротоара, и въпреки раздрънканите й колела, я затика по отсрещната страна на улицата. Когато Куп излезе, Пайпър наблюдаваше отражението му върху витрината на музикалния магазин. Номерът с количката имаше ефект и той не й обърна внимание.

Тя го проследи до дома на Хийт, без да й пука дали я бе забелязал. След като той влезе вътре, където беше в безопасност,

Пайпър се върна при обекта си на разследване в Саут Сайд и откри семейството в близкия запуснат парк. Само майката разнасяше детето и играеше с него, но това можеше да бъде единствено доказателство, че обектът на Пайпър е нехаен баща. Въпреки това инстинктът й подсказваше, че раната на мъжа е истинска, и не след дълго, когато детето тупна на земята, той го вдигна, но после се хвана за гърба.

Както подозираше тя от самото начало, собственикът на фирмата за почистване на климатични инсталации беше гадняр, който никак не остана доволен от доклада й, нито от единствената снимка, която бе успяла да направи. Тя спокойно можеше да протака, възползвайки се от подозрителността му, но като печена бизнес дама — каквато тя не беше — Пайпър го убеди, че само ще си харчи напразно парите.

Няколко часа по-късно тя взе Кара от болницата и я закара в апартамента им, където приготви вечеря за всички. Два анкерпласта бяха заменили превръзката около главата, а ръката й беше само навехната, но не и счупена. Можеше да пострада много повече.

Докато вечеряха, Джейда разказа за домашното задание, което подготвяше за секс трафика на деца. Кара не остана особено доволна, като узна, че учебната програма в енорийското училище на дъщеря й включваше най-отблъскващата страна от уличния живот, но Джейда продължи да обяснява:

— Знаеш ли, че в Съединените щати има момичета, по-малки от мен, които…

Кара се протегна и отметна кичур коса от бузата на Джейда.

— Да не говорим за това по време на вечеря.

— Но, мамо… — Кафявите очи на Джейда блеснаха възмутено. — Някои от тези момичета са изнасилвани по няколко пъти на ден от различни възрастни мъже, но когато дойдат полицаите, арестуват тях за проституция. Момичета на моята възраст!

Пайпър беше чела за секс трафика на деца и намираше темата за толкова потискаща, че я бе изтикала в едно затънтено кътче на съзнанието си. Но като видя възмущението и гнева на това петнайсетгодишно момиче, се засрами от безразличието си.

Джейда спря да се храни.

— Те са жертви на ужасно сексуално насилие и е страшно несправедливо да ги арестуват. Смятаме да напишем писмо до Конгреса.

— Браво на вас! — похвали я Пайпър.

Кара стисна ръката на дъщеря си.

— Аз също ще напиша писмо.

След вечеря Пайпър се преоблече за работа. Боеше се да се върне в „Спирала“, страхуваше се от всичко, което щеше да я приближи до Куп и до уволнението й. Колкото и да го заслужаваше…

Клубът беше претъпкан. Куп и Тони се бяха постарали всячески да заличат лошата публичност заради нашествието на хлебарките — предлагаше се изобилие от висококачествени напитки, освен това се предвиждаше през цялата седмица да се изреди върволица от знаменитости: футболисти, актьори, красива кънтри певица.

Джоуна посрещна Пайпър с изръмжаване и яко потупване по гърба — човекоподобното му разбиране за маслинена клонка. В отговор тя го ръгна с лакът в корема, но мислено се поздрави, че не вложи повече сила, защото през цялата вечер поне по един охранител не се отделяше от Куп, от което той никак не беше доволен.

Диъдри Джос отново се появи, този път сама. Двамата с Куп изчезнаха. Когато измина половин час и той не се върна, Пайпър започна да се тревожи.

Първо провери малката уличка зад клуба. Както беше препоръчала, бяха инсталирани нови камери и теслата на Куп стоеше невредима. Той сигурно беше в офиса си. Ами ако Диъдри все още беше с него? Пайпър не можеше да си представи нещо по-лошо от това, да влезе и да ги завари заети с нещо, което подозираше, че те могат да правят, затова силно почука на вратата.

Куп изглеждаше ядосан, когато отвори вратата.

— Трябва ли ти нещо?

— Проверка за сигурност. Исках да се уверя, че наоколо няма някой, чието място не е тук.

— Пайпър ли е? — долетя гласът на Диъдри от стаята.

Куп отвори по-широко вратата. Зад него Пайпър видя Диъдри, застанала близо до дивана с грациозна стойка на балерина, косата й се стелеше в идеален водопад по раменете, обутите й в изящни сандали

стъпала бяха кръстосани в трета балетна позиция. Дори беше облечена в розова балетна рокля, падаща на меки дипли.

Диъдри беше точно от типа преуспели жени, които най-много привличаха Куп, и никак не беше трудно да си ги представи двамата женени. Между годишните заседания на борда Диъдри щеше да му роди три красиви деца, а през уикендите щеше да му приготвя засукани ястия. Пайпър се запита дали някой ден Куп ще се сети за кратката им свалка и ще се чуди как е могъл толкова да загуби разсъдъка си, че да се забърка с нея.

— Търсех възможност да поговоря с теб — рече Диъдри. — Влизай.

Пайпър неохотно се подчини.

— Според Ноа ти дължа извинение — подхвана Диъдри. — Той съвсем ясно ми заяви, че много съм затруднила живота ти, като не ти позволих да кажеш на Купър, че аз съм тази, която те е наела.

Името му е Куп — помисли си Пайпър, въпреки че си лепна усмивка на лицето.

— Нищо страшно не е станало.

— С изключение на моята заплаха да я съдя — вметна Куп.

— О, не! Не си го направил, нали? — Диъдри изглеждаше ужасена. — Съжалявам, Пайпър. Не знаех.

Тя беше толкова дяволски мила. И умна. И успяла.

Пайпър я ненавиждаше.

Диъдри отново насочи вниманието си към Куп.

— Налага се да ставам рано, затова трябва да се прибирам. Добре си поговорихме. — Тя протегна ръка, за да стисне неговата, ала всъщност искаше да го целуне дълго и страстно за довиждане. Или може би Пайпър си въобразяваше. Едно нещо знаеше със сигурност: Куп искрено харесваше Диъдри. И защо да не я харесва?

— Ще се погрижиш Диъдри да стигне безопасно до колата си, нали, Пайпър? — Той стисна ръката на гостенката си. — Моите извинения, Диъдри, но трябва да се връщам на работа.

Диъдри се усмихна.

— Едно от нещата у теб, на които най-много се възхищавам.

Ведно със стегнатия корем, усмивката му, тази невероятна уста… *Която аз вкусих, а ти не си.*

Тя придружи Диъдри от клуба до паркинга на отсрещната страна на улицата, където тя бе оставила беемвето си.

— Наистина не е нужно да ме изпращаш до колата — рече Диъдри.

— Хубаво е да глътна малко свеж въздух.

— Знаеш ли, че Ноа ти е станал голям почитател?

— Наистина ли?

Диъдри се спря и се усмихна.

— Ти си първата жена, към която проявява някакъв интерес след развода си.

Пайпър промърмори нещо неясно.

— Ще ти кажа като приятелка на приятелка… Той е много стабилен. Амбициозен. Не знам какво щях да правя без него след смъртта на Сам. Признавам, че понякога може да е прекалено настойчив, но може би не е зле да се съгласиш да те изведе на вечеря и да видиш дали ще си паснете.

— В момента наистина нямам никакво време за срещи.

Събеседницата й наклони глава.

— Заради Куп? Чух слух, че отношенията между двама ви са повече от професионални.

Пайпър не беше подготвена за това.

— Удивително е какви неща говорят хората.

— Вярно ли е?

— Ти май не си падаш по увъртанията?

— Не и след като изгубих съпруга си. Ужасен начин да научиш колко кратък може да бъде животът. — Тя премести малката си вечерна чантичка в другата ръка и зачака, вперила прям поглед в Пайпър. — Е?

Пайпър закрачи към беемвето.

— Мисля, че вече би трябвало да си научила, че никога не говоря за клиентите си.

— Уважавам това. — Ключалките на колата изщракаха. Диъдри отвори шофьорската врата и се извърна към Пайпър. — Но ако е истина… Аз много го харесвам и ще ти бъда сериозна конкурентка. — Не го каза гаднярски, а по-скоро като честно споделена информация. — А ако не е вярно, кажи му, че изобщо не съм капризна и съм фантастична жена.

Пайпър се засмя. Не знаеше дали от изненада, или защото й стана смешно. Знаеше само, че Диъдри Джос е почти непреодолима природна сила.

Диъдри потегли от паркинга. Пайпър прекоси улицата, за да се върне в клуба, едва избягвайки един лексус, чийто собственик си въобразяваше, че светът е негов. Хубаво беше да излее яда си върху някого, затова му показа среден пръст.

Следващият ден беше петък и клубът беше още по-претъпкан. Пайпър помогна на Ърни да изхвърли неколцина мъже, които се държаха неприлично, нареди на сервитьорите да усмирят една двойка, прекалено развихрила се на дансинга, и разтърва двама клиенти, които излязоха да се бият в задната уличка. Доказваше се като отличен охранител. Жалко, че не беше и толкова добър детектив.

Когато се прибра в апартамента, едва се държеше на краката си от умора. Съблече роклята, нахлузи тениската на „Беърс“ и изми зъбите си. Докато излизаше от банята, чу входната врата да се отваря. Надникна в дневната.

Куп имаше петна от грим върху ръкава на ризата си и червило отстрани на шията. Изглеждаше уморен, разрошен и раздразнен.

— Прекалено съм скапан, за да се прибирам у дома.

Тази нощ той почти не се бе спрял и тя знаеше колко е уморен, но не си позволи да се размекне.

— Не може да останеш тук.

— Разбира се, че може. Това е моят апартамент.

Куп започна да изпразва джобовете си върху плота, разделящ кухнята от всекидневната, и съдържанието им за миг я разсея: мобилен телефон, връзка ключове и опаковка от тампон, върху която беше надраскано нещо, вероятно телефонен номер.

Някой бе разлял питието си отгоре му и от него лъхаше на алкохол.

— Куп, говоря сериозно. Ние… приключихме. — Запъна се на последната дума, но трябваше да я изрече. Връзката им беше истинска катастрофа. — Любовниците трябва да са равностойни партньори, а ние не сме.

Той огледа нощното й облекло.

— Някога переш ли тази тениска?

— Често. Имам повече от една.

— Разбира се. — Куп съблече ризата си, изпълвайки стаята с уханието на десетина различни парфюма. Пайпър зърна още едно петно от червило от другата страна на шията му. Не беше лесно да си Купър Греъм.

Ако не бяха блъснали Кара на шосето, той щеше вече да я е уволнил. Навярно още не й се бе разминало.

— Чу ли ме?

— Ще си взема душ и си лягам. — Той се запъти към банята. — Гледай да не ми се нахвърляш.

18

Пайпър се нагласи в леглото, изгаси лампата и подпъхна завивката под себе си. Животът й беше пълна бъркотия. Спеше с шефа си, или вероятно бившия си шеф, който може би беше или не беше бившият й любовник, но тогава какво правеше той тук и защо тя изобщо му позволяваше да остане? Чувстваше се толкова нещастна, че за нищо нямаше смислен отговор. Нямаше финансова сигурност. На практика беше бездомна. И в единствения случай, който имаше значение, тя доказа, че е некадърен детектив.

Водата в банята спря, вратата изскърца и матракът хлътна. Тя се премести колкото можа по-далеч от него, ала той не направи опит да я докосне. Пайпър се почувства едновременно обидена и облекчена.

Събуди се по средата на изгарящ еротичен сън и почувства, че той е проникнал в нея. Беше влажна и отзивчива, тялото й потръпваше. Той я притискаше с цялата си тежест, сякаш все още беше полузаспал, и те приличаха повече на две животни, отколкото на човешки същества. Когато всичко свърши, двамата бяха напълно будни, не си проговориха, раздалечиха се един от друг и най-накрая заспаха сред хаоса на това, което се беше случило.

Когато се събуди на следващата сутрин, Куп беше сам и го измъчваше ужасен махмурлук. Закри очите си с ръка. За пръв път, откакто клубът беше отворен, той се беше напил. Всичко беше започнало няколко часа преди да затворят, когато изпи две питиета, после още две, след това още две, докато накрая усети, че не може да шофира. Той никога не си беше падал по алкохола, в младостта си предпочиташе да изпуши няколко цигари марихуана, а когато стана по-възрастен, му стигаха една-две бири. Но миналата вечер, докато наблюдаваше Пайпър да се движи из клуба, усети как всичко му се изплъзва.

Тя сякаш беше едновременно навсякъде — държеше под око гостите, сервитьорите и него. Беше се наложила над охранителите и един от тях постоянно бдеше над него. Беше по-лесно да не е постоянно нащрек, но възраженията му бяха по принцип. Само защото повече не участваше в играта, не означаваше, че не може да се грижи за себе си. Изръмжа на Джоуна да прибере момчетата си, но кучият син се страхуваше повече от нея, отколкото от него, и нищо не се промени.

Искаше му се да я изрита от този апартамент. Нуждаеше се от мястото за нощи като тази. Искаше си обратно живота такъв, какъвто беше, преди тя да нахлуе в него.

Нещо го жегна в стомаха, нещо, което се преструваше, че не забелязва. Същото нещо, което всеки ден все повече заплашваше да излезе на повърхността. При това без никаква причина. Той имаше всичко, което искаше. Пари. Слава. От години не се бе чувствал по-добре физически. Колкото до „Спирала“… Клубът беше претъпкан, откакто преди три вечери отново го бяха отворили. А черешката на тортата беше, че Диъдри го покани следващия понеделник да й гостува във фермата й. Игривият начин, по който бе отправила поканата, подсказваше, че чакането му беше към края си. Всичко беше точно както го искаше.

Въпреки това… Куп не беше щастлив.

И всичко беше заради Пайпър.

Тя имаше мечта — също като него. Една-единствена цел, която я караше всяка сутрин да става от леглото и я поддържаше през деня. Страст. Тогава защо той имаше чувството, че животът му се беше превърнал в забулено отражение на нейния?

Тя се появи на прага по дънки, с намръщена физиономия. Косата й беше още мокра, значи навярно си бе взела душ, въпреки че той не я беше чул. Спря се и го погледна.

— Повече не мога да продължавам така, Куп.

Той се надигна от възглавниците.

— Може ли първо да ме оставиш да се събудя?

— Не спя с мъж, който не ме уважава.

Това го вбеси.

— Кой е казал, че не те уважавам?

— Как би могъл, след начина, по който оплесках всичко?

— Дяволски си права, че го оплеска. — Куп скочи гол от леглото и влетя в банята, където завъртя докрай кранчето на душа. Мразеше да го притискат в ъгъла, а тъкмо това правеше тя.

Не можа да я уволни, защото й се доверяваше — не и за пръстена, това беше сигурно — но за живота си. Някак си тя се беше превърнала в солта, която придаваше вкус на всичко. Може би това обясняваше защо беше толкова нещастен.

Всичките му чисти дрехи бяха в офиса и той излезе, увит с кърпа около кръста. Тя, разбира се, го чакаше.

— Извинявам се — пророни.

— И би трябвало. Понякога си мисля, че живееш само за да ми утежняваш живота.

— Не се извинявам за това. Извинявам се, задето се опитах да проведа откровен разговор с теб, преди да си изпил кафето си. — Тя му подаде димяща чаша.

Докато Куп я поемаше от ръката й, осъзна, че тя се взира в нещо. В него. Или по-точно в гърдите му. Тя си падаше по гърдите му. А той беше само по кърпа около кръста. Отпи щедра глътка от чашата и я остави да се наслади на гледката.

Пайпър с мъка откъсна очи и ги насочи към лицето му.

— Не разбирам защо не ме уволни и никак не ми се нрави чувството, че може би ме държиш на работа, защото спя с теб.

Все едно му беше ударила плесница.

— Това са пълни глупости! За такъв ли мерзавец ме мислиш?

— Изобщо не мисля, че си мерзавец.

— Тогава защо каза това?

— Защото не мога да се сетя за никаква друга причина.

— А какво ще кажеш за ето тази? Ти си най-добрият охранител, който някога съм имал.

Още докато думите излизаха от устата му, той осъзна, че не биваше да ги казва. Тя се взря в него с безкрайно тъжно лице, после се обърна и тръгна към вратата.

Той я спря, докато вземаше голямата си торба, преди да излезе.

— Действително си такава, Пайп. Но не това е причината, за да не те уволня. — Горещото кафе се разля върху опакото на ръката му и той засмука опареното място. — Смятах да те уволня — призна той и остави чашата. — Ти направи голяма грешка и аз бях много ядосан. Но

работата е там, че… Ти си аутсайдер, който е готов да работи два пъти по-усърдно от всеки друг. А това са играчите, които най-много съм харесвал в моя отбор.

До този момент той не бе успял да го признае дори пред себе си, но сега, след като го изрече, се почувства много по-добре.

За миг очите й грейнаха, което му хареса, но сетне потъмняха, което не му хареса.

— Оценявам това — рече тя. — Но жестоката истина е, че от мига, в който ме нае, до сега не съм се приближила и на сантиметър до разрешаването на случая ти. И нямам никаква идея какво да правя.

— Ще намериш решение на проблема.

— Как можа да го кажеш?

— Защото точно това ще направиш.

Заради вярата на Куп в нея в гърлото й заседна буца с големината на футболна топка. През цялата седмица Пайпър я разнася със себе си. Не можеше да го разочарова. Не биваше. Но после се запита дали решителността да се докаже пред Куп беше по-различна от продължаващата и до днес битка да спечели одобрението на Дюк. Не, това беше различно. Необоснованият страх на Дюк заради безопасността й не му бе позволил да й даде шанса, за който тя копнееше — шанса, за който той я бе отгледал и възпитавал. За разлика от баща й, Куп й бе дал възможността, която Дюк й беше отказал, и тя не можеше да го разочарова.

В понеделник сутринта се озова в сградата, където се помещаваше централата на „Старс“ в окръг Дюпейдж. Логото на отбора — три пресичащи се златни звезди в небесносин кръг — беше гравирано върху стъклената стена на кабинета на пиара, опасваща главното фоайе. В осветени ниши, защитени с бронирано стъкло, бяха изложени най-ценните трофеи на отбора, а посетителите се разписваха край впечатляващото бюро на рецепцията, изработено от гранит с цвета на слонова кост, във формата на полумесец.

Тъй като футболният сезон беше в разгара си, в кабинета на пиара кипеше оживена дейност — телефоните звъняха, компютърните екрани блестяха, забързани хора влизаха и излизаха. Куп най-сетне й бе осигурил достъп до пощата му, която се преглеждаше и сортираше

от млада, напориста жена, агент по рекламата, гримирана с очна линия в стил „котешко око“. Тя я заведе до единственото празно бюро в помещението и й обясни процедурата.

— Ние се грижим за по-голямата част от пощата, която Куп получава от феновете си. Изпращаме по имейла картички с автографа му, отговаряме на най-често задаваните въпроси и имаме специален подаръчен комплект за хлапетата, които му пишат. Съгласуваме с агента му молбите за лична среща. Въпреки че се е оттеглил, той все още получава много писма от почитателите си.

— Има ли враждебни сред тях?

— Не много. Само по време на първия си сезон в „Старс“ получи няколко след два изгубени мача. „Върви си в Маями.“ Такива неща. Феновете не знаеха, че той играеше със счупен пръст.

— Ами жените?

— Изпращат бикини, голи снимки. Виждали сме всякакви неща. И като казвам всякакви, говоря съвсем сериозно. — Тя посочи към бюрото. — Действай. Не е нужно да бързаш и ми кажи, ако се нуждаеш от още нещо.

— Благодаря.

Пайпър се настани зад купчината листове — обикновени писма и разпечатки от имейли. Повечето бяха молби за автографи и снимки. Някои бяха наистина много мили. Хлапета, които го идолизираха. Фенове, следили кариерата му от самото начало. Едно писмо беше от мъж, изгубил сина си в автомобилна катастрофа и открил утеха за мъката си в спомените колко много синът му обожавал Куп. Пайпър го взе, защото реши, че Куп трябва лично да му отговори. Имаше и писма от родители на деца със спортни заложби, търсещи съвета му.

И от жени. Снимки, придружени с писма, изреждащи качества, правещи ги достойни да бъдат следващото гадже на Куп: атлетична натура, кариера на модел, степен от колеж по спортен мениджмънт, специални сексуални умения по френска любов.

Докато Пайпър размишляваше над писанията, усети лека промяна на атмосферата в стаята. Вдигна глава.

На прага стоеше Фийби Съмървил Кейлбоу, собственичката на „Чикаго Старс“, съпруга на бившия главен треньор и настоящ президент на „Старс“ Дан Кейлбоу, майка на четири деца и единствената най-влиятелна жена в НФЛ, ако не и във Вселената.

Пайпър скочи на крака, когато собственичката приближи до бюрото.

— Госпожо… ъ… госпожо Кейлбоу.

Фийби Съмървил Кейлбоу я огледа от главата до петите.

— Значи вие сте детективката на Куп.

Фактът, че Фийби Кейлбоу знаеше за съществуването й, беше толкова смайващо потресаващ, че Пайпър не можа да направи нищо повече от това, да кимне разтреперана.

— Моите куотърбекове имат навика да се забъркват във връзки с необикновени жени — констатира тя.

Тези връзки бяха широко отразени в медиите и като всички останали в Чикаго, Пайпър бе запозната с любопитните истории. Кал Бонър се бе оженил за световноизвестна физичка. Кевин Тъкър имаше за съпруга авторка на детски книги, спечелила множество награди. Ексцентрична художничка за всеобща изненада бе покорила сърцето на Дийн Робилард. И това не се отнасяше само за куотърбековете. Легендарният уайд рисийвър на отбора Боби Том Дентън се бе оженил за бивша служителка в старчески дом.

Госпожа Кейлбоу даде знак на Пайпър да седне обратно на стола си, после приседна на ръба на бюрото и кръстоса крака. И на средна възраст, тя все още бе красива блондинка, със стройно и гъвкаво тяло и дори очилата с рамки от черупка на костенурка, запазена марка за умните жени, не можеха да засенчат аурата й на зряла сексуалност.

— И така, какви са намеренията ви спрямо моето момче?

Пайпър не беше свикнала да изпитва страхопочитание към знаменитости, но в присъствието на Фийби имаше чувството, че е изправена пред някакво величие. Младата жена преглътна с усилие.

— Не мисля, че имам някакви намерения.

Госпожа Кейлбоу изви скептично едната си красиво оформена вежда.

— Ние… Това приключи — заекна Пайпър. — В момента отношенията ни са изцяло професионални. Просто върша работата, за която са ме наели. И… Откъде знаете за мен?

— Аз следя всичко, което се случва с моите хора — отвърна госпожа Кейлбоу с насмешлива усмивка. — Четете ли?

— Да чета?

— Книги.

— Разбира се. Трилъри. Криминалета. Полицейски драми. Поне до миналия месец, когато започнах да работя до толкова късно. Харесвам и биографични и автобиографични романи — продължи да бръщолеви Пайпър. — Но само за жени. Съзнавам, че е сексистко, ала това са истории, които ме вълнуват и са близки до моята душевна нагласа. О, и готварски книги. Мразя да готвя, но обичам да чета за това. И техническа литература. — Застави се да млъкне.

— Интересно. — Госпожа Кейлбоу спусна крака от ръба на бюрото, крака, които все още биха могли да й извоюват място сред състава на някоя танцова трупа. — Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Дъв.

Тя се отдалечи с плавна походка от офиса, оставяйки Пайпър да се чуди какво се беше случило току-що.

Пайпър остана в централата на „Старс“ до средата на следобеда. Беше успяла да прерови цялата кореспонденция на Куп и спортното му досие. На път към колата, я обзе познатият смут. Нищо от прочетеното не събуди подозренията й за заплаха. Докато излизаше на двулентовото шосе, отбелязано с табелата „Старс Драйв“, отново се опита да разбере какво й убягва и за пореден път не стигна до никакво заключение.

Вместо да се насочи на изток към града, тя пое на запад по магистралата „Рейгън“. Не беше виждала Куп, откакто преди две вечери прекараха нощта заедно, но вчера сутринта му се обади, за да се увери, че той не планира да посещава многолюдни места или да се отправи на самотен излет.

— Ще отида в дома на Хийт и Анабел, за да гледам мача на „Старс“ — информира я той.

Пайпър го попита защо не гледа мачовете на стадиона. Той изтъкна колко нечестно ще е спрямо новия куотърбек на „Старс“, всички камери на стадиона да следят реакцията му на всяко отиграване на терена.

— Диъдри покани и двама ни на домашно парти с преспиване в понеделник вечерта — обяви той.

— Това би трябвало да те направи щастлив.

— Това, което ще ме направи щастлив, е едно финансово обвързване с нея.

— Значи продължаваш? — попита тя. — С изграждането на империята си?

— Разбира се, че продължавам. Защо изобщо питаш?

Защото ръководенето на верига от нощни клубове не й се струваше подходящо занимание за Куп, но тя си премълча. Освен това не спомена, че той лесно би могъл да се обвърже с Диъдри и в личен план. Но Куп навярно вече го знаеше.

— Харесвам Диъдри — рече тя предпазливо. — Въпреки че тя ме уволни.

— Аз също я харесвам. Много.

И защо да не я харесва?

Пайпър зави по отбивката при Фарнсуърт и продължи на север. Не искаше да ходи на партито с преспиване във фермата на Диъдри, но също така не желаеше за два дни да изпуска Куп от погледа си, затова се съгласи да се срещнат там.

Сейнт Чарлс беше красив град на брега на Фокс Ривър, на около 65 километра западно от Луп. Семейната ферма на Джос бе разположена на северозапад, до портала се издигаха каменни колони, а бяла дървена ограда опасваше имението. Пожълтелите листа на дърветата, извисяващи се от двете страни на алеята за автомобили, се сипеха върху капака на колата, докато приближаваше към голяма двуетажна бяла къща. Пайпър паркира сонатата между теслата на Куп и един червен лексус. Фермата приличаше на действаща, с конюшня, плевня и оградена ливада за конете. Полетата бяха изорани и подготвени за засяване през следващата година.

Единствените й познания за домашни партита бяха почерпани от английските романи, но фермерската къща беше определено американска, с просторна предна веранда, украсена с разноцветни тикви, царевични снопи, хризантеми и гърнета с декоративно кълраво зеле, подредени в горния край на стъпалата. Комплект дървени люлеещи се столове с оранжеви и кафяви възглавнички бе разположен от двете страни на боядисаната в масленозелено входна врата, над която висеше венец от листа, бобови шушулки и дребни лагенарии. Аранжировката сякаш бе излязла от корицата на списание.

Появата на икономката на средна възраст, облечена в дънки и бяла тениска, разсея обзелото я непознато чувство на копнеж.

— В момента всички са на езда — осведоми я жената, докато я отвеждаше в стаята й, — но скоро ще се върнат. Ако желаете, можете да разгледате наоколо.

Тъй като беше седяла през по-голямата част през деня, Пайпър с удоволствие надникна в плевнята и селскостопанските постройки. Икономката я осведоми, че във фермата се отглежда царевица, соя, пшеница, но има и голяма зеленчукова градина, където няколко тикви бяха останали, както и една-две глави зелки, броколи и манголд, зеленчук, който тя нямаше да разпознае, ако Куп не й го беше показал в градината си. В конюшнята три празни клетки, застлани със свежо окосено сено, очакваха завръщането на обитателите си.

Пайпър ги съзря, преди те да я видят. Диъдри, яхнала красива дореста кобила, яздеше между Ноа и Куп, който бе възседнал сив петнист жребец. С изправената си стойка, тъмна коса, прибрана отзад на тила, с шапка за езда и бричове, тя изглеждаше готова за конно шоу. Колкото до Куп… Пайпър никога не го бе виждала по-спокоен и доволен. Тялото му се движеше в съвършен синхрон с коня и тя за сетен път се зачуди как човек, на когото селският живот беше в кръвта, в същото време се чувстваше като у дома си в големия град.

Докато Пайпър стоеше до вратата на конюшнята, конярят, който слушаше в ъгъла Лил Уейн[1], се надигна и се захвана за работа. Куп скочи от коня си със същата ловкост и грациозност, с които лъжеше защитата на противниковия отбор. Пайпър се зазяпа в дънките, обгръщащи плътно бедрата му, после си заповяда да отвърне поглед.

След като Диъдри слезе от коня, Куп преметна ръка през раменете й. Приличаше на влюбен мъж. Разрошена коса. Непринуден смях. Сякаш радиоактивна бомба избухна в сърцето на Пайпър.

Той най-после я забеляза и свали ръка от раменете на Диъдри, но не от чувство на вина, а за да подаде юздите на коняря.

— Трябваше да дойдеш по-рано, Пайп. Ездата беше страхотна.

— Ти си роден ездач, Купър. — Похвалата на Диъдри беше искрена, без сянка на кокетство. — Явно в детството си прекарал доста време върху гърба на коня.

— Никога не се научих да яздя добре — отвърна той, — но се справях.

Диъдри му се усмихна широко.

— Мисля, че язди много добре.

Пайпър едва се сдържа да не повърне.

Чак сега забеляза Ноа. Скъпото кожено сако и безупречно изгладената дънкова риза подсказваха, че той се чувства много по-добре зад бюрото.

Много скоро стана ясно, че Диъдри бе планирала домашно парти в съвсем тесен кръг — само за тях четиримата. На Пайпър не й бяха нужни детективски умения, за да разбере, че Диъдри се правеше на сватовница. Може би просто й доставяше удоволствие да урежда срещи или се надяваше, че Пайпър и Ноа ще се харесат, за да си разчисти пътя към Куп. Но между Пайпър и Ноа Паркс никога не би могло да се зароди връзка. Той беше умен, а и чертите му не бяха непривлекателни, но изглежда, не притежаваше и капка хумор.

Куп посочи към полето зад градината.

— Каква беше реколтата от пшеницата при цялото това дъждовно лято, Диъдри?

— Срам ме е да си призная, но не знам. Имаме арендатори, които обработват земята. Докато съпругът ми беше жив, той бе запознат с цялата дейност във фермата, но аз само яздех и си почивах.

— Сам обичаше фермата — намеси се Ноа. — Тя принадлежи на семейството му от три поколения.

Докато се отдалечаваха от конюшнята, Диъдри им разказа как двамата с покойния й съпруг съборили до основи старата фермерска къща и построили нова. Говореше сухо и прозаично за Сам. Диъдри Джос беше жена, която предпочиташе да не показва емоциите си.

Ноа закрачи до Пайпър и тя започна не особено деликатно да опипва почвата.

— На Диъдри сигурно й е било много трудно. Толкова млада да загуби съпруга си. Доколкото си спомням, при инцидент с моторна шейна, нали?

— Карал е прекалено бързо.

— Какъв беше той?

— Сам ли? Добряк, много забавен. Малко безотговорен. Всички го харесваха. Трудно беше да не го харесаш. Бяха женени само от пет години.

— Щастливи ли бяха?

Тя очакваше Ноа да я отреже, но той й отговори.

— Бяха луди един по друг, но тя поемаше семейните отговорности.

Когато стигнаха до къщата, Диъдри обяви, че след час ще се сервират коктейли във вътрешния двор.

— Куп, нека ти покажа твоята стая.

Която се оказа доста далеч от тази на Пайпър.

Пайпър изми лицето си, сложи си лек грим, но остана с панталона и пуловера, с които беше облечена в централата на „Старс“. Посегна към голямата си чанта, за да провери телефона си, но се сети, че го е оставила в колата, и слезе долу да го вземе.

Лек ветрец шумолеше в клоните на дървото близо до къщата. Във въздуха се усещаше уханието на есента, което тя обичаше. Вече почти се бе стъмнило и фенерите, разположени в ъгъла на плевнята, осветяваха нейната соната, теслата на Куп и лексуса. Докато вървеше към колите, забеляза номера на лексуса. АРАРАТ.

Над главата й изкряска бухал и се спусна към дърветата отвъд плевнята. Някакъв бегъл спомен упорито я глождеше, но не можеше да добие ясни очертания. Пайпър извади телефона от чантата си и изпрати есемес на Джен, за да разбере дали е върнала обаждането на Ерик. След това се отправи обратно към къщата.

Тримата бяха насядали около огъня, запален в каменно огнище. В двора имаше външна кухня с грил, умивалник и кухненски плот с плочки. Градинските лампи осветяваха мястото и хвърляха бледа светлина върху плувния басейн, покрит за през зимата. Ноа явно подлагаше Куп на кръстосан разпит.

— … и ти също си получил доста лоша публичност. Извинявай за безцеремонността, но това е признак на лош мениджмънт.

— Това е признак на лош късмет — контрира Куп.

— Знаеш, че от самото начало бях против това начинание — продължи Ноа. — Никога не съм харесвал идеята да се правят такива големи инвестиции в прищевките на професионални спортисти, които и без това имат повече пари, отколкото могат да похарчат. Присъстващите се изключват.

Диъдри оставаше мълчалива, заслушана в отговорите на Куп и въпросите на Ноа.

— За нас инвестицията е прекалено рискова — рече Ноа. — Ние не познаваме развлекателната индустрия и не сме наясно с пазара.

— Беше ли наясно с китайския пазар за инсталации за пречистване на водата, когато направи онази инвестиция? — обърна се Куп към Диъдри. — Поемането на няколко добре пресметнати риска прави бизнеса по-интересен, нали?

Диъдри заговори за пръв път.

— Харесва ми идеята за разнообразие да инвестирам в така наречените „индустрии на греха“, макар че Ноа изтъкна някои доста разумни възражения. Фактът, че той много рядко греши, е причината толкова да се колебая.

— Този път той греши — парира Куп. — И, Диъдри, колкото и да се наслаждавам на гостоприемството ти… И колкото и да ми се иска да работя с теб, вече е време да вземеш решение. Ще ти дам още два дни. След това ще продължа без теб.

Куп не желаеше да продължи. Пайпър знаеше, че Диъдри беше единственият партньор, който той искаше.

Диъдри далеч не изглеждаше притеснена.

— Не мисля, че ще ни е нужно чак толкова дълго време — усмихна се тя.

— Пайпър! — Ноа се изправи. — Позволи ми да ти предложа нещо за пиене. Коктейл? Вино?

— Предпочитам бира. — Тя пристъпи в осветения кръг. — Каквото пие Куп.

— Явно двамата с Куп имате много сходни вкусове. Не е изненадващо, че работите заедно. — Ноа приближи до външния бар. — Това е още един от въпросите, които имам. Ти, изглежда, си довереница на Куп…

Дали беше игра на въображението й, или той придаде на думата някакъв скрит смисъл?

Ноа извади охладена чаша от малкия вграден хладилник.

— Знаем, че той беше велик куотърбек, но дали е велик бизнесмен?

За пръв път Диъдри показа признак на нетърпение.

— Как очакваш тя да отговори на въпроса ти?

— По свойствения й открит и честен маниер — отвърна Ноа. — Пайпър го познава по-добре от всички нас, а аз започнах много да ценя мнението й. Така че кажи ни, Пайпър. Виждаш ли Куп като капитан на индустрия?

— Виждам Куп като преуспяващ във всяко начинание, с което реши да се заеме — каза Пайпър предпазливо.

Ноа се приближи към нея с охладената чаша.

— Но дали ръководенето на нощни клубове е това, с което трябва да реши да се заеме? Кажи ни какво ти подсказва инстинктът?

Не. Абсолютно не.

Куп повдигна вежда към нея, за пореден път четящ мислите й.

Тя взе чашата.

— Нямам намерение да оценявам надеждите и мечтите на Куп, но ще кажа само, че не бихте могли да изберете по-честен и по-трудолюбив бизнес партньор.

Икономката ги прекъсна със смутено лице. Причината тутакси стана ясна, когато двама униформени я последваха във вътрешния двор.

— Диъдри, тези мъже са от полицейското управление в Сейнт Чарлс.

Пайпър скочи на крака. Диъдри изглеждаше само любопитна.

— С какво мога да ви помогна?

Те не й обърнаха внимание и се съсредоточиха върху Куп.

— Господин Греъм, ще трябва да дойдете с нас. Имаме заповед за вашия арест.

Куп пристъпи напред.

— Това е абсурдно. Какво е обвинението?

Полицаят изгледа мрачно Куп.

— Сексуално насилие.

---

[1] Американски рап изпълнител. — Б.пр. ↑

19

Заповедта за арест беше издадена от град Чикаго. Някаква жена беше обвинила Куп в сексуално насилие в клуба в сряда вечерта.

Диъдри се взираше в него с нещо подобно на отвращение.

— Не ставай глупава — рече Пайпър остро. — Той не е насилвал никого. Натопили са го.

Куп я изгледа с неразгадаемо изражение.

Полицаите го отведоха с белезници, което щеше да срине Пайпър, ако не беше толкова бясна. Свърза се с адвоката му по телефона, преди полицейската кола да потегли от алеята. Ръката на Диъдри трепереше, докато си наливаше питие.

— Аз… аз не мога да си представя, че той би извършил нещо подобно.

— Професионалните спортисти винаги смятат, че са над закона — подхвърли Ноа с почти самодоволно изражение. — Колкото повече научавам за света на Купър Греъм, толкова по-малко ми харесва.

И в този момент Пайпър си спомни.

Куп беше арестуван в предградията, вместо в града, затова щяха да са нужни няколко часа да се депозира гаранцията и да го освободят, но Пайпър не смяташе да го чака в полицейското управление. Вместо това тя си нахлузи черна качулка на главата и проникна в къщата на Ноа Паркс в града.

Ключалката не представляваше особено голямо предизвикателство, но обновената къща от сив камък в Стрийтървил беше оборудвана с алармена инсталация, а пронизителните й писъци щяха да й дадат само няколко минути за претърсване, преди полицаите да пристигнат.

Вътре миришеше на прясна боя. Лампите с таймери в коридора и всекидневната й осигуряваха достатъчно светлина, за да вижда къде стъпва.

АРАРАТ.

Беше зърнала номера в четвъртък вечерта, когато Диъдри бе дошла в „Спирала“ и Пайпър я бе изпратила до колата. И докато Пайпър се връщаше обратно в клуба, червен лексус профуча толкова бързо покрай нея, че тя бе показала среден пръст на колата. Въпросният червен лексус имаше номер АРАРАТ. Планината, където се предполагаше, че е заседнал ковчегът.

Ноевият ковчег[1].

През онази нощ Ноа Паркс беше проследил Диъдри до клуба. Може би се е тревожел за безопасността й, но Диъдри беше повече от способна да се грижи за себе си. По-вероятно бе той да не е искал да я изпуска от поглед. Пайпър го бе наблюдавала по-рано през деня, беше забелязала едва прикритата му неприязън към Куп и не й бе трудно да се досети за причината.

Минутите препускаха прекалено бързо. Лаптопът не беше в кабинета му в задната част на къщата. Тя хукна нагоре по стълбите и надникна в спалнята. Паркс беше прекалено голям работохолик, за да няма компютър в дома си, но къде беше? И какво съдържаше?

Тя отмъкна мобилния телефон на Ноа веднага, след като полицаите си тръгнаха, и се мушна с него в тоалетната на първия етаж. Като повечето заети хора, които почти не се отлепят от телефоните си, той не си беше направил труда да използва парола и тя много бързо намери едно много интересно късче информация. Но се нуждаеше от повече, а не можеше да остане прекалено дълго в тоалетната на Диъдри. Остави телефона върху масата във вътрешния двор, където той щеше да реши, че го е забравил, извини се, че няма да остане за през нощта, и потегли скоростно към града, където в момента извършваше първото си проникване с взлом.

Спусна се тичешком на долния етаж, докато пищящите звуци на алармата действаха на нервите й. Не можеше да си позволи да остане по-дълго. Още един бърз оглед. Мина през всекидневната, кабинета. Нищо. Трябваше да изчезне, преди полицията да е пристигнала. Мина отново през кухнята. И ето къде беше. Върху гранитния плот. Пайпър го грабна, изхвърча през задния вход, на бегом мина по алеята и се метна в колата си.

Щом се озова в офиса си и спря да трепери, си направи кана с кафе, за да се освежи и да не заспи. Сетне се настани зад бюрото и се

захвана да копира съдържанието на твърдия диск на лаптопа в компютъра си.

Час по-късно имаше пълен достъп до файловете му.

Мобилният й иззвъня. Тя вдигна глава от бюрото и пипнешком го затърси. Осем часът сутринта. Беше спала по-малко от час.

— … ло — изграчи тя.

— Хубаво е да знам колко много те е грижа за мен. — Нетипичната мрачна нотка в гласа на Куп я успокои, както нищо друго не би могло.

— Аха, ами имах да върша куп неща, а и се обадих на адвоката ти, нали? — Тя грабна чашата си, отпи от студеното кафе и потръпна.

— Няма ли да ме попиташ?

Пайпър разтри очи.

— За какво?

— Бях обвинен в сексуално престъпление! — взриви се той. — Пуснат съм от ареста под гаранция!

— О, това ли?

— Да не смяташ, че е някаква шега?

— И през ум не ми е минавало. — Гневът, който тя едва успяваше да обуздае, изригна на повърхността. — Хиляди жени не съобщават, че са били изнасилени, защото се боят, че ще ги нарекат лъжкини. А сега това. Това е прекалено, Куп. Кълна се, че ще изоблича този, който те е натопил.

Настъпи толкова продължително мълчание, че тя реши, че е затворил. Но сетне го чу да прочиства гърлото си. Гласът му прозвуча странно. Напрегнат.

— Благодаря.

— Няма за какво.

— С какво си била заета? — Той не каза обичайното: „Какво става?“. По-скоро прозвуча като: „Искам пълен отчет“.

— Имах да върша някои неща. Ще ти се обадя по-късно. — Тя прекъсна връзката и затвори телефона. Дотук с работата в екип.

Докато се опитваше да разкърши схванатия си врат, насочи отново вниманието си към компютъра, където новинарските бюлетини

вече разтръбяваха новината за арестуването на Куп. Несправедливостта на случващото се окончателно я разсъни.

В кошчето за изтритите файлове в лаптопа на Ноа Пайпър беше открила имейл от ферма за насекоми. *Благодарим за поръчката…* Колкото и задоволителна да беше находката, тя бледнееше пред още нещо, на което се бе натъкнала. Когато сви телефона на Ноа, Пайпър видя телефонен номер, на който той се бе обаждал нощно време, понякога дори в два сутринта. Номерът фигурираше толкова често, че тя беше потъпкала всичките си морални принципи, в които вярваше, и бе проникнала в дома му, за да открадне компютъра, който се надяваше, че е там, и който щеше да й даде повече информация за тайния живот на Ноа Паркс.

Няколкочасовото ровене във файловете й бе предоставило това, което търсеше — връзка между номера и името Рошел Мове, по рождение Елън Ингли. На телефона нямаше снимки, но за това пък ги имаше в изобилие в компютъра, който бе откраднала. Млада, много красива блондинка. На две от фотографиите красавицата беше с Ноа, но на повечето Рошел/Елън беше сама… и гола. И тогава, на зазоряване, се натъкна на златна мина. Мистериозен банков трансфер, направен преди два дни.

Избликът на адреналин още не беше стихнал. Откакто детективската й агенция бе отворила врати, нищо не бе толкова задоволително, както работата, която току-що беше свършила. Ала чувството за добре свършена работа не можеше да изтрие увереността й, че Ноа Паркс не беше единственият престъпник наоколо.

Пайпър погледна към отсрещната стена на кантората, където в рамки бяха окачени постери от „Истински детектив“[2]. Никога не си бе представяла, че може да престъпи закона, а ето че го бе сторила. Беше загърбила принципите си и бе пренебрегнала закона, сякаш не се отнасяше за нея. След като всичко това приключеше, щеше да се наложи да направи една щателна и доста неприятна преценка на това, в което се беше превърнала.

— Не те моля да ми кажеш името й — заяви тя на Ерик, когато няколко минути по-късно говори с него по телефона. — Всичко, за което те моля, е да провериш дали името, което ще ти съобщя, е същото като на жената, обвинила Куп. Само едно просто „да“ или „не“.

Той й се обади десет минути по-късно.

— Откъде се сдоби с тази информация?

Вместо да отговори на въпроса му, тя му даде адреса на Елън/ Рошел и му каза, че ще се срещнат там след половин час.

Разпитът на Елън беше кратък и безмилостен. Както се оказа, Елън започнала да работи като компаньонка, за да изплаща студентските си заеми, но много скоро установила, че тази работа е доста по-изгоден начин да печели насъщния си, отколкото с работата, която би могла да получи с бакалавърската си степен по комуникации. Ноа бе един от първите й клиенти. Въпреки че Пайпър нямаше доказателство, че десетте хиляди долара, които беше прехвърлил от своята банкова сметка, са се озовали в сметката на Елън, тя разполагаше с достатъчно подробности, за да притисне момичето, и Елън се пречупи и призна, че е излъгала за Куп.

Това — мислеше си, Пайпър, докато Ерик отвеждаше любовницата на Ноа в полицейския участък — *е възмездие за всички жени, които са казали истината, а никой не им е повярвал*.

Диъдри се беше върнала от фермата в града. Пайпър се обади в офиса й и си уговори среща за три следобед. Това й осигуряваше време колкото да си вземе душ и да се преоблече. Когато излезе от кантората, си представи как цяла армия от папараци е обсадила сградата, където живееше Куп, и й се искаше да се хвърли между него и всеки един от тях.

Желанието да го защитава беше толкова необуздано, че я изплаши. Опита се да планира предстоящата среща с Диъдри, но беше дотолкова замаяна от липсата на сън, че машинално отби по Линкълн Скуеър. И там, до фонтана, седеше възрастен мъж, надянал на главата си викингски шлем с рога.

Шлем с рога, каквито носеха феновете на „Минесота Вайкинс“.

Сега нямаше време за това, но вместо да отмине, тя зави към мястото с табела: „Не е паркинг“, изскочи от колата и закрачи към него. Мъжът не я забеляза, докато тя не се приближи на десетина метра, тогава скочи от мястото си и се затича. Пайпър хукна след него.

— *Полиция!* — изкрещя с пълно гърло.

Наистина е потискащо да осъзнаеш колко е трудно да се върнеш в правия път, след като веднъж си се отклонил в грешната посока.

Веднага щом го настигна, тя видя, че той не бе Хауард Берковиц. Лицето му беше по-слабо, а косата — по-сива. Но двамата бяха с еднакъв ръст, еднакво телосложение, приблизително на една и съща възраст и удивително си приличаха.

— Не съм направил нищо лошо — каза мъжът с познатия акцент на човек, роден и отраснал в Чикаго.

— Знам, че не сте. — Тя се опита да си придаде дружелюбен вид, за да разбере мъжът, че не представлява заплаха за него. — Всъщност аз не съм полицай.

— Тогава защо тичате след мен? И преди съм ви виждал. Вие ме преследвахте преди две седмици.

— Това е дълга история. Няма да ви сторя нищо лошо, кълна се. Бихте ли ми направили една голяма услуга, като ми позволите да ви почерпя с чаша кафе, докато ви обяснявам?

— Не обичам да говоря с хората.

— Аз ще говоря. Моля ви. Почти не съм спала и последните дни бяха ужасни, така че наистина ще съм ви много благодарна, ако се съгласите.

Той присви очи, сключвайки рошавите си сиви вежди.

— Добре, но без весели истории.

— Обещавам.

Много скоро двамата се настаниха зад една от масите в кафенето на Уестърн авеню със стени, боядисани в пурпурно, и изтъркан дървен под. Пайпър не му зададе никакви въпроси, не попита дори за името му и определено не се поинтересува защо той има навика да се разхожда около Линкълн Скуеър, нахлузил на главата си спортни атрибути, носени от феновете на различни отбори. Вместо това му разказа за Бърни.

— И тази жена мисли, че аз съм мъртвият й съпруг? — попита мъжът, след като тя свърши. — Струва ми се пълно куку.

— Бърни е ексцентрична, но не е луда. Просто много тъгува за съпруга си.

Той потри брадичка, килвайки на една страна викингския шлем с рогата.

— Предполагам, че мога да го разбера. Миналата година загубих съпругата си.

— Съжалявам да го чуя.

— Трябваше повече да я ценя.

Пайпър запази неутрално изражение. Минутите се нижеха. Трябваше да приключи по-скоро този разговор, ако искаше да си вземе душ, преди да се появи в офиса на Диъдри.

— Изглежда, наистина сте голям футболен запалянко — поде тя по заобиколен път.

— По-скоро бейзболен. Фен съм на „Сокс“. Едно хлапе може да напусне Саут Сайд, но Саут Сайд никога няма да го напусне.

— Разбирам — излъга тя и кимна към аксесоара на главата му.

— О, загрях. Вие говорите за това? — Той свали викингския шлем с рогата и го остави на масата между тях. — Нося подобни неща, за да не ме притесняват хората. Откакто Ели почина, не желая да разговарям с никого.

Пайпър започна да схваща картинката.

— Викингският шлем, кашкавалението дунапренов резен… те държат хората настрана.

Той кимна доволно.

— Защото мислят, че съм луд.

— Както вие мислите, че Бърни е луда?

Мъжът се замисли над думите й.

— Аз съм честен човек. Признавам, че имате право.

— Бихте ли желали да поговорите с Бърни? Тримата можем да се срещнем тук.

— Не обичам да говоря с хората — повтори той, в случай че тя не беше разбрала досега.

— Това не е проблем. Бърни обича да говори. От вас се иска единствено да кимате. Мисля, че тя има нужда да ви види, за да остави най-после Хауард да си отиде.

Възрастният мъж се втренчи в чашата си.

— Трудно е да оставиш любимия човек да си отиде.

— Мога да си представя.

— Ще кажа, че това звучи интересно. Напоследък почти всичко е толкова отегчително. Когато работех, беше различно…

Въпреки че беше казал, че не обича да говори, след като веднъж започна, мъжът не искаше да спре. Казваше се Уили Махони, кореняк от Чикаго, който работил в петролна компания до пенсионирането си. Съпругата му, с която били женени от четиридесет и осем години, била

като „запалителна свещ“ — бликаща от енергия и идеи. Децата им били пораснали и живеели в друг щат. Той се чувствал самотен. Когато най-после свърши с историята си, Пайпър се беше сдобила с глоба за неправилно паркиране и бе изгубила всякакъв шанс за желания душ.

Подкара направо към Лейквю и взе Куп, който я чакаше на улицата, през четири къщи от неговата сграда. Картината как го отвеждат с белезници още прогаряше мозъка й и трябваше да се вкопчи с все сили във волана, за да не се хвърли да го прегръща. За щастие, той беше във вкиснато настроение.

— Никак не ми е приятно да се измъквам тайно от дома си.

— Предпочиташ да се присъединиш към онова медийно сборище в предния ти двор?

Той изръмжа нещо и намести с усилие едрата си фигура на пасажерската седалка на сонатата й.

— За какво е всичко това и къде отиваме?

Тя пропусна и двата въпроса покрай ушите си.

— Благодаря ти за доверието.

— Откъде ти хрумна тази идея?

— Ти си тук, нали?

Едва. Очите му бяха кървясали, а брадата — набола. Пайпър искаше да го утеши — да го увери, че всичко ще е наред — ала той нямаше да го приеме.

— Надявам се, че си изглеждал по-добре, когато са те снимали в полицията.

Куп почти се усмихна.

— Ти нямаш милост.

Знаеше, че това е последното, което той искаше от нея.

— Ти също не изглеждаш във върхова форма — отбеляза той заядливо. — Всъщност…

— Имах два доста дълги дни. — Тя нагласи радиото на „Кис Еф Ем“ и увеличи звука до дупка, за да сложи край на разговора.

Пайпър изчака до отбивката към паркинга зад сградата, където се помещаваха офисите на „Джос Инвестмънт Груп“, за да поясни:

— Ще се срещнем с Диъдри.

— Виждам. — Куп разтри очи. — Не искам да се срещам с Диъдри.

— Работа в екип.

— Не виждам никаква екипна работа да се вихри в случая. Нямам представа какво правиш и ти не си направи труда да ми обясниш.

Пайпър се взря в него — уморен, но въпреки това прекрасен.

— За последен път те моля да ми се довериш. Обещавам.

Той отвори вратата на колата.

— По дяволите, защо пък не? Какво значение има още един нещастен ден?

Пайпър извади лаптопа от багажника. Куп сигурно си помисли, че е неин, защото нищо не попита. Обаче лаптопът беше първото нещо, което Ноа забеляза, щом секретарката на Диъдри ги въведи в кабинета й. Той скочи на крака от стола край страничната маса, където двамата с Диъдри разглеждаха някакви документи.

Диъдри посрещна Куп с хладно кимване, от предишното й топло отношение нямаше и следа и се настани зад бюрото, сякаш искаше да постави преграда между тях.

— Пайпър, ти не ми каза, че и Куп ще присъства. Остави ме да вярвам, че ние ще се срещнем само с теб.

— Така ли си мислела? Грешката е моя.

Куп застана между вратата и масления портрет на бащата на Диъдри. Скръсти ръце пред гърдите си, подпря едното си рамо на стената и остави Пайпър да води играта.

Тя толкова отчаяно искаше да направи това за него, да го положи в краката му, сякаш беше Суперкупата. Подаде лаптопа на Ноа.

— Мисля, че това е твое. Много странно, миналата нощ някой го е оставил пред вратата ми. Не се притеснявай. Свалих цялата информация.

Долната устна на Ноа заприлича на тънка линия, а ъгълчетата на устата му се свиха, но той не можеше да я обвини директно, че е откраднала лаптопа му, без да хвърли подозрение върху себе си.

Диъдри преплете пръсти върху бюрото.

— За какво е всичко това, Пайпър?

— За този мъж, който е твоята дясна ръка. Той е престъпник. Предполагам, че не ти е известно, нали?

Ноа побесня.

— Махай се от тук!

Смаяното изражение на Диъдри изглеждаше странно върху лицето на жена, свикнала винаги да се владее.

— Името Елън Ингли говори ли ти нещо? — нахвърли се Пайпър върху Ноа.

Ноа пристъпи към бюрото на Диъдри.

— Ще повикам охраната.

— Познаваш я по-добре като Рошел Мове — осветли го Пайпър. — Страхотно име за проститутка.

Цялата кръв се отдръпна от лицето му.

— Нямам представа за какво говориш.

Диъдри се изправи на крака, подпряла ръце върху бюрото.

— Елън е дългогодишна… приятелка на Ноа — обясни Пайпър. — Тя също така е жената, обвинила Куп в изнасилване. Интересно, нали?

Куп се изправи до стената.

Ноа се наведе и натисна бутона на интеркома върху бюрото на Диъдри.

— Веднага изпратете охраната тук!

— Елън ми разказа за това — продължи Пайпър.

Диъдри изглеждаше потресена.

— Ноа, това вярно ли е?

— Не! Разбира се, че не е вярно!

— В момента тя е в полицейския участък — не млъкваше Пайпър. — Заедно с копие на твърдия диск на лаптопа ти.

Ноа се изстреля към вратата. Но по бързина не можеше да се сравнява с Куп. Той пресече пътя му с блокиращ удар и Ноа се олюля назад. Преди да падне, Куп го сграбчи и го метна върху дивана.

— Да чуем какво има да ни каже Пайпър.

А Пайпър имаше доста да казва.

— Ноа е платил на госпожица Ингли десет хиляди долара, за да обвини Куп в изнасилване. Ноа е искал да го съсипе. Да го отстрани от живота ти. Дори използва дрон, за да го шпионира. — Ноа се сви на дивана и обхвана глава с шепи. Диъдри стоеше като застинала, докато Пайпър продължаваше: — Информацията от онзи твърд диск доста ще заинтригува полицаите. Ноа, наистина би трябвало да изтриваш файловете от кошчето, макар че пускането на хлебарки в клуба е дреболия в сравнение с останалото.

— Ти си го откраднала — избъбри той между дланите си.

— Защо, Ноа? — извика Диъдри. — Защо си направил подобно нещо?

Той стисна челюсти, отказвайки да говори, така че Пайпър отговори вместо него:

— Той иска да бъде най-важният мъж в живота ти. След смъртта на съпруга ти той е свикнал ти изцяло да се осланяш на него. Може би се е надявал да бъде следващият господин Джос. Но независимо дали е искал това, или не, той е трябвало да се подсигури, че ще остане най-важният мъж в живота ти. Личният ти интерес към Куп е бил заплаха за него. Искал е и Куп, и „Спирала“ да бъдат вън от играта.

Куп изслуша всичко, без да каже нито дума.

Диъдри се свлече на стола си. Обхвана главата си с ръце, после бавно я вдигна.

— Как си могъл да направиш това?

— Какво друго можех да направя? — Лицето на Ноа доби горчиво изражение. — Не можах да те спра да се омъжиш за Сам, макар всички да виждаха, че той не беше достатъчно добър за теб. Нямаше да те изгубя и заради Купър Греъм.

— Вярвах ти повече, отколкото на всеки друг.

— Нуждаех се от повече време! — възкликна той. — Обичам те. Винаги съм те обичал.

По-скоро обичаше „Джос Инвестмънт“.

Вратата се отвори и вътре влязоха двама охранители.

Диъдри скочи от стола си, пълно олицетворение на власт и авторитет.

— Отведете го в кабинета му и го дръжте там, докато не дойде полицията. — Докато го отвеждаха, тя се приближи към Куп. — Не знам какво да сторя, за да ми простиш за преживяното.

Пайпър имаше някои идеи и ненавиждаше всяка една от тях.

Куп седна зад волана на сонатата и подкара към „Спирала“.

Пайпър отпусна глава на облегалката и затвори очи. Думите напираха на устните й, емоциите й бунтуваха — мисли и чувства толкова противоречиви, толкова болезнени, че не можеше да им позволи да излязат на бял свят.

— Не мога да говоря с теб, докато не поспя.

— Искам отговори.

— Говоря сериозно, Куп. Не съм спала от неделя вечерта и трябва да си легна.

— Добре. През по-голямата част от утрешния ден ще бъда с адвокатите ми, но в пет часа ще дойда да те взема за вечеря.

Тя отвори очи.

— Ти какъв си? Осемдесетгодишен? Кой вечеря толкова рано?

— Ставаш непоносима, когато не си се наспала.

— Схванах. Традиционна американска кухня в пет часа.

— Пет часа, защото искам да разполагам с достатъчно време, за да те напия.

— В такъв случай… — Тя отново затвори очи.

Когато на следващия ден Пайпър се събуди, от полицията вече бяха направили изявление, че Куп е бил фалшиво обвинен. Не посочваха името на Ноа, а определяха виновника като човек, който е таял злоба към бившия куотърбек на „Старс“. Още предобед по местните канали се появиха снимки на Елън Ингли с качулка на главата, докато се опитва да избегне камерите на журналистите. Пайпър се взираше с отвращение в екрана. Любовницата на Ноа навярно не след дълго щеше да се появи в някое риалити.

В три часа адвокатът на Куп даде кратка пресконференция, където, заедно с други неща, Пайпър узна, че е отдавнашен член на специалното звено към НФЛ за борба със сексуалното насилие. Адвокатът прочете изявление от Куп за сериозното влияние, което имат фалшивите обвинения върху истинските жертви. Как би могла Пайпър да не иска да закриля такъв човек?

Ерик й се обади с неприятната новина, че Ноа Паркс има непоклатимо алиби за двете нощи, когато Куп бе нападнат пред апартамента му, и за нощта, когато автомобилът на Кара беше изтласкан от шосето. Пайпър предполагаше, че Ноа бе нает някого, за да извърши първото нападение, но се надяваше той да е бил зад волана на мистериозното превозно средство, преследвало аудито на Куп. Освен ако полицията не открие друга връзка, Ноа щеше да се отърве само с леко наказание.

Тя се застави да се съсредоточи върху плетената рокля с дълъг ръкав, в златистооранжев нюанс, която бе изровила от дъното на дрешника си. За последен път я бе носила на сватбата на една приятелка от колежа преди две години. Деколтето тип лодка подчертаваше дългата й шия, нещо, на което тя обикновено не обръщаше внимание, ала тази вечер искаше да изглежда що-годе привлекателна.

Куп беше сменил дънките и ботушите с бяла риза с отворена яка, сив панталон и тъмносиво спортно сако, което прилепваше като втора кожа по тялото му. Очите му блеснаха одобрително.

— По дяволите, Пайп, ти наистина знаеш как да изглеждаш като момиче.

— Казах ти, че бих могла — промърмори тя. — Къде ще вечеряме?

— Първо ще пийнем. Има едно страхотно ново заведение, за което чух.

— Тълпата няма да те остави на мира.

— Погрижил съм се за всичко.

Оказа се прав. Страхотното ново заведение се оказа точно под тях, което обясняваше ранния час на срещата.

Въпреки че „Спирала“ щеше да отвори чак след четири часа, кубичните коктейлни маси се къпеха в мека светлина, а висящите от тавана метални цилиндри проблясваха като сталактити над бара. Удобните кожени пейки изглеждаха подканващи, а от дъното на салона долиташе приглушена музика. Наоколо нямаше никой.

Куп застана зад бара.

— Имаме на разположение три часа, преди персоналът да се появи — рече той. — Мястото е заключено като крепост и съм дал строги нареждания никой да не влиза преди девет.

— Няма да остане много време за подготовката, преди клубът да отвори врати.

— Ще се справят. — Той отвори бутилка много скъпо „Каберне“ и напълни две високи чаши.

— Съжалявам, че не можах да се проявя като екипен играч — каза тя, докато се плъзгаше на едно от високите столчета до бара. — Но ти не беше свободен за консултация.

— Простено ти е.

Младата жена вдигна чашата с вино, която й бе дал.

— Да пием за невинността.

— Не и в тази рокля.

Роклята с широко деколте разкриваше раменете й до ключиците, но прикриваше останалата част от тялото.

— Говорех за теб.

— Знам — усмихна се той. — Как се досети?

Тя му разказа за номера на колата на Ноа.

— Не е кой знае каква следа.

— И интуиция. Той се суетеше около Диъдри и имаше нещо в поведението му към теб, което беше по-скоро лично, отколкото професионално.

Куп отпусна ръка върху бара и я прониза с един от онези свои погледи, които сякаш четяха мислите й.

— Как се сдоби с компютъра му? — Бе повдигнал темата, за която тя най-малко искаше да мисли.

— По незаконен начин. — Пайпър се втренчи в чашата си. — Превръщам се в човек, когото не уважавам. Един от онези, които са толкова съсредоточени върху крайната цел, че не ги е грижа как ще я постигнат.

— Нарича се *страст*.

Тя имаше друга дума за това.

Неетичност.

Куп я наблюдаваше как отпива от виното си. Не беше щастлива, а той искаше да бъде. Трябваше да бъде щастлива.

Той извади поднос с месни предястия, сирене, маслини и пролетни рулца и го отнесе до най-близката маса. Тя го последва с чашите вино в ръце, опитвайки се да запази равновесие върху сандалите с високи токчета, които ненавиждаше.

Не бе повярвала, че той е насилил когото и да било. Нито за миг. Беше се подразнила, когато той я притисна за това — като че ли й губеше времето с повдигането на този въпрос. Никой никога досега не бе имал толкова сляпа вяра в него. Какво, по дяволите, трябваше да прави един мъж с жена като нея?

Тя се плъзна върху пейката, роклята й се повдигна върху бедрата, което бе достатъчно той да изгуби нишката на мисълта си. Дори без вечерен грим, миглите й бяха дълги и гъсти, а блестящите й устни, ухаещи на канела, бяха така подканващи. Той най-много обичаше лицето й без грим, но се радваше, че тя си бе направила труда да се нагласи заради него.

— Тази среща ми се струва много официална — отбеляза Пайпър.

— Такава е. Празнуваме. — С това, което бе направила, тя бе заложила на карта разрешителното си за детектив и това го притесняваше много повече, отколкото мисълта, че има нужда от някого, който да решава проблемите му.

— Не изглеждаш щастлив — подхвърли тя.

— Много съм щастлив.

— Тогава защо се мръщиш?

— Защото се опитвам да не се държа като животното, каквото съм, представяйки си какво има под роклята ти. Не се гордея със себе си.

Пайпър се усмихна.

Куп остави чашата си.

— Хайде да танцуваме.

— Наистина ли?

— Защо не?

Тя улови ръката му и стана от пейката. Той я поведе към дансинга. Странно бе да осъзнае, че за пръв път можеше да танцува в собствения си клуб само за удоволствие.

И наистина беше удоволствие.

Усещането за сладкото й тяло, притиснато към неговото, беше почти болезнено, макар да съжаляваше, че когато програмира музиката, не бе пропуснал тази прекалено сантиментална балада на Ед Шийрън. От друга страна, пасваше на настроението му.

— Това е странно — пророни тя и опря глава до брадичката му, притискайки се по-плътно към него.

— Само да не беше такава романтичка.

Тя се засмя. Защо той не спираше да се тревожи, че може да я подведе, когато тя беше толкова твърдо стъпила на земята и далеч не летеше в облаците?

Двамата танцуваха, без да разговарят, с преплетени ръце, полюшващи се тела, дишайки един и същи въздух. Песента на Шийрън свърши и Ета Джеймс запя своя хит „Най-после“. Той я поведе обратно към пейката.

Пайпър бодваше от ордьоврите, хранейки се с изящество, което винаги го озадачаваше. Трябваше да й каже колко много означава за него нейното доверие. Вместо това я помоли да му разкаже най-подробно за всичко, което бе направила, откакто полицията го отведе с белезници, до срещата им в офиса на Диъдри.

— Първо ще ти разкажа за най-хубавата част. — И тя му описа как е намерила мъжа, когото госпожа Берковиц мислеше за своя мъртъв съпруг.

— Невероятно! — възкликна Куп, когато тя свърши. — И колко ти плаща госпожа Б. за тази работа?

— Двеста долара. Възнамерявах да я заведа на вечеря, но сега се надявам да заведа и двамата.

— Имаш добро сърце, Пайпър Дъв.

Тя набоде едно кубче сирене.

— И разтеглива етика.

Куп стана, за да вземе бутилката „Каберне“ от бара.

— Продължавай. Разкажи ми всичко.

— Не искам.

— Толкова ли е лошо?

— Зависи как гледаш на нахлуването с взлом, да не споменаваме кражбата. Освен това излъгах твоята обвинителка за трансфера на парите, но не изпитвам вина за това. А и твоят пръстен…

Той остави бутилката на масата.

— Не мислиш ли, че си малко строга към себе си?

— Смяташ, че целта оправдава средствата? Бих искала да вярвам в това, но не мога.

— Ти си поставяш високи цели, Пайп. Така си устроена.

Така я бе възпитал Дюк Дъв.

Тя го дари със сияйна, фалшива усмивка.

— Повече никакви депресиращи разговори. Разкажи ми за затвора. Някой опита ли се да ти налети?

— Държаха ме в заседателната зала, пълна с полицаи, жадни да им опиша миналия финал на Суперкупата. Така че отговорът ми е

„не“.

— Много разочароващо.

Той лапна една маслина.

Музиката ускори темпото си и те се върнаха на дансинга. Не след дълго тя изрита сандалите си, а той захвърли сакото. Мелодиите ставаха по-еротични, както и танците. Риана след Фарел, Бионсе след Бауи. Пайпър, повдигната на пръсти, притиснала сладкото си дупе към него. Завърта се, сетне извръща лице към него, поруменяло, с натежали клепачи. Завърта се отново. Дупето й се притиска… Ако не престанеше, той щеше да повтори представлението от първата им интимна среща, затова я сграбчи за ръцете и я долепи до стената.

Целуна я. Страстно. Целуваше я и пак я целуваше, целуваше я отново — уста, шия, отново устата. Дълго и жадно. Двамата се целуваха в див захлас. Вкусваха се един друг. Дрехите прилепнаха към кожите им. Една песен след друга.

Марвин Гей… „Нека да го кача на…“.

Миси Елиът… „Нека да го работя…“.

Не спираха да се целуват. Сякаш цяла вечност.

Прави го през цялата нощ… През цялата нощ…

Полата на роклята й беше в юмруците му. Вдигната до кръста. Коланът му се разкопча под пръстите й.

Как го чувстваш… Чувствам го…

Бикини. Цип. Вълна и найлон се разлетяха из дансинга.

До стената. В коридора… Горещо притиснати до стената.

Свободно падане…

Краката й около бедрата му. Дупето й в ръцете му. Влага под пръстите му. Вътре в нея.

Работи го. Работи го, работи го…

Вътре.

Точно така. И така.

И така…

Плетената рокля преживя вълнуващото насилие, но не и бикините й, и тъй като й се струваше прекалено странно да носи сутиен без бикини, тя заряза бельото и нахлузи роклята върху голата си кожа. Докосна устните си. Бяха подути. Утре щяха да я болят, но не

само устните. Зъбите й започнаха да тракат, а краката не я държаха. Тя се отпусна върху тапицираната пейка в дамската тоалетна.

Беше й се случило най-лошото нещо на света.

---

[1] Библейският Ной на английски се изписва Noah, както е името на героя. — Б.пр. ↑

[2] Криминален сериал на HBO. — Б.пр. ↑

20

Тя го обичаше. Глупаво и безразсъдно се беше влюбила в Купър Греъм. Имаше много предупредителни знаци: бученето в главата й, когато той се появяваше, удоволствието, което изпитваше, когато го караше да се смее, принципите и правилата, които бе потъпкала заради него. Как можа да не разчете правилно силната вълна от емоции, която я заливаше в най-неочаквани моменти?

Чувстваше се толкова замаяна, че пъхна глава между коленете си, което още повече влоши нещата. Всички признаци бяха налице, но тя отказваше да обърне внимание на който и да било от тях. Пайпър вярваше, че е имунизирана срещу влюбването. И може би наистина беше. Имунизирана срещу всички мъже, също и срещу Купър Греъм. Но гледката, когато го отвеждаха с белезници, беше отключила стоманената клетка, която толкова дълго време беше пазила сърцето й, че тя не беше подозирала за съществуването й. Досега.

Застави се да седне. Не беше влюбена. Нямаше сили да се справи с това. Как можеше да излезе от тази врата и да се държи, сякаш всичко беше нормално? Той беше толкова проницателен, толкова добре четеше мислите й. Щеше да види чувствата върху лицето й. Ако ги видеше… Куп беше толкова добър. Мамка му, прекалено добър.

Минутите се нижеха. Всяка секунда той щеше да нахлуе през вратата, за да провери какво става. Тя искаше да се крие тук вечно, но не можеше да го направи и си заповяда да се изправи. Имаше само един-единствен начин да се спаси. Само един начин да избегне съжалението и добротата му.

Той излезе от кухнята с ръкави, навити до лактите. Устните му бяха подути като нейните. Нима го беше ухапала? Като истински домакин, Куп беше поставил сребърни прибори върху масата им заедно с две чинии грижливо подредени салати от рукола с ябълки, които определено не беше приготвил сам.

— Ризото с омар. — Куп остави купите, които носеше. — Директно от затоплящия шкаф в кухнята. С много сметана, истинско кадифе. — Погледът му изпод полупритворените му клепачи се плъзна по нея. — Също като теб.

Еротичният трепет, който я разтърси, доказваше колко уязвима беше. Тя се отпусна на пейката.

Да се насили да яде, беше още по-трудно, отколкото да се преструва, че нищо не се бе променило.

— Ти си удивителен готвач — подметна Пайпър.

И двамата знаеха, че той не беше приготвил блюдото, но Куп се включи в играта.

— Малко си порязах пръста, докато се опитвах да извадя месото от щипките.

— Подобни злополуки се случват на всички велики готвачи.

Той се ухили, а Пайпър се захвана с ризотото. Беше с много сметана, както бе обещал. С настъргано сирене върху сочните късчета омар, задушени в масло, заплашващи да залепнат по гърлото й. Двамата разговаряха, най-вече той, отново обсъждайки случилото се с Паркс. Тя най-после му разказа как се бе сдобила с компютъра на Ноа, но дори това не беше толкова трудно като признанието, което трябваше да направи, и накрая Пайпър се отказа от опитите да се храни.

— Не е ли вкусно? — попита той.

— Бременността убива апетита.

Куп изтърва вилицата. Неподправеният му ужас беше доказателство, че е надминала себе си в опитите да се държи нормално.

— Майтапя се.

— Никак не е забавно! — направо изрева той.

— Знаеш, че ставам язвителна, когато съм стресирана.

— Пет пари не давам колко си стресирана. Никога не се шегувай с… Заради какво си стресирана?

Може би трябваше да отложи това с няколко дни. Няколко седмици… Перспективата беше съблазнителна, колкото змията в Райската градина, и също толкова разрушителна. Трябваше да го направи бързо. Да бъде също толкова безмилостна към себе си, какъвто беше Дюк, когато тя се разплачеше заради спукан балон или

ожулено коляно. Тя беше дъщеря на баща си и се застави да го погледне право в очите.

— Късам с теб.

— Да бе.

Обясни го логично. Мъжете разбират от логика.

— Моята работа приключи. Най-после имам малко пари в банката. Дори имам друго място, където да живея.

— Ти вече имаш място, където да живееш.

— По-хубаво място. Амбър заминава след няколко дни на турне с хора на операта и ще се върне чак през декември, така че смятам да се настаня в апартамента й. — Не беше говорила с Амбър. До тази минута дори не й бе хрумвала мисълта да отседне в жилището й.

Бръчките върху челото му се задълбочиха.

— Абсолютно ненужно.

— Аз свърших работата, за която ме нае.

— Което няма нищо общо с нас двамата.

Пайпър преглътна буцата в гърлото си.

— Разбира се, че има. Работата приключи, както и отношенията помежду ни.

Ръката му върху масата се сви в юмрук.

— Какви ги плещиш? И двамата си прекарваме добре. Страхотен секс. Ти си жената, с която искам да бъда.

— Жената, с която искаш да бъдеш в момента.

— Какво лошо има в това?

Още едно парченце от сърцето й се отрони.

— За теб няма нищо. Но за мен има много лошо. — Можеше да признае само малка част от истината. — Не мога постоянно да живея сред тази крещяща публичност. Това не е моят свят. Аз съм обикновено момиче от Чикаго. Ти си… звезда. — Успя да изстиска една вяла усмивка. — „Сияйна звезда, ярка звезда“[1] и тям подобни.

— В това няма никакъв смисъл. — Ръката му се разтвори. Посочи към нея. — Каза ми как възприемаш нещата и знам, че не искаш годежен пръстен.

Начинът, по който го изрече, прободе като нож сърцето й. Тя не беше романтичка. Не *беше*. Не мечтаеше за пръстен и венчално було. Това не беше тя. Ала нехайството, с което отхвърли всякакво тяхно общо бъдеще, накара гърлото й да се свие болезнено.

Трябваше да бъде корава. Тя беше такава и това очакваше той. Пое глътка въздух.

— Никога досега не те е зарязвала жена, нали?

— Ние не говорим за зарязване.

— С други думи, не. Ти си този, който е зарязвал. Не знаеш как да се справиш с обратния сценарий. Не разбираш ли? Тук не става дума за мен или за нашата връзка. А за твоята нужда да побеждаваш.

Това беше истина и навярно той го знаеше, защото враждебността му нарасна. Устните му изтъняха.

— Ти си страхливка, Пайпър Дъв. Никога не съм мислил, че ще кажа подобно нещо за теб, но ти бягаш от нас двамата като подплашена тийнейджърка.

Толкова вярно. Ала след като на карта беше заложено емоционалното й оцеляване, какво друго би могла да стори?

— Аз не бягам. Просто съм прагматична. Ние сме от различни светове, Куп. Време е аз да се върна в моя, а ти да продължиш в твоя.

— Наистина ли искаш това?

— Да. Да, това искам.

Той се изправи и захвърли салфетката. Никога не бе виждала такова студено изражение върху лицето му.

— Тогава си върви, по дяволите!

Тя се качи по стълбите в кабинета си. Какво я бе прихванало? Предполагаше се, че тази вечер ще празнуват. Той възнамеряваше да я изненада, като я помоли да се пренесе да живее при него; покана, която досега никога не бе отправял към друга жена. И какво направи тя? Развали всичко.

Дай на Пайпър Дъв нещо съвсем ясно и просто и тя ще го превърне в пълна бъркотия. Двамата се забавляваха. Имаха еднакво отношение към живота. Толкова ли беше трудно да го разбере? Но вместо да оцени това, което имаха, тя трябваше да го прецака.

Обаче за едно беше права. Той не обичаше да губи. Особено когато нямаше нужда. Куп вече беше решил. Няколко дни нямаше да й обръща внимание, нека й стане мъчно за това, което споделяха. Ще бъде суров с нея. Защото суровостта беше нещо, което Пайпър Дъв разбираше.

Последните й четири нощи в клуба бяха адско изпитание, но тя беше обещала на Тони, че ще остане до края на седмицата, и не можеше да го зареже като в небрано лозе. Историята за Куп и фалшивото обвинение беше основна тема в медиите и всяка нощ клубът се пукаше по шевовете от клиенти. Накъдето и да се обърнеше, навсякъде беше Куп.

Най-после дойде и съботата. Последната й нощ. С цялата тази публичност, вече не можеше и дума да става да оставят Куп без охрана. Джоуна разпредели охранителите, така че винаги един от тях беше до него. До тази вечер Пайпър бе успявала да се измъкне от задължението да се редува с останалите, защото беше единствената жена бодигард, а вече и без това имаше да покрива твърде голям периметър. Но в събота Ърни се обади, за да ги уведоми, че е болен и не може да дойде на работа, така че тя трябваше да заеме неговото място.

Не й беше трудно да спазва дистанция, тъй като Куп се държеше така, сякаш тя не съществуваше. Той доказваше това, което Пайпър вече знаеше за него — колко много мрази да губи. Близостта им й липсваше толкова много, че изпитваше физическа болка — онези интимни погледи, които си разменяха, споделеният смях заради нечия глупост, която само те двамата намираха за забавна. От всичко това нямаше и следа.

Това беше и последната вечер, която щеше да прекара в апартамента над клуба. Амбър се зарадва, че някой ще наглежда жилището й и утре Пайпър се местеше там. Утре тази глава от живота й щеше да бъде затворена. Най-лошата глава.

Най-прекрасната глава.

Докато Пайпър наблюдаваше как една от красавиците с буйни гриви се беше притиснала толкова близо до него, че неминуемо щеше да оплеска ризата му с грима си, Джоуна я потупа по рамото.

— Време е ти да поемеш смяната при Куп. — Погледна към работодателя им. — Между другото, какво става между вас двамата? През цялата седмица нито веднъж не ви видях да си говорите.

Тя напускаше, а Куп оставаше. Трябваше да постъпи правилно.

— Куп скъса с мен. Разбира се, по възможно най-милия начин. Той е съвършеният джентълмен.

— Без майтап? А аз си мислех, че вие двамата ще се задържите малко по-дълго.

— Всичко е наред. Беше неизбежно. По-добре рано, отколкото късно.

Джоуна я потупа несръчно по гърба. Въпреки че беше кретен, тя неохотно беше започнала да изпитва симпатия към него.

Няколко минути след като Джоуна си тръгна, тълпата отново започна да притиска Куп и тя трябваше да се заеме с мъчителната си работа.

— Отдръпнете се, дайте възможност на човека да диша.

Повечето му почитатели се подчиниха и се отдръпнаха, а тя с лекота се справи с неколцината подпийнали клиенти. Слава богу, че никой не я провокира, нито й възрази, защото имаше нужда от мишена за болезнените раздиращи емоции, клокочещи в гърдите й. Само още няколко часа…

Един досадник с мека шапка на главата и пуловер с V-образно деколте се промуши през тълпата до Куп. Пайпър се изпълваше с все по-нарастващо раздразнение, докато го слушаше как философства за всяко несполучливо подаване на скримидж линията, за всяка топка, която Куп бил хвърлил със закъснение. Куп беше свикнал с подобни дивотии и се справяше отлично. Но не и тя. Когато досадникът започна да оплюва скапаните лидерски умения на Куп, всички ужасяващи чувства, набъбващи в нея, намериха своя отдушник и изригнаха. Избута двама негови приятели, изправи се на високите токчета и сграбчи кретена за яката на ризата му.

— Отдръпни се, задник такъв, или ще ти откъсна шибаната глава! Ясно ли е?

Веждите на Куп отхвръкнаха нагоре. Мъжът примигна, после вирна брадичка, демонстрирайки фалшива смелост.

— Я? Ти пък коя си?

— Тя е моят бодигард — изрече Куп спокойно. — По-добре да си нямаш работа с нея.

Тъпанарят започна да отстъпва.

— На кого ли пък му е притрябвал този скапан клуб?

Брайън бързо отдели кретена от тълпата. Куп я изгледа недоволно.

— Много любезно.

— Той ме вбеси.

— Млъкни.

Пайпър нямаше повече сили да понася това и се отдалечи. Още един час и работата й щеше да приключи.

Тя провери дамската тоалетна и ВИП салона. Когато най-после слезе на долния етаж, се натъкна на група мъже, наобиколили Куп близо до стълбището в мецанина. Един особено шумен спортен тип с наплескана с гел коса почти се бе наврял в Куп, насочил към него бутилката си с бира.

— Ти и аз, Куп. Ние знаем какво е. Веднъж и мен една кучка ме накисна. Точно както се случи с теб.

— Не ми го припомняй. — Куп се извърна.

Но типът не беше свършил.

— Кучката си го просеше. Искаше го. Всеки можеше да го види.

И после идиотът допусна грешката да сграбчи ръката на Куп, който се извъртя и без никакво предупреждение заби юмрук в лицето на мъжа, запращайки го в тълпата.

Мамка му! Пайпър се втурна напред. Мъжът тупна на пода, претърколи се на колене, сетне се хвана за брадичката. Тя коленичи до него и погледна към бившия си любовник.

— Много любезно, Куп.

Той я изгледа кръвнишки и й върна репликата.

— Той ме вбеси.

Въпреки свирепото му изражение тя едва не го прегърна.

Това е възмездие за всички жени, които са казали истината, а никой не им е повярвал.

Най-после стана три часът. Пайпър събу сандалите си и се затътри към горния етаж, за да прекара последната си нощ в апартамента. Утре щеше да спи на двойното легло на Амбър под афиша на „Аида“.

Съблече се и нахлузи кафява тениска върху бикините. Приближи се до задния прозорец и се загледа в малката уличка долу. Куп си бе тръгнал и мястото, където паркираше колата си, беше празно. Толкова празно, колкото душата й.

Младата жена се сви на кълбо в прекалено голямото легло и се втренчи в тавана. Беше постъпила правилно. Дори и да не вярваше, че е възможно да я боли повече, отколкото в момента, ако останеше по-дълго с него — и продължеше да крие чувствата си — щеше само да направи неизбежната им раздяла още по-мъчителна.

Най-после се унесе в неспокоен сън само за да бъде преследвана от кошмарни фигури с клоунски лица, високи до коленете ботуши и стикове за селфита. Те я гонеха в пурпурна джунгла, където мъртви жени висяха с главите надолу от телефонни стълбове. Искаше да изкрещи. Но не й достигаше въздух. Трябваше да диша. Опита се да изтръгне звук от гърлото си.

Събуди се рязко. Все още беше тъмно. Тениската беше залепнала за кожата й, а възглавницата беше мокра от лигите й. Сърцето й бясно препускаше. Само сън… Беше само сън…

Някой стоеше на прага. Тъмен, безмълвен силует.

— Куп? — изхъхри тя с благодарност.

Той се спусна към леглото.

Всичко се случи прекалено бързо. В един миг беше в капана на съня, а в следващия — някакъв мъж я сграбчваше. Мъж, който не беше Куп.

Тя изпищя.

— Млъквай! — Той стисна ръката й. Разтърси я.

Пайпър се опита да се съпротивлява, но чаршафът се омота около нея. Грубото му разтърсване изкълчи врата й. Тя освободи ръката си и заби нокти в лицето му. Той я шамароса. Ушите й запищяха. Борбата беше дива и отчаяна. Единственият звук, който се чуваше, беше накъсаното й дишане. А после дори то спря, когато пръстите му се сключиха около шията й и палците му се забиха в трахеята.

Лампите над главата й блеснаха ярко.

Натискът върху гърлото й спря, мъжът рязко се отдръпна и се извърна. Пайпър се претърколи от другата страна на леглото, опитвайки се да се освободи от чаршафа, докато падаше. Стовари се на пода. След секунди беше на колене, примигвайки срещу внезапната светлина.

Джейда стоеше на прага с пластмасов пистолет в отпуснатата си ръка и се взираше смаяно в нападателя — мъж, когото Пайпър никога

не бе виждала.

— Ханк? — разнесе се треперещият глас на Джейда.

Мъжът беше с бръсната глава и държеше пистолет. Деветмилиметрова берета със сребристо дуло. Насочено право към Джейда.

А в следващата секунда към Пайпър.

Нападателят се намръщи. Беше едър и мускулест. Някога може и да е изглеждал добре, но грозотата на омразата бе изкривила дългото му лице в свирепа маска.

— Какво, по дяволите… Къде е Кара? Защо Кара не е тук?

Джейда изхлипа от прага. Мъжът отстъпи заднешком към стената в другия край на стаята, за да държи и двете в обсега на оръжието. Беше сгрешил апартамента. Търсеше Кара.

— Тя… тя не е тук — изрече задавено Пайпър. — Аз наглеждам Джейда.

Той насочи пистолета към момичето.

— Къде е тя?

Пайпър се помоли мислено Джейда да не му каже, че майка й спи в съседния апартамент.

— Аз… не знам — изхлипа момичето.

— Малка лъжлива кучка!

— Тя… тя замина за тази нощ на семинар — успя да смотолеви Пайпър. — За занятията, които посещава. А сега изчезвай от тук!

— Лъжеш. — Мъжът беше плувнал в пот, със зачервено лице, може би яко надрусан с метамфетамини. — Тя е с Греъм. Тя е курвата на копелето.

Той размаха пистолета към Пайпър.

— Иди при нея.

Пайпър пристъпи предпазливо към Джейда, която стоеше вцепенена. Безполезният пластмасов пистолет се бе изплъзнал от ръката й на пода. Тя обви ръка около раменете на момичето, молейки се Кара да не се събуди.

— Кара не е тук. А сега си върви. Остави ни на мира.

— Тя ще си плати за кръшкането. Ще си плати.

— Никой нищо няма да плаща — рече Пайпър предпазливо. — Просто си върви.

— Да бе. На всички ви се ще да изчезна. Да ме накарате да забравя това, което тя ми причини.

— Това е в миналото. Да го загърбим.

Мъжът пристъпи към тях, стиснал здраво пистолета. Вниманието му бе съсредоточено върху Джейда.

— И нейната малка кукличка. Вече не е толкова малка.

Пипалата на страха се разпростряха по тялото й. И тогава Пайпър го чу. Прищракване на отваряща се врата. *Кара.* Той щеше да я убие. И може би и Джейда.

Никога не се бе чувствала толкова безпомощна. Глокът й бе заключен в багажника на колата и всичките хватки на света за самозащита бяха безполезни, след като този луд държеше Джейда на прицел.

Но не гласът на Кара се разнесе от всекидневната. Беше Куп и ужасът я вледени.

— Не можах да заспя — подвикна той.

Ханк сграбчи Джейда, притисна дулото в слепоочието й и тръсна рязко глава към Пайпър, сочейки й да мине пред него през вратата на спалнята.

Когато ги видя, Куп замръзна. Първо Пайпър, после Джейда и накрая Ханк.

— Куп… — изхълца Джейда, ужасена.

— Той търси Кара. — Пайпър се опита да направи крачка напред. Дулото на пистолета се отмести от главата на момичето и се насочи към нейната.

— Не мърдай от мястото си или ще ти пръсна главата!

Дулото се заби в слепоочието на Пайпър. Тя се опита да заглуши хлипанията на Джейда, да се пребори с ужаса, толкова силен, че заплашваше да я парализира. Прикова поглед в Куп.

Екипна работа.

— Свали пистолета. — Гласът на Куп беше нисък и застрашителен.

— Дошъл си тук да търсиш курвата си? — попита Ханк подигравателно.

— Той говори за Кара — уточни Пайпър. — Не за мен.

Куп не зададе никакви въпроси. Той беше силов играч. Беше четвъртият даун, оставаха десет ярда до голлинията и течаха

последните секунди.

— Хвърли оръжието — процеди той през стиснатите си устни.

— И защо да го правя? — Дулото се заби още по-дълбоко в слепоочието на Пайпър. — Ще я накажа. Тя ме изостави и дотича при теб, заметнала пола над главата.

— Имаш мръсно подсъзнание — рече Куп. — Кара не означава нищо за мен.

— Ти си лъжец! Също като нея.

— Нямам причина да те лъжа. — Куп беше спокоен и непринуден, с изключение на напрегнатата бдителност в очите му и мускула, потрепващ в ъгълчето на устата.

Без никакво предупреждение натискът върху главата на Пайпър изчезна и Ханк отново заби дулото в слепоочието на Джейда.

— Ще пръсна главата на Кара, но това не е достатъчно. Ще я нараня там, където ще я заболи най-много. — Той притисна ръка към гърлото на момичето. — Първо ще размажа главата на хлапето.

Джейда се задави, тялото й се разтърси от конвулсии.

Струйка пот потече между гърдите на Пайпър. Кожата й бе лепкава, сърцето й биеше бясно.

— Защо мислиш, че Куп и Кара са любовници? — Трябваше да говори. Да каже нещо. Каквото и да е. — Куп е мой любовник. Двамата с Куп сме любовници от цяла вечност. Ние сме повече от любовници. Ние истински сме обичаме. — Тя продължи да говори. Печелеше време. Разсейваше го от пистолета, забит в главата на Джейда. — Той дори не харесва Кара. Подиграва й се зад гърба.

— Лъжеш.

С периферното си зрение тя видя как Куп се раздвижи. Бавно. Четвърт стъпка наляво. Пайпър продължи да говори.

— Ти знаеш каква неудачница е тя. Знаеш го по-добре от всеки друг. Дори не се грижи за Джейда. Собствената й дъщеря. Затова аз я наглеждам. Защото Кара мрази собствената си дъщеря. — Куп направи още една стъпка. *Екипна работа. Екипна работа.* — Как може такава жена още да те интересува? Тя каза, че никога не е искала да бъде майка. Че Джейда й тежи като воденичен камък на шията. Заради нея не може да е свободна.

Задавен стон се изтръгна от дъното на душата на Джейда. Ханк потрепна, а Куп литна във въздуха. Дългото му стройно тяло се изпъна

като струна. Той връхлетя върху Ханк с най-великолепния плонж в кариерата си. Смазващ, непозволен блокаж, прерязващ коленете на противника, разтърсващ стаята.

Пайпър сграбчи Джейда и падна отгоре й, закривайки момичето със собственото си тяло, когато пистолетът изгърмя.

---

[1] Първият ред от първия куплет на популярно детско стихотворение, характерно за английския фолклор:

Сияйна звезда, ярка звезда,
падаща звезда щом видя тази нощ,
ще загадая желание едно.
Тази нощ да се сбъдне дано.

↑

21

Пайпър обгръщаше отвсякъде Джейда с тялото си, за да я предпази. Страхуваше се да вдигне глава, за да не открие някоя част от детето, която да бъде наранена. Секундите от нощния кошмар бавно се нижеха. Дали Куп беше мъртъв? Дано куршумът е уцелил Ханк. Или стената. Или пода. Каквото и да е, само не и Куп. Той трябваше да остане жив. Трябваше да остане жив, защото тя го обичаше — обичаше го с цялото си сърце — и защото той трябваше да довърши работата, която тя не успя, да защити Джейда.

Куп, бъди жив.

Пронизителен женски писък. Не беше нейният. Нито на Джейда. Кара.

— Ти, кучко! — Яростният рев на Ханк смрази Пайпър до мозъка на костите.

Ожесточена ругатня откъм Куп.

Той беше жив.

Тялото на Джейда се раздвижи под това на Пайпър. Къде беше пистолетът? Пайпър трябваше да се добере до пистолета. Извърна глава.

Куп беше затиснал Ханк върху пода. Имаше кръв.

Пайпър се надигна от Джейда и се хвърли към пистолета. Когато застана на колене, стиснала оръжието с две ръце, видя Кара да стои от вътрешната страна на вратата, а от ужас устата й бе добила формата на буквата „О“. Пайпър й изкрещя да се обади в полицията.

Случилото се след това беше кратко и брутално. Куп вдигна Ханк, стискайки го за гърлото, и го блъсна в стената. Удря го, докато Ханк се свлече в безсъзнание на пода.

Джейда грабна пластмасовия пистолет. С разкъсвано от ридания тяло, момичето изтича при Ханк и стреля в сгърченото му тяло. Гумените куршуми полетяха един след друг.

Пайпър видя първо кървавото петно върху стената, а след секунда съзря нещо още по-ужасяващо. Яркочервена роза беше

разцъфнала върху сакото на Куп.

Парамедиците едва я възпряха да се качи в линейката при него. Тя скочи в колата си и ги последва, без да мисли за ограниченията на скоростта. В главата й пламтеше само един въпрос: кои части от тялото му бе поразил куршумът? Когато пристигнаха в Спешното, тя отказа да се отдели от него дори за миг.

Куп беше прострелян отстрани. Имаше входна и изходна рана, което беше добре. Никакви важни органи не бяха засегнати. Това също беше добре. Само дето той беше ранен, а това беше ужасно. Немислимо.

Тя стоеше на стража до леглото му и подлагаше на кръстосан разпит всеки лекар, сестра или санитар, който влезеше в стаята да провери как е той. Дори се опита да се вмъкне в рентгеновата лаборатория с него, но я заплашиха, че ще извикат охраната.

Куп напълно съзнаваше какво става, но не направи опит да я възпре. Вместо това я наблюдаваше с известно недоумение.

Докато Куп беше в рентгенологията, Пайпър започна да навързва нещата. Тя бе предположила, че той има само един враг — Ноа Паркс. Но бе сгрешила. Ноа стоеше зад опитите за саботаж в клуба, дрона и лъжливото обвинение. Но патологично ревнивият бивш приятел на Кара беше отговорен за останалото. Ханк вярваше, че Куп и Кара са любовници. Той бе нападнал Куп през нощта, след като откараха Файза до Канада. Той беше срязал гумите на Куп. Пайпър подозираше, че Ханк е знаел точно кой е зад волана на аудито в нощта, когато е изтласкал колата от шосето. Щом не можеше да има Кара за себе си, искаше да е сигурен, че никой друг мъж няма да я има.

Тя разказа всичко на полицията, като се опитваше да не мисли какво можеше да се случи с Кара и Джейда, ако Ханк не бе сбъркал апартамента. Или какво щеше да се случи с всички тях, ако Куп не се бе появил.

Изчака до осем сутринта, за да се обади на Хийт, който след няма и половин час дотича в стаята в Спешното. Лицето му беше бяло като болничния чаршаф. Въпросите му бяха кратки, но точни, и щом се увери, че с Куп всичко ще бъде наред, възвърна обичайния си маниер и кимна към клиента си, проснат върху болничното легло.

— Хубава нощничка.

— Остави го на мира — озъби се Пайпър.

Куп и Хийт се спогледаха, но тя не им обърна внимание. В момента не искаше никой да тормози Куп.

По-късно същата сутрин Пайпър говори по телефона с Кара и Джейда. Ханк беше в затвора за опит за убийство, заедно с още един куп други обвинения. Кара се упрекваше за всичко.

— Той наистина беше много мил, когато започнахме да се срещаме, а когато разбрах колко е болен, вече беше прекалено късно. Затова напуснах Сейнт Луис. За да се махна от него. Никога не ми е идвало на ума, че ще ме последва.

Пайпър се опита да я успокои, а след това поговори с Джейда. Разговорът им й вдъхна вяра, че момичето е добре.

— Мама ще ме води известно време на терапевт, за да се увери, че няма да откача или нещо подобно заради това, което се случи, но аз съм сигурна, че всичко ще е наред. И знаеш ли какво? След като полицаите си тръгнаха, мама каза, че ще ме заведе да хапнем палачинки, и след целия онзи ужас не бях достатъчно внимателна и Клара ме застреля. Официално съм мъртва.

— О, не! Наистина съжалявам.

— Знам. Мислех, че ще се разстроя повече, но няма проблем, защото ме отстрани Клара, а двете с нея се сприятелихме.

— Все пак след всичко, което се случи днес, това наистина е гадно.

— Аха, но тя наистина се чувства много кофти заради това, а се нуждае от парите повече от мен, затова й казах, че всичко е наред, и утре ще излезем заедно и ще поработим върху проекта за секс трафика на деца. Най-хубавото в цялата работа е, че вече не се налага да нося онзи тъп пластмасов пистолет.

Лекарите не обърнаха внимание на протестите на Куп и настояха да остане в болницата за през нощта. Куп вече беше изритал Хийт, но явно очакваше, че Пайпър сама ще си тръгне, макар тя да нямаше намерение да ходи където и да било.

Санитарят, който трябваше да откара Куп от залата за спешна помощ във ВИП стаята, беше мило момче, но Пайпър не се отдели от количката, докато пътуваха нагоре с асансьора и продължиха по няколко дълги коридора. Куп мрънкаше вкиснато през цялото време не

заради болката, а защото медицинският персонал не му позволяваше да ходи.

Пред стаята му се бяха струпали прекалено много хора, но на Пайпър такива не й минаваха.

— Ако не сте неговият лекар или медицинска сестра, не бива да сте тук. Разотивайте се.

Господин Дружелюбие вдигна ръка от подлакътника на количката и й се ухили дръзко.

— Оценявам загрижеността ти.

Адреналинът, който препускаше във вените й, беше започнал да стихва, оставяйки я изтощена и угнетена. Тя искаше единствено да се махне, ала не можеше да го остави в болница, пълна с хора, търсещи си извинение да се намъкнат в стаята му. Той имаше нужда от някого, който да стои на пост пред вратата, докато го изпишат, и когато дойде сестрата, за да премери жизнените му показатели, тя се обади на Джоуна по телефона и му разказа какво се беше случило.

Куп беше настанен в болничната версия на пентхаус — просторна стая с изглед към града. Когато Пайпър се върна в стаята след разговора с Джоуна, той беше вдигнал таблата на леглото и седеше полуизправен.

— Трябва да лежиш — порица го тя.

Куп я погледна странно, сякаш беше непозната, която се опитваше да идентифицира, но после се върна към обичайното си поведение.

— Я се стегни и престани да се суетиш. Дори в гимназията съм получавал много по-лоши рани. Не мога да повярвам, че ще ме държат тук до утре.

— За твое добро е. — Младата жена му обърна гръб и се приближи към прозореца.

— Между другото, благодаря ти — промърмори той. — Благодарен съм ти, задето ме наглеждаш.

Не го каза недоволно и тя се запита колко ли му беше струвало да изрече тези думи. Как можа да си причини това? Как можа да се влюби в някой толкова различен?

— Аз съм тази, която ти е благодарна — отвърна Пайпър. — Ако не се беше върнал в апартамента… — Извърна се към него. — Защо го направи?

Той отпусна глава върху възглавницата.

— Исках да говоря с теб.

— Не можеше ли да почака до сутринта? — Тя обви ръце около себе си.

— Беше важно.

Пайпър го стрелна въпросително с поглед.

Челюстта му се стегна по познатия й упорит начин.

— Надявах се да се успокоиш достатъчно, за да осъзнаеш, че цялата тази раздяла няма смисъл. Вместо това двамата трябва да се сближим още повече. Точно за това възнамерявах да говоря с теб на вечерята в сряда, малко преди ти да се паникьосаш. Да заживеем заедно. В моето жилище, а не в твоето.

Ножът се завъртя в гърдите й.

— Защо да се пренасям да живея при теб?

Очите му се присвиха.

— Добре че имам прекалено голямо его, защото ако не беше такова ти щеше да си го стъпкала. — Тя преглътна буцата, заседнала в гърлото й, а той продължи: — Упорстваш без никаква причина. Да живеем заедно, е чисто и просто проява на здрав разум.

Нима той наистина беше убедил себе си за нещо по принцип толкова погрешно?

— Не разбирам защо го казваш.

— През тази седмица мислих доста за нас. — Лицето му бе възвърнало цвета си. — Погледни ме в очите и ми кажи, че това не е най-добрата връзка, която някога си имала, защото за мен е най-добрата.

Думите му я накараха да застине и тя побърза да потуши опасната искрица надежда.

— Наистина ли? Защото ако това е най-добрата ти връзка, имаш сериозна нужда от терапия.

Пайпър видя как упоритостта му се завърна. Упоритостта, която отказваше да се примири със загубата. Качество, което го беше направило шампион, но в същото време я бе накарало да бъде толкова предпазлива спрямо него. Много бързо трябваше да предприеме нещо. Нещо категорично. Тя знаеше какво да бъде, но не беше сигурна, че ще има сили да го понесе. Пое дълбоко дъх. Длъжна беше да го направи,

защото го обичаше достатъчно, за да знае кое е най-доброто за него… дори това да разбиеше сърцето й.

— Ето какво ще ти кажа, Куп… — Пайпър си пое пресекливо дъх. — Веднага щом нещата се уталожат, трябва да се обадиш на Диъдри.

Той спусна болничното легло назад с няколко сантиметра.

— Изгубих желание да правя бизнес с нея.

— Тя няма вина за случилото се с Ноа, но аз не говоря за бизнес. Говоря за лична връзка. — Изтика с мъка думите през гърлото си. — Тя е по-добър избор от холивудските красавици. Двамата сте идеални един за друг. А и тя е почти влюбена в теб. Ако миналата нощ научихме нещо, то е, че животът може да бъде много кратък. Ако продължиш да си пилееш времето с други жени, например с мен, ще прецакаш шанса си да намериш идеалната жена.

Той я погледна, сякаш се бе сдобила с огромна дупка в мозъка, и леглото отново се вдигна.

— Диъдри Джос не е идеалната жена за мен.

Как можеше да не вижда нещо толкова очебийно?

— Напротив, идеалната е! Диъдри е умна, преуспяла, красива, точно типът жена, която винаги ще те подкрепя и ще бъде до теб. Освен това е луда по теб. А и е много мила. Почтено човешко същество.

— Това вече е неоспорим факт — постанови той. — Ти окончателно си изперкала.

— Ти си на трийсет и седем години. Време ти е.

— Нека да уточним. Ти се опитваш да скъсаш с мен и едновременно с това да ме сватосаш с друга жена? Правилно ли съм разбрал?

— Не с която и да е друга жена. Двамата с Диъдри сте родени един за друг. Наблюдавах те как се държиш, когато сте заедно. Ако дадеш дори малък шанс на връзката ви, можеш много лесно да се влюбиш в нея. На теб може да не ти е ясно какво трябва да правиш с живота си, но за мен няма никакво съмнение.

— Продължавай — рече той с нещо подозрително напомнящо на ехидство. — Кажи ми. Знам, че умираш от нетърпение да го направиш.

— Добре. Трябва да се откажеш от бизнеса с нощните клубове. Той не е за теб. Купи си малко земя, засей я. Отглеждай каквито

боклуци ти хрумнат. И се задоми… с подходящата жена. Някоя, която е също толкова… ослепителна като теб. Имаш нужда от някоя страхотна жена. Умна, великолепна и успяла, но здраво стъпила на земята. Също като теб.

— Това наистина е невероятно — промълви той почти с удивление. — И така, я ми кажи… Какво да правя с факта, че може би — погледът му леко потрепна — … съм малко влюбен в теб?

Риданието заплашваше да изригне от устата й. Някак си успя да го превърне в рязък, невесел смях.

— Не си.

— Е, явно и това знаеш.

Знаеше го. Както знаеше всичко останало. *Малко влюбен.* Като че ли имаше нещо такова! Нямаше да се разплаче пред него. *Никога!*

— Ти си шампион. Това е в кръвта ти. Така си устроен, което те прави велик. Но това е истинският живот, а не игра. И вместо да заравяш глава в пясъка, помисли за това, което ти казах. За себе си. За Диъдри. За всичко.

Това го вбеси.

— А какво ще се случи с нас? Искам да кажа, след като се сваля с Диъдри.

— Нищо няма да се случи с нас.

— Не искаш ли да останем *приятели*? — Рязкото движение с ръката го накара да потръпне от болка, но изглежда, не му пукаше. — Да се срещаме понякога на по чаша бира? Или на партия покер? Просто като *дружки*?

Пайпър не можеше да издържа повече.

— Ще чакам в коридора, докато дойде Джоуна.

— Направи го.

Че може би… съм малко влюбен в теб? Любовта или я имаше, или не. Вече го знаеше. Пайпър плачеше за пръв път, откакто беше дете. През целия път до апартамента — големи, парещи сълзи, които се стичаха по бузите й и капеха върху якето. Сълзи, изливащи се от бездънен кладенец.

Тя беше чакала твърде дълго, докато се влюби. Затова беше толкова тежко. Трябваше да се влюби за пръв път, докато беше

тийнейджърка, като всяко нормално момиче. И още няколко пъти след това. Ако беше направила всичко, както си му е редът, сега щеше да е натрупала достатъчно опит и да знае как да се справи с разбито сърце, ала тя нямаше никакъв. Затова целият й свят се бе разпаднал.

Предното колело на сонатата се качи върху тротоара, когато зави по уличката зад „Спирала“. Трябваше да опакова багажа си, но не можеше да влезе вътре със сополив нос, цялата обляна в сълзи. Не можеше да позволи някой да я види толкова съсипана. Даде на заден и подкара напосоки към шосето, виещо се покрай брега на езерото. Когато стигна там, тръгна, препъвайки се, през тревата към крайбрежната алея.

Откъм езерото духаше остър леден вятър. Проникваше през пуловера, но сълзите продължаваха да се леят. Всички онези сълзи, които беше потискала през годините, изригнаха наведнъж. Сълзи за майката, която не помнеше, за бащата, който я обичаше и огорчаваше, и за бившия куотърбек, който беше откраднал сърцето й, без тя да разбере.

Хукна да тича. В тази част на алеята нямаше много бегачи, а във въздуха танцуваха няколко снежинки. Ноември настъпваше след броени дни. А после идваше зимата. Студената чикагска зима. Пайпър се затича по-бързо, опитвайки се да надбяга нещастието.

Една жена в моден спортен екип, бутаща детска количка, тичаше срещу нея. Когато жената се приближи, намали ход, сетне спря.

— Добре ли сте? — попита тя, а бебето й спеше безметежно в количката.

Пайпър осъзнаваше, че навярно изглежда налудничаво. Забави темпо, за да отвърне на загрижения въпрос на непознатата.

— Моето… куче умря.

Конската опашка на жената се полюшна.

— Съжалявам — рече тя.

Пайпър отново се затича. Беше изрекла още една лъжа. Никога досега не беше лъгала, но сега се бе превърнала в професионална лъжкиня. Всички тези лъжи.

Ще се задоволя и с Есме. Всъщност лейди Есме. Есмералда е семейно име… — Истина е… Аз съм твоята преследвачка.

Завъртя се и изкрещя след жената:

— Разделих се с мъжа, когото обичам с цялото си сърце, и той никога, никога няма да ме обича по същия начин, затова ме боли толкова жестоко и сега не знам какво да правя с живота си.

Единственият знак, че жената е чула думите й, беше ръката й, която се вдигна от дръжката на количката и й помаха.

Пайпър зарея поглед във водите на езерото, отпуснала отстрани ръцете си, стиснати в юмруци, с тракащи зъби и бузи, мокри от ледени сълзи. Трябваше да намери своето ново Аз. Едно неразрушимо Аз, което никога, никога нямаше да позволи отново да й се случи това.

Измина една седмица. Пайпър си беше отишла. Като че ли никога не е била тук. Чистачките изтъркаха кръвта от стената на апартамента и подредиха мебелите по старите им места. Куп влезе веднъж и повече нямаше сили да повтори.

Ликът на Пайпър, застанала пред него с пистолет, забит в слепоочието й, прогаряше мозъка му. Точно в онзи момент той беше разбрал. Сякаш порив на вятъра бе разсеял мъглата, скриваща истината, която трябваше отдавна да прозре. Но вместо тутакси да я признае, той яко се беше издънил в болницата. Не беше изрекъл правилните думи, което беше горчива ирония, имайки предвид репутацията му на човек, умеещ да казва сбито най-съществено. Дългите години, когато бяха завирали микрофони в лицето му, го бяха научили да разкрива само това, което искаше, точно както го искаше. Но когато се наложи да каже правилните думи на Пайпър, той се провали по възможно най-лошия начин и сега тя не отговаряше на обажданията му.

Раната отстрани на тялото му зарастваше, но останалата част от него представляваше пълен хаос. На вратата на кабинета се почука. За пръв път от дни някой го притесняваше. Не им се сърдеше, че се стараят да го избягват. Той беше груб с клиентите, недоволен от сервитьорите и открито враждебен към охранителите. Дори се скара с Тони само защото той настояваше, че климатичната инсталация в клуба е изправна. Но въздухът беше застоял, не циркулираше. Толкова натежал от вонята на парфюм и алкохол, че тя се бе просмукала в порите на Куп.

Извърна се от екрана на компютъра, в който се взираше незнайно откога, и насочи гнева си към вратата.

— Изчезвай!

Джейда нахлу в кабинета.

— Ти си скъсал с Пайпър! Как си могъл да го направиш?

— Пайпър скъса с *мен*. А ти откъде знаеш за това?

— Говорих с нея по телефона. Отначало тя не ми каза, но накрая изкопчих всичко.

Той се облегна на стола, опитвайки се да изглежда безразличен, макар че искаше да измъкне всички подробности от момичето.

— И така… какво каза тя за мен?

— Само че не те е виждала от инцидента.

— И от това ти заключи, че аз съм скъсал с нея?

— Тя звучеше тъжно. — Джейда се пльосна на дивана. — Тя защо скъса с теб?

— Защото мисли, че не приемам връзката ни на сериозно. — Куп не можеше да седи нито миг повече. Скочи от стола, после се престори, че намества щорите на прозорците зад него.

— Тя ли каза това? — попита Джейда.

— Не с толкова много думи, но… — Той се застави да отиде до малкия хладилник до библиотеката. — Пайпър има изключителен състезателен дух. Мисли, че и аз го имам.

Момичето се наведе напред като истински мини психиатър.

— А наистина ли е така?

— Не и спрямо нея. — Куп извади една кока-кола и я повдигна във въздуха. — Искаш ли една?

Джейда поклати глава.

— Ще се опиташ ли да си я върнеш?

— Аха.

— Не ми звучиш много убеден.

— Убеден съм.

— Не звучиш така.

Беше права. Той отвори кутията с кока-кола, макар че в момента нищо не му се пиеше.

— Тя не желае да разговаря с мен. Не отговаря на есемесите ми, нито си вдига телефона. — Куп не беше съвсем сигурен защо споделя

всичко това с една тийнейджърка. Може би защото тя беше попитала, а никой друг не се бе осмелил.

— Трябва да отидеш до жилището й и да почукаш на вратата й — посъветва го Джейда. — Отседнала е в апартамента на приятелката си Амбър. Или… може да я причакаш до колата й, а след това някак си да я притиснеш и да я накараш да те изслуша.

— Това става във филмите, но в реалния живот се нарича преследване. Искам да говоря с нея, а не да я подразня. Не искам да я вбеся още повече.

На вратата отново се почука.

— Изчезвай!

Въпреки това вратата се отвори. Този път беше Диъдри Джос. Налагаше се да бъде любезен, ако все още си спомняше как.

— Неподходящ момент? — попита тя.

— Извинявай, Диъдри. Помислих, че е Тони.

— Горкият Тони.

Куп се извърна към Джейда.

— Може по-късно да поговорим.

Момичето скочи от дивана.

— Добре, но не казвай на мама, че съм ти крещяла. Тя не иска нищо да те разстройва.

— Жалко, че не всички мислят така — промърмори той.

Диъдри затвори вратата след нея. Куп осъзна, че все още държи кутията с кола в ръка, и я протегна към нея.

— Искаш ли една?

— Не, благодаря. — Както винаги, гостенката му изглеждаше красива и елегантна, в изискан черен костюм. Никакви смачкани дънки или тениски с логото на „Беърс“. Косата й беше грижливо сресана — тъмна лъскава завеса вместо рошави къси кичури, стърчащи във всички посоки.

— Как е раната? — попита тя.

— Почти не я усещам. — Освен когато се движеше прекалено бързо. Тогава го болеше, но той не се оплакваше.

— Радвам се да го чуя. — Диъдри пристъпи по-навътре в помещението. — Не отговори на обажданията ми. — Изрече го без всякаква следа от обида или укор, само със съчувствие. Тя беше прекалено мила. Точно заради това Куп не можеше да се влюби в нея и

Пайпър би трябвало да го познава достатъчно добре, за да го знае. — Чух се с адвоката на Ноа — продължи тя. — Той смята да сключи споразумение със съда, като се признае за виновен.

Куп остави кутията с кока-кола.

— Това ще опрости нещата.

— Отидох да се видя с Ноа, за да съм сигурна, че той разбира, че щом веднъж правосъдието приключи с него, ще трябва да си намери някое друго място за живеене. По-далеч от града. Предполагам, че ще изтича при мама. — Тя свали от рамото си дръжката на чантата си и седна на дивана. — Чувствам се като пълна идиотка. Знаех, че той има силно чувство за собственост, но след смъртта на Сам правеше живота ми много по-лесен и аз не обръщах внимание на това. Дойдох тук, за да се извиня, задето не бях по-проницателна спрямо него и неволно те накарах да преживееш всичко това.

— Всички изглупяваме понякога. — Особено той. Трябваше да говори с Пайпър. Трябваше да й обясни какво бе почувствал, когато видя онова дуло, завряно в слепоочието й, но тя не му позволяваше.

Диъдри го дари със сияйна усмивка.

— Утре ще получиш официално предложение от нас. Имам пълна вяра в далновидността ти и нямам търпение да те финансирам. Трябваше да се доверя на инстинкта си и да сключа тази сделка още преди седмици, но Ноа ме манипулираше.

Беше настъпил моментът да го заяви ясно и открито. Куп пъхна палец в джоба на дънките, после отново го извади.

— Напускам бизнеса, Диъдри. Продавам клуба. — Чувстваше се толкова добре, че най-после сложи картите на масата.

Този път не й се удаде да запази безпристрастното си изражение на опитна бизнес дама.

— Но ти беше толкова въодушевен. Сигурен ли си за това? Какво се промени?

— Осъзнах го много бавно. — Толкова бавно, колкото можеше да се осъзнае нещо, което Пайпър Дъв му навираше в лицето упорито като булдозер. Но Пайпър беше права. Цялото задоволство, когато влизаше в клуба, бе изчезнало. „Спирала“ беше страхотно място и той се наслаждаваше, докато го създаваше. Ала напоследък не изпитваше радост, а представата да прекара години от един клуб в друг беше изгубила своята привлекателност. — Харесваше ми

предизвикателството, харесваше ми да изградя нещо от нулата, но се оказа, че това е всичко, което ми е харесвало. Мислех, че нощните клубове ще бъдат добър бизнес за мен, висок риск, висока награда, но съм грешал.

— Защото…?

Той й даде най-простия отговор.

— Липсват ми сутрините.

Диъдри не схвана, но Пайпър щеше да разбере колко уморен се чувстваше от тълпите, от надвикването с музиката, от миризмите и бляскавите топки, окачени на тавана. Беше му писнало да живее по-голямата част от живота си през нощта. Искаше чист въздух. Искаше да спи повече от три часа преди сутрешния крос. Искаше да направи точно това, което Пайпър беше казала: „Да отглежда боклуци“. Не знаеше дали ще се получи, но в момента за много неща не беше сигурен дали ще се получат. Знаеше единствено, че трябва да направи някои големи промени.

Погледна към тениската си, висяща на стената зад Диъдри.

— Един мой приятел ми каза, че този бизнес не е за мен, но ми отне известно време, докато го осъзная.

— Пайпър?

Той не го отрече, нито го потвърди.

— Онзи ден й се обадих — каза Диъдри. — Двете си поговорихме.

Изглежда, всички, освен него, си говореха с Пайпър.

— Знаеш ли, че тя мисли, че двамата с теб трябва да сме двойка? — Диъдри завъртя сребърния пръстен на пръста си. — Но това няма да се случи, нали?

Куп мразеше да огорчава жените, но искаше да бъде честен с нея.

— Боя се, че не. Съжалявам за това.

— Недей. — Тя затъкна кичур коса зад ухото си и му се усмихна тъжно. — След като премислих добре нещата, разбрах защо не съм подходящата жена за теб. Ти се нуждаеш от някоя по-… необикновена.

Интересно как всички тези жени смятаха, че знаят от какво имаше нужда той.

— Съжалявам, че няма да работим заедно — рече тя. — Ако промениш решението си, обади ми се.

— Непременно — отвърна той, макар да знаеше, че няма да го направи.

Веднага щом Диъдри си тръгна, Куп взе телефона, остана втренчен за миг в него, после изпрати на Пайпър нов есемес.

Обичам те. Не малко. С цялото си сърце.

Есемесът остана недоставен. Тя окончателно го бе блокирала.

22

— Не искам да се срещам с него — заинати се Бърни, докато Пайпър я водеше към кафенето, където трябваше да се срещнат с Уили Махони точно след десет минути. — Той ще реши, че съм някоя изкуфяла старица.

Съвсем подходящо описание на начина, по който се чувстваше Пайпър — безкрайно стара и едва способна да функционира. Куп отчаяно й липсваше. Тази сутрин едва имаше сили да се надигне от леглото и единствено чувството за дълг я накара да изпълни ангажимента си към Бърни.

Тя се възползва от доброто сърце на старата жена.

— Той е мил мъж и е самотен. Знаеш какво е да изгубиш половинката си. Ти си идеалният човек, който да го ободри и развесели.

— Не разбирам защо трябва да съм точно аз. Той ще си помисли, че съм откачена.

— Той ще си помисли, че си интересна жена, и трябва да го видиш лично, за да спреш да мислиш за това.

Може би и Пайпър щеше да успее да спре да мисли за Куп, ако той престанеше да й се обажда, но състезателният му дух беше прекалено силен, за да се предаде без тежка битка. Тя трябваше да направи това, което той искаше. Трябваше да се пренесе да живее при него и така да го задуши с вниманието и обожанието си, че да престане да бъде предизвикателство за него. Ако го беше направила, той щеше да я изхвърли през вратата възможно най-бързо. Но тя не го бе сторила, защото не беше достатъчно силна.

Двете с Бърни пристигнаха с десет минути по-рано, но Уили вече седеше край същата маса в дъното на заведението, където двамата с Пайпър бяха разговаряли преди седмица и половина.

— Това е той — рече тя.

— Не ми каза, че е толкова хубав — прошепна Бърни.

Той беше пригладил върху розовия си скалп малкото останало от косата му. Закопчаната до врата му риза с дълъг ръкав изглеждаше така, сякаш сам се беше опитал да я изглади, и бе допълнил сивия си панталон с нов аксесоар — чифт бели маратонки.

Пайпър прегърна Бърни през кръста, благодарна, че може да се опре на нещо солидно.

— Исках да те изненадам. Да вървим.

Бърни пристъпваше така, сякаш се бе запътила към ешафода. Уили се изправи и Пайпър ги представи. Бърни не си губи времето в предисловия.

— Зная, че сигурно мислиш, че съм една откачена старица.

Пайпър не можеше да отмине това с лека ръка.

— Първия път, когато си видяла Уили, той е носел дунапренов кашкавален резен върху главата си.

— Истина е — съгласи се Уили, докато се настаняваха край масата. — Така хората ме избягват.

Бърни го погледна загрижено.

— Защо ще правиш подобно нещо? Хората се нуждаят един от друг.

— Това ми казват моите деца, когато се обаждат. Веднъж седмично, но не си правят труда да дойдат да ме видят.

— Ти си щастлив, че имаш деца. Двамата с Хауард не можахме. Хауард имаше ниска концентрация, ако разбираш какво имам предвид.

Уили кимна мъдро.

— Това е много лошо. Сигурно е било много тежко и за двама ви.

Бърни пусна чантата си на пода.

— И още как. Когато Хауард…

Пайпър скочи от стола.

— Трябва да проведа няколко разговора. — Нямаше никакви разговори за провеждане, но беше достатъчно потисната и без да слуша за ниската концентрация на сперматозоиди на Хауард.

Бърни й махна разсеяно да си върши работата.

Пайпър се настани зад една от двете метални масички на тротоара, предвидени за по-топло време, а не за мрачния и мразовит ноемврийски ден, типичен за Чикаго. Ниските сиви облаци помрачаваха всякаква надежда за слънце. Тя се запита колко ли време е нужно на един средностатистически човек да се съвземе от разбито

сърце. Може би ако утроеше времето, щеше да добие представа след колко време тя самата ще се върне към нормалния си живот, защото сега всеки ден едва влачеше жалкото си същество, сякаш нащърбени, остри късчета от сърцето й стърчаха от кожата.

Телефонът й иззвъня.

— Пайпър, обажда се Анабел Чемпиън.

Жизнерадостният глас на Анабел я накара да се почувства малко по-добре. Анабел побъбри сърдечно няколко минути, преди да заговори по същество:

— Бих искала да се срещна с теб относно една работа, която да свършиш за мен. Компанията, която наех да проучва биографии и да прави проверки за криминално минало, е станала немарлива и аз искам ти да се заемеш с тази задача.

Само преди месец Пайпър щеше да изпадне в див възторг от предложението, но сега целият й ентусиазъм и всичките й умения сякаш се бяха изпарили, а старото й Аз бе достигнало крайния си срок на годност.

Това не е бизнес за момиче — прошепна Дюк в ухото й. — *Трябваше да ми повярваш.*

Дюк жестоко бе сгрешил. Нещастието й нямаше нищо общо с това, че е жена, а единствено с погрешната й увереност, че управлението на агенцията „Частни разследвания Дъв“ е всичко, което искаше от живота.

Тя изтри длан в дънките.

— Може ли по-късно да ти се обадя? Изключително съм благодарна, но аз… преосмислям някои неща.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

Анабел беше толкова пряма, толкова непредубедена, че Пайпър едва не й изля душата си, но как би могла да я разбере една щастлива жена, с успешен бизнес и съпруг, който я обичаше?

Задоволи се с верен, но не толкова съкровен отговор:

— Оказа се, че следенето ме отегчава до смърт, освен това ненавиждам да казвам на жените, че техните съпрузи им изневеряват.

— Разбираемо — рече Анабел съчувствено.

— Имам нужда да направя някои преоценки.

— За всички ни е добре от време на време да го правим. Да се отървем от това, което не ни е по сърце, и да създадем нещо ново,

което ще се получи.

Прекрасен съвет, само дето Пайпър вече не знаеше кое й е по сърце и кое не.

След разговора Пайпър влезе вътре, но Бърни я отпрати, заявявайки й, че Уили щял да я откара у дома.

Пайпър му беше казала „не“. А „не“ означаваше „не“, нали? Но Куп не можеше да спи. Постоянно забравяше да се храни. И започна да се взира с копнеж в бутилките с алкохол зад бара. Беше сигурен, че накрая тя ще отговори на някое от обажданията му или поне ще му напише есемес, но това не се случи. Не беше напреднал и на сантиметър с опитите да говори с нея, откакто преди седмица и един ден тя излезе от болничната му стая. Повече не можеше да издържа и се отправи към старата сграда, където живееше Пайпър.

По пътя не спираше да си повтаря какво беше казал на Джейда за преследването, но опитът да проведе един прост разговор с Пайпър против волята й едва ли можеше да се смята за преследване, нали?

Така че това навярно беше неясна ситуация с неустановени правила.

Мъжете, които живееха на долния етаж, вече го бяха пускали в сградата, но този път не реагираха на звъненето му, въпреки че зърна някакво движение зад предните им прозорци. След това опита с Дженифър Маклийш, но и там удари на камък. Натисна звънеца на госпожа Берковиц.

— Кой звъни? — разнесе се гласът на възрастната дама по домофона.

— Купър Греъм, госпожо Б. Бихте ли ме пуснали?

— Купър кой?

— Греъм. Купър Греъм. Може ли да натиснете бутона, за да вляза?

— Бих могла — поде старицата предпазливо, — но аз… и двете ми ръце са пострадали и не мога да го натисна.

Безсрамна лъжа, след като тя вече говореше по домофона.

— Опитайте с лакът — предложи той, насилвайки се да прояви търпение.

— Мъчи ме артрит.

Куп се замисли за миг.

— Ако се кача, навярно бихте могли да ме почерпите още малко от вашия фъдж? Никога не съм вкусвал нещо по-възхитително.

Възцари се продължителна пауза, последвана от дрезгав шепот:

— Тя няма да ми разреши. Предупреди всички ни да не ви пускаме. — Възрастната жена заряза шепненето. — Не е добре да се играят игрички с женското сърце. И това е всичко, което ще кажа по въпроса.

Домофонът изключи. Това го вбеси толкова силно, че той направи нещо, което се бе заклел никога да не прави. Застана на пост до колата й, въпреки че това го караше да се чувства почти толкова низък, колкото бившия приятел на Кара Ханк Маршъл. Но трябваше да говори с Пайпър, така че какъв избор имаше?

Стоя на студа близо два часа, преди тя най-после да се появи. Беше облечена в една от онези пухенки, предпочитани от жените в Чикаго. Отново беше атакувала косата си с ножицата и сега късите кичури потрепваха като меки пера.

Видя го веднага и се закова на място. Натика ръце в дълбоките джобове на пухенката.

— *Остави ме на мира!* — Тя се врътна на пети и закрачи право към сградата.

Куп беше бесен на себе си. Посланието й беше съвсем ясно, а той го бе пренебрегнал. Имаше чувството, че спешно се нуждае от душ.

Подкара безцелно, нямайки представа какво да прави. Накрая се отправи към спортната зала, макар че лекарите не му бяха дали позволение да тренира. По пътя го спря едно ченге заради превишена скорост, но напълно очаквано не тръгна да го глобява, докато Куп не настоя. Пайпър беше права. Беше истински демон зад волана и трябваше да бъде държан отговорен за нарушаването на правилата.

Пайпър с пистолета, опрян в главата й… Картината беше застинала като кадър от филм. Точно в онзи момент мъглата най-после се беше разсеяла и умът му бе проумял това, което сърцето се опитваше да му каже от седмици: колко много обичаше Пайпър Дъв. Тя беше част от него. Неговият смях, неговата утеха.

Нещо повече от това. Тя беше неговата съвест. А също и неговото предизвикателство, но не по начина, по който тя вярваше. Да

бъде с нея, го предизвикваше да бъде по-добър човек, да намери място на този свят, където повече нямаше да зависи от таблото с победния резултат. Да отвори сърцето си за друг човек, да му се довери, че ще му помага да преодоляват заедно житейските трудности.

Но какво означаваше той за Пайпър? Благодарение на Дюк Дъв може би никога нямаше да узнае.

Пайпър му беше разказала достатъчно за детството си, за да се досети за останалото. За да угоди на Дюк, е била принудена да преглъща всички чувства, които са го дразнели. Баща й я е наказвал заради сълзите и е награждавал стоицизма й. Мисията му е била да формира от нея корав воин, достатъчно силен, за да оцелее в този жесток свят, убил майка й, и наистина беше създал този воин. Но в същото време се беше опитал да я изолира от този свят, отказвайки да й предостави бойното поле, което беше нейно по рождение.

Възпитанието на Куп беше толкова различно. Въпреки че баща му се бореше със собствените си демони, никога не бе карал Куп да се срамува от нормалните емоции, присъщи за всички деца.

Момчетата понякога трябва да плачат, синко. Добре е да излееш чувствата си.

Пайпър не беше познавала подобна емоционална толерантност. За да угоди на бащата, когото бе обичала, тя никога не е трябвало да показва слабост, мекушавост или уязвимост.

Куп толкова силно натисна спирачките, че едва не го блъснаха отзад. Разбира се, че тя се страхуваше да говори с него. Пайпър не беше подготвена да бъде въвлечена в принудителен разговор, който неминуемо щеше да бъде емоционален — разговор, в който той на всяка цена щеше да каже това, което трябваше, и щеше да я накара да изрече всичко, което се криеше под целия й привиден непукизъм.

Споменът за онзи пистолет… Хлипанията на Джейда… И Пайп, застинала там толкова безпомощно, с очи, приковани само в него, посланието — толкова ясно, като че ли го беше изрекла на глас.

Екипна работа.

Гледката на Куп, застанал вчера до колата й, беше унищожила микроскопичния прогрес, който бе постигнала, за да продължи напред с живота си. Висок и решителен, с онези големи умели ръце,

отпуснати отстрани покрай тялото, и ноемврийското слънце, подчертаващо скулите му… Главата й се бе замаяла от копнеж, толкова болезнен, че заплашваше да подкоси коленете й.

Когато Джейда се обади, тя се взираше невиждащо през прозореца на кантората.

— Ти си детектив — заяви момичето. — Двете с Клара смятаме, че трябва да направиш нещо по въпроса.

— Аз нямам власт да реша проблема със секс трафика на деца.

— Но би могла, така да се каже, да се престориш в интернет, че си дете или нещо подобно. И може би да накараш онези типове да се срещнат с теб и да ги арестуваш.

— Аз съм детектив. Никого не мога да арестувам.

— Би могла да работиш заедно с полицията — не се отказваше Джейда. — И да говориш с важни хора и да им кажеш, че не бива да се арестуват тези момичета, сякаш са проститутки.

Страстта на Джейда беше достойна за възхищение, но Пайпър едва съумяваше да преживее деня, камо ли да разреши проблем от такъв мащаб.

Когато разговорът им приключи, младата жена зарови лице в шепи. Анабел й беше предложила да проучва биографии и да прави проверки за криминално минало на клиентите й, Диъдри Джос се бе обадила да й възложи още работа за „Джос Инвестмънт“. Агенцията „Частни разследвания Дъв“ печелеше все по-голяма популярност, но на нея не й пукаше. Снощното й гостуване в апартамента на Джен беше единственият светъл момент за цялата седмица.

— Пратих ти по имейла един линк към Ютуб — каза тя на чикагската най-изискана синоптичка. — Използвай го както намериш за добре.

— Какво имаш предвид?

— Ще видиш.

Пайпър най-после беше успяла да помогне на Джен, като изрови видео, направено по времето на колежанските години на Тъпия задник, което някой неотдавна беше качил. Пайпър тутакси го беше свалила, за да го запази за идните поколения. Видеото показваше младия Тъп задник, застанал на четири крака, без риза, надянал на главата си сутиен и дамски гащички, докато един от братството с космати гърди го яздеше.

— О, боже! — възкликна Джен. — Този надут задник ми е в кърпа вързан!

Пайпър примигна, за да прогони спомена. Напоследък често го правеше.

Вратата на кантората се отвори. Младата жена рязко вдигна глава, когато Хийт Чемпиън влезе.

— Отдавна не сме се виждали — рече агентът.

Тя не можеше да понесе повече разправии. В същото време най-после се бе появил някой, който да я разсее от мрачните мисли.

— Какво искаш?

— Тук съм, за да преговарям — обяви той. — От името на Куп. Той иска да се пренесеш да живееш с него в апартамента му.

— *Какво?* Той е изпратил агента си, за да преговаря за това?

— Футболисти! — изсумтя Хийт отвратено. — Шайка разглезени хлапета. Не знаят как сами да направят нещо за себе си.

Тя заби нокти в дланите си.

— Не мога да повярвам!

— Поне не включва добитък. Ненавиждам, когато се налага да преговарям за добитък.

— Господин Чемпиън…

— Хийт. Мисля, че вече се познаваме достатъчно отдавна, за да прескочим формалностите.

— Хийт… Няма да се пренеса да живея при клиента ти. — Вратът започваше да я боли, както и стомахът. И едва се сдържаше да не се разплаче. Заби нокти по-надълбоко. — Питам само от любопитство… Агентите получават десет процента, когато сключат сделка за клиента си, нали?

— Процентите варират в зависимост от типа на преговорите.

— Значи ако сключиш тази сделка, което няма да стане, колко ще спечелиш?

— Зеленчуци. За следващото лято.

— Разбирам.

Той се залюля на петите на скъпите си мокасини.

— Само за уточнение. Ти не желаеш да се пренесеш при него, така ли?

— Точно така. — Да се нанесе да живее при него щеше да означава, че двамата не са нищо повече от сексуални партньори. Преди

да изтече още първия ден, тя щеше да моли за любовта му. Само при мисълта за това потни струйки рукнаха по цялото й тяло.

— В такъв случай направи контрапредложение — заяви той.

— Не е нужно да правя никакво контрапредложение!

— Водим преговори. Това е част от тях.

Пресиленото му търпение я изкарваше от нерви. Идеше й да скочи от бюрото и да го удуши.

— Моето контрапредложение към него е да изчезне от живота ми.

Той имаше нахалството да си придаде разочаровано изражение.

— Това не е контрапредложение. Това е ултиматум. От собствен опит знам, а той е доста голям, че тези неща се уреждат по-добре, когато и двете страни преговарят на добра воля.

Тя се беше озовала право в центъра на Лудия град и колкото и да бе странно, това най-после я бе успокоило. Припомни си първата среща с Хийт, когато Куп му беше подхвърлил договора й и агентът беше изкопчил повече пари. За нея. Тези двамата нямаха обичайните отношения между клиент и агент и искаха да я натресат право в откачения си свят. Чудесно. На лудостта отговаряш с лудост. Това беше нещо, с което тя можеше да се справи.

— Контрапредложение? Какво ще кажеш за следното? Ако той изчезне от живота ми, обещавам да му изпратя целия ми комплект тениски на „Беърс“.

— Гарантирам ти, че той няма да приеме няколко тениски в замяна на живот в луксозен апартамент. Със сигурност можеш да предложиш нещо по-добро.

Тя искаше единствено да се сложи край на това нещастие, а това нямаше как да се получи, докато Куп не я оставеше на мира. Изгледа кръвнишки Питона.

— Ако той изчезне от живота ми, лично ще го сватосам с Диъдри Джос.

— Явно все още не приемаш тези преговори сериозно.

Приемаше ги много по-сериозно, отколкото той си представяше. Защо Куп я подлагаше на всичко това? Трябваше вчера да говори с него. Трябваше да запази хладно безразличие и да му позволи да каже онова, което искаше, без тя да пророни нито дума. Но се беше държала като прекалено голяма страхливка. И все още постъпваше като такава.

— Ще работя един месец безплатно върху сайта му за клуба. Но ще общувам единствено с Тони, при това само ако Куп забрави за съществуването ми.

— Три месеца.

— Два месеца.

— Разумно. — Хийт извади телефона си. — Нека го съгласувам с него.

— Направи го — съгласи се тя.

Той излезе на паркинга. Пайпър го видя през прозореца как разговаря по мобилния. Наблюдаваше го как снове между нейната кола и своя сув. Накрая агентът прибра телефона в джоба си и се върна вътре.

— Не става. Той иска лична среща.

Тя не можеше да се съгласи. Не можеше.

— Не.

— Мислех, че искаш да се отървеш от него.

— Повече от всичко на света.

— Тогава му предложи нещо, на което той не може да устои. Нещо друго, освен себе си.

Тя скочи от стола.

— И откога, мамка му, станах толкова шибано неустоима? Ще ми кажеш ли?

— Не аз съм този, който трябва да отговори. Не че не те намирам за очарователна.

Тя се озъби насреща му.

— Не желая да разговарям с него!

— Разбирам. Но това са преговори.

Това е лудост, ето какво беше.

— Два месеца безплатна работа по сайта и цяла година ще проучвам биографии и ще проверявам за криминално минало. Цяла една година!

— Ето това вече е разумна приказка. — Той отново се измъкна от кантората.

Тя се отпусна зад бюрото. Двамата се бяха съюзили, за да я измъчват.

Виждаше Хийт, който говореше отвън, пред прозореца. Подпря ръка на бедрото си, отмятайки назад единия преден край на спортното

си сако. Поговори още малко. Накрая се върна вътре.

— Той отказа.

— Разбира се, че го е направил — заключи тя горчиво. — Той толкова мрази да губи, че ще направи всичко, за да спечели, без значение колко е безскрупулно.

— Не е най-милото изказване, прозвучало от устата на една влюбена жена.

Тя прикова поглед в една точка точно над веждите му.

— Аз не съм влюбена и вече трябва да си вървиш.

— Бих могъл да го направя, но… изглежда, Анабел си е напъхала носа в цялата тази история и е решила, че двамата с Купър се нуждаете от някакъв финал. Не знам каква е тази работа с жените и финала, но няма да ти се размине. Трябва да те предупредя, че преговорите с мен са много по-лесни, отколкото тези със съпругата ми. Знам, че тя изглежда почтена, но отвътре е истински бандит.

— Анабел иска от мен да направя това?

— Тя наистина много си пада по тази работа с „финала“. — Изрече го със съжаление. — Обещах да й се обадя, ако прецакам тези преговори, и тя всеки миг ще цъфне тук.

Пайпър се срина окончателно. Можеше да се бори с мъже, но не и с Анабел.

Изведнъж я заля безкрайна умора.

— Ще се срещна с него, но само на публично място. — Тя се свлече на стола. — Утре следобед в кафенето „Биг Шоулдърс“. При това само ако ми даде честната си дума, че след това повече няма да се опитва да контактува с мен.

— Задръж така. — Хийт извади мобилния си.

Пайпър искаше да изкрещи. Или да се разплаче.

Този път Питона остана вътре.

— Куп, тя ще се срещне с теб, но само на публично място, в кафенето „Биг Шоулдърс“, утре следобед, и то само ако се съгласиш след тази среща повече да не контактуваш с нея. — Хийт слушаше и потропваше с крак. — Ъхъ… Ъхъ… Добре. — Затвори и я погледна. — Трябва да бъде днес. И не в „Биг Шоулдърс“. Той има среща в кметството, така че веднага след това ще се видите на „Дейли Плаза“. В два часа. Няма по-публично място от това. Мисля, че трябва да приемеш.

Нима беше възможно победата да означава толкова много за него? Той вече притежаваше сърцето й. А сега искаше да го стъпче до смърт.

— Съгласна ли си? — попита Хийт.

Раменете й увиснаха.

— Съгласна съм.

— Никога повече няма да се оплаквам от добитъка — измърмори той на път към изхода.

Излезе и вратата се хлопна зад гърба му.

Пайпър се изстреля през стаята, отвори отново вратата и изкрещя към паркинга:

— Надявам се да се задавиш с проклетите ти зеленчуци!

Хийт се извърна и вдигна палец, каквото и да означаваше това.

23

Пайпър крачеше към „Дейли Сентър“, сякаш се бе запътила към мястото на екзекуцията си. Гневът беше за предпочитане пред паниката, която я бе сграбчила в ноктите си. Трябваше да се справи с това, като запази поне частица от достойнството си. Без значение колко много го обичаше, колко силно копнееше да се сгуши в прегръдките му, трябваше да бъде корава.

Скулптура на Пикасо, приличаща на извънземно същество, доминираше сред огромния площад пред трийсет и една етажната сграда на „Дейли Сентър“. Лично Пикасо бе дарил скулптурата на града и след като творец от неговата величина беше направил подобен подарък, никой не би дръзнал да го върне. Докато Пайпър приближаваше, двете метални очи на скулптурата се блещеха кръвнишки насреща й и тя им се ококори заканително. Агресията беше за предпочитане пред бягството.

Поривът на вятъра развяваше американското знаме и отмяташе назад дългите коси на жените. Закопчаният й догоре суичър не беше достатъчно топъл за такъв студен и влажен ден. Трябваше да облече пухенката, но нямаше сили да помисли за това.

Куп вече беше там. Стоеше в сянката на статуята на Пикасо, свел глава. Никой от забързаните минувачи не го разпознаваше. За миг тя забрави да диша.

Той я видя, но не се запъти към нея. Вместо това изчака тя да се приближи към него. Носеше тъмен официален костюм, бяла риза и вратовръзка на червено райе. Пайпър спря на няколко крачки, достатъчно далеч, за да не се хвърли на врата му.

— Ти спечели — рече тя хладно. — Казвай каквото имаш да казваш и ме остави на мира.

Куп се взираше в нея, сякаш искаше да запомни лицето й. Тя чакаше нещо дълбокомислено да излезе от устата му, но се излъга.

— Отдавна не сме се виждали. С какво се занимаваш напоследък? — попита той.

— Избягвам те. Това е работа на пълен работен ден.

Куп кимна, сякаш се съгласяваше с нея. Гледаше я толкова настойчиво, че Пайпър се принуди да извърне очи.

— Приключвай по-скоро с това, Куп. Защо изпрати онази акула, твоя агент, при мен?

— Трябваше да говоря с теб, а ти превърна това в мисия невъзможна.

Не биваше да се размеква пред него.

— Тук съм. Казвай каквото имаш да казваш.

— Може да не ти хареса.

— В такъв случай навярно е по-добре да го запазиш за себе си.

— Не мога да го направя. Това е… — Той сведе рамене, за да се предпази от вятъра. — Тежко е, това е всичко.

Пайпър реши, че разбира какво иска да й каже.

— Искаш да приключиш с това при твоите условия, не според моите, така че давай. Скъсай с мен. Ще се почувстваш по-добре, ако предложението за раздяла идва от теб, а аз ще го преживея.

— Не искам да късам с теб.

— Тогава какво искаш? — изкрещя тя. — Няма да се пренеса да живея при теб!

— Това го разбрах. — Двойката гълъби между тях изхвърча панически. — Знам, че не си достатъчно силна, за да признаеш чувствата си към мен, затова аз ще ти кажа какво изпитвам към теб.

Обвиняваше я, че е слаба. Никой не го бе правил и Пайпър се впусна в атака, запращайки собствените му думи обратно в лицето му.

— Ти вече го направи. Може би си малко влюбен в мен, не помниш ли?

— Казах го само за да не те изплаша.

Думите му я объркаха.

— Нашите отношения те плашат — поде той. — Така е от самото начало и ако ти бях казал истината, щеше да побегнеш. Все още можеш да го направиш, защото аз само гадая какво изпитваш към мен. Мога да чета мислите ти почти за всичко друго, но не и за това.

Тя изпита горчиво-сладко краткотрайно задоволство, че се бе защитила поне мъничко.

— Този разговор не ми е много ясен, но кога ли съм разбирала нещо, което ти и твоят агент двойник правите?

— Обичам те, Пайпър. Не съм малко влюбен в теб. Влюбен съм до уши.

Вятърът изпищя в ушите й и стомахът й се сви на топка.

Куп не помръдна. Не я докосна. Кичур коса перна бузата й.

— Сигурно съм го чувствал отдавна — рече той тихо, — но не осъзнавах какво изпитвам, докато онова копеле не насочи пистолет към теб, и аз усетих, че гърдите ми експлодират.

Тя пъхна ръце в джобовете на суичъра, несмееща да повярва, борейки се със съблазънта на надеждата.

— Притокът на адреналин може да те накара да изпиташ какви ли не странни неща.

— Знам всичко за притоците на адреналин, но те изчезват. Моите чувства са постоянни.

Пипалата на горчивата действителност пропълзяха в душата й.

— Не са минали дори две седмици. Дай им време.

— Наистина ли си толкова цинична?

Младата жена не се чувстваше цинична. Чувстваше се крехка като захарен памук. Беше притиснала шампионския му гръб до стената и той се бореше по единствения начин, който знаеше — с груба сила.

— Рискувай, Пайпър — заговори Куп. — Аз не съм Дюк Дъв. Кажи ми как се чувстваш, истината. Или ме обичаш, или не. Надникни дълбоко в сърцето си. Трябва да знам.

Нямаше нужда да надниква. Ала беше невъзможно да го изрече на глас. При все това, ако не го направеше, не постъпваше ли като страхливка?

Тя беше твърда жена. Да бъде корава, беше начинът й на живот. Пъхна юмруци по-дълбоко в джобовете.

— Да, обичам те. Със сигурност те обичам. Как бих могла да не те обичам? — Захвърли думите в лицето му. — Обичам те достатъчно, за да не позволя това да стигне по-далеч. Двамата сме прекалено различни, за да имаме общо бъдеще, така че какъв е смисълът?

— Единственото различно помежду ни са банковите ни сметки.

— Огромно различие.

— Само ако вярваш, че единствено парите имат значение.

— И славата. И нощните клубове. И пръстенът на Суперкупата…

— Какъвто нито един от двама ни не притежава.

— … и холивудските приятелки.

— Казват, че противоположностите се привличат. Най-забавното в тази история е, че ние с теб не сме противоположности. Ние сме един и същи човек, двете страни на една и съща монета. — Един мускул заигра в ъгълчето на челюстта му. — Само дето аз съм с ясен ум, а ти — не.

— Това не е…

— Ето какво не проумявам: защо ти е толкова трудно да повярваш, че може да те обичам?

Куп се опитваше да я обърка и тя изтърси първото, което й хрумна.

— Аз не съм красива. А ти си знаменитост. И не съм домакиня.

Той настръхна войнствено.

— Това ли е всичко, с което разполагаш?

— И парите ти.

— Вече го спомена.

Група бизнесмени го забелязаха и започнаха да го приближават. Тя се извъртя рязко към тях.

— Не сега!

За пръв път Куп не се опита да замаже грубостта й със свойския дружелюбен маниер на момчето от Юга. Той дори не се обърна.

Мъжете й метнаха няколко унищожителни погледа и се разкараха. Не й пукаше. Беше готова цял живот да бъде лошото ченге, за да го защитава.

— Ето какво знам аз. — Настойчивостта му я плашеше. — Баща ти може и да ти е мислел доброто, но толкова зле е прецакал представите в главата ти, че ти си забравила истинската си същност. Ти си сама срещу света и се плашиш до смърт от всичко, което те кара да се чувстваш уязвима.

— И това го казва самият господин Корав пич — не се стърпя да му го върне Пайпър.

— Аз съм твърдоглав и обсебен, преследвам целите си до дупка, но никога не съм се смятал за непобедим. Ти си тази със стоманената воля.

— Това не е вярно! — възкликна тя. — Аз се влюбих в теб, нали? И нищо не би могло да ме накара да се чувствам по-малко непобедима от това.

— И тъкмо заради това толкова упорито и решително ме отблъскваш.

Куп грешеше и имаше само един начин, по който можеше да го накара да разбере и завинаги да сложи край на всичко това. Беше длъжна да стигне докрай. Веднъж завинаги да се освободи от това, да излее всичко, натрупало се в душата и сърцето й, докато стане ослепително ясно и на него… и на нея… каква невъзможна двойка бяха двамата.

— Добре. Ще го направя. Ще се пренеса да живея при теб. Ще си дадем няколко седмици и тогава сам ще се увериш.

Куп я привлече в обятията си.

— О, мила…

Пайпър затвори очи. Отпусна буза върху гърдите му. Победена.

Той обви лицето й с длани и опря чело в нейното.

— Работата е там… — подхвана, — че предложението вече не е валидно.

— *Какво?* — Тя отскочи назад. Той беше направил подвеждащо движение. Класически заблуждаващ ход на куотърбек.

— Аз бих поверил живота си на Пайпър Дъв. — Нежността в очите му я преряза като нож. — Но не съм готов да поверя сърцето си на дъщерята на Дюк Дъв.

— Какво искаш? — почти проплака тя.

— Искам официален документ.

— За какво говориш?

— За брак.

Пайпър се отдръпна рязко от него.

— Не говориш сериозно.

— Не смятах все още да повдигам въпроса. Възнамерявах да ти дам малко време, за да се успокоиш и да свикнеш да бъдеш обичана. Но сега разбирам каква грешка би било. Ти си толкова паникьосана, че ще търсиш единствено причини да се разделим.

— Това не е истина! — Беше абсолютната истина. Площадът се размаза пред очите й, а ушите й започнаха да звънят.

— Ти си не по-малко твърдоглава от мен. — Куп прокара кокалчетата на пръстите си по бузата й. — Ето как аз виждам нещата: веднага щом станем законни съпрузи, двамата ще се успокоим достатъчно, за да измислим как да устроим брака си.

— Това е лудост! Никой не прави така.

— Несъмнено. Но обстоятелствата са необичайни и това е единственият работещ сценарий за нас.

— Това е напълно откачено!

— Вероятно за повечето хора. Но ние сме различни. И така, предполагам, че ти трябва да вземеш решението.

— Не е ли достатъчно, че казах, че те обичам? — Прозвуча по-скоро като ридание. — Ти си най-прекрасният мъж, когото съм познавала. Разтапям се само като чуя гласа ти. Но това не означава, че трябва да се оженим. Вече ти казах, че ще живея с теб, а сега ти ме насилваш да взема решение!

— Нещо подобно. — Пръстите му докоснаха косата й. — Но се постави на мое място. Ако ти беше Купър, как щеше да постъпиш с Пайпър?

— Аз щях… аз щях… Въпросът е невъзможен.

— Само защото отговорът не ти харесва. — Той наклони главата към сградата зад тях. — Доколкото ми е известно, вътре има канцелария, където се издават разрешителни за брак.

В този миг тя разбра.

— Ти си планирал всичко това, нали? Затова си искал да се срещнем тук. Не е случайно избрано мястото.

— Ще призная, че ми хрумна, но само като резервен план за спешен случай и изглежда, че в момента ситуацията е точно такава. — Той я хвана за лакътя и я повлече през площада към затревената площ пред сградата. — Не се тревожи за нищо. Това е само лист хартия. Няма от какво да се страхуваш.

— Аз не се…

— Вдишай дълбоко няколко пъти. Това е всичко, което трябва да направиш. Аз ще се погрижа за всичко останало.

В този момент тя загуби разсъдъка си. Вместо да се запъне на пети и да се отскубне от него, тя покорно го последва, сякаш нямаше собствена воля. Не го поглеждаше, не му говореше, но и не побягна. Просто се остави на твърдоглавата му решителност.

Канцеларията за разрешителни се намираше на първия етаж — просторна зона, оградена със стъклени стени, с дълъг плот, върху който в редици бяха подредени компютри. Широкоплещест служител,

стоящ зад един от тях, зърна Куп секунди след като двамата влязоха и побърза да ги набута в кабината си.

Всичко беше като в мъгла. Чиновникът помоли за шофьорската й книжка и Куп я извади от портфейла й. Когато дойде време за подписа й, той насочи ръката й към правилното място върху листа. И през цялото време Куп разтриваше гърба й, сякаш успокояваше подплашено животно.

Стиснал разрешителното в ръка, Куп я поведе обратно навън. Когато стигнаха до площада, той повдигна брадичката й с пръсти.

— Знам, че си разстроена. Още по-лошо е, че си изплашена, а тъй като страхът е нещо, с което не знаеш как да се справиш, трябва колкото може по-скоро да приключим с това. Аз ще се погрижа за всички подробности. Покани когото искаш. От теб се иска единствено да се появиш в жилището ми. В шест часа утре вечер.

— Утре? — Този тъничък, несигурен гласец не можеше да бъде нейният.

— Ако се нуждаеш от нещо дотогава, обади се на Хийт. Най-добре е той да се погрижи за теб.

— Но…

Лицето му стана сериозно, както никога досега.

— Нуждая се от солидно обвързване от твоя страна, Пайп. Аз съм силен за много неща, но не и когато става дума за теб. Затова оттук нататък всичко е в твои ръце, повече няма да те притискам. Доведох и двама ни до голлинията. Ти ще трябва да пренесеш топката.

— Но утре? Не може ли… малко да го отложим?

— За колко време? Година? Пет години? Кога ще бъдеш достатъчно уверена, за да предприемеш тази стъпка?

Тя сведе поглед към краката си.

— Именно. Колкото по-дълго отлагаш, толкова по-трудно ще бъде за теб.

— Но *утре*?

— Аз не съм толкова корав като теб, скъпа. По-добре да приключим с това, за да спасим и двама ни от нещастието.

— Не мисля, че мога да го направя.

— Надявам се да грешиш, защото аз ти дадох честната си дума. Обещах, че ако днес разговаряш с мен, никога повече няма да се опитвам да контактувам с теб. — Куп сведе глава и когато отново я

вдигна, тя видя в очите му толкова много мъка и страдание, че имаше чувството, сякаш виждаше собствените си болезнени чувства. — Това е всичко, което мога да сторя, Пайп — прошепна той. — Не мога да направя останалото вместо теб. Или ще дойдеш… или няма.

И това беше всичко. Той се отдалечи.

Анабел имаше фантастични контакти и талант да твори чудеса, затова Куп остави на нея всички сватбени приготовления, но чак след като тя го накара да седне и да изслуша лекцията ѝ.

— Бракът е сериозно обвързване, Куп. Не е нещо, което можеш да направиш импулсивно, а това е прекалено прибързано…

И професионалната сватовница продължи в този дух. Той разбираше как може да ѝ изглежда случващото се, но никога не беше правил нещо по-малко импулсивно в живота си. Пайп щеше да разбере. Длъжна беше. И щеше да дойде… защото, ако не го стореше… Той не можеше да мисли за подобна вероятност.

Прекара следващия ден, опитвайки се да запълни с нещо времето си до шест часа, за да не се напие. В медиите беше плъзнал слухът за появата му вчера в канцеларията, където издаваха разрешителни за брак, но той не връщаше обажданията на журналистите. Вместо това подложи на изпитание физическото си възстановяване, като пробяга три километра, изпи кана кафе, после тича още километър и половина. Отиде в офиса и пусна компютъра. Влезе в новинарския спортен сайт. Изключи компютъра. Опита се да почете.

Хийт се обади около един на обед.

— При мен е бившата ти охранителка, малко е изнервена. И шумна.

Куп стисна по-силно телефона.

— Освен всичко останало.

От другия край на телефона долетя крясъкът на Пайп.

— Не можеш да се ожениш без предбрачно споразумение, идиот такъв! А едно предбрачно споразумение не е нещо, което може да се направи за два часа!

— Боя се, че тук те хвана натясно, Куп — заяви Хийт.

— Ти струваш милиони! — изкрещя тя. А после, навярно се нахвърли върху Хийт, макар да крещеше толкова високо, че Куп се

принуди да отдалечи телефона от ухото си: — Сега разбираш ли срещу какво съм изправена? Той е адреналинов наркоман.

— Тя несъмнено има право за това — заяви агентът му. — При тези обстоятелства категорично те съветвам да не предприемаш нищо повече, преди да се свържеш с адвокатите ти.

— В противен случай ще те ошушкам до последния цент!

При все че телефонът се намираше на достатъчно разстояние от ухото му, Куп го чу съвсем ясно.

— Чу ли? — попита Хийт.

— Трудно е да не го чуя. Кажи й да се притеснява за себе си. — Куп затвори.

Анабел беше сътворила магията си. Градинските мебели и масата за растения изчезнаха от терасата. Работниците доставиха столове заедно с външно отопление, за да се предпазят гостите от нощния ноемврийски студ. Докато служителите от фирмата за кетъринг шетаха из кухнята, той се затвори на горния етаж. С всяка изминала минута ставаше все по-нервен. Когато повече не можеше да издържа, се обади на Хийт.

— Тя ще се появи ли?

— Нямам представа. Предполагам, че в най-добрия случай шансът е петдесет на петдесет.

Свещеникът пристигна в четири и половина. Или по-точно лицето, упълномощено да извърши бракосъчетанието.

Куп беше пълна развалина.

Малко след това започнаха да пристигат и гостите. Поканените бяха малко, той бе подбрал само хората, с които знаеше, че Пайпър ще се чувства удобно: Тони и охранителите; Джейда и Кара, госпожа Б., която се появи със смутен мъж, когото представи като Уили Махони, нейния приятел. Куп съжаляваше, че не бе уредил Файза да долети със самолет, но момичето сигурно нямаше да посмее да напусне Канада. Дженифър Маклийш се появи под ръка със сияещия Ерик Варгас.

Куп я дръпна настрани.

— Говори ли с нея?

Джен се разтревожи.

— Двете с Бърни почукахме на вратата й, но тя ни каза да си вървим, само че не толкова любезно, и не си вдига телефона. Това не беше най-мъдрият ти ход.

Куп се страхуваше, че тя е права, и се опита да си припомни защо беше толкова сигурен, че планът му ще сработи.

Джоуна се приближи до него.

— Искаш ли аз и момчетата да я доведем?

Предложението го изкуши, но Куп поклати глава.

— Тя трябва да направи това сама.

— Рисковано, шефе. Много рисковано.

Не му казваше нищо ново.

Стана шест. Часът на страшния съд. Всички вече бяха тук. Всички, с изключение на булката. Беше лудост да й даде такъв ултиматум. Никой не обичаше да го притискат в ъгъла, а това важеше с тройна сила за Пайпър Дъв.

Изтекоха пет минути. После още десет. Много скоро той трябваше да излезе на терасата и да направи унизителното съобщение, че сватбата се отлага.

В този момент вратите на асансьора се отвориха и тя се появи.

Имаше покрусено изражение и беше облечена в къса дантелена рокля с голи рамене, купена навярно от „H & M“, която му напомняше на ванилова глазура за торта. Беше прибрала косата си с тясна лента, украсена с изкуствени диаманти, което подчертаваше скулите й. Всеки сантиметър от нея беше самото съвършенство. С изключение на тези големи сини очи, в които се четеше неподправен ужас, какъвто никога досега не бе виждал в тях.

С три дълги крачки се озова до нея. Тя вдигна глава към него и той видя в очите й нещо, което никога не си бе представял. Нещо толкова невъобразимо, че Куп го помисли за игра на светлината. Но не беше игра на светлината. Очите на Пайпър Дъв бяха плувнали в сълзи.

От гледката собствените му очи запариха и той стисна ръцете й.

— Скъпа…

Тя го погледна, една самотна красива сълза блестеше върху долната й мигла.

— Страх ме е.

Куп никога не я бе обичал по-силно, отколкото в този миг. Колкото и налудничаво да беше всичко това, те постъпваха правилно.

— Знам. — Той целуна ъгълчетата на очите й. Вкуси солта. Разбра какво й бе струвало да разголи толкова много душата си.

— Теб не те ли е страх? — попита тя.

— Вече не. Но преди няколко минути… Не ти трябва да знаеш.

Устните й, блестящи от гланца, потрепнаха.

— Бил си изплашен, че няма да дойда?

— Ужасѐн.

— Не бих могла да ти го причиня. Обичам те прекалено много.

— Сигурен съм в това. — Гласът му прозвуча дрезгаво заради буцата, заседнала в гърлото му. — Защото, ако не ме обичаше, нямаше да си тук.

Тя притисна длани до реверите на сакото му.

— Не знам как да бъда съпруга. Сигурен ли си в това, което правим?

— Шейсет процента.

Това я накара да се усмихне, най-сладката усмивка, която Куп някога бе виждал, толкова свидна, че се наложи да прочисти гърлото си, преди да заговори:

— Какво ще кажеш за следния план? — Погали с палец ъгълчето на устата й. — След като преживеем следващите няколко часа, ще се преструваме, че тази вечер никога не се е състояла. Ще бъдем заедно, ще живеем живота, който ни е отреден, и никога няма да споменаваме отново думата *сватба*.

Пайпър засия насреща му.

— Наистина ли ще го направиш за мен?

— Абсолютно.

— Добре тогава.

Той улови ръката й и я плъзна под сгънатия си лакът.

— Ще се преструваме, че това е лош сън.

— Не е чак толкова лош — стори му се, че чува шепота й.

Куп я поведе през всекидневната към вратата на терасата. Двамата пристъпиха в неговата приказна градина на покрива.

Гостите бяха насядали в позлатени столове „Киавари“ във френски императорски стил, под бял балдахин, върху който се полюшваха гирлянди от стотици примигващи светлинки. Цветята в големите позлатени делви бяха обагрени във всичките цветове на

есента: тъмновиолетови гергини, кървавочервени рози, зелени хортензии и оранжеви кали.

Главите на гостите се извърнаха, когато двамата се появиха, и Куп чу повече от една въздишка на облекчение, последвана от пронизителното изсвирване на Джоуна. Устните на Пайпър се извиха в треперлива усмивка. Амбър бе долетяла с частен полет от Хюстън и беше неговата изненада за булката. Тя махна на Пайпър и запя „Ела с мен“ с изключителното си колоратурно сопрано.

Усукани кафяви и тъмносини кадифени панделки бележеха импровизираната пътека, а от трепкащите светлини изкуствените диаманти върху лентата около главата й проблясваха в тъмната й коса. Тя беше толкова погълната от солото на Амбър, че не видя кой ги чака в края на пътеката. Не и докато не стихнаха последните акорди на припева и той я поведе напред.

Пръстите й се забиха в ръката му.

— Не си го направил! — прошепна тя.

— Нуждаехме се от някого, който да ни ожени — прошепна й на свой ред той.

— Но…

Последните звуци от песента заглъхнаха. Куп захлупи ръка върху нейната, отпусната върху лакътя му, и двамата извървяха последните метри от пътеката до мястото, където Фийби Съмървил Кейлбоу, собственичката на „Чикаго Старс“, ги очакваше, за да ги бракосъчетае.

— От самото начало те предупредих, че съм използвачка — каза Пайпър на съпруга си същата нощ, докато лежеше в прегръдките му, преситена от любенето им.

— Как мислиш, колко време ще е нужно, за да се изчерпи моята полезност?

— Много дълго време. — Тя се сгуши до гърдите му. Не знаеше как точно ще го постигне, но възнамеряваше да бъде най-страхотната съпруга на света. — Не мога да повярвам, че се оженихме — въздъхна младоженката.

— Мислех, че никога няма да го споменаваме.

— Само тази нощ. — Пайпър се обърна по гръб. — Сега, след като най-после улових в мрежата си съпруг, смятам да не се глася чак

толкова и да го давам по-свободно. Повече никакви рокли, гримове, фризури…

— Та ти едва се наканваш да се подстрижеш — изтъкна той и отново я притегли към себе си.

— Роклите изискват много усилия.

— Нямам нищо против, но ще ти липсват погледите, които крадешком си хвърляш в огледалото, когато се издокараш.

Усмивката й помръкна и тя сбърчи чело.

— Трябва да направим предбрачно споразумение. Или по-скоро следбрачно. Честно, Куп! За човек, за който се предполага, че е забележителен бизнесмен, ти си напълно безотговорен.

Той се прозина и обви ръка около бедрото й.

— Двамата с Хийт ще го съставите.

— По този начин ли ще продължава бракът ни занапред? Ние тримата. Ти, аз и твоят агент?

— Така се получава, когато се омъжиш за суперпривилегирован бивш спортист.

Пайпър се засмя и протегна ръка, възхищавайки се на пръстена, който той й бе дал, проблясващ сред приглушената светлина в спалнята. Спирала от миниатюрни диаманти, обвита около тясна златна халка.

— Можеше да си позволиш нещо доста по-голямо.

— Вярно е. — Куп целуна извивката на гърдата й. — Но ти щеше да ме убиеш.

Познаваше я толкова добре. Не само предпочитанията й към бижутата, но и недостатъците й, колебанията и страховете й, както и всяка една от задръжките й. Но въпреки това я обичаше.

— Аз също имам пръстен за теб, но ще трябва да почакаш още две седмици.

Той завъртя на пръста си платинената халка, която тя му бе купила, почти изпразвайки банковата си сметка.

— Вече имам пръстен.

— Нямам предвид такъв пръстен.

Куп рязко вдигна глава от възглавницата.

— Кажи ми, че не си…

— Длъжна бях да го направя. Тежеше ми на съвестта. След церемонията двете с госпожа Кейлбоу проведохме дълъг разговор и се

договорихме. Тя ще ти даде нов пръстен на Суперкупата, а в замяна през тази зима аз ще поработя безплатно върху защитата на уебсайта на „Старс“.

— Пайп, изобщо не ми пука за онзи пръстен.

— По-добре е да ти пука! — възкликна тя. — Защото сега наистина ще се наложи да се разделя с всичките ми тениски на „Беърс“.

Той се засмя.

— Хубаво е, че си корава жена.

Не чак толкова корава, но все пак достатъчно. Защото след като се омъжиш за шампион, трябва да си най-добрата в играта.

ЕПИЛОГ

Джейда седеше с кръстосани крака на пода в къщата на Пайпър и Куп на „Линкълн Парк“ и наблюдаваше единайсетмесечната Изабел Греъм и нейния брат близнак Уил, да се клатушкат от мебел на мебел с вид на заклети пияници. Те подмятаха из стаята опърпаното плюшено розово прасе и бърбореха помежду си на език, който само те разбираха, което ги правеше още по-сладки. Тя ги обичаше с цялото си сърце.

Момичето си спомняше момента, когато Пайпър разбра, че ще има близнаци. Тогава Джейда беше останала при тях, докато майка й беше в Лансинг, за да се запознае с родителите на Ерик. Тя беше в девети клас в гимназията, достатъчно голяма, за да остане сама. Но обичаше да бъде с Пайпър и Куп, затова не се възпротиви.

Пайпър беше супернервна, когато забременя, но това беше нищо в сравнение с онова, което се бе случило след първия й ултразвук. Тъй като Джейда учеше биология — а и защото ги бе помолила — Пайпър и Куп й позволиха да ги придружи на консултацията при лекаря. Когато Пайпър откри, че ще има близнаци, тя направо пощуря. Скочи от масата за прегледи, с корем, целият оплескан с гел, и се нахвърли върху Куп.

— *Едно!* — изкрещя тя. — Казах, че ще ти родя *едно* дете! И ти се съгласи да се погрижиш за това! Никога не съм споменавала нещо за две! Трябва ли във *всичко* да си на първо място?

Куп я вдигна във въздуха, на свой ред оплесквайки се с гел, и заяви, че тя ще бъде най-страхотната майка на близнаци заради състезателния й характер. После тя се развика, че неговият характер бил състезателен, а тя била прекалено емоционална, за да има близнаци. Куп се съгласи, че е емоционална, и я попита дали се кани да се разплаче. Когато тя отговори, че тъкмо това ще направи, той й нареди да даде воля на сълзите си. И тя го стори, но не за дълго, а после се хвърли в прегръдките му. През цялото това време лекарката

стоеше там с онова ултразвуково нещо в ръка и ги зяпаше слисано, сякаш и двамата бяха полудели.

Куп се оказа прав, че Пайпър ще бъде страхотна майка, но и той също беше невероятен баща. През последните три години, откакто се ожениха, в живота и на двамата се случиха много промени. Куп продаде „Спирала“ и стартира програма по градинарство в градски условия. Той вече имаше седем градини, засадени върху изоставени паркинги, някога осеяни със стари гуми и счупени бутилки от алкохол. Куп беше взел под крилото си бивши членове на банди, които садяха и плевяха редом с възрастни хора и самотни майки, всички до един трудещи се, за да изхранват семействата си. През септември Куп откри център за обучение, където помагаше на млади хора да намират работа в хранителната индустрия. Пайпър заяви, че преобразуването на предградията е идеалното занимание за мъж, който обича големите предизвикателства.

Според Джейда работата на Пайпър беше дори още по-интересна. Сега агенцията й „Частни разследвания Дъв“ се беше специализирала в проучване на биографии и проверки за криминално минало и откриване на финансови измами за редица компании. Бизнесът на Пайпър се беше разраснал достатъчно, за да наеме двама служители. Но това не беше най-страхотната част. Колкото повече Джейда разговаряше с Пайпър за секс трафика на деца, толкова по-гневна ставаше Пайпър и накрая се разпали дори повече от нея. Сега тя използваше компютърните си умения, за да проваля бизнеса на сутеньорите и да открива мъже, които дебнат за малки момичета. Наред с другите неща тя се регистрира в онлайн чатовете. Освен това създаде фалшиви сайтове, които полицията използваше, за да залавя престъпници. Оттам нататък Ерик, който вече беше лейтенант, поемаше нещата в свои ръце. Пайпър твърдеше, че това е мръсна работа, от която ти се повдига, но тя никога не се бе чувствала по-чиста.

Джейда чу как служителите от кетъринга потракват с чиниите в кухнята. Довечера беше годишнината на Куп и Пайпър и те устройваха голямо парти, за да компенсират това, което Куп наричаше „сватба по споразумение“. Пайпър и Джейда не смятаха, че е било сватба по споразумение. Пайпър твърдеше, че това е било най-красивата сватба на света, а за Джейда беше прекрасна, защото точно тогава майка й

отмъкна Ерик от Джен, приятелката на Пайпър. Но всичко се нареди, защото после Джен срещна един страхотен мъж, а освен това получи и онази голяма награда за метеорология. Колкото до Ерик… Той беше най-готиният втори баща на света. Джейда можеше да говори с него за всичко и той обичаше майка й. Момичето почти не си спомняше за случилото се с Ханк. Може би беше кръвожадна, но тя се зарадва, когато той беше убит при сбиване в затвора.

Служителите от кетъринга подреждаха малката маса в коридора, когато Куп се спря на прага на всекидневната. Докато Джейда наглеждаше Изабел и Уил, двамата с Пайпър се бяха преоблекли за приема довечера. Освен това успяха да се погушкат крадешком, което за тях беше истински лукс след раждането на близнаците.

Той огледа всекидневната. Пайпър се отпусна на колене, облечена в лъскава червена коктейлна рокля, която несъмнено беше забърсала от някоя разпродажба. Близнаците се хвърлиха отгоре й.

— Елате, маймунки — промълви Пайпър, заровила нос във вратлетата им. — Време е за лягане.

— Аз ще ги сложа в леглата — рече Куп и пристъпи към семейството си. — Ти върви да си отпочинеш, преди гостите да пристигнат.

— Вече отпочинах. — Куп искрено се надяваше Джейда да не е забелязала дяволитите искри в очите й. — Аз ще се погрижа за тях — настоя Пайпър.

— Всичко е наред. Ще се справя.

— Няма нужда. Ти си поговори с Джейда.

— Вече говорих с нея — рече той твърдо.

Джейда се засмя.

— Ама вие, хора, сте много смешни. Знаете, че в крайна сметка и двамата заедно ще ги сложите да си легнат.

Куп я изгледа сериозно.

— Ти си ми свидетелка. Чу какво каза Пайпър. Че веднъж щом излязат от утробата й, аз трябва да се грижа за тях. Двамата с Пайпър имаме споразумение.

— Което аз стриктно спазвам — обяви лицемерно Пайпър.

— Аха. В три часа сутринта.

Пайпър се усмихна с онази усмивка, от която целият се разтапяше. Усмивка, която нито един от общинските или щатските служители нямаше честта да види, докато съпругата му се сражаваше с тях с безстрашно сърце и желязна воля в благородната битка в защита на момичетата от улицата. Тя беше най-коравата жена, която познаваше. До мига, в който прекрачеше прага на дома им.

— Елате, малки дяволчета. Време е за лягане. — Куп гушна Изабел, а Пайпър вдигна Уил.

Не след дълго той стоеше между двете креватчета, докато Пайпър ги целуваше за лека нощ. Той беше щастлив мъж. Имаше верни приятели, работа, в която вярваше, децата на мечтите си и съпруга, която обожаваше.

Входният звънец иззвъня и Пайпър улови ръката му. Двамата слязоха заедно да посрещнат приятелите си.

Беше добра вечер за Купър Греъм. Но всяка вечер в живота му беше такава.

Издание:
Автор: Сюзън Елизабет Филипс
Заглавие: Сияйна звезда
Преводач: Диана Кутева
Година на превод: 2016
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо
Издател: Ибис
Град на издателя: София
Година на издаване: 2016
Тип: роман
Националност: американска
Печатница: „Симолини“
Излязла от печат: 22.11.2016
Редактор: Стамен Стойчев
Технически редактор: Симеон Айтов
Коректор: Соня Илиева
ISBN: 978-619-157-177-2
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/1726

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.